

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MICHAEL J. SULLIVAN

NEW YORK TIMES AND USA TODAY BESTSELLER

AGE OF LEGEND

BOOK FOUR OF
THE LEGENDS OF
THE FIRST EMPIRE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

SULLIVAN'IN ESERİNE ÖVGÜ

“*Age of Myth*, Michael'ın çalışmalarında hepimizin sevdiği hikaye anlatımındaki dehayı taşıyor. Hızlı, samimi ve güzelce kültürlü bir eser.” — *Fantasy Book Review*, *Age of Myth* hakkında

“Sullivan'ın ilgi çekici ve büyüleyici bir fantezi dünyası yaratma yeteneği, diğer fantezi yazarlarının çoğunu geride bırakıyor ve onu Sanderson ve Jordan gibi isimlerin yanına koyuyor.” — *Fantasy Book Review*, *Age of Swords* hakkında

“Altı kitaplık serinin üçüncü kitabı olan bu güçlü eserde (*Age of Swords*'tan sonra), Sullivan mükemmel bir dünya kurgusu ve karakter gelişimi sunmaya devam ediyor. Sullivan ayrıca okuyuculara, sınavlar, zaferler ve trajedilerle dolu karmaşık hayatlara sahip karakterler sunuyor. Sullivan hayranları bu kitaba bayılacak.” — *Publisher's Weekly*, *Age of War* hakkında

“Riyria, isteyebileceğiniz her şeye sahip: karakterler, fantastik edebiyatta karşılaştığım en iyi karakterlerden bazıları, yazım birinci sınıf ve olay örgüsü o kadar sıkı ki, içinde bir fare deliği bulmak çok zor.” — *B&N Bilim Kurgu ve Fantastik Blog*

“Bu destansı fantezi, usta bir hikaye anlatıcısının gelişini sergiliyor.” — *Library Journal*, *Theft of Swords* hakkında

“The Riyria Revelations serisinin ne kadar keyifli ve ne kadar iyi olduğunu bize hatırlatan, keyifli, eğlenceli ve sayfalarını çevirirken heyecanlanacağınız bir kitap. Tüm fantastik edebiyat severler için mutlaka satın alınması gereken bir kitap.” — *The Founding Fields*, *Rise of Empire* hakkında

“Novron'un Varisi, Riyria Revelations serisinin son kitabıdır ve modern fantezi türünün yeni bir klasiği olarak konumunu sağlamlaştırmaktadır: geleneksel bir ortamda geçse de, diğer her açıdan son derece alışılmadık bir eserdir.” — *Drying Ink*, *Novron'un Varisi* hakkında

“Keskin espriler, umutsuz riskler, heyecan verici kılıç dövüşleri ve eski usul kahramanlıklar burada tam anlamıyla sergileniyor.” — *52 Book Reviews*, *The Crown Tower* hakkında

"George R.R. Martin'in "Buz ve Ateşin Şarkısı"ndan daha az kanlı ve daha az karakter içeren, ancak aynı derecede tatmin edici olan Sullivan'ın destansı fantasti romanı, katlanarak artan bir hızla hayran kitlesini genişletecek." — *Library Journal, The Rose and the Thorn* hakkında

"Hiç şüphe yok ki, bu kitap da bir başka başarı örneği ve Riyria'da sevdiğim her şeyi geri getiriyor: harika karakterler, harika bir ortam, harika bir hikaye. Daha fazlasını isteyemezdim." — *The Speculative Herald, The Death of Dulgath* hakkında

"Royce ve Hadrian'ın sunabileceği türden, sürprizlerle ve mizahla dolu bir başka hikaye. Gelmiş geçmiş en iyi edebi ikili - GELMİŞ GEÇMİŞ." — Scott Vout, *The Disappearance of Winter's Daughter* kitabının beta okuyucusu

KİTAP HAKKINDA

(Arka Kapaktan)

HER KÜLTÜRÜN KENDİ MITLERİ VE EFSANELERİ VARDIR, ANCAK SADECE BİR TANESİ ORTAK OLUP, HERKES TARAFINDAN KORKULUR.

Age of Myth, Age of Swords ve *New York Times*'in en çok satan kitabı *Age of War* ile fantastik edebiyat ustası Michael J. Sullivan, insanlığı kurtarmak için umutsuz bir savaşa giren beklenmedik kahramanların hikâyesiyle okuyucuları büyüledi. Yıllar süren savaşların ardından insanlık üstünlük sağladı ve Fhrey'leri vatanlarının sınırlarına kadar geri püskürttü, ancak daha ötesine geçemedi. Şimdi kritik bir an geldi. Persephone'nin bu çıkmazı barış için kullanma planı, Fhrey'e zaferi teslim etme tehdidi oluşturan ve sevdiği birini tehlikeye atan beklenmedik bir ihanetle yıkılır. İnsanlığın tek umudu, bir cadı efsanesi, unutulmuş bir şarkı ve basit bir bahçe kapısında yatıyor.

MICHAEL J. SULLIVAN'IN ESERLERİ

ROMANLAR

İlk İmparatorluğun Efsaneleri

Efsaneler Çağı • Kılıçlar Çağı • Savaş Çağı • Efsaneler Çağı
Yakında Çıkacak: *Ölüm Çağı • İmparatorluk Çağı*

Yükseliş ve Düşüş

Ölüm Okları (Sonbahar 2020) • *Farlaine* (İlkbahar 2021) • *İsimsiz #3* (Sonbahar 2021)

Riyria Vahiyleri

Kılıçların Çalınması (*The Crown Conspiracy* ve *Avempartha* içerir)
İmparatorluğun Yükselişi (*Nyphron Rising* ve *The Emerald Storm* içerir)
Novron'un Varisleri (*Wintertide* ve *Percepliquis* içerir)

Riyria Günlükleri

Taç Kulesi • Gül ve Diken • Dulgath'ın Ölümü Kışın Kızının Kayboluşu
Yakında Çıkacak: *Drumindor*
Hırsızların Kanı (*The Crown Tower* ve *The Rose and the Thorn* içerir)

Bağımsız Romanlar

Boş Dünya (Bilim Kurgu Gerilim)

KISA ÖYKÜ ANTOLOJİLERİ

Unfettered: “The Jester” (Fantastik: Riyria Chronicles)

Unbound: “The Game” (Fantastik: Çağdaş)

Unfettered II: “Küçük Wren ve Büyük Orman” (Fantastik: İlk İmparatorluğun Efsaneleri)

Blackguards: “Mesleki Dürüstlük” (Fantastik: Riyria Günlükleri)

The End: Visions of the Apocalypse: “Burning Alexandria” (Distopik Bilim Kurgu)

Triumph Over Tragedy: “Gelenekler” (Fantastik: Elan'dan Hikayeler)

Fantasy Faction Antolojisi: “Sonbahar Sisi” (Fantastik: Çağdaş) *Robot Ordumu*

Finanse Etmeme Yardımcı Olun: “Dilediğine Dikkat Et” (Fantastik: Çağdaş)

Efsaneler Çağı bir kurgu eseridir. İsimler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir. 1976 tarihli ABD Telif Hakkı Yasası uyarınca, bu kitabın herhangi bir bölümünün kopyalanması, taranması, yüklenmesi ve elektronik olarak paylaşılması (inceleme amaçlı) izinsiz kullanımı, yasadışı korsanlık ve yazarın fikri mülkiyetinin hırsızlığıdır. Bu kitaptaki materyalleri kullanmak isterseniz, michael@michaelsullivan-author.com adresinden yazarla iletişime geçerek önceden yazılı izin alabilirsiniz. Yazarın haklarını desteklediğiniz için teşekkür ederiz.

Age of Legend © 2019, Michael J. Sullivan
Theft of Swords alıntı © 2011 Michael J. Sullivan Kapak
illüstrasyonu © 2019 Marc Simonetti
Kapak tasarımı © 2019 Michael J. Sullivan
Harita © 2016 David Lindroth
E-kitap tasarımı © 2019 Robin Sullivan E-
kitap sürümü: 1.10
Tüm hakları saklıdır.

Amerika Birleşik Devletleri'nde Riyria Enterprises, LLC
tarafından yayınlanmıştır Basılı kitap Grim Oak Press
tarafından dağıtılmaktadır

Michael'ın yazıları hakkında daha fazla bilgi için www.riyria.com adresini ziyaret edin.
Michael ile iletişime geçmek için michael@michaelsullivan-author.com adresine e-posta gönderin.

Michael'ın Romanları:

İlk İmparatorluk Serisi: Efsaneler Çağı • Kılıçlar Çağı • Savaşlar Çağı • Efsaneler
Çağı • Ölüm Çağı • İmparatorluk Çağı

Riyria Vahiyleri: Kılıçların Çalınışı • İmparatorluğun Yükselişi • Novron'un
Varisleri Riyria Günlükleri: Taç Kulesi • Gül ve Diken • Dulgath'ın Ölümü • Kışın
Kızının Kayboluşu

Bağımsız Eserler: Hollow World

*Bu kitap, Grim Oak Press'i kuran ve zorlukları aşmayı alışkanlık haline getiren
Shawn Speakman'a ithaf edilmiştir.*

YAZARIN NOTU

Bunu okuyorsanız, *Age of Myth*, *Age of Swords* ve *Age of War* kitaplarını bitirdiğinizi varsayacağım. Bitirmediyse, lütfen şimdi durun, geri dönün ve bitirin. Aksi takdirde, hikaye neredeyse hiç eğlenceli olmayacaktır. Bu kitapları okuduysanız ama hatırlamanız gerekiyorsa, her birinin özetini www.firstempireseries.com/book-recaps adresinde bulabilirsiniz. Ayrıca, bu kitabın arkasındaki Terimler ve İsimler Sözlüğü bölümüne de göz atabilirsiniz. Spoiler içermeyecek şekilde yazılmıştır ve olaylar değiştiğinde daha fazla ayrıntı sağlamak için her kitaptan sonra güncellenir.

Peki, bu kitap hakkında size ne söyleyebilirim? Bu serinin amaçlarından biri, Elan dünyasının temelleri hakkında bilgi vermektir ve bunun büyük bir kısmı ilk üç kitapta ele alındı. Ama bir gün yazarken, ismini vermeyeceğim bir karakter, morbid bir şekilde komik bir şaka yaptı. Bazen böyle şeyler yaparlar, ama bu sefer ağızım açık kaldı ve yazmayı bıraktım.

Ya bu bir şaka değilse?

Tıpkı Büyük Patlama'nın bir anda evreni yaratmış olduğu söylendiği gibi, hikayenin yepyeni bir yönü kafamda patladı. *Bunu gerçekten yapabilir miyim?* Heyecanla düşündüm. Cevap, *en azından denemem gerektiği*ydi. Ve serinin ikinci yarısı böyle doğdu. Bunu yaparken, Elan'ın temellerine daha da derinlemesine girdim ve gerçekten özel ve sıradışı olduğunu düşündüğüm bir şey yarattım. Umarım siz de aynı fikirde olursunuz.

Şimdi, bu ikinci yarıda diğer kitaplarımdan farklı olarak yaptığım birkaç şey var ve bunları önceden size bildirmek istiyorum. İlki, zaman aralığıyla ilgili. Elfler ve insanlar arasındaki savaş altı yıl sürdü, ancak bu dönemde meydana gelen tüm olayları ortaya çıkarmak hem gereksiz hem de anlatılan hikayenin kurgusuna ters etki yapıyor. *Age of Legend*'i ilk yazdığımda, *Age of War*'dan tam altı yıl sonra başlıyordum. Ancak, ilk okuyucum olan eşim Robin romanı okuduğunda, çok büyük bir sıçrama yaptığımı fark etti. İlişkiler olgunlaşmıştı, yıllar önce yapılması gereken tartışmalar ancak şimdi gündeme geliyordu ve *Age of War* ile *Age of Legend* arasında olayları kolayca takip edemeyecek kadar büyük bir boşluk vardı. Bu sorunları gidermek için *Age of Legend* artık üç bölüm halinde sunuluyor. Kitap, *Age of War*'ın hemen ardından başlıyor. İkinci bölüm bir yıl sonra geçiyor ve üçüncü bölüm ise beş yıl daha ileriye atlıyor. Sevdikleri karakterlerin hayatlarındaki tüm önemli olayları görmek isteyen bazı okuyucular, benim bu atlamalardan dolayı hayal kırıklığına uğrayacaklar ve bunun için üzgünüm. Ama size üretebileceğim en iyi hikayeyi borçlu olduğuma inanıyorum ve bunu yapmazsam

aksi takdirde, hikayenin odak noktasından uzaklaşmasına neden olacak dolambaçlı bir olay örgüsü ortaya çıkardı. Bunu çözmenin en iyi yolu, gereksiz detayları kesip sadece olay örgüsünü ilerletmek için gerekli olaylara değinmekti, ben de öyle yaptım.

Tamam, bu ilk nokta. İkincisi, bu kitap önceki tüm çalışmalarım gibi bağımsız bir eser değil. Evet, bir başlangıcı, ortası ve sonu var, ama son sayfaya geldiğinizde, aslında üç perdelik bir oyunun sadece birinci perdesini tamamlamış oluyorsunuz. Gerçek şu ki, serinin ikinci yarısı bizi yepyeni bir yöne götürüyor ve hikayeyi gerektiği gibi anlatmak için üç tam uzunlukta roman gerekiyor ve bu hikayelerin her biri, her kitabı sonlandıran çok belirgin bir doruk noktasına sahip. Sonuç olarak, bu roman Tolkien'in *Yüzük Kardeşliği'nin* o hikayenin "kardeşlik" bölümünü sonlandırdığı şekilde sona eriyor ve o kitapta olduğu gibi, bitirdiğinizde hikayenin henüz bitmediğini göreceksiniz.

Bunun bazı okuyucular için üzücü olacağını biliyorum. Bugün hayatta olan çok az kişi Tolkien'in serisinin ikinci kitabını yayınlamasını beklemek zorunda kaldı ve gecikme için üzgünüm, ancak iyi haber şu ki bu seri tamamlandı ve sonraki iki cilt için hızlandırılmış bir yayın programı olacak. Neden hepsini birden yayınlamadığımı merak edenler için iki neden var. İlk olarak, tamamlanmış bir taslak, nihai bir kitap anlamına gelmez. Çalışmamın neredeyse tamamı bitti (bazı küçük düzeltmeler hariç), ancak editörlerim, beta okuyucularım, gama okuyucularım, yayıncılarım, kapak sanatçıları, tasarımcılarım ve diğerleri romanları olabildiğince iyi hale getirmek için sihirlerini kullanmak zorundalar ve bu zaman alıyor. Merak etmeyin, kitapları mümkün olan en kısa sürede yayınlayacağız ve bu kitapta olduğu gibi Kickstarter destekçilerine erken kopyalar sunacağız.

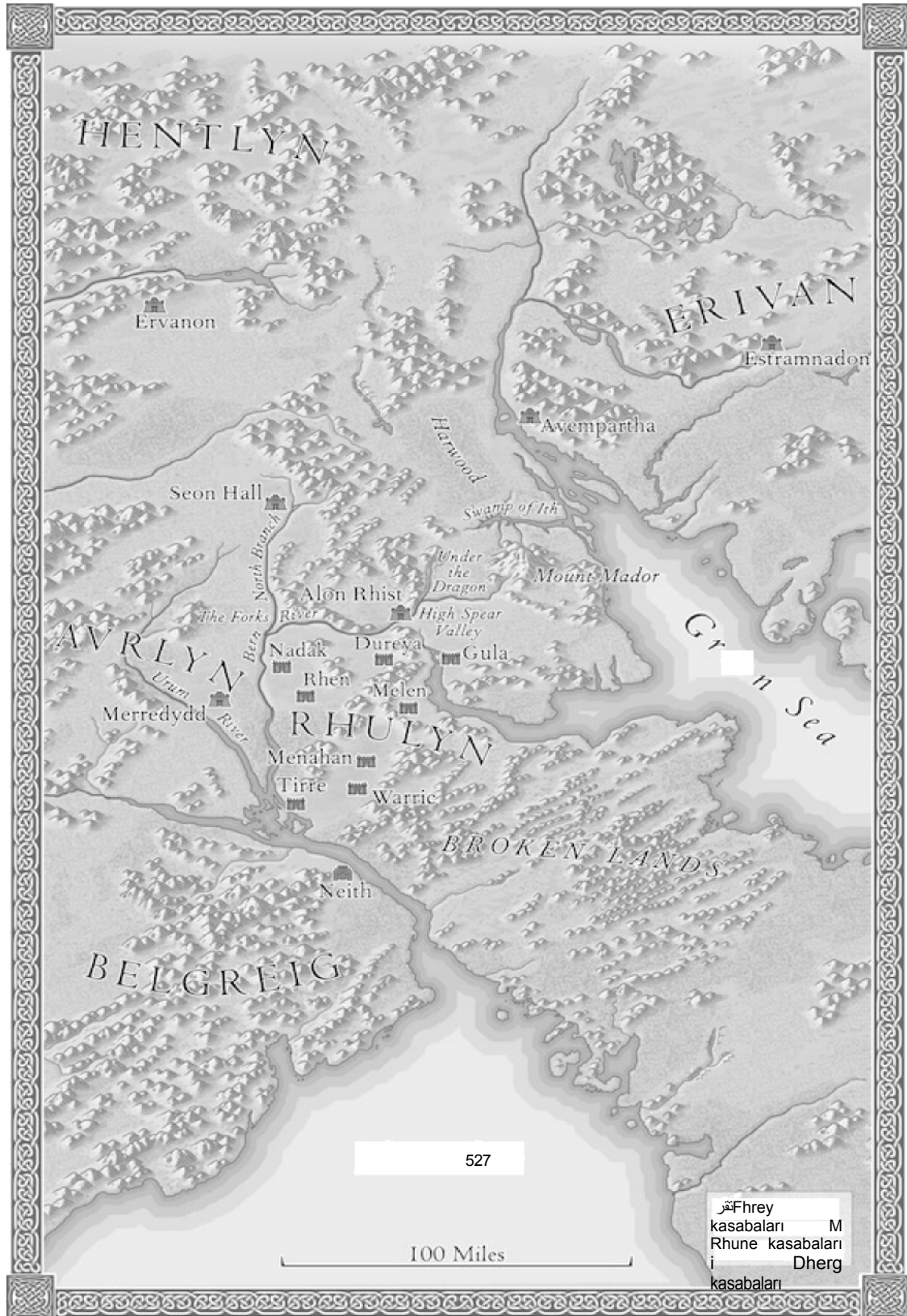
Serinin ikinci yarısına girerken bilmeniz gerekenler gerçekten bu kadar. Bu yüzden, diğer yazar notlarında da söylediğim bir şeyi tekrar edeceğim: Tüm harika e-postalarınızı aldığım için çok minnettarım, lütfen michael@michaelsullivan-author.com adresine göndermeye devam edin. Okuyuculardan haber almak asla zahmetli değildir, bu bir onur ve ayrıcalıktır.

Şimdi, bu önsöz bittiğine göre, hepimiz kulübenin sıcaklık ebedi ateşinin etrafında bir daire oluşturup, sizi mitlerin ve efsanelerin çağına, insanların Rhunes olarak bilindiği ve elflerin bir zamanlar tanrılar olduğuna inanıldığı bir zamana davet ettiğimi dinleyelim. Bu özel durumda, sizi *Efsane Çağı'na* götürmeme izin verin.

— Michael J. Sullivan
Nisan 2019

DÜNYA HARITASI

Haritalar, bunları görüntülemek için yeterli çözünürlüğe sahip olmayan e-okuyucularda sorun yaratmaktadır. Bu nedenle, [yüksek çözünürlüklü haritaya çevrimiçi olarak](#) erişebilirsiniz.

İÇİNDE

[Sullivan'ın Eseri İçin Övgü Kitap
Hakkında](#)
[Michael J. Sullivan'ın Eserleri](#)
[Telif Hakkı Adanma](#)
[Yazarın Notu](#)
[Dünya](#)
[Haritası](#)

BÖLÜM I

[Bölüm 1: Kaybolan Masumiyet](#)
[Bölüm 2: Göç](#)
[Bölüm 3: Fane'in Dönüşü](#)

BÖLÜM II

[Bölüm 4: Yüksek Ovalar Savaşı](#) [Bölüm 5:](#)
[Plan Değişikliği](#)
[Bölüm 6: Ejderha ve Güvercin](#) [Bölüm 7:](#)
[Harwood Savaşı](#) [Bölüm 8: Kötülüğün Yüzü](#)

BÖLÜM III

[Bölüm 9: Çıkmaz](#) [Bölüm 10:](#)
[Tressa'nın Sorunu](#)
[Bölüm 11: Techylors](#)
[Bölüm 12: Avempartha](#)
[Bölüm 13: Prensım](#)
[Bölüm 14: Nehir Kıyısında](#) [Bölüm 15:](#)
[Kafesteki Hayvan](#) [Bölüm 16: Altı Ölü,](#)
[Bir Tutsak](#) [Bölüm 17: Malcolm Bana](#)
[Anlattı](#)
[Bölüm 18: Bahçedeki Gizem](#)

[Bölüm 19: Nog Ülkesi'nde](#) [Bölüm 20:](#)
[Gün Işığının Ötesinde](#) [Bölüm 21: İth](#)
[Bataklığı](#) [Bölüm 22: Treya'nın](#)
[Hediyeleri](#)
[Bölüm 23: Sis İçinde Fısıltılar](#)
[Bölüm 24: Hoş Olmayan Yollar](#)
[Bölüm 25: Gizli Ada](#) [Bölüm 26:](#)
[Ejderha Tepesi](#)
[Bölüm 27: Tetlin Cadısı](#)
[Bölüm 28: Anahtar](#) [Bölüm 29:](#)
[Baba ve Oğul](#) [Bölüm 30:](#)
[Kokuşmuş Havuz](#) [Bölüm 31:](#)
[Tapınakla Yüzleşmek](#)
[Bölüm 32: Aptalların Kaderi](#)

[*Bonus Bölüm Son Söz*](#)
[*Teşekkürler Kickstarter*](#)
[*Destekçileri*](#)
[*Terimler ve İsimler Sözlüğü Yazar*](#)
[*Hakkında*](#)

Age OF Legend

DÖRDÜNCÜ KİTAP

The Legers fthe Fi'rst Empirc

MICHAEL J. SULLIVAN

RIYRIA

ENT£ RPKİS£ S

BÖLÜM I

BİRİNCİ BÖLÜM KAYIP MASUMİYET

Masumiyet ne garip bir hazinedir; yaşlılar için bir erdem, gençler için bir lanet, çok değerli ama kolayca vazgeçilen bir şey... Güzel bir cildin zenginliği, bilgelikle takas edilir.

— BRIN'İN KİTABI

Suri, kucağında bir kılıçla tek başına oturmuş, çoğu kişinin ejderha olarak adlandıracağı, ancak Dahl Rhen'in eski mistiklerinin kırık kalbinin bir parçası olarak gördüğü şeye bakıyordu. Birkaç kez parçalanmış olan kalbi, iki kıtaya dağılmış parçalar bırakmıştı. Ancak o sabah izlediği parça, hem fiziksel olarak çok büyüktü hem de görülebilen tek parçaydı.

Günlerce, tepenin üzerinde yatan ejderha benzeri yaratığı izlemişti. Bu şeyi yaratan kişi olarak, Suri onun yapacağı her şeyden sorumlu hissediyordu. Eserini dikkatle izlemişti, ama o kurtardıktan sonra...

Alon Rhist sakinlerini, ordunun yarısını katlederek, onun yarattığı şey hiç kıpırdamamıştı. Kuyruğunu bile kıpırdatmamıştı. Bu, neredeyse herkes için hem rahatlatıcı hem de endişe vericiydi. Çoğu kişi, bir zamanlar mucizevi olan, ama artık tedirgin edici hale gelen, kapılarının önünde yatan ejderhanın uçup gitmesini umuyordu. Canavar kurtarıcılarının, geldiği gizemli yere geri dönmesini istiyorlardı. Suri'nin bu olayla ilgisi olduğu haberi yayılmış olsa da, yaratığın kökenini bilen çok az kişi vardı. Mistik, gilarabrywn'in çoğu kişi için rahatsız edici bir unsur olarak kalacağını hayal ediyordu, sanki verandadaki bir yaban arısı yuvası gibi - tabii yaban arıları taşı parçalayabilir ve ateş püskürtebilirse. Canavar kıvrılmış halde, taş gibi hareketsiz,

sessiz, uyuyan bir ejderha, ideal olmasa da, diğer seçenekten daha iyiydi.

Suri'nin oturduğu yerden, yükselen güneşin silüetini çizdiği gilarabrywn, Wolf's Head'in engebeli silüetine karışıyordu ve şeklinin anlamını çıkarmak için biraz çaba gerekiyordu. Suri hatırlamaya çalıştı.

başı ve kuyruğu neredeydi, ama kanatları çok belirgindi. Katlanmış olsalar bile, tepenin üstünden dik duruyorlardı — iki keskin uç, sanki bayrak direkleri gibi. Suri, kucağındaki siyah bronz kılıcın ağırlığını hissetti ve yaklaşmayı düşündü. Eninde sonunda yaratığı serbest bırakmak zorunda kalacaktı, ama yarın her zaman bugünden daha iyi görünüyordu. Bunun yerine, bir kayanın üzerine, ölü bir ağacın yanına, suçluluk denizinin dibine oturdu.

Oraya çıkarsam, gözleri açılacak. Suri bundan emindi. O devasa gözler ona dikilecek ve ona bakacaklardı... *Neyle? Nefretle, korkuyla, acıma ile mi?* Suri emin değildi ve aradaki farkı anlayabileceğinden de emin değildi. *Gilarabrywn'lerin en kötü yanı, onları iki kez öldürmek zorunda olmam.*

Birkaç gün süren yağmura rağmen, Grandford savaş alanı lekelenmiş halde kalmıştı. Bej renkli kaya ve toprak paslı bir renk almıştı ve hava, özellikle batıdan estiğinde kötü kokuyordu. Cesetlerin hepsi gömülmemişti; birçok Fhrey çürümeye terk edilmişti. Yapılacak çok iş vardı, yapacak çok az insan vardı ve düşmanı gömmek herkesin öncelik listesinde alt sıralarda yer alıyordu.

"Burası korkunç bir yer," dedi, canavara bakarak, "ama sen bunu zaten biliyordun, değil mi?"

Raithe'nin ölümünün önsezisi onu ezip geçecek gibi hissettiği günden önce bile, Dureya ovalarının kasvetini hissetmişti. Sanat, ikinci bir görüş, altıncı bir his kazandırıyordu. Arion bazen buna üçüncü göz diyordu, ama bu doğru değildi. Bu his, görmeyle hiçbir ilgisi yoktu. Sanatın verdiği şey duygular, izlenimlerdi ve bunlar genellikle karışık, karmakarışık bir şekilde geliyordu. En yakın ve en güçlü algı genellikle arka plan gürültüsünden sıyrılırdı, ama burada gürültü kulakları sağır ediyordu. Nesiller boyu insanlar bu topraklarda savaşmış ve ölmüştü.

Ve hiçbir şey değişmemişti.

Suri, elinde Arion'un örgü şapkasını tutuyordu. Kalın yün ipliğin açık örgüsündeki küçük delikleri başparmaklarıyla okşadı ve Arion'un sesini hatırladı.

Yine de hissediyorum, seninle huzur arasında uzanan bu küçük ipi.

Sana baktığımda umut hissediyorum. Karanlıkta bir ışık gibisin ve her geçen gün daha da parlaklaşıyorsun. Arion bunu sadece birkaç gün önce söylemişti, ama sanki başka bir ömür geçmiş gibiydi. Suri daha parlak hissetmiyordu.

Arkasında hareket sesleri duyuldu. Biri kalenin yıkıntılarından kanlı çamurun üzerinden yürüyordu. Malcolm. Kim olduğunu görmek veya Sanat'ı kullanmak için bakmasına gerek yoktu. Verandadaki yaban arısı yuvasından veya onu çağıran mistikten korkmayan tek kişi oydu ve Suri onun ziyaretini bekliyordu.

Raithe ve Arion'un cenazelerinden bu yana, Suri zamanının çoğunu tam bu noktada. O ve gilarabrywn, birbirine bağlı, birbirine benzemeyen bir ikiz çiftti. Suri ara sıra yiyecek aramak için dışarı çıkardı, ama diğerlerinden uzak durmaya özen gösteriyordu. Kimseyle konuşmak, soruları yanıtlamak ya da acıma dolu bakışlarla, daha doğrusu korku dolu bakışlarla karşılaşmak istemiyordu. Malcolm'la da konuşmak istemiyordu. Arion'un ölümüyle hiçbir ilgisi olmasa da, onu Raithe'yi öldürmeye ve gilarabrywn'ı yaratmaya itmişti.

"Garip, değil mi?" diye sordu Malcolm yaklaşarak. "Zamanla, basit şeyler, örgü şapka gibi aptalca küçük şeyler nasıl bu kadar önemli hale gelebilir? Bir bakıma sihirli."

Suri şapkaya baktı ve başını salladı. "Onu sadece kısa bir süre takmıştı, kaşındığını söylemişti. Ama onu en çok o şekilde hatırlıyorum."

Onun yanına oturdu, büyük dizleri çekirge gibi yukarı doğru çıkıntı yapıyordu.

"Sen...?" Suri, *Miralyith* demek üzereydi, ama konuşurken onun öyle olmadığını fark etti. *Miralyith* bir sinyal, bir sıcak nokta, bir ışık yaydı. Malcolm diğer herkes gibi görünüyordu, ama daha da fazlasıydı. Daha önce hiç fark etmemişti, ama o bir ağaç olsaydı, sıradan bir ağaç olmazdı. Malcolm, herkesin ağaç deyince hayal ettiği, mükemmel şekilli, yaprakları bol bir meşe ağacı olurdu. Sıradan biri olmadığı kesindi ve aynı zamanda anlaşılması da kolay birisi değildi. Ona bakmak, bir bulutu anlamaya çalışmak gibiydi. Malcolm'u anlamayı denemeyi bıraktı. Her bulmacanın çözülmesi gerekmezdi ve bazı şeyler, değdikleri kadar zahmetliydi. Onun da öyle olduğunu tahmin etti.

"Ben neyim?"

"Hiçbir şey." Kız başını salladı. "Boş ver."

"Nasılsın? İyi misin?"

"Hayır."

Kuru rüzgar kırılğan çimleri dans ettiremezken, sessizce oturdular.

"Söylesene. Bu kadar mı? Hepsi bu muydu?" diye sordu Suri. Malcolm geleceği görebildiğini açıklamıştı ve Suri daha ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu.

"Biraz daha açık olmalısın."

Suri, onun ne demek istediğini anlayacağını, zihnini okuyabileceğini umuyordu, ama belki de bu haksızlıktı — insanlar onun da zihin okuyabildiğini düşünüyordu.

"Arion, fane'in bir Rhune'un bu sanatı yapabildiğini bilirse, halklarımız arasında barış sağlanacağına inanıyordu." Gilarabrywn'e doğru başını salladı. "Fane kendi gözleriyle gördü, yani savaş bitmiş olmalı. Öyle mi?"

Malcolm üzüntüyle başını salladı. "Hayır, bitmedi."

"O zaman neden sen..." Suri'nin gözleri doldu. "Yeterli olmayacağını biliyorsan, neden Raithe'yi feda ettin?"

"Bunun cevabını zaten biliyorsun. Fane'in güçleri bizi ezip geçecek ve herkes ölecekti. Raithe bizi kurtardı. *Sen* bizi kurtardın. *Ve...*"

"Ve?"

"Bu, gelecekte olacaklar için gerekliydi."

"Peki ya ben? Benim bu işteki rolüm bitti mi? Yani, Arion'un istediğini ve senin ihtiyacın olanı yaptım, yani işim bitti, değil mi?"

Suri, geçmişin yıkıcı etkisiyle geleceği umursamıyordu. En yakın iki arkadaşını öldürdükten ve üçüncüsünü kurtaramadıktan sonra, kendini nefret etme konusunda rekor seviyelere ulaşmıştı. Bunlar erdemli bir insanın yapacağı şeyler değildi. Meğer kelebekler güzel yaratıklar değilmiş. Onlar, kırık bir kalbin parçaları gibi, canavarlardı. Masumiyet sadece kaybolmakla kalmamış, acımasızca ezilmişti ve Suri kendini yalnız hissetmekten çok, geride bırakılmış gibi hissediyordu. Hawthorn Glen'e dönüp kendini ormana gömmek ve bir daha insanlara yaklaşmamak niyetindeydi.

Malcolm kaşlarını çatı. "Kaçmayı mı düşünüyorsun?"

Tabii, şimdi de zihin okuyabiliyor.

"Yapamazsın. Henüz yapamazsın. Üzgünüm ama, üstleneceğin rolde henüz birkaç adım attın." O içini çekti. "Keşke sana bundan sonra her şeyin yoluna gireceğini veya en kötüsünün geçtiğini söyleyebilseydim..."

"Daha da kötüleşecek mi?" Suri'nin gözleri inanamama hissiyle büyüdü. Malcolm yine kaşlarını çatı. "Mesele şu ki..."

"Daha da kötüye gitmesi nasıl mümkün olabilir ki?"

"Odaklanman gereken şey, sonunda her şeyin..." "Buna degecek mi?" diye ateşli bir şekilde sordu. "Olanları telafi edecek *hiçbir şey* yok hiçbir şey telafi edemez, hiçbir şey!" Suri, ayağa kalktığını fark etmeden ayakta duruyordu. "Minna öldü. Arion öldü. Raithe öldü. Ve hepsini ben öldürdüm!"

"Arion'u sen öldürmedin, o..."

"O benim yüzümden Alon Rhist'teydi!"

"Suri, sakınleşmelisin," dedi Malcolm yumuşak bir sesle.

"Sakinleşmek istemiyorum! Sakinleşmeyeceğim! Ben..."

"Suri!" Malcolm sertçe dedi ve tepeyi işaret etti.

Gilarabrywn başını kaldırmış, gözlerini açmış ve sert bir şekilde bakıyordu. Büyülü bir yaratığın yüz hatlarını yorumlamak Suri için zor olsa da, gilarabrywn'in memnun olmadığını oldukça emindi.

Mistik birkaç derin nefes aldı, gözlerinden yaşları sildi ve tekrar oturdu.

"Ben bunların hiçbirini istemedim," diye fısıldadı.

"Biliyorum, ama yine de sana verildi. Elimizde sadece ayaklarımızın önündeki yollar var ve çoğu zaman seçimlerimiz yürümek ya da durmakla sınırlı. Ve durmak bizi hiçbir yere götürmez."

"Geri dönmeye ne dersin?"

Malcolm başını salladı. "Senin geri çekilme olarak gördüğün şey, sadece farklı bir yöne doğru ilerlemektir. Her iki yol da aynı derecede tehlikelidir."

"Peki, ne yapmam gerekiyor?"

"Şimdilik kaçmamak yeterli olacaktır." Gilarabrywn'e baktı, o da tekrar yerine oturdu. "Ve onu henüz serbest bırakma."

"Hayır mı?" Suri, kılıcı kendi yarattığı şeye saplama fikrinden korkuyordu. Bunu yapmak cinayet sayılmazdı, ama öyle hissettirecekti. Onu ertelemesi için ikna etmek çok da zor olmadı.

Malcolm başını salladı. "Senin gibi, onun da yapacak daha çok işi var. İyi haber şu ki, bu işi senin yapman gerekmiyor. Kılıcı bana ver. Zamanı geldiğinde, onun huzur bulmasını sağlayacağım."

Ona, silahın düz tarafına Raithe'nin gerçek adı kazınmış siyah-bronz bıçağı uzattı.

"Peki, Hawthorn Glen'e gidemezsem ne yapmalıyım?"

"Oraya vardığında yeni yolunu keşfedeceksin. Yolların güzelliği de budur, hepsi bir yere çıkar."

Bu noktayı açıklamak istercesine Malcolm ayağa kalktı. Ona gülümsedi — güzel bir gülümseme, o an için mükemmel bir gülümseme — ve bu onu gerçekten daha iyi hissettirdi. Rhist'in harabelerine doğru yürümeye başladı, sonra durdu ve bir kez daha gilarabrywn'e odaklandı. "Arion sana bunu yapmayı öğretti mi?"

Bu, Suri'yi şaşırttı, çünkü Malcolm'un gilarabrywn yapımıyla ilgili her şeyi zaten bildiğini sanıyordu. Raithe'nin dönüştüğü o gece demirci dükkanında kesinlikle çok bilgili görünüyordu. "Kullandığım örgü, Agave tabletlerine kazınmıştı."

Malcolm'un gözleri kısıldı ve sanki Suri ile artık aynı dili konuşmuyormuş gibi kafası karışmış bir ifade belirdi. "Agav tabletleri mi?"

Suri başını salladı. "Neith'in derinliklerinde bulunan, üzerinde işaretler bulunan taş levhalar. Brin çevirisini yaptı."

"Bu tabletler nereden geldi?"

Suri omuz silkti. "Kadim Olan onları oydu." Şimdi şaşkın olan Suri'ydi ve kaşlarını çatı. "Nasıl olur da bunu bilmezsin? Her şeyi bildiğini sanıyordum."

Malcolm artık o mükemmel gülümsemesini göstermiyordu. "Ben de öyle sanıyordum."

Brin, güvercinlikteki küçük masada, sırtı taş duvara yaslanmış oturuyordu. Etrafında, bir düzine kuş kendi kafeslerinden gurulduyordu. Persephone, tapınaktan gelecek herhangi bir cevap için nöbet tutmasını istemişti ve güvercinlik, savaşın yıkımından etkilenmemiş birkaç yerden biri olduğu için Brin buraya taşınmaya karar vermişti. Burası kitabını yazmak için mükemmel bir yerdi. Fhrey karakollarına mesaj yazmak için kullanılan küçük bir masa zaten vardı.

İşi ile o kadar meşguldu ki, Malcolm gelip boğazını temizleyip "Kitap nasıl gidiyor?" diye sorana kadar onun geldiğini fark etmedi.

Burada olduğumu nereden biliyordu? Şaşkın bir şekilde ona baktı. "Adı bu, değil mi? *Kitap*?" diye sordu.

"Evet, *Brin'in Kitabı*."

Malcolm başını salladı. "Roan ve Persephone sık sık bundan bahsediyorlar ve büyük bir gururla, eklemeliyim. Olan her şeyi kalıcı olarak kaydetme fikri kulağa harika geliyor. Ama dikkatli olmalısın. Kişisel görüşlerinin gerçekleri çarpıtmasına izin verme."

Brin taburesinde öne doğru eğildi, dirseklerini sağlam bir şekilde masanın yüzeyi. "Gronbach'tan mı bahsediyorsun? Çünkü o iğrenç köstebek, onun hakkında yazdığım tüm olumsuz şeyleri hak etti."

"Cüce mi?" Malcolm durakladı ve bir an düşündü. "Aslında, özellikle onu kastetmemiştim. Ama madem bu konuyu açtın, tüm bir ırkı aynı çirkin fırçayla boyama riskini aldığını ve bunun gelecekte beklenmedik sonuçlar doğurabileceğini belirtmeliyim. Demek istediğim, mümkün olduğunca doğru olmalısın çünkü *senin* anlatımın tek anlatım olabilir."

Bu Brin için yeni bir şey değildi. Projesine başlamasının tek nedeni, geçmişteki tüm olayların tek bir kalıcı kaydını oluşturmak, sonraki Muhafızlar tarafından kullanılacak ve eklemeler yapılabilecek ortak bir kaynak yaratmaktı. "Asla yalan söylemem. Muhafızlar, doğru ve kesin olmakla onurlu bir yükümlülük altındadır."

Malcolm başını salladı ama acı dolu bir gülümseme gösterdi. "Yine de, onlar geçmişİ doğru bir şekilde korumakta sık sık başarısız oldu." "Sen ne..."

"Örneğin Odeon'lu Gath'ı ele alalım. O, klanınızda bir efsane, değil mi?"

Malcolm'un ziyaretinin kısa süreli olmaktan çıkıp uzadığını hisseden kadın, mürekkep kabını kapattı ve arkalarına yaslandı. "Evet."

"Peki, efsane nedir?"

Brin bu soruyu şaşırtıcı buldu. Malcolm bir noktaya değinmeye çalışıyordu ve Brin içgüdüsel olarak bundan hoşlanmayacağını hissetti. Malcolm belirli bir şey arıyordu, ama Brin bunun ne olabileceğini hakkında hiçbir fikri yoktu. Vazgeçerek, bariz cevabı verdi, ama omuz silkerek kesin bir şey söylemekten kaçındı. "Önemli bir hikaye ya da kişi, sanırım."

Malcolm iç geçirdi. Anlaşılan, aradığı cevap bu değildi. "Tüm hikayelerin gerçek olmadığını biliyorsun, değil mi?"

"Bazı insanların yalan söylediğini biliyorum, evet. Ama sana söyledim, ben asla..."

Malcolm elini kaldırarak onu durdurdu, sonra odadaki diğer tabureyi işaret etti. "Sakıncası var mı?"

Brin, onun bu isteğini tuhaf bulsa da, davet edici bir hareket yaptı. Burası onun kuş kulesi değildi.

Tabureyi çekip masanın karşısına oturdu, öne eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı. "Brin," diye nazikçe başladı, "bazen yalan *söylemeden*, olmamış bir şeyi olmuş gibi söyleyebilecekleri zamanlar vardır. Gerçek olmasa bile, bunun gerçek olduğuna inanırlar. Bazen bu basit bir hatadır. Diğer

Bazen bunun nedeni, birinin onlara yalan söylemiş olmasıdır, belki de iyilik niyetiyle. Ve sonra zamanla hikayenin değişmesi gibi durumlar da vardır. Hikayeyi anlatanlar, hikayelerini daha heyecanlı hale getirmek için biraz abartı ekleyebilirler. Bir an düşündü. Ya da bir noktayı vurgulamak için.

Brin sadece şaşkın bir ifadeyle baktı.

"Tamam, Gath'a geri dönelim. O bilge ve kahraman bir kişi olarak kabul ediliyor, değil mi? Büyük sel geldiğinde On Klanı doğudan çıkaran kişi oydu. Gath, Rhunes'un kurtarıcısı olarak görülüyor ve haklı olarak da öyle. Ama onunla ilgili hikayeler bundan daha büyük. O, kriz zamanında herkesi terk etmeye ikna edecek cesareti ve kararlılığı bulan sıradan bir adam olarak bilinmiyor, değil mi? Hikayeler onu bundan daha fazlası olarak gösteriyor."

"Yani çocukken pek çok bilmeceyi çözdüğü gibi mi?" "Aynen öyle. Belki olağanüstü zeki *biriydi*, ama belki de *onun* bu yönü

Bu hikaye, onu bilge biri olarak göstermek isteyen insanlar tarafından sonradan eklenmiştir.

hiç de akıllı olmadığı da mümkündür. Düşündüğünüzde, onu özel biri gibi göstermek aslında yanlış bir izlenim yaratır. Gerçek şu ki, herkes büyüklüğe ulaşabilir, ancak çoğu kişi kendini sıradan biri olarak gördüğü için bunu denemez.

Bu, Brin'e uzun zaman önce Konniger'in ilk konak toplantısını yaptığı günü hatırlattı. Persephone onu klanı taşınmaya ikna etmeye çalışmıştı, ancak o zamanlar Bekçi olan Maeve, "Odeon'lu Gath, tufandan önce bile ünlüydü. Onun gibi kahramanlar artık aramızda yok." diyerek bu fikri reddetti.

Yine de vardı — ya da belki de Malcolm'un dediği gibi, kahramanlar doğmaz, yaratılır, sıradan insanlardan yetişir ve krizlerle beslenir.

Malcolm şöyle devam etti: "*Brin Kitabı*, unutkanlık ve abartı sorunlarını çözüyor ama doğru değilse, başka sorunlara yol açabilir. Kitabın, bir görgü tanığı gibi otorite olarak kabul edilecek ve bu nedenle kolayca tartışmaya açılmayacaktır. Bu kadar büyük bir sorumluluk varken, yazdıklarına dikkat etmelisin. Katılmıyor musun?"

Brin, tamamen korkmuş bir şekilde başını salladı. Keepers'ın işini kolaylaştırmak için başlayan şey, potansiyel olarak tehlikeli bir şeye dönüşmüştü. Kendini, sevimli olduğu için eve bir ayı yavrusu getiren bir çocuk gibi hissediyordu. Masaya yayılmış kitabının sayfalarını baktı ve yavru ayı büyüdüğünde ne olabileceğinden endişelendi.

Malcolm da parşömenlere baktı. "Peki, ne kadar ilerledin?"

"Eskisi kadar değil." Bir anlık hayal kırıklığı onu ağlatmak üzereydi. Yaşanan onca şeyden sonra, duyguları tıpkı dolu bir kovadaki süt gibiydi; kolayca taşıyordu. "Daha çok şey yapmıştım, ama Miralyith saldırısı sırasında hepsi yok oldu. Çok çalıştım ve şimdi..." Masadaki

masadaki sayfaları işaret etti—"Elimde kalan tek şey bu. Baştan başlamak zorunda kaldım."

"Anlıyorum." Ciddiyetle başını salladı, sonra olumlu bir gülümseme gösterdi.

"Ama ikinci denemeler genellikle ilkinden daha iyidir."

Kız ona kaşlarını çattı, sonra tekrar düşündü. "Şu anda Rhen Savaşı üzerinde çalışıyorum ve..." Omuz silkti. "Oldukça iyi gidiyor. Sanırım ilk seferkinden daha iyi olabilir."

"Neith'te geçirdiğin zamanla ilgili kısmı bitirdin mi?" Gözleri en büyük sayfa yığınının kaydı.

O içini çekti. "Henüz değil."

"Ama hala hatırlıyorsun, değil mi?"

"Ben bir Bekçi'yim, bu benim işim."

"Elbette." Malcolm başını salladı. "Bana biraz anlatabilir misin?"

Neith hakkında, yani. Özellikle taş tabletler hakkında." Brin başını salladı. "Tamam."

Malcolm gülümsedi ve taburesine geri oturdu.

"Üzerinde işaretler olan kaya levhaları bulduk." Brin kendini gösterdi. bilinçli bir gülümseme. "Görüyorsun, Arion'un *yazı* dediği şeyi ben icat etmedim. Denedim, ama tam olarak çözemedim. Yani, tabletleri bulana kadar çözemedim. Şu anda yaptığım neredeyse her şey orada bulduğum şeylere dayanıyor."

"Taşların üzerindeki işaretleri nasıl anlayabildin?"

"Zor olmadı. Yığının en üstündeki tablet bir rehberdi. Sembollerin, karşılık geldikleri seslere göre gruplar halinde düzenlenmiş listesini gösteriyordu. Her bir işareti anladıktan sonra, ikameleri yapmak kolay oldu."

Malcolm şaşkın görünüyordu. "Hâlâ anlamıyorum. Burada yaptıklarınız çok güzel, ama ne yazdığını anlayamıyorum. Siz nasıl anlayabiliyorsunuz?"

"Tabii ki yapamazsın. Rehberi çalışmadın ki. Ben ezberledim, o yüzden benim için kolay. Sana göstereyim." Çalıştığı sayfayı işaret etti. "Bak, bu işaret *wa* sesini çıkarır, *su* veya *want* gibi, bu da *all sesini* çıkarır, *ball* gibi. İkisini birleştiren *wall* oluyor."

Arkasındaki taşı okşadı.

Adam başını salladı. "Evet, mantıklı, ama bunu nasıl biliyorsun?" diye sordu ve işaretlerden birini gösterdi. "Bunun *wa* gibi ses çıkardığını?"

"Bu çok açık, değil mi? Semboller evrenseldir." Sayfayı tekrar gösterdi. "İlk kez sun yazdığımda, *sss* sesini temsil etmek için bir daire kullandım. Herkes böyle yapar, değil mi? Yani daire, *sss* için evrensel bir semboldür. Rehberi inceledikten sonra doğru yolda olduğumu anladım."

Malcolm başını salladı. "Bu, dünyadaki herkesin Runik dili konuşması durumunda mantıklı olur. Fhrey dilinde güneş *arkum*, Belgriclungreian dilinde ise *halan olarak* adlandırılır. Goblinler ise ona *rivik* der. Öyleyse neden daire *ar*, *ha* veya *ri* sesiyle ifade edilmiyor?"

Brin düşünerek bir süre durakladı. "Bilmiyorum, ama işe yaradığına göre doğru yapmış olmalıyım. Değişiklikleri yaptıktan sonra kelimeler anlamlı hale geldi. İsimler bile doğruydu."

"İsimler mi?"

"Evet. Tabletler dünyanın yaratılışını anlatıyordu. Ferrol, Drome ve hatta Mari'den bahsediyorlardı. Yani sesleri doğru anlamış olmalıyım. Sanırım yazar Runik dili konuşuyordu."

Malcolm başını salladı. "Aslında, bu isimler her dilde aynıdır, Ghazel'de bile, ama bu diğer kelimeleri açıklamıyor. Haklısın. Onları doğru bir şekilde deşifre ettiğin gerçeği yadsınamaz. Öyleyse..." Malcolm sayfayı doğru şekilde görebilmek için çevirdi. Brin neyi görmeyi umduğunu bilmiyordu. Onun için bu, ayırt edilemeyen işaretlerden oluşan sıralardan başka bir şey değildi. "Tek bir açıklama var. Bu tabletler *senin* için yaratılmış."

"*Benim için mi?* Bu mümkün değil."

"Elbette mümkün. Gifford doğmadan önce, Tura Padera'ya bir gün insanlığı kurtarmak için bir yarış kazanacağını söylemişti. O, aslında herkes, bunun saçma olduğunu düşündü, ama o tam da bunu yaptı. Kehanetin kanıtı, gerçekleştiği için apaçık ortada. Sen tabletleri okuduğuna göre, benim hipotezim doğru."

"Ama bu özellikle *beni* kastetmiyor, değil mi?" Brin, Balgargarath gibi bir canavarı yaratabilecek kadar güçlü eski bir varlığın kendisine kişisel bir not bırakmış olması fikrini sevmiyordu. Bu, Tet kadar korkutucuydu. "Runik dili bilen herkes onları deşifre edebilirdi. Benim olmam gerekmiyordu."

"Sembollerini başka kimseye öğrettin mi? Bu işaretler ile sesleri arasındaki ilişkiyi senden başka bilen var mı?"

"Hayır, ama..."

"O zaman bunları yazan kişi, sizin bulacağınızdan emindi. Ya da..." Düşünceli bir şekilde parmağını dudaklarına dokundurdu.

"Ya da ne?"

"Ya da işaretlerinin o kadar yaygın olarak bilineceğini ve herkesin tabletleri okuyabileceğini biliyorlardı. Bu, sembollerinin gerçekten evrensel hale geleceğini gösterir. Her iki durumda da, yazan kişi açıkça geleceği görme yeteneğine sahipti. Ama bunları okuyan *siz* olduğunuz ve bunun sadece bir tesadüf olması çok düşük bir ihtimal olduğu için, ilk sonucuma sadık kalacağım: Bunlar sizin için, sadece sizin için yazılmıştı."

Brin, Malcolm'un o sabah ziyaret etmemiş olmasını dilemeye başladı. O sadece birkaç dakika orada kalmıştı, ama Brin kitabından korkuyordu ve eski, güçlü bir varlığın adını bildiğinden korkuyordu.

"Suri, Agave denen bir şeyden bahsetti. O nedir?" diye sordu Malcolm.

"Ah... Neith'in çok çok altında bulunan bir oda. Rain, oranın sanki dünyanın sonu gibi olduğunu söyledi, o bir kazıcıdır, biliyorsun. Eski Olan'ın hapsedildiği yer orası. Tabletleri yazan oydu. Cücelere bronz ve demir yapmayı öğretti, onlara özgürlüğü karşılığında sırlarını verdi. Ama cüceler sözlerini tutmadılar. Eminim ki bu bir şey

onlarla birlikte. Her neyse, sonunda onlara İlk Ağaç'tan bir tohum verdi ve meyvesini yedikleri takdirde sonsuza kadar yaşayacaklarını söyledi. Tohumu almak için bir delik açtıklarında, Kadim Olan kaçtı ve Balgargarath'ı cüceleri cezalandırmak ve Neith'e girmeyi engellemek için geride bıraktı."

Malcolm, çocuklarını kaybetmiş ve uzaktan bir kurt ulumasını duymuş bir baba gibi endişeli görünüyordu.

"Malcolm, bir sorun mu var?"

"Evet, sanırım öyle. Uzun zamandır merak ettiğim birçok sorunun cevabını verdin, ama aynı zamanda yeni soruların da uzun bir listesini oluşturdun. Bir süreliğine ayrılmam gerekecek."

"Gitmek mi? Neith'e mi gidiyorsun?"

O başını salladı. "Başlangıçta, evet. O tabletleri geri alıp alamayacağımı göreceğim. Eğer alırsam, onları benim için çevirir misin?"

"Tabii ki!" Brin'in yüzü geniş bir gülümsemeye dönüştü. Tüm tabletleri okuyacağı düşüncesi onu heyecanla baş döndürdü. "Gitmeden önce Roan'ı gör. Sana kömür ve parşömen verebilir ve tabletlerden nasıl kopya çıkaracağını gösterebilir. Taşımak için çok fazla var. Zaten çok ağır olurlar..." Gerçeklik yüzüne çarptı ve gülümseme kayboldu. "Ama onlara ulaşamazsın! Suri dağı çökertti. İçeri girmenin bir yolu yok."

"Belki, ama yine de deneyeceğim."

"Neden?"

Malcolm gülererek başını salladı. "Bunu açıklamak çok uzun sürer ve benim, bizim o kadar vaktimiz yok."

"Peki, Caric'e varırsan Gronbach'a dikkat et. Ona güvenme. O cüce kötü bir yalancı."

Malcolm eğlenerek gülümsedi. "Ben dikkatli olacağım, sen de öyle olmalısın. Şu anda, o tabletleri ve kitabını okuyabilen tek kişi sensin. Bunu değiştirmelisin, yoksa ne anlamı var? Ben yokken, diğerlerine de öğret ki sembolleriniz gerçekten evrensel hale gelsin."

"Uzun süre yok mu kalacaksın?"

"Sanırım öyle. Neith'i ziyaret ettikten sonra, dediğin gibi içeri giremezsem, Kadim Olan'ı aramam gerekebilir."

"Onu mu arayacaksın? Ama o ölmüş olmalı, değil mi? Yoksa ölümsüzlük konusunda doğruyu mu söylüyordu sence?"

"Dünyanın dibinde binlerce yıldır yaşayan birinin sana bir mesaj bıraktığını ve senin de bu mesajı aldığını az önce öğrendik. Hiçbir şeyi göz ardı etmemek akıllıca olur bence."

"Onun adını bilmek yardımcı olur mu?"

"Eski Olan'ın dışında mı demek istiyorsun?"

"Cüceler ona öyle diyordu, ama tabletlerde kendisi 'Üçlü' olarak bahsediyordu."

Malcolm'un gözleri bir kez daha büyüdü. "*Gerçekten* gitmem gerek."

İKİNCİ BÖLÜM

GÖÇ

Başlangıçta, klanlarımız göçebeydi. Sonra dahl'lara yerleştik ve nesiller boyu yerimizden kıpırdamadık. Savaş bizi yeniden göçebe yaptı. — BRIN'İN KİTABI

Persephone yürüyebileceğini ısrarla söyledi, ancak Moya bunun mümkün olmadığını açıkladı. Keenig'in Kalkanı, iki elini beline koyarak konuştu ve Udgar'a yaptığı gibi ciddiyetini aynı bakışla pekiştirdi boğazına ok saplamadan önce kullandığı aynı bakışla ciddiyetini vurguladı. Böylesine güzel bir kadın olmasına rağmen, Moya Tetlin Cadısı kadar korkutucu olabilirdi.

"Senin için bir araba sipariş ettim," dedi Moya, sanki bu tartışmayı anlamsız hale getirecekmiş gibi.

"Diğer herkes yürüyor. Ben ayrıcalıklı biri gibi arabaya binemem..." "Seph, yürüyemezsin. Bağırsakların deşileli bir haftadan az oldu. Zar zor ayakta durabiliyorsun ve hala kaz yumurtası kadar solgun görünüyorsun. Yardım almadan kapıya kadar gidebilirsen şanslı sayılırsın. Moya içini çekti ve yumuşadı. "Görüntüne ve iyi bir izlenim bırakmaya önem verdiğini biliyorum, ama herkes senin yüzüstü düştüğünü görürse ne Herkes senin yüzüstü düştüğünü görürse ne olacak bir düşün. Sen bizim cesur liderimizsin. Toprağa kocaman bir öpücük vererek herkesin berbat fantezisini mahvetmeyelim. Ayrıca, bu güzel bir araba. Kendim seçtim ve her şeyi ayarladım. Bolca yastık ve battaniye var, ayrıca şarap, peynir, kadehini tutup alnını silen bir kız, sana yelpaze yapan bir oğlan, müzik çalan bir flütçü ve her iki yanında duracak iki kaslı, yakışıklı, gömleksiz adam var. Sizi sadece tehlikelerden değil, güneşten de koruyacaklar, siz şık bir şekilde yol alırken gölge sağlamak için bir gölgelik tutacaklar.

Persephone ona dehşetle baktı.

"Şaka yapıyorum. Rahatla. Mari adına, ne zaman mizah anlayışını kaybettin?"

Persephone tam olarak ne zaman olduğunu biliyordu ve Moya da düşünseydi bilirdi. Ama düşünmedi. Herkes düşünmemeye,

düşünmemek, kafa yormamak ve yansıtmamak için ellerinden geleni yapıyordu — bunun için daha sonra bolca zaman olacaktı. Şimdilik, çalışmak, kazmak, toplamak, paketlemek, taşınmak, sürekli hareket etmek gibi işlerle meşgul oluyorlardı. , durmak kederlerinin onları yakalamasına fırsat verecekti. Herkesin yapacak bir işi olduğu sürece, evlerini ve sevdiklerini kaybetmenin acısıyla yüzleşmeyi erteleyebilir evlerini ve sevdiklerini kaybetmiş olmalarını erteleyip, hayatın her zamanki gibi devam edebileceğini varsayabilirlerdi. Belki her zamanki gibi değil, ama ona yakın bir şekilde.

Yatağına mahkum olan Persephone'nin böyle bir lüksü yoktu. Tek yapabileceği, yaptığı hataları, kaybettiği hayatları ve pişmanlıklarının dağlarını düşünmekti.

Moya parmağını dudaklarına dokundurdu. "Ama şimdi düşününce" —kötü bir gülümseme belirdi— "erkeklerin gölgelik tutması kısmı oldukça cazip. Keşke bunu ayarlamış olsaydım." Bakışlarını bir kez daha Persephone'ye çeviren Moya, parmağını ona doğrulttu. "Ama vagonla seyahat etmen konusunda ciddiyim."

Persephone, üç günlük savaşın ardından harap bir harabeye dönüşen, bir zamanlar kale olan bu yapının, geriye kalan en iyi odasında tutuluyordu. Moya, yaralı keenig'i için en iyi konaklama imkânını ısrarla talep etmişti. Persephone, çöken Verenthenon'un altındaki küçük hapisane hücrelerinden birinde yatarken, Alon Rhist'in neredeyse tamamen yok olduğunu biliyordu.

Aceleyle temizlenip perdelerle süslenen oda o kadar küçüktü ki, yataktan başka hiçbir şey sığmazdı, bu da Moya'yı koridorda durmaya zorladı. Birkaç gün boyunca, *duryngon* olarak bilinen labirentimsi hapisane hücreleri, *Bati Kuvvetleri'nin* yaşam alanı ve idari merkezi olarak hizmet etmişti. Persephone bu ismi zorunluluktan uydurmuştu. Liderlik ettiği gruba On Klan veya Rhune Ordusu diyemezdi, çünkü bu durumda Fhrey müttefikleri ve üç cüce dışarıda kalacaktı. Ayrıca Batı Kuvvetleri, güçlü ve kapsayıcı bir isim olduğu için avantajlıydı.

"İşler nasıl gidiyor?" diye sordu Persephone.

"İyi," dedi Moya, ama Persephone, bu tek kelimelik raporun ne kadarının stresini artırmak istememesinden kaynaklandığını merak etti. Belki de keenig'inin daha fazlasını beklediğini hissederek, Moya ekledi: "Nereye gidiyoruz ki?"

"Merredydd, sanırım, ama önce Nyphron ile konuşmam gerek. Sadece Alon Rhist'i ziyaret ettim ve diğer Fhrey kalelerinden hangisinin ihtiyaçlarımıza en uygun olduğunu bilmiyorum. Merredydd'in en yakın olduğu söylendi. Ama hepimizi barındırabilir mi? Alon Rhist, Instarya'nın ana kalesiydi, bu yüzden en büyüğü olduğunu varsayıyorum, ama eklenen Gula'larla birlikte o bile çok küçük kalır.

Başka

karakol ordumuzu barındıramazsa, Rhen daha iyi bir seçenek

olabilir." "Rhen'de duvar kalmadı," diye işaret etti Moya. "Artık yok."

"Şu anda yok, ama yeniden inşa edebiliriz."

"Bunun için yeterli zamanımız var mı? Ve tahta duvarlar ne kadar işe yarar?"

"Frost, Flood ve Suri'nin bu konuda yardımcı olabileceğini düşünüyordum."

"Suri duvarları sevmez."

"Doğru, ama yine de yardım edeceğini düşünüyorum. Önemli olan Rhen'in çok uzak olmaması ve bolca yer, odun, su, ormanda av hayvanları ve ekili tarlalar olması. Diğer Instarya yerleşimlerinde ne bulacağımızı kim bilir? yerleşim yerlerinde ne bulacağımızı kim bilir?"

"Burada kalmamız gerekmez mi? Suri her şeyi eski haline getiremez mi?"

"Sanmıyorum. Sanatın nasıl işlediğini bilmiyorum, ama yeniden inşa etmektense yok etmek daha kolaydır. Her taşın ve kıymığın nereye ait olduğunu bilir misin? Suri bilir mi sence? Sanırım bir şeyler yapabilir: enkazı temizleyebilir, belki yeni duvarlar örtebilir, ama bu kadar çaba sarf ederseniz, başka bir yerde, temeli cesetlerden oluşmayan bir yerde baştan başlasak daha iyi olur. Hayır, burada kalamayız. Nyphron geri döner dönmez yola çıkmak istiyorum."

Moya kaşlarını kaldırdı. "Dün döndü." "Öyle mi?"

Moya ekşi bir yüz yaptı. "Bu iyiye işaret değil, değil mi? Yani, senin bilmiyor olman."

"Neden bahsediyorsun?"

"İkinizin evleneceğini duydum." Moya, sanki bir tokat bekliyormuş gibi

tokat beklermiş

gibi irkildi. "Bunu nereden duydun?" Persephone şok olmuş bir şekilde sordu.

"Nyphron." Moya biraz kafası karışmış görünüyordu. "Sanki bu, ikinizin tartıştığı bir şeymiş gibi konuştu."

"Evet, yaklaşık bir yıldır konuşuyoruz, ama ben evet demedim."

"Tabii ki *konusuyoruz*, yaklaşık bir yıldır, ama ben evet demedim."

"Oh, nedenini anlayabiliyorum. Geri dönüyor ve selam vermeye bile uğramıyor mu? Tekchin bunu yapsa, ben..."

"Nasıl gidiyor?" Persephone konuyu değiştirmek, evlilik konusunu konuşmaktan kaçınmak istiyordu, ancak Nyphron ile benzer bir anlaşma yapmayı düşündüğü için gerçekten merak ediyordu.

"Ne? Tekchin ve ben mi?"

Persephone başını salladı. Bildiği kadarıyla, Moya ve Tekchin tarihteki tek Rhune-Fhrey çiftiydi. Birçok açıdan, kibirli, bin yüz yaşındaki bir Fhrey savaşçısının yirmi altı yaşındaki bir Rhune'u eş olarak görmesi mantıksızdı, ama başka açılardan bakıldığında bu tamamen mantıklıydı. İkisi de

vahşi yaratıklar: tutkulu, saldırgan ve rekabetçi. İkisi de aynıydılar — farklı gerçekliklerde doğmuş yansımalar. İmkansız gibi görünse de, bir şekilde birbirlerine mükemmel uyuyorlardı.

Persephone, onların ilişkisi ile Nyphron ile olan ilişkisi arasında benzerlikler gördü. O ve Nyphron, kendilerini her şeyden önce lider olarak görüyorlardı ve bireyler ikinci sırada. Kişisel rahatlık veya arzularından ziyade, geleceği şekillendirmede oynadıkları rollere odaklandılar.

kişisel rahatlık veya arzularından ziyade, geleceği şekillendirmede oynadıkları rollere odaklandılar. Onu hemen ziyaret etmemiş olması bile mantıklıydı. Nyphron geri döndüğünde, önceliği geride bıraktığı savunma güçlerinden rapor almak olacaktı, onu kontrol etmek değil.

Bir Rhune nişanlısı, duygusal bir arzudan, onun güvende olduğunu kendine kanıtlama ihtiyacından dolayı ona koşmuş olabilir. Böyle bir duygusallık, onun muhakemesini haksız bir şekilde etkileyebilirdi. Onun iyiliği için endişelenmek için hiçbir neden yoktu. O yeterince korunuyordu ve onun endişeleri, böylesine yıkıcı bir savaşın ardından kalan birçok gerçek endişeye kıyasla olgunlaşmamış ve mantıksız olurdu. Nyphron ne çocukça ne de mantıksızdı.

Raithe ise ikisi deydi ve ben onu bu yüzden seviyordum.

Persephone, Moya'dan Fhrey ve insanlar arasındaki bir ilişkinin işe yarayıp yaramayacağını öğrenmek istiyordu. *Böyle bir çiftleşme mümkün mü?*

"Biz iyiyiz." Moya omuzlarını rahatça silkti. Sonra durakladı ve gözlerini kısarak yeni bir gülümseme belirdi dudaklarında, bu seferki kendini beğenmişlik kokuyordu. "Nasıl olduğumuzu mu soruyorsun..."

"Büyük Anne adına, hayır!" Persephone iki elini kaldırarak onu uzaklaştırdı.

Moya'nın sırtışı daha da yaramaz bir hal aldı. "Fhrey'lerin daha da..."

"Dur! Kes şunu! *Bununla* ilgili hiçbir şey bilmek istemiyorum. Sadece düşünüyordum da, bu tamamen farklı bir kültür. Sadece merak ediyordum, ah... ah..."

Moya kollarını kavuşturdu ve Persephone'nin çabalarken eğlenerek onu izledi.

"Yani, Fhrey kadınları çok..."

"Sıkıcı mı?" diye tamamladı Moya. "Öyleler, biliyor musun? En azından Fhrey'ler onları öyle görüyor."

"Aslında demek istediğim..."

"Hayır, cidden. Tekchin sürekli bunu söylüyor. Elbette, Fhrey kadınları çok güzeller, ama aynı zamanda sıkıcılar. Biz alçakgönüllü Rhunes'ların ömrü kısa, bu yüzden sıkıcı olmaya vaktimiz yok. Benim yok en azından. Ve bana göre Tekchin, bir erkekten çok daha fazlası

bir erkek, *özellikle* yatakta. O... o, ah... şey, o gerçekten bir tanrı gibi... ve sakın ona bunu söylediğimi söyleme."

Moya birdenbire endişeli bir ifade takındı, Persephone kendini gülümserken buldu. Bunun, o zamandan beri ilk kez olduğunu fark etti...

"Nyphron ile evleneceksin, değil mi?" Şimdi konuyu değiştirme sırası Moya'daydı ve birdenbire sohbetleri Doğruluk mu Cesaret mi oyunu gibi gelmeye başladı.

"Evet, sanırım, yeniden yerleşir yerleşmez."

"Harika." Nyphron'un sesi koridordan yankılandı.

"Şşş." Persephone parmağını dudaklarına koydu. Bir an sonra, Galantian lideri eşikte belirdi ve Moya'nın yanına yanaştı. Moya da kapıyı paylaşmak için biraz yana kaydı.

"Fhrey kulakların ne kadarını duydu?" Persephone endişeyle sordu.

Nyphron sıırttı. "Tekchin'in yatakta tanrı gibi olduğunu bilmek için yeterli. Buna bayılacak."

Moya'nın ağzı açık kaldı, yüzünde dehşet dolu bir ifade vardı. Nyphron ona cevap vermesi için bir süre bekledi, ama keenig'in Kalkanı hiçbir şey söylemedi.

"Ve" Nyphron Persephone'ye baktı, "High Spear Vadisi'nde yeni kamp kurulduktan sonra bir ziyafet düzenlemem gerekecek. Fhrey toplumunda bu tür şeyleri böyle yaparız. İlişkimizi kamuoyuna duyururuz, sonra da katılımcılar kendilerini sarhoş edene kadar yerler içerler."

"İlişkimizi mi?"

"Birliktelik, evlilik, aynı şey."

Persephone, dehşet içinde Moya'ya baktı. "Neye katlanmak zorunda olduğumu görüyor musun?" "Tekchin daha kötü. Tören istemiyor ve sevdiğini söylemeyi reddediyor.

ben. O her zaman eylemlerin sözlerden daha önemli olduğunu söyler." "Ve bu seferlik haklı," dedi Nyphron. "Açıklamalar

aptalca bir saçmalıktır. Ama bu durumda, halka açık bir gösteri kaçınılmazdır." "Neden?" diye sordu Moya.

"Politika," dedi Nyphron. "O kraliçe, ben de Instarya'nın komutanıyım, bu yüzden herkesin birleşmemize tanık olması önemli. Halk, ikimizi birleşik bir takım olarak *görmeli* ve birbirimize ve davaya verdiğimiz sözleri duymaları gerekiyor."

"Romantik, değil mi?" dedi Persephone.

Keskin kulaklarına rağmen, Nyphron bunu duymamış gibi görünüyordu. Başparmağını omzunun üzerinden geriye doğru uzattı. "Dışarıda atlara bağlanmış bir dizi araba gördüm. O neyin nesi?"

Persephone, romantizm konusunun onu rahatsız ettiği için konuyu değiştirdiğini düşünmek istedi, ama Nyphron asla rahatsız olmazdı. Her zamanki gibi odaklanmış bir haldeydi ve yeterince küçük konuşmalar yapmıştı.

"Roan, bir atın onları çekmesini önerdi," diye cevapladı Persephone. "Tek bir hayvan, bir grup insanın çekebileceğinden daha ağır yükleri çekebilir."

"Atlar bunu yapabilir mi? Benim tecrübeme göre atlar ürkek, aptal hayvanlardır ve onlardan uzak durmak en iyisidir. Sonunda arabayı tekmelemezler mi? Muhtemelen arabayı parçalar ve bu sırada bacaklarını kırarlar."

"Roan ve Gifford hayatta kalan hayvanlarla çalışıyorlar. İyi sonuçlar aldıklarını duydum." Moya'ya baktı. "Öyle değil mi?"

"Başlangıçta biraz sorun yaşadılar, ama sonra hallettiler. Oh, sana söylemeyi unuttum." Moya'nın yüzü heyecanla parladı. "Gifford dün beni Roan ve cücelerinin yaptığı iki tekerlekli küçük arabayla gezintiye çıkardı. Arabayı Narasapur'a bağladı ve tatlı Mari, o ovayı o kadar hızlı geçtik ki gözlerim yaşardı. Bir grup geyiği kovaladık! Audrey de yanımda olsaydı depo doldurabilirdik."

"Gerçekten mi?" Nyphron meraklanmış görünüyordu. "Arabada giderken yayınla geyik vurabilir misin?"

"Ben her şeyi, her yerde vurabilirim." Moya ona gülümsedi. Şimdi cevap bekleme sırası ondaydı, ama daha önce olduğu gibi, cevap gelmedi. Belki de ikisi bir arada yaşamının yollarını arıyorlardı.

"Moya, Nyphron ile özel olarak konuşmam gerekiyor. Yakında ayrılacağımızı herkese haber verebilir misin?"

"Nasıl isterseniz, *Madam Keenig*." Moya gülümsedi ve Persephone'ye selam verdi. Persephone ise kalkanını geri çekerken gözlerini devirdi.

Nyphron onun arkasından baktı. Başka biri olsaydı, Persephone onun manzarayı takdir ettiğini düşünebilirdi, ama Nyphron'un zihni başka bir şey üzerinde çalışıyordu ve bunun Moya'nın uzaklaşmasını izlemekle hiçbir ilgisi yoktu.

"Ee, ne oldu?" diye sordu Persephone.

Cevap vermesi biraz zaman aldı. "Hmm? Pardon, ne?" "Fane?"

Onu yakaladığınızda ne oldu?"

Nyphron, kaskının ezdiği saçlarını eliyle düzeltti. "Oh, o mu? Yakalayamadık. Geride bıraktığı askerler çok az direnç gösterdi, ama fane'in kaçması için yeterli zamanı sağladı. Dürüst olmak gerekirse, bu kadar önemli bir zafer planlamamıştım. Onun bu şekilde bozguna uğraması..." Başını salladı. "Ben Yüksek Mızrak Vadisi'nde askerler bıraktık ve bir sonraki aşama için tüm güçlerimizi orada birleştireceğiz."

"Peki o aşama ne olacak?"

"İlerleme için hazırlık. Gula, işaret ateşlerini görür görmez geldi ve çoğu battaniye bile almamıştı. Saldırı pozisyonuna geçerken birleşik kuvvetlerimizi destekleyebilecek bir tedarik zinciri organize etmek aylar alacak ve bu zincir kurulduğunda kış gelmiş olacak ve o zaman savaş için uygun bir zaman olmayacak. Bunu doğru yaparsak, önümüzdeki bahara kadar Lothian'a savaş açabiliriz. O zamana kadar iyi durumda olmalıyız."

"Duvarların arkasına geçmemiz gerekmez mi? Zaten bu yüzden Alon Rhist'e gelmedik mi?"

Hücredeki taşa vurdu. "Yaşlı kız amacına hizmet etti, ama mantığın ötesinde, rüzgâr tersine döndü ve şimdi avcılar biziz. Kaleye saklanması gereken kişi fane. Şimdi ilerleme ve savaşı ona götürme zamanı geldi. Bu yüzden Yüksek Mızrak'a ilerliyoruz."

"Açıkta olmak tehlikeli değil mi?"

"Hayır. Fane, nerede olursak olalım saldırı düzenleyemez. Savaşçıların çoğunu kaybetti ve geriye sadece birkaç Miralyith kaldı. Ve en iyi haber ise, durumunu önemli ölçüde iyileştirmek için üç mevsimden fazla zaman geçmesi gerekecek. Öte yandan biz, fazlasıyla yeterli sayıda adamımız var ve o zamana kadar iyi bir şekilde tedarik edilecek ve silahlandırılacağız. Ve ejderhayı da unutmayalım.

Suri adlı kızın başardığını biliyor muydun?"

"Sana ondan bahsetmiştim. Bana inanmadın mı?"

Kaşlarını çattı. "Yalan söylediğini düşündüğümünden değil, ama o kız pek Böyle bir şeyi başarabilecek biri. İlk başta Malcolm'un bununla bir ilgisi olduğunu düşündüm, ama meğer mistikmiş. Böyle bir şeyin mümkün olabileceğini hiç düşünmemiştim. Kış boyunca ona daha fazlasını yaptırırız. Savaş büyük olasılıkla gelecek yıl bu zamanlar bitmiş olacak.

İlk gilarabrywn Minna'nın hayatına mal olmuştu. İkincisinin bedelini Raithe ödemişti. Ama asıl bedel Suri'nin omuzlarına yüklenmişti. Persephone mistik'i üçüncü bir tane yapmaya ikna edecek hiçbir şeyin olmayacağından emindi. Bunu Nyphron'a açıklamayı düşündü, ama şimdi bunun zamanı değildi, özellikle de o, Persephone'nin uzun zamandır beklediği bir tartışmanın kapısını açtığı için.

O gitmişti. "Bunu düşünüyordum... Yani savaşın sonunu. Sen de bizim olağanüstü bir iş çıkardığımızı söyledin. Ve fane kaçtı, değil mi? Korkmuş olmalı, değil mi?"

"Ben 'dehşete kapılmış' derdim. Kalan günlerinin az olduğunu biliyor."

"Katılıyorum." Kadın başını salladı. "Öyleyse, bu onu barış antlaşmasına açık hale getirmez mi?"

Nyphron güldü. "Ne?"

"Arion'un bir zamanlar söylediği bir şey. Eğer kendimizi kanıtlayabilirsek... diğer Fhrey'ler bizim akılsız hayvanlar olmadığımızı anlarsa, onların saygısını kazanabilir ve bir arada yaşamayı öğrenebiliriz diye düşünüyordu. Saldırı sırasında, kaybettiğimizi düşündüğümde, barış görüşmeleri hakkında bir mesaj gönderdim. Henüz cevap almadım ama..."

"Ne yaptın? Nasıl?"

"Estramnadon'a bir kuş gönderdim. Tapınağın orada olmadığını biliyordum, ama geri dönerse, özellikle de nasıl direndiğimizi gördükten sonra, bu bir kapı açabilir.

Ve şimdi konumumuz daha da güçlendi. Onu kaçırdık ve o

"Bu konuda haklısın. Fane'i yendik. Kuyruğunu bacaklarının arasına kısıtırıp Erivan'a kaçıyor. Elinde hiçbir şey yok. Ama müzakere konusunda yanılıyorsun. Buna gerek yok. Biz kazandık. Konuşmanın ne anlamı var? Taviz vermek ve uzlaşmaya varmak için hiçbir nedenimiz yok. Tek yapmamız gereken Nidwalden'ı geçip Orman Tahtı'nı ateşe vermek. Lothian'ı arenada, seyircilerin önünde idam etmeyi planlıyorum. Fethetmek. Ordular müzakere yapmaz. Lothian ve tüm Miralyith'leri öldüğünde barış sağlanacaktır."

Persephone şok olmamalıydı. Nyphron bir savaşçıydı ve onun gibi şiddet eğilimli adamlar olayları basit terimlerle görürlerdi. "Seni öldüremezler diye onları öldür" onların inancıydı. O, acımasızlıkla beslenen ve öngörülemeyen sonuçlarla dolu, reddedilmesi zor bir kavramı savunuyordu. Persephone, düşmanlarla dost olmak, yakıp yıkmaya kampanyasından çok daha üstün olduğunu öğrenmişti. "Ama öldürmemize gerek yok..."

"Evet, öldürmeliyiz. Güven bana. Lothian'ı tanıyorum. Oynadığım rolün ardından tapınak beni affedecek mi sence? Ben affetmezdim. Onun kalbinde ve zihninde ne olduğunu biliyorum çünkü bize kötülük yapanlara karşı tutumumuz aynı. Onu yaşatırsak pişman oluruz."

"Ama Arion, iki halkımızın da..." "Arion öldü."

Onun soğuk ve duygusuz bir şekilde söylediği sözler, onu susturdu. Henüz büyük bir savaşa hazır değildi. Moya, Persephone'nin hala iyileşmemiş yaraları konusunda haklıydı: Yine de acıyorlardı ve bu acı sadece fiziksel yaralarından ibaret değildi. Nyphron hazırlık aşamasına geçiyordu, bu yüzden savaş bir süreliğine askıya alınacaktı. Onu ikna etmek için zaman vardı. "Özür dilerim. Haklısın. Yapacak çok işimiz var ve taşınma hazırlıklarına odaklanmak en iyisi."

"İyi." Dikleşti ve Moya'nın gittiği yönde koridora bir kez daha baktı. "At arabasında ok kullanma konusunda doğruyu söylediğini düşünüyor musun?"

"Moya'yı anlamaya başladığını sanıyordum. O kadın utanç nedir hakkında sadece belirsiz bir fikre sahip ve erkekleri manipüle etmek için kelimelere ihtiyaç duymuyor. Abartacak biri değil."

"Büyüleyici." Nyphron başını salladı ve bir kez daha düşüncelere daldı. "Ne?"

"Senin taş tanrının bulunduğu arabanın tepeden yuvarlanıp Dahl Tirre'nin kapısına çarptığını hatırlıyorum. Yoluna çıkan herkesi ve her şeyi ezip geçti."

"Hatırlatma. Son zamanlarda kendimi sanki..."

"İzninle," dedi Nyphron ve onu yalnız bırakarak uzaklaştı.

"Ben de seni gördüğüme sevindim canım," diye mırıldandı, onun ayak seslerinin uzaklaşmasını dinlerken.

Gifford sokakta donakalmış, kaderin büyüleyici ironisini izliyordu. Sadece Umutsuz Ev, Little Rhen'deki diğer binaların uğradığı yıkımdan kurtulmuştu. Neredeyse tüm güzel evler birer enkaz yığınına dönüşmüştü ve çoğu tamamen yok olmuş, küle dönmüştü. Ama yerel uyumsuzlar Gifford, Habet, Mathias ve Gelston'un evi olan çirkin ve göze batan yapı...

bir şekilde zarar görmeden hayatta kaldı.

"Beni en çok ne rahatsız ediyor biliyor musun, Woan?" diye sordu, inanamıyormuş gibi başını sallayarak. "İçeride ihtiyacım olan tek bir şey bile yok. Herkes çok şey kaybetti, ama..." Mükemmel bir şekilde korunmuş taş kulübeyi işaret etti.

— "Benim paketleyecek hiçbir şeyim yok."

Etraflarında, kurtulanlar enkazdan kurtarabildikleri az miktardaki eşyaları arabalara dolduruyorlardı. Giysiler, tabaklar, bitkiler ve kilimler, gözlerinde yaşlarla insanlar tarafından yığılıyordu. Çoğu Fhrey'di.

Biz insanların bir avantajı var: Kayıplara daha alışkınız.

Herkes ayrılmak için hazırlanıyor ya da bekliyordu. Alon Rhist'in sivillerinin çoğu Merredydd'e gidecekti, ancak Rhunes ve Instarya doğuya, Gula ülkesine doğru yola çıkacaktı. Doğu, Yüksek Mızrak Vadisi'ne giden yoldu; doğu, savaşın yönüydü.

Gifford ve Roan, şehirde, ya da ondan geriye kalanlarda son bir tur atıyorlardı. Son birkaç gününü düzinelerce vagonun yapımını organize etmekle geçirmişti. Kerestenin çoğunu geri kazanmışlardı.

O güzelim küçük evlerin enkazı arasında yürürken, Roan'ın gözleri bölgede kalan kullanışlı eşyaları tarıyordu.

O hiç değişmemişti. Sonra, onun elinde tuttuğu, aralarında rahatça sallanan eline baktı ve yeniden düşündü. *Belki birazcık değişmişti.* Bu düşünce, yanaklarını ağrıtabilecek kadar geniş bir gülümsemeye neden oldu.

Onu Narasapur'un sırtına çıkardığı ve ilk kez ona sarıldığı andan itibaren, hiç ayrılmamışlardı ve neredeyse her zaman el ele tutuşuyorlardı. O zamandan beri, tek bir battaniyenin altında uyuyorlardı, Roan kollarını ona doluyordu. O ilk gece, ikisi de ağlamıştı. Görünüşe göre herkes

ağlamış gibi görünüyordu. Gifford, Roan'ın gözyaşlarının nedenini bilmiyordu. Bunun birçok nedeni olabilirdi: pişmanlık, rahatlama, suçluluk, yorgunluk. Ama Gifford, kendisini ağlatanın ne olduğunu tam olarak biliyordu. O geceye kadar, sevinç gözyaşlarını hiç tatmamıştı.

Onu öpmeye çalışmamıştı, henüz. Artık resmi olarak "Yaşayan En Hızlı Adam" olan Gifford, içine düştüğü bu kırılgan ama harika rüyayı bozmaktan korktuğu için, bir salyangoz hızıyla ilerliyordu. Roan'ın ne kadar değiştiğini veya neye dayanabileceğini bilmiyordu. Tek bildiği, artık ona dokunduğunda donup çekilmeyeceği idi. Elini tutmak, onun muhteşem yeni dünyaya ilk adımını atmasıydı. Bir şekilde, Roan'ın zırhını giyip, doğan güneşte parıltılamak, her şeyi mümkün kılmıştı.

O zaman onu öpmeliydim. Geriye dönüp bakınca her şey çok net görünüyordu. *O da izin verirdi. Çok kolay olurdu, ama şimdi...*

Gifford, bir mucizeye tanık oluyormuş gibi bir kez daha birleşen ellerine baktı. *Bu, hayal edebileceğimden çok daha fazlası ve eğer hepsi bu kadar ise, bu bir ömür boyu yeter.*

"İşte buradasın," dedi Nyphron, üst avludan şehre giden güney merdiveninin yanındaki devrilmiş kayaların üzerinden tırmanırken.

O, Roan'a odaklanmıştı, bu da Gifford'u şaşırtmadı. Çoğu insan onu görmezden geliyordu, ama Fhrey için sanki o hiç yokmuş gibiydi.

"Moya, bir atın arabayı çekmesinin bir yolunu bulduğunu söyledi. Bu doğru mu?"

Roan başını salladı. "Gifford yaptı." Çömlekçiye baktı. "Ben sadece onları bağlamanın bir yolunu buldum. Atlarla ilgili yeteneği olan kişi o."

"O mu?" Nyphron, sakat adamın bükülmüş vücuduna bakarken şaşkın görünüyordu. "Sen Gifford musun? Plymerath'ın sürekli bahsettiği, tapınağın kampını geçip giden Gece Kahramanı olamazsın, değil mi?"

Roan coşkuyla başını salladı ve Gifford'a gülümseyerek Brin'in savaş anlatımından şu satırları okudu:

*"Gecenin Kahramanı, parıldayan
zırhıyla, Korkuyu yendi, gerçeği
sağladı, Herkese umut ve umut ışığı
verdi,*

Karanlık ve soğuk bir geceye umut ve umut ışığı getirdi."

Nyphron, sanki deliye dönmüş gibi bir anlığına ona baktı. Sonra kendini toparlayıp Gifford'a döndü. "Sen ata binen ilk Rhune'sun." Galantian, bir kez daha Gifford'un çarpık vücudunu inceledi. "Bunu asla tahmin edemezdim . " Dikkatini tekrar Roan'a çevirdi. "Moya, hızlı bir küçük araba yaptığını söyledi. Böyle bir şeyin savaşta kullanılabileceğini merak ediyordum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Seninki iki kişi alabilirmiş. Bir kişi atları sürerken, diğeri yay veya cirit kullanırsa, ölümcül olabilir diye düşündüm. Ama Orinfar sembolleriyle kaplanması gerekir. Moya'nın bindiği gibi bir tane daha yapabilir misin?"

Roan başını salladı.

Gifford'a dönerek sordu: "Sence bir at, savaşın kaosunda kontrol edilebilir mi?"

"Ben, hem ciritler hem de büyü saldırısı altındayken Naw-as-pa'yı yönlendirdim. O da bu durumdan hoşlanmamıştı ama başardı. Hayvanlar insanlara çok benzeyebilir. İkizleme ile bu mümkün olabilir."

Nyphron sırtıttı. "Bu savaş hayal ettiğimden daha kolay olacak. Sanki bir tanrı beni işaret edip, 'Sıra sende' diyor gibi."

Gifford, hala Roan'ın parmaklarıyla iç içe olan kendi parmaklarına baktı ve başını salladı. "Evet, ne demek istediğini çok iyi anlıyorum."

Diğer herkesle birlikte, Tressa da tüm eşyalarını Bern Nehri'nin uçurumunu geçen yedi köprüden birinden taşıdı. En az kalabalık olanı olduğu için en güneydeki köprüyü seçti. Dünyevi eşyaları fazla değildi: birkaç çuval yiyecek, çok ince bir battaniye ve artık giyilemeyecek kadar yıpranmış, eski püskü bir breckon mor. Tressa ayrıca bir su kabı ve Gelston'ın eşyalarından geriye kalanları da taşıdı. Gelston da onunla birlikte geldi ve Tressa onu otlatmaya çıkarılan bir keçi gibi köprüden geçirdi. Yaşlı çoban, Miralyith yıldırımının çarpmasından sonra bir daha kendine gelememişti ve tek kelime etmeden Tressa'yı takip etti.

Tressa, alayın sonunda ve köprünün ortasında kalmaya özen gösterdi. Kimsenin arkadan gizlice yaklaşp onu itmesini istemiyordu. İyi kalpli Gelston'ın yardım etmeyeceğini biliyordu. O sadece aptalca bakarak kenarda dururdu.

Tressa, bunu yapabilecek bir düzineden fazla kişi sayabilirdi. Keenig'in Kalkanı Moya, bu listenin başında yer alırdı. Dahl Rhen'deyken, Tressa onu The Stump ile evlenmeye zorlamaya çalışmıştı. Moya zaten Tressa'dan hoşlanmıyordu, ama bu başarısız plan Moya'nın duygularını sertleştirmiş ve düşmanlığını açıkça nefret haline getirmişti. Bunun bir önemi olmamalıydı. Moya önemsiz biriydi. Ailesi olmayan, geveze, güzel bir yüz. Ama Persephone de önemsiz biri olmalıydı.

Bütün bu durum imkansız bir kabus. Bir kadının asla keenig olabileceği düşünülemezdi ve kim Moya'yı bir Kalkan olarak hayal edebilirdi ki? Tanrılar bu ikisini sorumlu yaptığında hayatın ne kadar absürt olduğunu gösteriyor.

Tressa hayatın adil olmadığını her zaman biliyordu, ama oyunun özellikle ona karşı olduğunu ancak son zamanlarda fark etti. *Neredeyse tüm bu ilgiden gurur duyacak kadar... neredeyse. Eğer ortadan kaybolsam, kimse fark etmezdi, Gelston bile. Sanki ben yokmuşum gibi.*

Köprüyü sorunsuz bir şekilde geçmişti. Moya, Nyphron ve Persephone — ayrıcalıkları sayesinde bir vagonda seyahat etme imkânına sahip olan — geçit törenini doğuya doğru yönlendiriyorlardı. Tressa köprüyü geçtiğinde, geçit töreninin önu çeyrek mil ilerideydi. Geçit töreni Dureyan yüksek ovalarının platosu boyunca ilerlerken, o geride kaldı.

Dureyan yüksek ovalarının tozlu, düzensiz, düz bir kaya, çamur ve kil yüzeyinden geçmeye devam ederken, o geride kaldı. Uzaklarda, yaşlı cadı Padera Persephone'nin yanında oturuyordu ve Gifford artık her yere atla seyahat ettiği için, Tressa ve clueless turtle Gelston konvoyun en arkasında kalmıştı. Her dakika, doğuya yürüyen kalabalığa biraz daha uzaklaştıkça aradaki mesafe daha da açılıyordu. O, yetişmek için hiçbir çaba göstermedi. İstemiyordu. Onların tozunu solumak istemiyordu.

Kolonun önu Wolf's Head'e ulaştığında, geçit töreni durdu. Onlar ejderhanın yattığı yere gelmişti. İnsanlar ejderhadan uzaklaşarak bir sıra oluşturmuşlardı ve ön tarafta bir tartışma yaşanıyor gibi görünüyordu.

"Nyphron ejderhanın geleceğinden emin olmak istiyor," dedi arkadan biri.

Tressa neredeyse yerinden sıçrayacaktı. Gelston'la ikisinin yalnız olduklarını sanıyordu. Çoban hiç tepki vermemişti. Gözleri arıların Bu, güneşe bakmaktan en azından daha güvenliydi — o kadar sık yapıyordu ki, Tressa onun kör olacağından endişeleniyordu.

Dönerek, Tressa Malcolm'u görünce şaşkına döndü. Başka biri olsaydı, Tressa şaşkın tepkisini gizlemek için bir hakaret savurmuş olabilirdi; bunun yerine, dizlerinin üzerine çöktü.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Malcolm, biraz sinirli bir ses tonuyla.

Tressa başını kaldırmadı, Malcolm'un ayaklarına odaklandı. "Senin kim olduğunu biliyorum." "Tabii ki biliyorsun, beni bir yıldan fazladır tanıyorsun."

"Başka bir deyişle... Ne olduğunu biliyorum."

Aralarında bir sessizlik oldu ve Tressa, Malcolm'un sıradan bir adam olduğunu ısrarla söyleyeceğini düşündü. Eğer öyle yaparsa, nasıl tepki vereceğini bilmiyordu. Ona yalancı demeye niyeti yoktu.

"Anlıyorum," diye cevapladı Malcolm.

Bu iki kelime ona rahatlatma sağladı ama aynı zamanda kalbini durdurdu. Tressa, Raithe'nin öldürüldüğü ve gilarabrywn'in yapıldığı gece demirci dükkanında yaşanan olayları neredeyse uyanık olduğu her saat boyunca düşünmüştü.

Malcolm'un insan kılığına girmiş bir tanrı olduğu sonucuna varmıştı. Bunu hiç söylememişti, ama oradaki herkesin geçmişini, bugünü ve geleceğini bildiği açıktı. O gece Tressa da derin bir şey hissetmişti. Onun önceki kehanetini gerçekleştiren yüzüğünü verdiği anda, daha önce hiç yaşamadığı bir şey hissetmişti. Malcolm onaylayarak gülümsediğinde, Tressa onu şaşırtan bir gurur sıcaklığı keşfetti. Kendisiyle gurur duyuyordu; bir hedefe ulaşmanın verdiği gurur değil, doğru, iyi bir şey yapmanın verdiği gururdu. Kendini kahraman gibi hissetmişti.

Tek yaptığım, bana ait olmayan aptal bir yüzüğü teslim etmektir, ama Malcolm bunu bir erdem eylemine dönüştürdü.

Hâlâ neden ve nasıl olduğunu bilmiyordu. Her şey bir sihirbazlık numarası, bir armağan gibi görünüyordu: onu daha az yalnız hissettiren ve ilk kez erdemli hissettiren bir armağan. Ama öyle değildi. Tressa hâlâ kendini korkunç bir insan olarak görüyordu.

Diğer herkes de öyle düşünüyordu, bu yüzden köprüyü geçerken arkasına dikkat ediyordu. Demirci dükkanındaki o an, varlığının karanlığında sadece bir kıvılcımdı, ait olmadığı başka bir dünyayı, başka bir yeri gösteren bir parıltıydı.

Sıradan bir erkek ona böyle hissettiremezdi.

Malcolm, sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi başını salladı ve sonuçtan memnun kaldı. "O zaman bu iş daha kolay olacak," dedi.

Bu onu çok korkuttu. Köprüden itilmek, o yorumun korkutucu vaadine kıyasla çekici geliyordu.

Tressa kendini hazırladı, yumruklarını ve çenesini sıktı, Malcolm ise eğlenmiş ve biraz da üzgün görünüyordu.

"Sana zarar vermeyeceğim, Tressa. Seni önemli bir şey için seçtim."

"Ben iyi bir insan değilim," diye cevapladı Tressa, nedenini bilmeden. Bu doğru olsa da, bunu yüksek sesle söyleyeceğini hiç beklemiyordu.

Malcolm yine gülümsedi; alaycı bir gülümseme ya da sırıtma değil, sempati dolu bir bakıştı. "Bu değerlendirmede kendinizi benzersiz mi görüyorsunuz?"

Tressa kocası Konniger'ı düşündü ve diğerlerini tek tek gözden geçirdi. "Sanırım hayır, ama neden beni seçtin?"

"Sadece gerçekten erdemli kişilerle çalışsaydım, çok az seçeneğim olurdu. Görüyorsun, bir duvar örmek istediğinde, en iyisi bir duvarcıya sormaktır."

Tressa, onun anladığından daha fazlasını söylediğini biliyordu, muhtemelen ama bu beklenen bir şeydi. "Benden ne yapmamı istiyorsun?"

"Şu anda... hiçbir şey." "Ama bir şey isteyeceksin, değil mi?" "Evet, ama birkaç yıl sonra." "Öyleyse neden şimdi bana geldin?"

"Çünkü ben gidiyorum ve ne zaman döneceğimi bilmiyorum. O zaman geldiğinde ne yapman gerektiğini bildiğinden emin olmalıyım."

Tressa bir kez daha kötü haberlere hazırlıklı olarak gerildi. "Bu... bu korkunç bir şey mi olacak?"

"Kendin hakkında son derece olumsuz bir görüşün olduğunu görebiliyorum." Omuz silkti. "Birçok insan benden nefret ediyor."

"Birçok insan beni de nefret ediyor." Bu itiraf onu şaşırttı.

Malcolm iç geçirdi, yüzü bir kez daha hüznle doldu. "Maalesef, senden isteyeceğim şey hoş olmayacak."

Dudaklarını ısırıp ve başını salladı. "Raithe kadar kötü olamaz. En azından ejderhaya dönüşme ihtimalim yok, değil mi? Yani, işe yaramaz çünkü kimse beni Suri'nin onu sevdiği gibi sevmiyor."

Malcolm'un sesi karanlık ve soğuk bir hal aldı. "Hayır, öyle olmayacak... Daha da kötüsü olacak. Dediğim gibi, bir duvar örülmesi gerektiğinde, bir duvarcıya sorarsın."

Bunun ne anlama geldiğini hâlâ anlamıyordu, ama bu onu korkutmuştu.

Boynundaki narin zinciri çıkardı. Zincirin ucunda, bir inçten biraz daha uzun, düzensiz kesilmiş küçük bir metal parçası asılıydı. "Al şunu." Elini uzattı.

"Bu ne?" diye sordu kadın, tuhaf parçayı kabul ederek.

Malcolm acı bir gülümsemeyle, "Belki de dünyadaki en değerli şey, bu yüzden onu güvenli bir yerde saklamalısın," dedi.

Tressa, zincirin ucundaki metal parçayı inceledi, "*dünyadaki en değerli şey*" sözü onu büyülemişti. Başka biri söylemiş olsaydı, Tressa gülerdi, ama bunu söyleyen Malcolm olduğu için, büyük bir sorumluluk hissetti. Taşıyamayacağı kadar ağır bir yük.

Ve bu doğru çıkarsa sonuçları ne olacak?

"Bu bir anahtar. Bunun ne olduğunu biliyor musun, Tressa?"

Kafasını salladı, ama kelimeyi hafızasına kazıdı: *anahtar*.

"Girişin yasak olduğu yerler, açılmayan kapılar, *kilitli* kapılar vardır. Anahtar, bunları *açmak* için kullanılır. Elinde tuttuğun şey sıradan bir anahtar değil —bu, *her* kapıyı açan çok özel bir şey olan Anahtar."

"Girmem yasak bir yere mi gidiyorum? Gitsem de sorun olmaz. Ben kurallara uyan biri olmadım hiç."

"Eğer kabul edersen, evet. Benim bile gidemediğim bir yere gitmeni istiyorum.

gidemeyeceğim bir

yere gitmeni Ciddiyetle başını salladı, sanki bir yemin ediyormuş gibi.

istiyorum." "Ve yanına başkalarını da götürmen gerekecek, tam olarak yedi kişiyi."

"Yedi mi?" Anahtara baktı, sonra tekrar ona. "Nasıl yapabilirim ki... Gelston'ı bile zorlukla Gelston'ı bile zor zor peşimden getiriyorum. Benden nefret ediyorlar. Kimse..."

"Bana güven. Zamanı geldiğinde her şey anlam kazanacak. Fazla bir şey yapmana gerek kalmayacak çünkü parçalar kendiliğinden yerine oturacak. Ben bunu zaten hallettim. Birkaç yıl sonra, sonbaharda, her şey kötüye gittiğinde, Tesh kafesle ilgili haberleri getirecek ve kimse ne yapacağını bilemeyecek. İşte o zaman sen devreye gireceksin. Benim için bunu yapar mısın?"

Ne yapmasını istediğini hala bilmiyor olmasına rağmen başını salladı.

"Gitmeden önce sana söylemem gereken iki şey var. Bilmen gereken iki şey. bilmelisin. 'Beyond the Woodland Hills' şarkısını hiç duydun mu?"

"Sanmıyorum."

"Şöyle başlıyor..."

*"Ormanlık tepelerin çok ötesinde, iğrenç dağların ötesinde, Korkunç
bir adadaki sisle kaplı bataklıkta gizlenmiş.*

*O, dalgalanan kararmış göletleri ve sürünen sarmaşık yolları
musallat eder, Ve orada kahverengi saçları ve yeşilimsi gri
gözleriyle bekler."*

"Kulağa pek mutlu bir melodi gibi gelmiyor," dedi Tressa gergin bir şekilde.
"Yani, alkışlayıp dans edeceğin türden bir melodi değil."

"Hayır, değil. Biliyor musun? Çok eski bir şarkı."

Tressa başını salladı.

"O zaman sana öğreteceğim. Ve onu hatırlaman gerekecek. Kelimesi kelimesine, hepsini."

"Bir şarkıyı bilmem mi gerekiyor?"

Bir anne ölen çocuğunun durumunu sorduğunda bir şıfacının yapacağı gibi başını salladı. Yüzündeki ciddi ifade Tressa'nın aklına tek bir kelime getirdi:

"Tamam."

"Bilmen gereken ikinci şey, Tressa, Estramnadon'da bir kapı var..."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

FANE'İN DÖNÜŞÜ

Gurur, yüksek ve kaygan bir uçurumdur ve böyle bir yükseklikten düştüğünüzde, düşüş sizi ezebilir. — BRIN'İN KİTABI

Imaly, oturma odasında oturmuş, pencereden bahçedeki ağaçları seyrediyordu. Tomurcuklar açmaya başlamıştı, ya da büyük büyükannesinin deyimıyla, "*Ağaçlar uzuyordu.*" Yaşlı hanımefendi bu konuda biraz tuhaftı. Öyle olmak zorundaydı, çünkü akli başında hiç kimse ilk fane olamazdı.

Gylindora Fane'nin torunu olan Imaly, büyük büyükannesinin evini miras almıştı. Estramnadon şehrinin kalbinde yer alan bu şaşırtıcı derecede mütevazı bungalov, etrafını çevreleyen özel bahçesi sayesinde lüks bir izolasyonun tadını çıkarıyordu.

Çünkü evi çevreleyen özel bir bahçesi vardı.

Gylindora hayatta olsaydı, şu anda dışarıda sepet yapıyordu.

İlk fane, altı kabileyi yönetmeden önce bunu yapardı ve stresli zamanlarda da yapmaya devam ederdi. Bunun onu sakinleştirdiğini söylerdi. Imaly sepet yapmayı hiç öğrenmemişti ama öğrenmiş olmayı diledi.

Şimdiye kadar bir sürü sepetim olurdu.

Imaly, hafif bir ayak sesi duydu. Ev büyük değildi, ama Makareta evin içinde yolunu bulmakta yavaştı. Daha fazla ses, mutfığa girdiğini gösteriyordu. Bir duraklama oldu ve ardından biraz daha ayak sesleri duyulduktan sonra Makareta oturma odasına göz attı. Genç Fhrey, başına sıkıca sarılmış bir eşarp takıyordu — inkar başörtüsü. Onu gece gündüz takıyordu, elinden geldiğince sıkı sararak, her bir saç telini derinlere saklayarak.

Bir hafta önce Imaly, kısa süren Gri Pelerin İsyanı sırasında tapınağa isyan edip birkaç Fhrey'i öldüren kızı barındırmayı kabul etmişti. Imaly'nin evine vardığında, yemek istemeden önce Makareta bir jilet dilenmişti.

"Neden böyle bir şey istiyorsun?" diye sordu Imaly, kızın kendine zarar verebileceğini düşünerek.

"Bundan kurtulmak için!" Makareta, saç derisine yapışmış bir parazitmiş gibi bir tutam saçını kaldırarak tısladı.

"Sihir kullanarak yapamaz mısın..." Imaly başını işaret etti ve belirsiz bir şekilde elini döndürdü.

"Büyü kullanımı tespit edilebilir ve bazen izi sürülebilir. En ufak bir dokuma bile risk alamam. Her gün bu saçlar uzuyor ve kesecek hiçbir şeyim yok. Koparmayı denedim ama çok acıdı."

Imaly, Makareta'nın ormanda ağlayarak saçlarını koparmaya çalıştığını hayal ederek yüzünü buruşturdu.

"Lütfen onu çıkar," diye yalvardı Makareta.

"Hayır," diye cevapladı Imaly. "Onu saklamalısın."

"Ama... Ne istersen yapacağıma söz verdim ve yapacağım."

Imaly kızın elini tuttu. "Bu bir ceza değil. Senin iyiliğin için. Genç bir bayanın kel kafası tek bir anlama gelir: Miralyith. Seni gören herkes, bu pencerelerden birinden bir anlık bile olsa, bizi idam ettirebilir. Bunu ister misin?"

Kız başını salladı, sonra dişlerini sıktı ve saçları hareketle sallanırken titredi.

Bundan sonra Imaly kuralları koydu: Saçlar kalacaktı, pencerelerden uzak durulacaktı, Makareta evden çıkamayacaktı ve hiçbir koşulda Sanatı kullanamayacaktı. Miralyith'lerin büyüye ne kadar bağımlı olduklarını ve kullanımının izlenebilir olduğu iddiasının doğru olduğunu varsayarsak, Imaly bu son kuralı onları korumak için en önemli kural olarak gördü.

Makareta kabul etti ve Imaly'nin görebildiği kadarıyla sözünü tuttu. Imaly, ucuz Gwydry tarzı giysiler satın almıştı; kaba, sağlam ve basit olan bu işçi kabilesinin kıyafetleri, Miralyith'lerin asica'larından olabildiğince farklıydı. Çadırlarla aynı malzemeden yapılmış gibi görünen bir tunik ve pantolon giyen Makareta, tamamen kılık değiştirmişti.

"Çay alabilir miyim?" Makareta, bahçeye bakan cumba penceresinden en uzak koltuğa, köşedeki kanepeye oturduktan sonra sordu.

Imaly içini çekti. "Tabii, kendin yaparsan."

Başlangıçta Imaly, yoksul Fhrey'i bir misafir gibi ağırlamıştı. Ancak Imaly'nin cömertliği tükenmek üzereydi ve Miralyith'in hizmetçisi olmak niyetinde değildi.

Makareta ona şaşkınlıkla baktı. "Ben... ben nasıl yapılacağını bilmiyorum." "Suyu kaynat ve yaprakların üzerinden geçir.

Karmaşık bir şey değil."

Makareta, en kötü kabusu gerçekleşmiş gibi mutfağa baktı.
Doğru.

Imaly ayağa kalktı ve ocağın yanına doğru yürüdü. "Sana göstereceğim."

Imaly bu süreci tamamladı ve bitirdiğinde şöyle dedi: "Artık bir dahaki sefere istediğinde kendin yapabilirsin" dedi.

Makareta pek emin görünmüyordu, ama sıcak fincanı memnuniyetle kabul etti ve bir yudum aldı.

"Dürüst olmak gerekirse, bu deneyim senin için iyi olabilir. Büyüye olan bağımlılığın seni sakat bıraktı. Kendi kendine yemek yiyebilmen bile mucize."

"Büyü değil," dedi Makareta. "Buna *Sanat* denir."

"Her neyse." Imaly elini sallayarak reddetti. "Bak, senin için ne kadar sıkıcı olduğunu biliyorum. Neden zaman geçirmek için bir şeyler bulmuyoruz? Ne yapmaktan hoşlanırsın?"

Makareta omuz silkti.

"Sen... Hatırladığım kadarıyla resim yapıyordun."

Makareta başını salladı. "Ve heykel yapıyordun, ama o daha önceydi..."

"Tapınağa karşı komplo kurup tüm yaşam tarzımızı altüst etmeden önce mi?" Imaly kaşlarını çatı. "Evet, manzara ve meyve kaseleri çizmenin isyan çıkarmak kadar çekici olmayabileceğini anlıyorum. Ama bir deneyelim, olur mu? Sana malzeme, kil ve boya getireceğim. Salonda bir stüdyo kurabilirsin. Güzel resimler ve heykelcikler istiyorum. Bunu yapabilirsin. Tamam mı?"

Makareta başını salladı, ama gözlerinde hiç heyecan yoktu. Sadece ev sahibini yatıştırmaya çalışıyordu.

Kız hala şokta.

Makareta, Imaly'ye gelmeden önce bir yıl boyunca saklanmıştı. Arayanlardan nasıl kaçmayı başardığı bir muammaydı. Imaly tek bir şeyden emindi: Bu durumun bedeli ağır olmuştu. Kız her gün korkunç bir ölüm bekleyerek uyanmış olmalıydı. Stres inanılmaz boyutlarda olmalıydı.

Bir gecede iyileşmesini beklememeliyim. Umarım yakında kafasını toparlar. Benim ihtiyacım olan güçlü bir Miralyith, ürkek bir kız değil.

Imaly, pazara gittiğinde nehir otu şeritleri alacağını zihninde not etti. Bu durumda, sepet örmeyi öğrenmek isteyebilirdi.

Tapınağın geri dönüşüyle ilgili haberler, onun gelmesinden birkaç saat önce ulaşmıştı ve Imaly herkese sokaklara çıkmaları emrini vermişti. Herkes bu emri güzel bir şekilde yerine getirdi. Estramnadon'un tüm halkı, yaşlılar ve gençler, en güzel kıyafetlerini giyerek sıraya girdi. Zafer kazanan ordularının ve saldırıyı yöneten hükümdarın dönüşünü kutlamak için oradaydılar. Imaly ve Lothian'ın aralarında anlaşmazlıklar vardı, ancak Imaly, fane'nin tüm ihtişamıyla eve hoş geldin edilmeyi hak ettiğini düşünüyordu.

Imaly, Aquila'nın diğer üyeleriyle omuz omuza sarayın merdivenlerinde duruyordu. Meydanı ve caddeyi iyi görebiliyordu, ama Yolun başlangıcını engelleyen binalar ve ağaçlar nedeniyle, tapınağın gelişini görmeden çok önce sesini duydu. Önce davullar, ardından zafer borazanları çaldı; bunlar, onun ayarladığı iki ek hazırlıktı. Ardından beklentiyle dolu tezahüratlar geldi. Sonra bağırışlar ve fanfarlar sustu. Ortam o kadar sessizdi ki, Imaly tapınağın ayak seslerini köşeyi dönmeden önce duyabiliyordu.

Yanında duran Volhoric, "Aman Tanrım, Ferrol!" diye haykırdı.

Parlak bronz zırhlar giymiş iki bin gururlu Fhrey savaşçısı ve elli asica örtülü Miralyith, Rhunes'e bir ders vermek için yola çıkmıştı; Imaly'nin şimdi gördüğü ise bir avuç topallayan, kirli, kanlı Fhrey'di. Bir zamanlar görkemli olan Fane Lothian ordusu, zaferlerini kutlamak için dışarı çıkanların sessizliği içinde evlerine sürünerek döndü.

Imaly, bu başarısızlık anını Lothian'ın aptalca kibirini ve aşırı özgüvenini kamuoyuna vurgulamak için kullanabilirdi. Onu ve kabilesini küçük düşürebilirdi. Ancak fane merdivenleri tırmanarak ona doğru yaklaşırken, tek kelime bile edemedi, ne söyleyeceğini bile bilmiyordu.

Imaly, fane'in merdivenlerin tepesinde durup toplanan kalabalığa dönüp konuşmasını bekliyordu. Açıklama yapması gerekiyordu. Korkuları yatıştırması ve yardım etmesi gerekiyordu. Herkes olanları anladı. Ancak Lothian hiç durmadı ve onu durdurmasaydı saraya doğru yürümeye devam edecekti.

"Efendim," dedi sessizce, saygıyla ve geçmişte hiç göstermediği kadar şefkatle, "bir şeyler söylemelisiniz. Halk, onlar..."

Durdu ve ona baktı. Gözleri yorgundu, omuzları çökmüştü ve yüzü ağır bir yük taşıyormuş gibi sarkmıştı. "Onlarla sen konuş. Bu konuda her zaman benden daha iyi oldun."

"Onlara ne söyleyeyim?"

"Artık hayatımız için buradayız. Hepsini öldürmeliyiz, yoksa onlar kesinlikle hepimizi öldürecek."

Yenilgiye uğramış tapınağın arkasında, oğlu Mawyndulë ona utangaç bir bir bakış attı ve en üst basamağa ulaştığında tiksintiyle başını salladı. Imaly prensin ne düşündüğünü anlayamadı, ama öğrenecekti. Her şeyin değiştiğini hissettiği için, bildiği her şeyi bilmesi gerekiyordu. En önemlisi, kendini Rhune hükümdarı ilan eden kişinin gönderdiği mesaj, siyasi avantajdan potansiyel bir kurtuluşa dönüşmüştü.

Lothian'a döndü ve bir kez daha onun dikkatini çekti. Yaklaşarak sesini alçaltı. "Fane'im, Rhune lideri Alon Rhist'ten bir mesaj aldım. Barış istiyorlar."

Lothian başını salladı. "Böyle bir mesaj son savaştan önce, üstünlüğümüz varken gönderilirdi. Kimse yenilenlere barış teklif etmez." Bunu o kadar sessizce söyledi ki, kız zar zor duydu ve sonra Talwara'ya doğru yoluna devam etti.

Tapınak ve prens saraya girip kapılar şaşkın kalabalığın önünde kapandığında, Imaly kendisinin de Rhunes'leri hafife aldığını fark etti — bir daha asla yapmayacağına yemin ettiği bir hata.

BÖLÜM II

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM YÜKSEK OVALAR SAVAŞI

*Sonsuzluğun uçsuz bucaksız genişliğinde, birbiriyle ilgisi olmayan birkaç önemli olayın aynı anda meydana gelmesi
Böyle şeyler, tanrıların benim bilmediğim şeyleri bildiğini düşünmeme neden oluyor.* — BRIN'IN KİTABI

"Brin?"

Yolların Bekçisi, kendisi ve Padera'nın bir yıl boyunca yaşadıkları çadırı tutan birkaç kazıktan ilkinı çıkarıyordu. Adını duyunca başını kaldırdı.

Nefes nefese, yüzü terden parlayan Habet, tanıdık gülümsemesini gösterdi. Brin'in hatırlayabildiği kadarıyla, o, Rhen Klanı'nın Ebedi Ateşin Bekçisiydi. Ateşin Bekçisi olmuştu. Bu, kulübenin ateşinin sönmemesini sağlamakla sorumlu olduğu anlamına geliyordu. Dahl'daki herkes lambalarını yakmak ve yemek pişirmek için ebedi ateşi kullandığı için bu önemli bir görevdi. Sıkıcı ama basit olan bu görev, Habet'e çok yakışıyordu çünkü o da aynı şekilde basit biriydi. Sackett ve Heath Coswall gibi bazıları ona aptal derdi. Aynı şekilde, Gifford'u da eziyet eden Krier, Habet ile dalga geçerdi. Ancak tüm bu alaylar anlamsızdı, çünkü adam bu hakaretleri hiç fark etmezdi. Brin, Habet'in aptal olduğunu düşünmüyordu, sadece yavaş olduğunu düşünüyordu; ve Gifford gibi, yeteneklerinden çok sınırlılıkları daha belirgindi.

"Padera seni istiyor," dedi, sanki uykuya dalmak üzereymiş gibi, sessiz ve yavaş bir şekilde.

"Şu anda çadırımızı topluyorum. Aynı anda iki işi birden yapamam. İşimi bitirince geleceğimi söyle" dedi Brin sinirli bir şekilde. O ve Padera son bir buçuk yıldır birlikte yaşıyorlardı, önce Alon Rhist'teki küçük kulübeyi paylaşmışlardı, şimdi de bu küçük çadırda yaşıyorlardı. Brin yaşlı kadına bakıyordu, bu önemli görevi kimse takdir etmiyordu, en azından Padera.

"Padera seni istiyor," diye tekrarladı Habet.

"O her zaman beni istiyor ve ben zaten onun için bu işte çalışıyorum." Brin ve Alon Rhist'ten gelen diğerleri, Bern Nehri'nin doğu kolunun güney kıyısında yer alan Spear Valley'de kışı geçirdiler.

Spear Vadisi'nde, Bern Nehri'nin doğu kolunun güney kıyısında barınarak kışı geçirmişlerdi. İnce kanvas, sert rüzgarlara karşı zayıf bir savunma oluşturmuştu ve Brin, çok fazla gece titreyerek uykuya dalmıştı. Baharın dönüşünü baharın dönüşünü memnuniyetle karşıladı, ancak bununla birlikte savaş da yeniden başladı.

O sabah ordu kuzeye doğru ilerliyordu ve Tesh de onlarla birlikte gidiyordu, ama Brin eşyalarını toplamakla meşguldü ve ondan sonra Padera'nın daha fazla talebi ikisini birbirinden ayıracaktı. Brin, Tesh ile olan geleceği hakkında hiçbir hayale kapılmamıştı. Evlenmeyi umduğu adam, savaş alanındaki en iyi savaşçılardan biriydi, ama savaş değişken ve tehlikeli bir şeydi. Beceri kesinlikle yardımcı oluyordu, ama bunun kadere karşı kadere karşı yetersiz bir koruma olacağından korkuyordu.

Grandford Savaşı'ndan bu yana, onun hariç herkesin umutları yükselmişti çünkü fane'nin kuvvetlerinden hiçbir iz yoktu. İnsanlar ona Rhune ordusunun direnişle karşılaşmadan on beş mil uzunluğundaki açık çayırları geçerek kuzeye doğru ilerleyeceğini söylemeye çalışıyordu. Kampın geri kalanı da sorunsuz ilerleyişin ardından onları takip edecekti. Birkaç gün içinde tüm kamp Harwood Ormanı'nın kenarına yeniden yerleşecekti.

Çoğunluk taşınmaktan heyecan duyuyor, çadırlarını kuracak yeni bir yer bulmak için sabırsızlanıyordu. Brin ise hiç umursamıyordu. Tek isteği, Tesh'in bir gün daha yaşayabilmesiydi. Endişeli ve kaygılı bir şekilde, onu uğurlamak, izlemek ve güvenli olacağından emin olmak istiyordu. Bunun yerine, yaşlı kadın kim bilir nereye gittiği bilinmezken, o eşyaları toplamakla uğraşıyordu. Her şey Brin'e kalmıştı ve o da nasıl başa çıkacağını tam olarak bilmiyordu. Kendini bunalmış, öfkeli ve sinirli hissediyordu. Çadırını tutan inatçı kazıklar durumu daha da kötüleştiriyordu ve şimdi Habet, ondan başka bir şey isteyen yüce Padera'nın bir başka emriyle buradaydı.

"Padera seni istiyor," dedi Habet üçüncü kez. Ses tonunu hiç değiştirmede.

"Neden?" diye bağırdı. "Ne istiyor?"

Bu patlama Habet'in gözlerini kırpmasına ve bir adım geri çekilmesine neden oldu. "Yardıma ihtiyacı var..." "O her zaman yardıma ihtiyaç duyar," dedi Brin, daha çok kendine değil, ona.

"...bebeğe yardım."

"Bebek mi?" Brin'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Mari aşkına! Neden söylemedin?"

Brin nehir kıyısına doğru koştu.

Suri, toprak ve çimden bir köprü yapmıştı, böylece köprü, yabani çiçeklerle bezeli yemyeşil bir geçit haline gelmişti. Normalde geçit fazlasıyla genişti, ama o sabah herkes erken kalkmış ve ağır yükler taşıyordu, bu yüzden geçit insanlarla doluydu. Brin, zayıf ve küçük olmasına rağmen, o kalabalığın arasından geçmeyi umut edemiyordu.

Bugün! diye bağırdı kafasında. *Hiçbir şey yolunda gitmiyor mu?*

Önünde, kafasında kocaman bir sepet taşıyan bir Gula kadını beş çocuğuyla bekliyordu. Bir tarafta tehlikeli bir şekilde yüksekte varillerle dolu bir vagon, diğer tarafta ise bir Menahan çobanı tarafından sürülen yarım düzine koyun vardı. Kimse hareket etmiyordu.

Padera'nın bebeğe yardıma ihtiyacı var. Persephone doğum yapıyor!

"Kalkanın nerede?" Grevious, dışarıda durup zırhlarını takarken Tesh'e sordu. Etrafta erkekler hareket ediyor ve metal silahlar çınlıyordu.

"Kullanmıyorum."

"Antrenmanlarda kullanmıştın."

Tesh çift kısa kılıcını çırpı. "Kalkanlar savunma içindir."

Grevious dostça bir şekilde kolunu Tesh'in boynuna doladı ve Edgar'a baktı. Edgar, Atkins'e gülümsedi ve başını salladı. "Bak evlat, kendini savaş tanrısı sanıyorsun, biliyorum, ama dışarıda" — geçmek üzere oldukları çayırları işaret etti — "direnişle karşılaşsak, bu antrenman gibi olmayacak."

Grevious, Edgar ve Atkins, Grandford Savaşı'nın gazileriydi.

Her biri Wolf's Head savaşından ve Alon Rhist kalesinin ele geçirildiği son savaştan sağ kurtulmuştu. Atkins, Warric'ten gelen sakallı bir kızıl saçlıydı; Edgar, şef ölene kadar Harkon'un Kalkanı olmuştu, ama

Grevious üçü arasında en ünlüsüydü. Şehir kapısını savunurken şan ve şöhret kazanmış, yüzünde ise çirkin bir yara izi kalmıştı. Efsaneye göre, bir Miralyith tarafından havaya uçurulmadan önce tek başına iki Fhrey savaşçısını öldürmüştü. Killian ailesinin en küçüğü olan Brigham ile birlikte, hepsi Birinci Kohort, Birinci Mızrak'ın üyeleriydi. Ayrıca, Birinci Dosya'nın kardeşleriydi, yani seçkinlerin seçkinleriydi ve herhangi bir eylemin başlangıcında ön saflarda yer alırlardı. kardeşlerdi, yani seçkinlerin seçkinleriydi ve herhangi bir hareketin başlangıcında ön saflarda yer alacaklardı.

Tesh her gün onlarla birlikte eğitim yapıyordu ve onlar onun amcaları gibi olmuştu — aynı yaştaki Brigham hariç. Tesh, harekete geçme olasılığıyla heyecanlanırken, Brigham pek de kendinden emin görünmüyordu. Ailesinin hayatta kalan son erkek üyesi olan Killian delikanlısı, kesinlikle hasta görünüyordu.

"Dışarıda düşman yok," diye onları teselli etti Eres, askerlerini kontrol ederken yanlarından geçerken. "Bu sabah sadece yürüyüşe çıkıyoruz."

"Eminim haklısın," dedi Tesh neşeli bir gülümsemeyle. Sonra Eres uzaklaştıktan sonra Grevious'a şöyle dedi: "Ne yazık ki, bunun antrenman gibi olmadığı konusunda da haklısın. Eğer elfler olsaydı, birkaçını öldürebilirdim."

Grevious bir an için şaşkın göründü, sonra kıkırdadı ve bir kez daha Edgar ve Atkins'e seslendi. "Sonunda Fhrey ile çatışmaya girdiğimizde, bu adam ya ilk birkaç saniye içinde ölecek ya da bir efsane olacak."

Tesh göğüs zırhını bağlamayı bitirdi, sonra doğu çadırlarının yakınında sıralanan arabaları fark etti. "Onlar neyin nesi?" O yöne doğru başını salladı.

"Lord Nyphron onları denemeyi planlıyor gibi görünüyor," dedi Atkins. "Ne için? Yaralıları taşımak için mi?"

Grevious omuz silkti. "Bilmiyorum. Belki. Ama bunun için biraz küçük görünüyor." "Ne kadar iyimsersin!" Atkins başını salladı.

"Başka ne işe yarayabilirler ki?" dedi Tesh.

"Bir işe yarıyor olmalılar," diye ekledi Brigham. "Onlardan çok fazla yaptı."

Bir korna çaldı ve tüm adamlar kanvas çadırların arasından yeni dikilen siyah bayrağa doğru koştular. Tesh, Fhrey'in emriyle nesiller boyu Dureyan ve Gula savaşçılarının birbirleriyle savaşarak öldüğü Yüksek Mızrak Vadisi'nden ayrıldığına sevindi. Şimdi, yeni sezonun başlamasıyla birlikte, farklı bir tür kan dökmeyi umuyordu. Hâlâ çoğunlukla Galantianlar tarafından komuta ediliyor olmaları sadece sinir bozucu olmakla kalmıyor, aynı zamanda Tesh'in güneşli gününe yağmur yağan tek bulut gibiydi.

Persephone, önceki yaz Nyphron ile utanç verici bir törenle evlenmişti. Bu tören, insan ırkını özgürce nefes almaya başladıkları anda sürekli köleliğe mahkum etmişti. Nyphron, ordunun komutanı olarak görevine devam etti ve Galantianlarını her bir bölüğün başına getirdi. Eres, Tesh'in bölüğünü yönetti ve tüm Fhreyler gibi bunu arkadan yaptı.

Öğretildikleri gibi, kuzey kıyısında mükemmel sıralar halinde dizildiler. Tesh bunun anlamını hiç anlamamıştı. Savaş kaotik bir dansı; ölümün kutlandığı bu törende yerleri yoktu, ama Tesh elfleri öldürebileceği anlamına geliyorsa kurallara uyacaktı. Ön saflarda Grevious ve Edgar'ın arasına yerleşti. Grevious tam ortada yer alma onuruna sahipti, çünkü Eres

deneyimin yetenekten daha önemli olduğunu düşünüyordu. Tesh'in pratikteki becerisi ünlüydü, ama kimse onun *gerçek* bir savaşta ne kadar başarılı olacağını bilmiyordu. *Kan fark yaratır, özellikle de senin kanın söz konusu olduğunda*, sıkça tekrarlanan bir sözdü.

"Kan döküldüğünde bu veledin nasıl davranacağını göreceğiz," demişti Eres, Tesh'in hiç kimseyi öldürmediğini yanlış bir şekilde düşünerek.

Alon Rhist'te hayatta kalan sivillerin çoğu, çoğunluğu Fhrey olanlar, Merredydd'e gitmişti. Orduda olmayan veya askeri destek sağlamayan az sayıdaki Rhune, Rhen köylerine dönmüştü. Yüksek Mızrak'takiler askerler, şifacılar, demirciler, avcılar veya aşçılardı. Burası savaşçı bir topluluktur. Tüm kamp kuzeye hareket etmeye hazırlanıyordu, ancak bazıları ordunun yürüyüşünü izlemek için eşya toplamaya ara vermişti. Eres hepsini kuzeye dönük hale getirmişti, bu da Tesh'in Brin'i göremeyeceği anlamına geliyordu, ama onun izlediğini biliyordu. Parlak sabah güneşi altında binlerce adam arasından onu bulmaya çalışacaktı.

"İleri!" diye bağırdı Eres ve sıra hep birlikte ilerledi.

Ova'ya doğru ağır adımlarla ilerlediler. Sağda, karla kaplı zirvesi birçok nehrin kaynağı olan ve mükemmel simetrik Şekli, yapay doğasını ele veriyordu. Dağ, binlerce cüceyi öldüren bir büyüyle yaratılmıştı. Mador çok güzeldi ve aynı zamanda dünyanın en büyük, en kötü şöhretli mezar taşıydı; savaşın ihtişamına adanmış bir anıt.

Yukarıda ve solda, Grandford Savaşı sırasında onları kurtaran ejderha yatıyordu. Neredeyse bir yıldır aynı yerde hareketsiz yatıyordu. Etrafında terk edilmiş bir ev gibi otlar büyümüştü. Bazıları onun öldüğünü düşünüyordu. Tesh'e, şefi ve akıl hocası Raithe'nin onu yaratmak için kendini feda ettiği söylenmişti. Raithe, Tesh için ikinci bir baba gibiydi ve elfleri öldürmenin en iyi yolunun, onların savaşma şeklini öğrenip bu bilgiyi onlara karşı kullanmak olduğunu söylemişti. Sonra, ölmeden hemen önce, Raithe Tesh'e savaşmak yerine evlenip bir aile kurması için söz verdirmişti. Tesh bu sözünü yerine getirmek niyetindeydi, ama henüz değil. Önce yerine getirmesi gereken bir sözü vardı.

Fhrey tarafından katledildikten sonra gerçek babasına, annesine ve tüm klanına yaptığı yemin.

"Savaş için güzel bir hava, sence de öyle değil mi?" Atkins dört omuz aşağıdan seslendi.

"Daha sonra hava ısınacak," diye cevapladı Edgar. "Güneş yükseldiğinde zırhlarımız fırın gibi olacak."

"O zaman bira fiçilerinin çabuk getirilmesini umarım. Bugün susuzluk çekeceğiz."

Tesh de havanın güzel olduğu konusunda hemfikirdi. Kavga olmasa bile, mavi gökyüzünün altında çiçeklerle kaplı tarlada yürüyüş yapmak keyifliydi; tek dezavantajı, eriyen karın tam olarak kurumadığı ıslak yerlerdi. Harwood'a yaklaştıklarında, Brin ile piknik yapmak için düz ve kuru güzel bir yer arayacaktı.

İleride, uzun, sallanan çimlerde bir şey hareket etti.

Bir kuş mu? Belki bir bildirgin?

Tesh, hattın ilerisinden heyecanlı sesler duydu. Baktığında, sırada bir boşluk gördü, ardından silah arkadaşları yere yığıldıkça birden fazla boşluk gördü.

"Dağılın!" diye bağırdı Eres.

Bu, olağan komutlardan biri değildi. Hattın amacı, aşılmaz bir bariyer oluşturmaktı. Hiçbiri *dağılmak* için eğitilmemişti. Ayrılmak her şeyi mahvederdi.

Yine de bunu yaptılar ve daha önce denenmemiş bir manevra için beklendiği kadar iyi başardılar. Tesh ve Edgar göğüs zırhlarını çarpıştırdılar, güldüler, sonra zıt yönlerle koştular. Tesh, birkaç metre bile koşmadan bir ısıklık sesi duydu ve bir hava akımı hissetti. İlk başta, yükselen bir rüzgar olduğunu sandı; sonra sesi tanıdı ve büyük bir kayanın arkasına daldı.

Bir saniye sonra, yağmur gibi bir ses duydu. Oklar düşerken adamlar çığlık attı.

"Oklar mı? Fhrey'lerin okları nasıl olabilir?" diye bağırdı Grevious. O da aynı kayanın arkasına atlamıştı. İkisi omuzlarını kayaya dayayarak çömelmişlerdi.

Tüm grup kargaşa içindeydi. Herkes rastgele yönlerle koşarken, tarlanın ortasında iki düzine adam hala düzgün sıralar halinde yatıyordu. İkinci bir ok dalgası düştü ve bir düzine kişiyi daha öldürdü veya yaraladı. *Pfft* sesi ile bir ok Tesh'in ayağının bir santim uzağına saplandı. Yüksek kavisli uçuşlar durdu. İşte o zaman hedef talimi başladı. Okçular tek tek koşanları ve uzun otların arasında saklanmaya çalışanları tek tek vurdular.

"Çoğu orada," dedi Grevious işaret ederken. "Şu tepede görüyor musun?"

"Burada da," dedi Tesh, bir tümsekte mavi ve altın rengi bir şey fark ederek. Onların ortaya çıkıp ok attıktan sonra ortadan kaybolmalarını izledi.

Adamlar çığlık atmaya devam etti. Gürültücü yaralılar, onları susturmak için ikinci bir yayılım ateşi aldı. Tesh dışarıya baktığında, yüzünden sadece birkaç santim uzaklıkta bir ok taş a çarptı.

"Tet!" diye bağırarak geri çekildi.

"Yere yat. Bizi burada vuramazlar," diye Grevious onu sakinleştirdi.

"Bunun için çalışıyorlar," dedi Tesh, iki elfin alçaktan koşarak kurtlar gibi dolaştıklarını izlerken. "Bizi kuşatıyorlar, daha iyi bir pozisyona geçiyorlar."

Grevious, Tesh'e hayal kırıklığı ve korku karışımı bir bakış attı. "Hiçbir şey yapamayız."

"Birine saldırmak için yeterince yaklaşamadım bile," diye homurdandı Tesh. "Onlara saldırıyorum!"

"Aptal olma. Seni bir saniyede öldürürler. Kalkanın bile yok, benim küçük kalkanım da okları engelleyecek kadar büyük değil."

O anda gök gürültüsü duyuldu.

"Harika." Grevious başını salladı. "şimdi ne yapacağız?"

Tesh de duydu ve bulutlara baktı, ama gökyüzü açıktı. "Miralyith?"

Grevious başını salladı. "O tür bir gök gürültüsü değil."

Ses gökyüzünden değil, kamptan geliyordu. "Atlar!" "O küçük arabalar," diye doğruladı Grevious. "Onlar..." Sözü nü bitiremedi

Sözü nü bitiremedi. Bir ok boğazını deldi ve metal ucu kayaya çarptığında sönük bir çatırtı sesi çıkardı.

"Daha hızlı!" Moya bağırdı, Gifford dizginleri ırtptı ve atı açık ovaya doğru sürdü.

Moya yayını hazırlarken, büyük tekerlekli küçük arabalar düz arazide gürültüyle ilerliyordu. Diğer arabalar, onun arkasında kademeli bir sıra halinde savaşa doğru hızla ilerliyordu. O, hızlıca fırlatılan bir mızrağın ucu gibi davranarak saldırıyı yönetti. Bunu yapmak için emir almamıştı; bu, herhangi bir planın parçası değildi. Arabalar, bir deney yapmak amacıyla bir araya getirilmiş ve insanlarla doldurulmuştu. Kimse o gün düşmanla karşılaşmayı beklemiyordu düşmanla karşılaşmayı, direnişle karşılaşmayı hiç kimse beklemiyordu. Fikir, Moya ve birkaç kişinin atlarla dışarı çıkıp, atların ilerleyen askerlerin yanından hızla geçmeye tahammül edip etmeyeceğini belirlemektir. Bu, Fhrey ortaya çıkmadan, oklar atılmadan, Birinci Kohort yok edilmeden önceydi.

Katliamı gördükten ve çığlıkları duyduktan sonra Moya, "Gidin! Hemen!" diye bağırdı. Ve ömlekiden savaş kahramanına dönüşen adam fren kolunu çekip arabayı o kadar hızlı ileri sürdü ki Moya neredeyse düşüyordu.

Diğerleri onların gittiğini gördü ve ilerlemek için yeşil bayrağın sallandığını düşünmüş olmalı ki, atlı tüm arabalar kısa sürede sahaya ıktı.

Birleşik at nalları sesleri şaşırtıcıydı. "Cesetlere çarpmayın!" Moya

Gifford'a bağırdı.

"Deniyorum! Tam istediğim gibi gitmesi kolay değil. Çok hızlı gidiyoruz!"

Gifford şaka yapmıyordu. Zemin bulanıktı ve çimlerdeki küçük tümsekler bile arabayı zıplatıyor, Moya'nın dişlerini sarsıyordu.

"Uh-oh!" Gifford, bir ok bulutu daha havalanırken haykırdı. Gri sis, tipik bir yay çizerek yükseldi ve hedefin kim olduğu belliydi.

Okçular artık savaşçılarla ilgilenmiyorlardı. Artık arabaları hedef alıyorlardı.

Moya endişeyle geri çekildi, ama oklar yere düştüğünde, birkaç metre geride yere çarptılar. Gifford Moya'ya gülümsedi, Moya da ona gülümsedi.

"Daha hızlı!" diye bağırdı. "Onları ezip geçin."

Gifford deri kayışı sertçe çekti ve at sağa doğru döndü.

Bir kaya çıkıntısına tehlikeli bir şekilde yaklaştılar.

"Mari adına, Gifford, en azından elflerin bizi öldürme şansı olsun!"

"Sow-wee. Bu, çığ sürmek gibi bir şey," dedi, parçalanmış dudakları "sorry" ve "driving" kelimelerindeki *rrr* sesini telaffuz edemiyordu.

"İşte oradalar!" Moya, hemen önündeki tepenin yüksek çimlerinde altın ve mavi üniformaları gördükten sonra rüzgara karşı bağırdı. Üç Fhrey oklarını fırlattığında, Moya ve Gifford'a değil, ata doğru oklarını fırlattı.

Hayvan yere yığıldı ve araba devrildi, içindekileri atlatl gibi fırlattı. Moya ve Gifford mızrak olmadıkları için uzağa gitmediler. Çimlere çarptılar ve Fhrey okçularının önünde yuvarlanarak durdular.

Sersemlemiş, yaralı ve sarsılmış olan Moya, Audrey'i artık tutmadığını fark etti. Yay birkaç metre ötedeki çimlere düşmüş, oklar da etrafa dağılmıştı.

Fhrey yaylarının gıcırdamasını duydu.

Moya, Gifford'un öne doğru yuvarlandığını duydu ve sırtını ona dayayarak vücudunu koruduğunu hissetti. Okların fırlatıldığını duyunca beklenti içinde irkildi. Gifford onun önünde olsa bile, ölümü bekliyordu. Bunun yerine, Fhrey okları Gifford'un zırhından zararsız bir şekilde sekerek metal üzerinde bir davul sesi çıkardı.

"Teşekkürler, Woan," diye fısıldadı Gifford.

"Gifford, dikkat et!" Fhrey'ler yaylarını bırakıp saldırıya geçince Moya bağırdı.

Moya, Audrey'e ulaşmak için koştu ama zamanında yetişemeyeceğini biliyordu.

Gah! Brin ayakları üzerinde zıpladı, durgun yolcuların oluşturduğu duvarın arkasında hareketsiz durmak zorunda kaldı. *Padera'nın bana gerçekten ihtiyacı olduğu tek anda* ve...

"Boş ver," dedi yüksek sesle, tiksintiyle başını sallayarak. Kalabalığın arasından geçerek köprünün kenarına doğru ilerledi. Bir metre aşağıda, nehir sadece birkaç metre derinliğindeydi ve akıntı çok güçlü görünmüyordu. Yine de Brin'in gözleri nehrin kaynağına, karla kaplı Mador Dağı'na doğru gitti. *Soğuk olacak.* Dişlerini sıktı ve atladı.

Suya düştüğünde, köprüdeki birkaç kişi nefesini tuttu ve biri "İyi misin?" diye bağırdı.

Brin cevap vermeden önce bir an durdu. Durmak zorundaydı. Suyun sıcaklığı konusunda haklıydı ve birkaç saniye boyunca nefesini kesmişti. Brin, derinliği ve akıntı konusunda da haklıydı. Su sadece beline kadar geliyordu ve ayaklarını dipteki çakıllara gömerek pozisyonunu koruyabiliyordu.

"Evet, iyiyim," diye yalan söyledi.

Su çok soğuktu ve bir adım atmak için ayağını kaldırdığında nehir onu geri itti. Eğilerek, avuçlarını kürek gibi kullanarak suyu çekip kendini ileriye doğru çekti. Yarıya hala kuruydu, ama öyle kalmaya çalışmanın bir yararı yoktu. Bu, ya hep ya hiç türünden bir hamleydi.

Bu acıtacak, diye düşündü ve derin bir nefes aldı, daha çok Beklenen şoka karşı savunma olarak, havadan ziyade suya daldı. Kollarını kullanarak yüzmeye ve ayaklarını nehir yatağına sertçe bastırarak, yarı yüzerek, yarı koşarak nehrin dibinde ilerledi. Su, sığlaşmadan önce derinleşti ve bir noktada gerçekten yüzmeye başladı. Sonuç olarak, Brin nehrin aşağısına doğru sürüklendi.

Dört ayak üzerinde ortaya çıktı: sırlıklam, donmuş ve bitkin. Ama bunların hiçbiri onu caydırmadı, ayağa kalktı ve koşmaya başladı. Hareketin yarattığı rüzgar soğuğu daha da şiddetlendirdi, ama efor sonunda onu ısıtacak. Kuzey kıyısında Persephone'yi bulmakta hiç sorun yaşamadı. Onunki nehrin o tarafındaki en büyük çadırdı.

Brin içeri girdiğinde Persephone'yi yerde, çim lekeli bir battaniyeye sarılmış halde buldu. Keenig terden sırlıklamdı. Sırt üstü yatmış, gözlerini sıkıca kapatmış, dişlerini sıkarak nefes nefeseydi. Raow saldırısından sonra Persephone'yi tedavi eden Fhrey hekimi, sanki tencere yıkamaya hazırlanır gibi sanki tencere yıkamaya hazırlanır gibi kolları sıvamıştı. Justine, güzel bir genç kadın ve yetimdi

Menahan'dan da oradaydı. Colin Highland'ın annesi, tüm Highland erkekleri Grandford Savaşı'nda öldürülmeden kısa bir süre önce, gizlice oğlunun karısı olarak onu seçmişti.

"İşte buradasın kızım!" Padera, Brin'i dirseğinden tuttu. "Neredeydin? Roan'ı bul ve ona çantasını getirmesini söyle. Sonra bir kova su getir. Sıcak ama kaynar olmasın. Ve bir sürü temiz bez getir."

"Beni sadece Roan'ı çağırmak için mi çağırdın?" diye sordu şaşkın bir şekilde. "Neden sen..."

"Yap şunu. Hemen!"

Persephone bağırdı ve Brin çadırın girişinden dışarı fırlayarak güneş ışığına çıktı.

Herkes telaş içindeydi. Bağırışlar ve aceleci ayak sesleri vardı. Brin, bu kargaşanın kampın dağılmasından kaynaklandığını düşündü, ancak Roan'ı bulduğunda, kadın bir kutu yığınının üzerinde durmuş, yüzünde dehşet dolu bir ifadeyle kuzeye bakıyordu.

"Roan! Roan!" diye seslendi. "Persephone'nin sana ihtiyacı var! Bebeğini doğuruyor!"

Roan Brin'e baktı, sonra bir karar vermeye çalışır gibi tekrar çayırlara döndü.

"Roan, acele et ve çantanı da al!"

Roan, Brin'in anladığından emin olacak şekilde başını sallayınca, Brin su aramak için aceleyle koştu.

Birkaç ocağa hala tencereler duruyordu. En yakındaki ocağı seçti.

"Ne yapıyorsun?" diye şikayet etti Gula adamı, kız buhar çıkan kabını elinden aldığı anda.

"Kralın emriyle alıyorum," dedi. Bu, o gün söylediği ikinci yalandı. Bir kova alıp nehir suyuyla doldurdu, sonra ikisini karıştırarak sıcak ama kaynar olmayan bir sıcaklığa getirdi. Sonra bir sepetten bir avuç paçavra çaldı, bunların yaralıları için bandaj olarak kullanıldığına oldukça emindi.

Henüz öğlen bile olmamışken yalancı ve hırsız oldum.

Çadıra geri döndüğünde, Padera'nın "İt!" diye bağırdığını duydu.

Brin içeri adımını attığı anda, Padera paçavraları ve suyu aldı. "Bir battaniye getir, *güzel* bir tane."

"Nasıl yapacağım..." "Git!"

Brin hiçbir şey bulamadı. Battaniyesi nehrin diğer tarafındaydı. Nereye gidebileceğini düşünmeye çalışırken hayal kırıklığıyla durakladı...

Uzaklardan gelen erkek çığlıkları dikkatini çekti.

Kuzeye bakan Brin, çayırın imlerinin geniş bir alanda ezilmiş olduğunu ve ordunun izlediği yolu ortaya çıkardığını gördü. Onları görebiliyordu, güneşte parıldayan silahlarını görebiliyordu, belki de sadece yarım mil uzaktaydılar.

Savaşıyorlar!

Düzgün sıralar bozulmuş, düzen unutulmuştu. Yerde hareketsiz bedenler yatıyordu.

Tesh!

Devrilen arabanın manzarası Tesh'i şaşırttı. Gifford ve Moya'nın uçup çimlere çarptığını şok içinde izledi. Yuvarlandılar ve homurdandılar ama iyilerdi. Sonra okçular ok atıldılar ama oklar hiçbir etki yaratmadı.

Tesh, Fhrey'lerin yaylarını bırakıp kılıçlarını çekmelerini görünce gökyüzüne bir bakış attı ve fısıldadı, "Teşekkürler, Mari!"

Tesh iki kılıcını da çekip kayanın arkasından koşmaya başladı. Sadece birkaç adım uzaktaydı, ama elfler çok hızlıydı ve Gifford'a yaklaşıyorlardı.

"Egat, eyn mer Tetlin, brideeth!" Tesh olabildiğince yüksek sesle bağırdı. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu, ama elflerin kfrnn hakaret olduğunu biliyordu. Fhrey bunu açıkça anladı ve şaşkınlıkla başını kaldırdı, bu da Tesh'e mesafeyi kapatması için ekstra saniyeler kazandırdı.

Tesh sol eliyle zayıf bir ters vuruş yaptı. Bu Sebek tekniğiydi, eski Gök Gürültüsü ve Yıldırım hareketi. İlk kılıç engellendi, ikinci kılıç öldürdü. Elfler demire kıyasla yumuşaktı.

Peynir kesmek gibiydi. Bu fikir birden aklına geldi ve gülümsemesine neden oldu.

İkinci elf tehdidi görmeden, belki de Tesh'in kılıç sallayacağını fark etmeden önce, Tesh bir dizinin üzerine çöktü, eğildi ve kılıcını elfin katmanlı zırhını parçalayarak midesini deşiyordu. O düşerken, bir başkası Tesh'in o gün üçüncü kurbanı olmak için gönüllü oldu. Zaten bir dizinin üzerine çökmüş olan Tesh, rakibinin alçak vuruşundan kaçınmak için yerden sıçrayarak havaya yükseldi ve havadayken dönerek üçüncü elfin boynunu boynundan kesti.

! Bu, Grevious'tan bir fazla.

Ama daha fazlası vardı. Ona harika bir şekilde tek sıra halinde saldırdılar, birinin gelişiyle bir sonrakinin gelişinin arasında tam beş kalp atışı vardı. Tesh

sadece üç kalp atışı yeterliydi. Bu elfler Galantialılar değildi. Instarya'lı bile değillerdi. Ona saldıran Fhrey'ler, daha az eğitim almış gibi görünüyordu. su kovası ekibini oluşturan adamlardan daha hızlıydılar. Fhrey'lerin hızına ve dengesine sahiptiler, ama başka hiçbir şeyleri yoktu ve bedenleri yere yapışmaya başladıkça, korku o az sayıdaki yeteneklerini bile yok etti.

Kolları, göğsü ve elleri kanla kaplıydı ve o daha yeni ısınmaya başlamıştı. Boynunun arkasına vuran güneşin ısısı ve burnuna giren kan kokulu hava ile kendini iyi hissediyordu. İyi olmaktan da öte, harika hissediyordu. Sonra her şey durdu. Elflerin akışı durdu ve bu onu sinirlendirdi. Tesh güzel bir ritim yakalamıştı. Bunun durmasını istemiyordu, ama düşmanı ilerlemeyi reddediyordu. Kaçmadılar da, ki bu ona tuhaf geldi. Sanki bir şeyi bekliyor gibiydiler...

"Tesh!" diye bağırdı Gifford.

Sakat çömlekçinin hala hayatta olmasına şaşırılmış olan Tesh, tam zamanında dönerek yüksek otların arasında bir Fhrey'in kendisine doğru bir ok attığını gördü.

Moya yayını uzattı.

Yay ile birlikte birkaç ot sapını da yakaladı. Yayın ipi hala gergin olduğunu gören Audrey, hazırды, sadece...

Toprağa saplanmış bir ok buldu. Onun oklarından biri değildi, bu bir Fhrey okuydu. *Kuraklıkta bir su birikintisi gibi*, diye düşündü, çimden okunu çekip yayına takarken.

Dönerek, Tesh'in ölü Fhrey'lerin çevresinde durduğunu gördü. Okçu ona nişan alırken diğerleri geride kaldı. Moya, Audrey'in yayını gerdi, ama çok geç kalacağını biliyordu. Fhrey'i vurabilirdi, ama okçunun oku Tesh'i öldürecekti.

Sonra ne yapacağını düşünmedi. Düşünmedi, değerlendirmede, karar vermedi. Moya'nın hayatında karşılaştığı çoğu şey gibi, sadece tepki gösterdi. Düşünseydi, muhtemelen farklı bir seçim yapardı, ama düşüncelerin çok yavaş olduğu o kırılgan anda, Moya yapabileceği tek şeyi yaptı. Bunun imkansız olduğunu fark edecek zamanı yoktu.

Her iki yay da aynı anda oklarını fırlattı. Fhrey okunu Tesh'e doğru attı ve her açıdan bakıldığında bu çok iyi bir atıştı. Muhtemelen onu köprücük kemiğinin hemen üzerindeki açıkta kalan çukurda yakalayacaktı. Ama ok asla hedefe ulaşmadı. Uçuşunun ortasında, yay ile boyun arasında, iki ok çarpıştı. Çarpışmanın sesi

Çarpışma sesi, bahar erimesi sırasında g l buzunun çatlaması gibi bir ses çıkardı ve savaş alanında yankılandı.

Tesh ve Fhrey ona şaşkınlıkla baktılar.

Fhrey başka bir ok almak için uzandığında, Tesh ona doğru koştu. Aynı anda, Moya birkaç metre ötede oklarının saklandığı yeri gördü ve onlara doğru atladı. Yarışı en beklenmedik kişi kazandı. Hâlâ yerde ve Fhrey ok usunun yanında olan Gifford, korkutucu derecede parlak kılıcını salladı. Rakibini ıskaladı ama yayı parçaladı.

Bir an sonra, saldırgan Tesh'in hamlesi ve Moya'nın okuyla öldürüldü.

Kalan Fhrey kaçtı. Moya, üçünün bu bozguna neden olduğunu düşünmek istedi, ancak kalan arabaların gelişi, askerlerin yeniden toplanması... ve bir şey daha göz ardı edilemezdi.

Ejderha ayağa kalkmıştı.

Gilarabrywn ayağa kalkarak devasa kanatlarını açmış, onları yayarak tarlanın bir kısmını gölgeye boğmuştu. Canavar yatarken korkutucuydu. Ayağa kalkıp kanatlarını açtığında ise, büyüklüğü ve ihtiyaıyla şok ediciydi. Bu durum Moya'yı bile tedirgin etmişti, ama Fhrey'leri tamamen dehşete d ş rm şti. Moya, ejderhanın uçup ateş püskürterek hepsini ayırım gözetmeksizin  ld recekini düşünüyordu. Ancak canavar sadece kaçışları izledi.

"Gifford! İyi misin?" Moya onun yanına koştu.

Kaskını çıkarıp ona baktı. "Sanırım dizimde bir çürük var," dedi.

"  r k m ? şaka mı yapıyorsun?"

"Hayır." Eğilip, koruyucu bandajla kaplı bacağını tuttu ve yüzünü buruşturdu.

"Sanırım takla attığımızda üzerine düştüm."

Fhrey geri çekildi. Savaş bitmişti ve savaşın sona ermesiyle Brin, düzgünce katlanmış mavi bir kumaş parçası gördü. Onu aldı ve geri koştu.

Persephone'nin çadırına döndüğünde, bir bebeğin ağlama sesini duydu. Brin içeri girdiğinde gördüğü tek şey  ocukt . Hayal ettiğinden daha minik olan  ocuk, çok küçük, pembe yanaklı bir erkekti. Padera bebeği bir leğende yıkıyordu Roan, Brin'in bezini alıp bebeği sardı, sonra onu tahıl  uvallarına yaslanmış, yorgun görünen Persephone'ye uzattı. Ama yeni

gölümsüyordu ve bebek göğsüne yatırıldığında gözleri parladı.

"Bu Galantian pelerini değil mi?" diye sordu Roan.

Brin ancak o zaman kumaşın parıltısını fark etti. Omuz silkti.

Kraliçe, kel kafalı minik bebeğe baktı ve Brin bir an için yüzünde hüznü gördü. "Sevgili Mari," diye fısıldadı ve bebeği göğsüne bastırdı. "Bana bu tek şeyi bahşet. Bebeğin benden daha uzun yaşamasını sağla."

Gece, gübre ateşleriyle doluydu.

Tesh'in görebildiği kadarıyla, ki karanlıkta bu çok da uzak değildi, onlarca kamp ateşi parlıyordu. Bern'in kuzey yakası, güneyi kadar çorak olduğu için zafer partileri için yakacak yakıt bulmak zordu, ama askerler idare ediyorlardı.

Ölen askerler için yapılan kadeh kaldırma töreni, Persephone'nin başarılı doğum haberinin gelmesiyle bir kutlamaya dönüştü. Nyphron, fiçilerin açılmasını ve kadehlerin dağıtılmasını emretti.

"Grevious'a!" diye bağırdı Edgar, çukurlaşmış ve damlayan kadehini kaldırarak. "İyi bir savaşçı ve iyi bir dost." Bu, Grandford Savaşı'na kadar popüler olarak tanımlanamayacak bir adama Edgar'ın yaptığı beşinci kadeh kaldırmaydı. Savaş, ona hak ettiğinden fazla şöhret kazandırmıştı. Övgüler bir yıldan az sürmüştü.

"Phyre'ye giden nehri yüzerek geçsin," dedi Nadak Klanı'ndan Trent. "Ve Rel'in kapılarının açık ve misafirperver olduğunu görsün."

"Bah!" Atkins bağırdı. "Grevious Alysine gidiyor!"

Bunu, bir dizi hoş homurtular ve Pliny'nin sağlam bir baş sallaması izledi. Pliny tam bir aptaldı ve onların ne hakkında konuştuklarını hiç anlamıyordu. Adam sadece grubun bir parçası olarak görülmek istiyordu.

Yulaf ve arpa çiftçisi olan Melen Klanı'ndan Pliny, Nyphron'un tüm sağlıklı erkekleri askere aldığı Grandford Savaşı'ndan birkaç ay sonra kampa katılmıştı. Savaş bittiğinden beri o ve Trent, eğitim almak için yalvararak Tesh'in etrafında dolanıp duruyorlardı.

Bu gece Tesh, kararsız ve biraz ters davranıyordu. Moya ve Gifford ile paylaştığı Yüksek Ovalar Savaşı Kahramanları unvanını aldığını düşünürsek, şaşırtıcı derecede kötü bir ruh hali içindeydi. Üçü de büyük övgüler almıştı: Gifford, at arabasının ölümcül gücünü gösterdiği için; Moya, Tesh'in hayatını kurtaran muhteşem ok atışı için; Tesh ise Rhunelerin Fhreylerden daha üstün olduğunu şüpheye yer bırakmayacak şekilde kanıtlayan ölümcül performansı için.

Atkins ekledi: "Ancak, öbür dünyada peygamberler için ayrı bir yer varsa, Grevious da oraya gidebilir, çünkü iki Fhrey'i öldürerek ünlenen bu adamın da öngörü yeteneği varmış gibi görünüyor." İçkisini Tesh'e doğru savurdu. "Zavallı herif onun hakkında haklıydı, değil mi?"

Edgar, Atkins'in yanına yaklaştı ve kolunu onun boynuna doladı. İki adam da ayakta pek dengeli durmuyordu. "Adil olmak gerekirse, Tesh hakkında iki tahminde bulunmuştu ve sadece biri doğru çıktı."

"Eh, o ölmedi." Atkins, Edgar'ın sırtına bir şaplak attı. "Yani sanırım bir efsanenin huzurundayız, değil mi çocuklar?"

"Kaç kişiyi öldürdüğünü tekrar söyler misin?" Edgar, Tesh'e seslendi.

Tesh diğerlerinden biraz uzakta, gecenin karanlığında duruyordu. O da muhtemelen bira olan bir bardak tutuyordu, ama içmemişti. Sadece elinde tutuyor, içkiyi bir elinden diğerine aktarıyordu.

"Kaç tane?" Edgar daha yüksek sesle sordu.

"Söyledim ya, bilmiyorum. Sayısını unuttum."

Bu, Edgar ve Atkins'in kahkahalara boğulmasına neden oldu. "Çocuk hatırlamıyor!" dedi Edgar.

"Sayısını unuttum, diyor!" Atkins, gözleri yaşararak, iki büklüm olmuş halde söyledi.

"Anlamıyorum," dedi Brigham, Edgar'dan Atkins'e, oradan da Tesh'e bakarak. "Bu kadar komik olan ne?"

Tesh'in gerçekten sevdiği Brigham Killian, küçük gruba daha yeni katılmıştı. On yedi yaşındaydı, Tesh ile aynı yaştaydı ve sık sık büyüklerin şakalarının hedefi oluyorlardı. Tesh, Dureya'da büyümüş ve daha kötüsüne alışkındı, ama Brigham, daha kibar bir dünya olan Rhen Klanı'ndan geliyordu ve şakacı alayları anlamıyordu.

Edgar yanına gidip Brigham'ın omuzlarına şefkatle kolunu doladı. "O adam bir efsanedir, çünkü ilk savaşında tek başına on beş Fhrey'i katletti," dedi ve tekrar güldü.

"Biliyorum," dedi Brigham. "Oradaydım. Ama bunun nesi komik?"

"Anlamadığın şey, Tesh'in sayıyı bize söylememesinin çünkü hatırlayamadığı ya da çok alçakgönüllü olduğu için değil, o kadar yüksek sayıları sayamadığı için!"

Edgar ve Atkins bir kez daha kahkahalara boğuldu ve bu sefer neredeyse herkesi kendileriyle birlikte kahkahalara boğdular.

Bu doğrudu. Tesh on ikiden fazlasını saymayı reddediyordu. Ona göre, on ikiden sonra *gerçek* sayılar yoktu, en azından kendi isimleri olan sayılar yoktu. *On ikiden sonra* gelen sayılar, tekrarlanan tuhaf *on* sayıydı:

dört-on, beş-on, altı-on. Ve herkes Edgar'ın yaptığı gibi bunları yanlış telaffuz ediyordu. Beş ve on yerine, *on beş* diyordu. Tesh'e göre, *on üç* kabul edilebilir aralığın ötesine geçen ilk sayı olduğu için en tehlikeli sayıydı. Neredeyse aynı derecede kötü olan, daha garip sayı kümeleriydi, örneğin

Herkesin *yirmi* ve *otuz* gibi takma adlar verdiği iki onluklar ve üç onluklar. Tüm sistem, pratik bir amacı olmayan saçma sapan terimlerden ibaretti. Zaten kimse on ikiden fazla saymaya ihtiyaç duymuyordu. Bundan fazlası en iyi Tet yükü olarak özetlenebilirdi. Tesh bunu belirtmiş olabilirdi, muhtemelen diğerleriyle birlikte içki içseydi belirtirdi, ama o sadece bardağı tutuyordu.

"Ne oldu? Neden içmiyorsun?"

Tesh döndüğünde Brin'in yanına geldiğini gördü. Loş ateş ışığında görünen yüzünde endişe vardı.

Tesh, sayılar, takma adlar ve bunların gereksiz karmaşıklıklarıyla ilgili sorunu açıklamayı düşündü, ama Brin'in sorduğu bu değildi.

Tesh'i yeni Grevious olarak atamak için sabırsızlanan Edgar ve Atkins, Tesh'in hiç yeniden doldurma ihtiyacı duymadığını fark etmemişlerdi. Brin daha yeni gelmişti, ama diğerlerinin fark etmediği şeyi hemen gördü.

Bütün kadınlar böyle mi? Yoksa sadece o mu?

"Hey, Keeper!" Atkins sarhoş bir gülümsemeyle ona doğru bağırdı. "O çocuğun bugün ne yaptığını unutma. On beş, işte bu. *On beş!* Bu, kolay kolay kırılmayacak bir rekor ve çocuk bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyor. *On beşin* ne anlama geldiğini biliyor musun, Keeper?"

Brin, Atkins'e deli olduğunu düşünürcesine gözlerini kısarak baktı.

"Hadi." Tesh elini tutup onu ateşten uzaklaştırdı, gecenin derinliklerine doğru.

"O da neydi öyle?" diye sordu.

"Öldürdüğüm Fhrey sayısı."

"Oh." Brin, onu küçük bir kayalığa götürürken başını salladı.

"Onları boş ver. Sen nasılsın? Önemli bir gün geçirdiğini duydum. Oradaydın mı? Kralın çadırında mı?"

"Doğum sırasında mı?" Brin başını salladı ve yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Güzel bir bebek. Adını Nolyn koydu."

Tesh bir an düşündü. "Garip bir isim, Nolyn." İyi bir eğitim almamıştı, ama Fhrey dilinden biraz öğrenmişti. "*Lyn*, Fhrey dilinde 'toprak' anlamına geliyor, değil mi?"

Brin gülümsedi ve başını salladı.

"On beş kelimesini anlamayan bir adam için bu oldukça etkileyici, değil mi?" dedi Tesh, Brin'in yanına dokunarak onu güldürdü.

"Evet, evet, haklısın!" Parmaklarını kenara itti. Durduğuna ikna olduğunda, nefes aldı. "Adı Rhunic ve Fhrey dillerinin birleşiminden oluşuyor. Persephone her iki kültürden de ödünç aldı, ama o aslında ikisinden de olmadığı için bir açıklama yapıyor."

"Topraksız!" Tesh bilmeceyi çözdü. "Evet." Başını salladı.

"Çok umut verici gelmiyor, değil mi? Yalnızlık içinde doğmak? Hiçbir yere ait olmamak."

"O eşsiz," dedi. "Bir bakıma hepimiz öyleyiz, değil mi? Herkes kendi yerini bulmak zorunda."

"Nasıl görünüyor?"

"Sana söyledim. O çok güzel."

"Ben onu kastetmedim. Gözleri, kulakları ve saçları nasıl?" Brin iç geçirdi. "Onları çok sevmiyorsun, değil mi?"

"Soruma cevap vermedin."

"Kulakları yuvarlak ve saçları çok az olduğu için belli olmuyor." "Peki gözleri? Mavi mi?"

"Hayır. Aslında, onlar..." Tereddüt etti.

"Ne? Kahverengi, değil mi?"

Kafasını salladı. "Yeşil." "Yeşil mi? Hiç yeşil göz görmedim."

Omuz silkti. "Sana söyledim, o eşsiz ve harika biri, keşke Fhrey'leri bu kadar nefret etmesen."

"Nefret etmediğini mi söylüyorsun? Onları, yani?"

"Dürüst olmak gerekirse, hayır. Onlardan korkuyordum, hala biraz korkuyorum, ama artık eskisi kadar değil." "Binlerce kişiyi öldürdüler. Bütün klanımı yok ettiler, neredeyse..."

Nadak'a da aynısını yaptı. Brin, annemi, babamı, amcalarımı, teyzelerimi, arkadaşlarımı ve komşularımı öldürmelerini izledim.

"Sadece sen mi böyle hissediyorsun sanıyorsun? Fhrey, Dahl Rhen'e saldırdığında ben de anne babamı kaybettim. Gelston'a ne olduğunu gördün; o benim amcamdı."

"O zaman anlamalısın. Nasıl oluyor da onlardan nefret *etmiyorsun*?"

"Arion, Nyphron ve Anyval yüzünden. O, raow saldırısından sonra Persephone'yi kurtaran şifacı

Persephone'yi kurtaran şifacıydı ve bugün Padera'nın Nolyn'i doğurmasına yardım etti.

Eski şefimiz Konniger Persephone'yi öldürmeye çalıştı, ama ben tüm erkekleri veya şefleri nefret etmiyorum."

"Bu aynı şey bile değil." Tesh kaşlarını çatı ve başını salladı. Onunla tartışmak istemiyordu. Bir gün için yeterince kavga etmişti.

"Madem onlardan bu kadar nefret ediyorsun, neden on *beş* ?

Tesh içini çekti ve kırılan çimlerin üzerine çöktü.

"Ee?" Brin yine endişeli görünüyordu ve yanına diz çöktü.

"Bilmiyorum. Haklısın. Öyle olmalıydım, ama değilim." Edgar ve Atkins'in yüksek sesle bağırdığı gübre ateşine baktı. "Sarhoş olup onlarla birlikte gülmeliydim." Başını çimlere yaslayıp, Dureya ve Gula'da görülebilecek birkaç güzel şeyden biri olan, dünyayı parlak bir ışıltıyla saran yıldızlara baktı. "Seninle dans etmeliydim. Raithe'ye ölümünün intikamının alındığını haykırmalıydim. Doymuş, tatmin olmuş ve... mutlu hissetmeliydim."

"Ama öyle hissetmiyorsun, değil mi?"

Tesh başını salladı. "Boş hissediyorum. Eskisinden daha da fazla ve nedenini bilmiyorum."

"Senin bir kahraman olduğunu düşünüyorlar gibi görünüyor." Başını ateşin etrafındaki adamlara doğru eğdi.

Tesh başını salladı. "Bana nasıl yaptığımı öğretmemi istiyorlar: Trent, Pliny, hatta Atkins ve Edgar. Brigham da. O son Killian, biliyorsun."

Brin başını salladı. "Onlarla birlikte büyüdüm. Brigham ve ağabeyi Hanson'a aşıkım."

"Yapmadın."

"Aşık oldum." Onun yanına uzandı. "Ama bu, seninle tanışmadan önceydi."

Tesh onu kendine çekti, elini ensesine koydu ve parmaklarının arasındaki boşluğu saçlarıyla doldurdu. "Bugün Grevious yerine ben öldürülseydim, beni özler miydin? Ağlar mıydın?"

"Duruma bağlı. Bu varsayımsal senaryoda *Brigham* hayatta kalıyor mu?" Tesh'e şeytani bir gülümseme attı ve başını çevirerek Brigham'ı arıyormuş gibi yaptı.

"Sen korkunçsun, biliyor musun?"

Ona geri döndü. "Hayır, değilim." Onu yumuşak ve nazikçe öptü. "Sen de kötü değilsin."

Tesh, o anda o uçurumdan atlamamış olsaydı, ona aşık olacaktı.

"Benimle evleneceksin, değil mi?" diye sordu.

"Yapmak zorundayım. Raithe'ye söz verdim ve bu savaş biter bitmez yapacağım." "Öyleyse, o sözünü tutsan iyi olur." Ona burnunu sürttü. "Raithe'nin

Raithe'nin ölümünden dönüp seni bir manes olarak takip etmesini istemezsin." "O da ne?"

"Yürüyen ölümler, genellikle Phyre'ye girmek istemeyen kişiler" — göğsüne dokundu — "çünkü onlara haksızlık eden sevdikleri birine karşı kin besliyorlar."

"Ah, anlıyorum. Eğer işler böyle yürüyorlarsa, Brigham Killian'dan uzak durmalısın, yoksa öldükten sonra ikiniz de benden haber alacaksınız."

Ona gülümsedi. "Daha iyi bir fikrim var — ölme." "Sen ölmezsen ben de ölmem."

"Anlaştık." Brin başını salladı. "İkimiz sonsuza kadar yaşayacağız." "Güzel bir plan gibi görünüyor. Seni sevdiğimi biliyor musun?"

"Bir söylenti duydum," dedi şüpheyle. "İnanmalı mıyım, inanmamalı mıyım emin olamadım."

Tesh, Brin'i kendine çekip öptü. Sonunda nefes almasına izin verdiğinde, Brin fısıldadı, "Demek söylenti doğruymuş."

BEŞİNCİ BÖLÜM

PLANLARIN DEĞİŞMESİ

Dil, insanlığın en büyük erdemlerinden biri olmakla birlikte, en büyük trajedilerinden biridir; neredeyse birbirimizi anlamamızı sağlar

• — BRIN'İN KİTABI

Mawyndulë, tapınağın konsey odasındaki muhteşem işçiliğe sahip masanın başına oturdu. Uzun ve zarif, sivrilmiş kenarları ve kavisli köşeleriyle masa çok güzeldi. Fhreyler sadece Fhreyleri öldürmekle kalmaz, ağaçları kesmeyi de hoş görmezlerdi. Bu yüzden, bazı yaşlı Eilywinler muhtemelen aylarca ormanda dolaşarak

aylarca dolaşmış ve fırtınada devrilmiş, diğer ağaçlar tarafından yakalanmış, böylece toprakta çürümeyecek bir ağaç bulmuştu. Asılı kaldığı için kurumuştu. Muhtemelen marangoz, mükemmel parçaları kesip atölyesine taşımak için günler harcamıştı. Onları düzgün bir şekilde şekillendirmek için aylarca zaman gerekmişti düzgün bir şekilde şekillendirmek için aylarca zaman gerekmiştir. Ardından, parçaları birleştirip, damarları ve renkleri hizalamak gerekmiştir. Son olarak zımparalama ve son işlem yapılmıştır. Birden fazla kat vernik, hem koruma hem de lüks bir parlaklık sağlamıştır.

Mawyndulë, ipeksi pürüzsüz yüzeyi elleriyle okşadı ve mükemmel bir balıksırtı deseni oluşturan parçalar arasında fark edilebilir bir boşluk bulamadı. Masa, yüzyıllar süren eğitim, bin yıllık bilgi birikimi ve yıllarca süren çalışma gerektiren gerçek bir sanat eseri idi.

Ben üç dakikada, en fazla dört dakikada daha iyisini yapabilirdim.

Sanat ile Sanat arasındaki fark buydu.

Farklılıklardan biri, diye hatırlattı kendine.

Eilywin ne kadar eğitilmiş veya yetenekli olursa olsun, ne kadar uzun süre çalışırsa çalışsın, yine de yağmur yağdıramaz, tarladan dağ çıkaramaz veya...

"Hiçbir şey mi? Hiçbir şey mi!" diye bağırdı babası, odadaki üst düzey yetkililere. "Bütün bir yılınız vardı ve bana cevap veremediniz mi geldiniz?"

Mawyndulë, babasının bu hale gelmesinden, işitme sorunu olmayan insanlara bağırmasından nefret ediyordu.

Fane, ellerini asası, generalleri ve Aquila üyelerine doğru uzatarak sert bir bakış attı.

Ne bekliyordu ki? Mawyndulë merak etti. Sanki şöyle diyeceklerdi: "Oh, özür dileriz, efendim! Ne düşünüyordunuz ki? İşte, size bu sihirli taşı sunmayı unutmuşuz. Onu ovarsanız tüm sorunlarınız ortadan kalkar. Sınırsız dilek hakkı vardır, lütfen bir dakikanızı ayırıp bize sonsuz yaşam ve şiir okurken çamaşırlarımızı yıkayacak küçük pembe tavşanlar verin."

Önemli herkes odadaydı, o ahşap masanın etrafında toplanmışlardı. Tabii Jerydd hariç. O, Avempartha'dan bir dakika bile ayrılamazdı. Hepsi başlarını eğdiler. Fane öfkelendiğinde kimse mutlu olmazdı ve öfkesi kaynayan bir tencere gibi taşardı.

"Elimizden geleni yaptık." Metis konuştu ve Mawyndulë'yi şaşırttı. Birinci Bakan — Gryndal'ın altındaki yedek — prensi cesurluğu ile hiç etkilememişti. Kesinlikle akıllı da değildi.

"En iyisi mi?" diye bağırdı fane.

Savaşın manzarasını minyatür olarak canlandırmak için masanın üzerine özenle yerleştirilmiş yüzlerce küçük heykelcik havaya uçtu ve herkes irkildi. Duvarlara çarparak parçalanırken patlama ve çınlama sesleri duyuldu.

"Bana yenilgi haberleriyle geldiğinde *en iyiden* bahsetme!" diye bağırdı fane.

Grandford'da ölenlerin yerine atanan yeni komutanlar, ilk savaş deneyimlerinden sağ kurtuldukları için daha iyi durumdaydılar. Ayrıca, aceleyle geri çekilme emri vererek kuvvetlerinin çoğunu korumayı başarmışlardı. Fane ise durumu farklı görüyordu.

"Yaylarınız vardı! Onları kullandınız mı?"

"Evet, fane," komutanlardan biri zayıf bir sesle cevap verdi. "Ve birçok Rhune'u öldürdük, ama korkarım ki onların tehdidini azaltmak için çok az şey yaptık. Sayıları çok fazla."

Mawyndulë konuşanın adını bilmiyordu. Dış köylerden gelenlerin dar gözlerine sahipti. Babası yedek askerlere ihtiyaç duyduğu için Erivan'ın her köşesinden asker toplamıştı.

"Ve Rhunes'ların yeni bir silahı vardı," isimsiz komutan devam etti, "atların çektiği arabalar. Bu araçlar hızlıydı ve kendi okçularını taşıyordu. Belki Harwood'da, savaşı ormana taşıyabilirsek, daha iyi bir şansımız olur. Yoğun ağaçlar bu arabaları kullanışsız hale getirir. O zaman biz..."

"Arabalar mı? Arabalardan mı şikayet ediyorsun?" diye patladı Lothian.

"Ve... ejderha da var, efendim."

"Hayatta mı? Bir yıldır hareket etmediğini sanıyordum."

"Biz saldırıncaya kadar hareket etmedi. Hâlâ kampını koruyor."

Fane buna karşı pek bir şey söyleyemedi. O da canavara karşı güçsüz olduğunu fark etmişti ve bu durum onun ruh halini hiç de iyileştirmiyordu.

Mawyndulë, su sürahisinin bulunduğu masanın yanındaki köşede küçük sandalyeyi gördü ve anında pişmanlık ve ironiyle doldu. Hâlâ inanılmaz derecede gençti, ama artık o aşağılayıcı kenara itilmiş durumda değildi, artık babasının savaş odasında sadece bir seyirci değildi. Grandford Savaşı'ndan sağ kurtulmuş, hain Arion'u öldürmüş ve babasının hayatını o

Mawyndulë artık sadece ayrıcalıklı bir prens değildi; hak ettiği saygıyı görüyordu. Yine de...

O küçük sandalye ne kadar harika bir yerdı. O zamanlar bunun farkında değildim. Fhrey'in üstünlüğüne ve Erivan'ın kalıcılığına inanmak ne kadar güzel bir şeydi.

Fhrey'in üstünlüğüne ve Erivan'ın kalıcılığına inanmak ne kadar güzel bir şeydi.

Son bir saat boyunca, o da tapınak gibi bir düzine insanın konuşmasını dinlemişti ve bir gerçek çok netleşmişti: Rhunes geliyordu ve Fhrey onlara karşı güçsüzdü.

"O iğrenç ejderhayı durdurabilecek bir şey olmalı!"

Fane ayağa kalktı, masaya eğildi ve Mawyndulë'ye odaklandı. "Ona tekrar sor."

Fane kimi sorduğunu söylemesine gerek yoktu. Herkes biliyordu.

Grandford Savaşı sırasında Mawyndulë, Avempartha'nın kel'i Jerydd ile uzun mesafelerden konuşma yeteneğini ortaya çıkarmıştı. Bu, Mawyndulë, Jerydd'in himayesine girmeye zorlanmamıştı, Avempartha'ya sürülmemişti — artık çok önemli biriydi. Babası, kel ile anında iletişim kurmayı seviyordu. Mawyndulë, Jerydd'in Lothian'a bu numarayı öğretmeye neden zorlanmadığını bilmiyordu, belki de fane kimsenin özel konuşmalarına burnunu sokmasını istemiyordu. Jerydd'in bunu yaptığı biliniyordu. Yaşlı Miralyith'in mahremiyete saygı konusunda bir sorunu vardı, ama Mawyndulë'nin bahsedilecek bir hayatı olmadığı için, bu müdahale çok da sorun teşkil etmiyordu. Bu günlerde, yaşlı kel savaş toplantıları dışında Mawyndulë'yi nadiren rahatsız ediyordu. O toplantılar için her zaman iletişim kuruyordu.

"Jerydd duyabiliyor," dedi Mawyndulë babasına. "Ne sormak istiyorsun?"

"O ejderhayı nasıl öldüreceğiz?" Fane'in sesi, liderlerinin delirdiğine dair korkuları ve söylentileri yatıştırmak yerine, tiz bir kız sesi tonuna ulaşarak garip bir şekilde kadınsı geliyordu.

Mawyndulë yine duygularını belli etmemek için çenesini sıkmak zorunda kaldı. *Cevap değişmedi*, dedi Jerydd kafasında. *Ejderha öldürülemez*.

"Jerydd'in buna hala bir cevabı yok."

Fane'in yüzü, sıkılmış bir bez gibi buruşup çöktü.

"Kabul edilemez! Kabul edilemez!" Bir an önce heykelcikler gibi, dokunulmamış şarap kadehleri de uçtu ve odayı kırmızı sıvı ve kadehler süsledi. sıvı odayı süsledi. Sonra fane iki elini yumruk yapıp çığlık attı — gerçek bir çığlık, yüksek ve sert, küçük baykuşların geceleri çıkardığı türden, prensi her zaman ödü patlatan bir ses.

Fane'in patlaması odadaki herkes üzerinde aynı etkiyi yarattı. Toplananlar hareketsiz ve sert bir şekilde durarak öfke krizinin geçmesini beklediler, geçmesini umarak. Mawyndulë, Imaly'nin gözlerini ona doğru çevirdiğini fark etti. Airenthenon'da her zaman çok konuşkan olan Imaly, savaş odasında tek kelime bile etmemişti.

"Biz Miralyith'iz!" diye bağırdı fane. "Biz tanrılarız. Gryndal bir şeyler yapabilirdi. O piç kurusu şimdi nerede?"

Lothian bunu söylerken Vasek'e bakıyordu ve Sırların Efendisi, bariz ama tehlikeli bir şekilde aşağılayıcı cevabı vermekle, doğrudan soruyu görmezden gelmek arasında açıkça kararsız kalmıştı. Ağzını açtı ama fane'nin bir sonraki patlaması onu kurtardı.

"O beni terk etti, biliyor musun?" Lothian iki eliyle masaya ağır ağır yaslandı, kırık camlar ve sıçrayan şarapla kaplı manzaraya bakarak. "Bütün bu berbat şeyi başlattı ve sonra kendini öldürdü. Sanırım bunu kasten yaptı. Hem Arion hem de Gryndal beni ihanet edip terk etti."

Mawyndulë dehşete kapıldı. Gryndal'ı Hain ile aynı kefeye koymak akıl almaz bir şeydi. Ağzını açmaya başladı, ama Imaly ona çok hafifçe başını salladı.

Ne düşündüğümü biliyor.

Jerydd ile, Mawyndulë'nin söylediği her kelimeye erişim hakkı veren bir anlaşma yapmak yeterince kötüydü. Şimdi de Imaly onun düşüncelerini okuyabiliyor gibi görünüyordu.

"Herkes inancını kaybetti. Miralyith'e, Ferrol'a, bana olan inancını." Babası arkasını dönüp pencereye baktı. "Çıkın. Herkes gitsin... Imaly hariç. Sen burada bekle."

Synne öne çıktı. Toplanana iki kolunu sallayarak, sanki bir kuş sürüsüyümüş gibi onları kovdu. Farklı koşullar altında, şöhretli bir koruma tarafından dışarı çıkarılmak, böylesine ünlü bir sürünün tüylerini kabartabilirdi, ama o gün herkes oradan uzaklaşmak istiyordu.

Mawyndulë diğerleriyle birlikte dışarı çıkarken Imaly'yi gördü. Seçilmiş olmaktan onur duymuyor gibiydi.

Imaly masada oturmaya devam etti ve beklemeye başladı. Neyi beklediğini bilmiyordu. Lothian kesinlikle çay ve kırıntı kek ikram etmeyecekti. İkisi arkadaş değildi. *Düşmanlar*, ilişkilerini daha doğru bir şekilde tanımlıyordu. Lothian Airenthenon'a her adım attığında onu utandırmaya özen gösteriyordu. Onu alçakgönüllü tutmayı kendi sorumluluğu olarak görüyordu. Diğer herkes onu bir tanrı gibi davranıyordu. Miralyith olması durumu daha da kötüleştiriyor, tapınağın kabilesi ile diğer Fhrey'ler arasındaki uçurumu derinleştiriyordu. Onun sorumluluğu, Lothian'ı ayakları yere basan biri olarak tutmak, onu bir iki basamak aşağı indirmektir ve bu konuda iyi bir iş çıkarmıştı.

Belki de çok iyi.

O, pencereden dışarıya bakan fane'i izledi, herkesin gitmesini bekliyordu.

Beni öldürmeyecek.

Bu konuda şaşırtıcı derecede kendinden emindi. Lothian infazlardan çekinmezdi, tam tersine. Onları bir gösteriye dönüştürür, insanların *adaletin* yerini bulduğunu görmelerini istiyordu. Onu öldürmeyi planlasaydı, herkesin kalmasını isterdi, hatta belki daha fazlasını izlemeye davet ederdi.

Beni öldürmeyecekse, ne yapacak?

Geçen yıl, ikisi pek konuşmamıştı. Fane, Aquila toplantılarına katılmayı reddetmişti. Lothian'ın bütün kış boyunca derin bir depresyonda olduğu söylentileri yayılmıştı. Yeni eğitilmiş okçuluk birliğinin gösterisinden sonra, baharda nihayet bu durum sona ermişti. Lothian umutlarını sıcaklıkların yükselmesi ile birlikte yükseldi ve şimdi ruhu daha yükseklerden düşmüştü.

Ya tahttan çekilmeyi planlıyorsa? Tahta çıktığından beri, tek istediğim Miralyith olmayan birinin hüküm sürmesini dilemişimdir. Peki ya bu gerçekleşirse? Lothian'ın komutasında Rhunes'un saldırısından kurtulamazsak, başka birinin komutasında ne şansımız olabilir ki?

Synne konsey odasının kapısını kapattığında ve Fane Lothian pencereden uzaklaşıp sandalyesinin yanına geldiğinde bu düşünce zihninde tazeydi. Yumruklarını masanın üzerine koydu ve eğilerek alçak sesle konuştu. "Grandford Savaşı'ndan döndüğümde bana bahsettiğin mesaj konusunu tekrar ele almamız gerekiyor."

"Rhune liderinin gönderdiği mesaj mı?"

"Evet. Aynen öyle."

"Rhune liderinin barış önerisini değerlendirmeye hazır olduğunu mu söylüyorsun?"

Bu düşünce neredeyse inanılmazdı. Imaly bunu bir olasılık olarak hiç düşünmemişti.

Lothian çömeldi, yüzü kadının yüzüne yaklaştı. Sonraki sözleri fısıltıya yakındı. "Sorun şu ki, mesajın Alon Rhist'teki son savaştan önce mi sonra mı geldiğini bilmiyoruz."

Bunu benim bilmemi mi bekliyor?

O başka bir şey söylemeyince, onu beklediğini düşündü ve konuşmaya cesaret etti. "Son savaşın ne zaman yapıldığını tam olarak bilmediğimi savaşın ne zaman yapıldığını bilmediğimi ve bir kuşun bu mesafeyi kat etmesinin ne kadar sürdüğünü de bilmediğimi varsayarsak, kesin olarak söyleyebileceğim tek şey, kuşun senden altı gün önce geldiği."

Lothian ayağa kalktı, uzaklaştı ve sonra kendi sandalyesine oturdu. Bir an düşündü ve kız, onun zamanı hesaplamaya çalıştığını tahmin etti. Sinirli ama kızgın olmayan ifadesinden, onun da bilmeceyi çözemediğini tahmin etti.

"Eğer son savaştan önce göndermişlerse, hiçbir anlamı yok," dedi Lothian. "Eğer sonra göndermişlerse, her şey anlamına gelebilir. Bilmem gerek."

Lothian ona odaklandı, gözlerinde korkunç bir çaresizlik vardı. İlk kez ona karşı içten bir sempati duydu. O kısa anda, yönettiği insanlar için elinden geleni yapmaya çalışan bir lider gördü. Lothian, Erivan halkının hayatları karşılığında gururunu feda etmeye hazırdı. Imaly, onu yanlış değerlendirmiş olabileceğini düşündü. O ana kadar, fane'in yönetme yeteneğinin ötesinde kibirli olduğunu, Fhrey'in onun yararına var olduğunu düşünen türden biri olduğunu düşünmüştü.

"Cevap vermeyi önerebilir miyim?" diye sordu. "Güvercinleriniz var, değil mi? Teklifin hala geçerli olup olmadığını sorabilirsiniz."

"Bu tehlikeli olabilir. Zayıf görünürüz." Düşünceli bir şekilde çenesini ovuşturdu. "Ama yakında bir değişiklik olmazsa, başka seçeneğim kalmaz. Ve o gün gelirse, hepimiz Umalyn kabilesine katılmayı düşünür ve Ferrol'un merhametini dileriz."

"Bir dakika izin verirsiniz, prensim." Vasek, savaş odasının dışında Mawyndulë'yi bekledi ve onu kenara çekti.

Sırların Efendisi bu günlerde daha yaşlı görünüyordu. Saçları sarı ile beyaz arasında gidip geliyordu ve yüzünün yapısı çöküyordu. Cildi, yaşlıları etkileyen o korkunç şekilde sarmaya başlamıştı. İkinci bin yılında olmalıydı. Kadim olanlar her zaman o yaşlarda yaşlı *görünmeye* başlarlardı, ama Mawyndulë Vasek'in en fazla bin iki yüz yaşında olduğunu düşünmüştü. Gizemlerin Efendisi, Grandford'dan bu yana bir şekilde bin yıl yaşlanmayı başarmıştı. Birçok insan da öyle.

"Gri Pelerinlilerle temas kurdunuz mu ya da onların yeniden ortaya çıktığını duydunuz mu?"

"Gri Pelerinler mi? Hayır."

Vasek hayal kırıklığıyla başını salladı.

İkili, kapalı kapılardan uzaklaşarak savaş odasından uzaklaşmaya başladı.

"Neden soruyorsun? Bir şey mi duydun?"

Birlikte Talwara'nın ön kapılarına çıkan büyük merdivenlerden aşağı indiler.

"Özel bir şey yok, ama şüpheli olduğum için suçlanıyorum."

"Ama bunu aklına getiren bir şey olmalı."

Vasek, merdivenleri tek tek inerken omuz silkti, sandaletleri mermere vuruyordu, elleri önünde birleştirilmişti. "Bu tehlikeli bir dönem. Güçlerimiz çok zayıf. Küçük köyler tükenmiş durumda ve çoğu... moral oldukça düşük diyelim." Merdivenlerin altına vardıklarında durdu, sonra bir kenara çekildi.

Sesini alçaltarak, "Baban, Miralyith'in saygınlığının zedelendiği yönündeki değerlendirmesinde oldukça haklıydı. Kabilenize duyulan korku, Rhunes'lere duyulan korkuyla yer değiştirdi. Bazıları, hatta çoğu, bunun *suçunu* Miralyith'teki kriz." Savaş odasına bir göz attı. "Ve korkarım ki tapınak stres nedeniyle zayıflamış ve savunmasız hale gelmiştir."

Bu da bir bakış açışıydı. Mawyndulë, *beceriksizliğe varacak kadar çıldırmış* derdi, ama o prensdi ve Vasek Gizemlerin Efendisiydi.

"Birisi sorun çıkarmak isterse, bu mükemmel bir fırsat olur. Sarayda elemanımız yetersiz ve şu anda şehirde sadece dört Miralyith biliniyor."

"Gerçekten mi?" Mawyndulë, Vasek'in yanıldığını emindi.

"Evet. Baban, sen, Vidar ve Synne."

"Peki ya..." Mawyndulë düşünmek için durakladı. Hiçbir zaman sosyal bir insan olmamıştı ve savaştan önce bile çok az insan tanıyordu. Onya'yı düşündü, ama sonra onun Grandford Savaşı'nda öldüğünü hatırladı. Kasimer de o zaman ölmüştü. "Dur, peki ya Crymson?" diye sordu Mawyndulë, hatırlayarak. Geçen sonbaharda Talwara'da ortaya çıkan bir Miralyith'in adı. "Crymson bankaya gönderildi."

Bankaya gönderilmek, kesinlikle yeni ve hiç de popüler olmayan bir ifade olacaktı. Mawyndulë'nin anladığı kadarıyla, Nidwalden Nehri'nin doğu kıyısı, Rhune veya Instarya'nın geçmesini önlemek için bir ağ kuran kel'in komutasındaki Miralyith'lerle doluydu. Ancak, durumun *her* Miralyith'in yeni sınıra gönderilecek kadar kötüleştiğinden haberi yoktu.

Vasek, daha fazla asker bulmak için Gri Pelerinliler hakkında mı soruyor? Gerçekten bu kadar zor durumda mıyız? Öyleyse, sonunda ağda bir delik bulunup istismar edilebilir. Durum nasıl bu kadar önemli ölçüde değişti?

Mawyndulë bu ironiden çok etkilendi. Miralyith, Rhune'ların yerini almıştı. Erivan'ın sürgündeki koruyucuları olarak Instarya. Bütün bu karışıklık böyle başladı.

Tarih tekerrür edebilir mi? Miralyith'in Orman Tahtı'nda otururken Instarya'nın kaderini paylaşması mümkün olmamalıydı, ama... Fane Alon Rhist, son savaş sırasında Instarya'nın lideri değil miydi?

Bir dakika önce, Mawyndulë bunun mümkün olduğuna inanmazdı, ama bir dakika önce, Estramnadon şehrinde kalan dört Miralyith'ten biri olduğunu bilmiyordu.

Estramnadon şehrinde kalan dört Miralyith'ten biri olduğunu bilmiyordu.

"Gerçekten Gri Pelerinlilerin bir üyesinin onların yerini alacağını mı düşünüyorsun? Mesele bu mu?"

"Çaresizlik garip ittifaklara yol açar. Tehlikenin boyutunu abartmıyorum. Aksine, onu hafife alıyorum bile. Dherg ile savaştan bu yana durum hiç bu kadar ciddi olmamıştı ve Makareta hala bulunamadı."

Mawyndulë bu ismi duyunca nefesini tuttu. Genellikle Fane Lothian, kendisine karşı çıkanları alenen ortadan kaldırmaya özellikle grotesk bir eğilim gösterirdi ve Mawyndulë, babasının oğlunun ölümünün acısını yaşamaması için Makareta'yı gizlice idam ettirip ettirmediğini merak etti. *Muhtemelen hayır. Babam benim duygularımı hiç önemsemedi.*

Her halükarda, o hala ölü olabilir. Başka bir Miralyith onu hiçbir iz bırakmayacak şekilde öldürmüş ve sonra aynı savaşta ölmüş, bilgisini mezara götürmüş olabilir. bilgisini mezara götürmüş olabilir.

Ya da belki... Hâlâ hayatta olabilir mi?

"Onun hakkında bir şey duydun mu?"

"Hayır," dedi Mawyndulë.

"Yani seninle iletişime geçmeye çalışmadı mı?" Başını salladı.

"Eğer deneseydi bana söyler miydin?"

Mawyndulë kaşlarını kaldırdı. "Dikkatli ol. Ben fane değilim, bu yüzden babamın Cintra'ya yaptığını sana yapma hakkım yok, ama görünüşe göre ben şehirdeki dört Miralyith'ten biriyim ve Ferrol'un acı çektirme konusunda hiçbir kısıtlaması yok."

Vasek kaşlarını çattı. "Hatırlatmaya gerek yok, prensim."

Mawyndulë anlamadığını gösterdiğinde, Vasek ve cildini buruşturan yanık izlerini gösterdi. "Bununla da kalmıyorlar." İzler, doğal bir ateşin yapabileceği kadar düzgün ve eşit değildi.

"Hayır, onu görmedim," dedi Mawyndulë. "Ama görseydim, sormana gerek kalmazdı sormana gerek kalmazdı.

Bilirdin." "Nasıl yani?"

"Çünkü onun ölümünü büyük bir gösteriye dönüştürdüm."

Vasek ona uzun bir süre baktı, sonra başını salladı. "Öyleyse, sana bir uyarıda bulunayım: Onunla karşılaşırsan dikkatli ol. Makareta o öğleden sonra meydana en az beş Miralyith'i öldürdü. Birkaçını hazırlıksız yakaladı. Birini ise yakalayamadı."

Onun bu sözlerinden, Mawyndulë ne demek istediğini anladı. "Synne."

"Evet," dedi Vasek. "Synne, orada bulunan tüm Miralyith'lerin *mucizevi* bir *engel* olarak tanımladıkları şeyi yapmasaydı, Makareta Lothian'ı öldürmeyi başarabilirdi."

"Demek işini böyle aldı."

Vasek başını salladı. "Makareta genç olabilir, ama yetenekli ve son derece tehlikeli."

Mawyndulë gülümsedi. "Ben de öyleyim."

ALTINCI BÖLÜM

EJDERHA VE GÜVERCİN

Birini feda ederek birçoklarını kurtarmak, mantıklı bir karar gibi görünebilir, ancak bu kararın doğruluğu, çoğu zaman kimin feda edileceği ve kimin kurtarılacağına bağlıdır. — BRIN'IN KİTABI

Persephone, Nolyn'i sıkıca, çok sıkıca tuttu. Önceki çocuklarının ölümleri nedeniyle onu bırakmaya dayanamıyordu. Nolyn onun dördüncü oğluydu. İlki doğumdan kısa süre sonra öldü, ona isim koyacak zaman bile olmadı. İkincisi, Duncan, sadece üç yaşına kadar yaşayabildi. Hastalandı ve bir daha iyileşmedi. Üçüncü oğluna Mahn adını verdi, belki de bir dilek olarak, onun uzun yaşayıp bir Mahn olmasını umarak. Öyle de oldu ve o, doğurduğu çocukları geride bırakma lanetinden kurtulduğunu düşündü — ta ki ayı onu öldürene kadar. Nolyn onun son şansıydı ve onu da kaybetmekten çok korkuyordu.

Yine de çocuğun dinlenmeye ihtiyacı vardı ve Justine bekliyordu. Beslenme sırasında, Persephone'nin saçlarına yapışkan parmaklarını dolayarak kıvranmış ve kollarını uzatmıştı. Şimdi gözleri kapanıyor, sütü çenesinden damlıyordu, ama yumrukları hala sıkı sıkı tutunuyordu. "Bırak, seni küçük canavar," dedi Persephone, sıkıca tuttuğu

saç tutamlarını nazikçe çekti. Onu Justine'e uzattı.

Justine çocuğa sevgiyle gülümsedi. "Sana ne dediğini duydun mu?" diye fısıldadı. "Ben senin bir canavar olduğunu düşünmüyorum. Hayır, düşünmüyorum. Hayır. Sen öyle biri değilsin, değil mi?"

"Çünkü onu beslemedin. Beni Miralyith-kel yapmaya çalışmanın yanı sıra, yemin ederim dişleri çıkıyor. Ve daha sekiz haftalık!"

Üçü Persephone'nin çadırındaydı, diğer adıyla Keenig'in Kulübesi. Nyphron'un kendi odası vardı. Neden zahmet etti, bilmiyordu. Kocas, ikisini de kullanacak kadar uzun süre kampta kalmazdı. O ve ordu

Harwood'un kuzeyinde, üç mil uzakta, ana kampın taşınmasının tekrar güvenli olmasını sağlıyorlardı. Son birkaç ayda, istikrarlı ilerlemeler kaydedildi.

Batı Güçleri tarafından yapılan saldırı, üç kez yer değiştirmeye neden olmuş ve bu da onların

hareket etmede verimli hale gelmişti. Persephone, bakması gereken bir çocuğu olduğu için, destek ekibiyle birlikte geride kaldı. Destek ekibi, su taşıyor, bandaj yapıyor, silahları biliyor, yemek pişiriyor ve ilerlemek mi yoksa tahliye etmek mi gerektiğine dair haber bekliyordu.

Persephone, bir sütanne tutarak, bir kraliçeye yakışır şekilde orduyu yönetmek için zaman kazanabilirdi, ancak bunu yapmak sadece bir kibir gösterisi olurdu. O bir savaşçı ya da askeri stratejist değildi. Bu tür görevler, tüm hayatını insanları savaşa götürerek geçirmiş olan Nyphron'a daha uygun düşerdi.

Ayrıca, Nolyn'in ona ihtiyacı vardı, onun da Nolyn'e.

Geçmişte, kriz zamanlarında Rhunes'u yönetenler her zaman erkeklerdi ve acil durumlar genellikle savaşlarla ilgiliydi. Peki ya felaket salgın bir hastalık olsaydı? Ya da kıtlık? Ya da sadece klanlar arasındaki bölünmeler? Hala bir keenig gerekliydi, ama savaşçı olması gerekmezdi. O tür erkekler insanlar en iyi oldukları şeyi yaparken kendilerini rahat hissettikleri için, gereksiz yere çatışma arayışına girmeye meyilliydi.

en iyi yaptıkları şeyi yaparken kendilerini rahat hissediyorlardı. Persephone, iyi bir hükümdarın sert bir elden daha fazlasına ihtiyacı olduğunu fark etmişti. Bilge, şefkatli, güçlü, özverili ve yaratıcı olmalıydılar; babadan çok *anne* gibi.

"Sen bebek keenig'sin." Justine, Nolyn'e burnunu sürttü. "Keenigling."

"*Keenigling* mi?" Persephone güldü.

"Keenigling diyebilir misin?" Justine bebeğe sordu, bebek cevap olarak baloncuklar üfledi. Çadırın ortasındaki açık alanda dolaşp zıplarken çocuğu göğsüne bastırdı. Ayak sesleri çok sayıda yün halı tarafından susturuldu.

"Bu herkes için zor bir kelime," dedi Persephone. "Tamamen cücece gibi geliyor."

Justine döndü ve sanki derin bir şey duymuş gibi bir ifade takındı. "Cüceler hükümdarlarına ne diyorlar? *Keenig* gibi bir şey, değil mi?"

Persephone başını salladı. "Onlara *kral* diyorlar. Sanırım kingling diyebilirsin. Bu biraz daha kolay."

Justine kaşlarını çattı, sonra Nolyn'e döndü. "Keenigling'i daha çok seviyoruz, değil mi?"

Persephone, sadece kamp sakinlerine hala burada yaşadığını göstermek için bile olsa, kalkıp dışarı çıkması gerektiğini hissetti.

kamp sakinlerine hala hayatta olduğunu göstermek için. Ama istemiyordu. Son iki aydır çok az uyuduğu için uykuya ihtiyacı vardı. Zorlu bir doğumdan sonra, Nolyn birkaç saatte bir uyanıyordu. Persephone bununla bir sorunu yoktu, ama O kadar yorgun düşmüştü ki, Justine'den kulübede kalıp

daha fazla yardım etmesini istemişti. Genç kadın hem Mari'nin bir armağanı hem de Persephone'nin suçluluk kaynağıydı. Justine, tüm ailesi ve müstakbel kocası Grandford Savaşı'nda öldürüldüğü için bu işi yapabilmisti. Başka kimsesi olmadığı için Nolyn'in dadısı olmuştu.

Bu savaşın yarattığı çok fazla Justine vardı. Keenig olmak, herkesin annesi olmak demektir ve anne olmak da —kaşlarını çattı— yorgun olmak demektir.

Koşan ayak sesleri yaklaştı ve ikisinin de dikkatini çekti. İnce bir silüet, kanvas duvara yansımıştı.

"Günaydın, Habet." Çadırın hemen dışından nefes nefese bir ses geldi. "Madam Keenig, izin verirsiniz..."

"Gir, Brin," dedi Persephone, sonra Bekçi'nin de Justine'in durumunu paylaştığını fark edince iç geçirdi. Sarah ve Delwin, devlerin Dahl Rhen'e saldırısı sırasında öldürülmüştü.

Kız, kapıdan içeri girdi. Yaz ortası olduğu için çıplaktı ve hafif, Rhen desenli bir breckon mor giyiyordu. Yüzü ve omuzları, her yıl bu zamanlarda olduğu gibi sağlıklı bir altın rengi bronzlukta idi. Persephone, kendisinin bahar karı kadar solgun olduğunu bilerek bir parça kıskançlık duydu.

Brin, Justine'in Nolyn'i kucağında tuttuğunu gördü ve yüzünde bir gülümseme belirdi. Persephone, kızın bir nedenden dolayı çadırına koştuğundan emindi, ancak bir köpek kokuyu yakalamış gibi, Bekçi aniden yön değiştirip hemşire ve bebeğin yanına geldi.

"Uyanmış!" diye bağırdı Brin. "Hiç uyanmazdı."

Justine ve Persephone şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdılar.

"En azından *ben* buradayken hiç uyanmaz," diye açıkladı Brin ve parmağıyla Nolyn'in burnunu okşadı. "Çok tatlı."

"O bir canavar," diye açıkladı Justine. "Annesi öyle söyledi." "Değil," diye itiraz etti Brin. "O... o bir..."

"Keenigling mi?" diye sordu Justine.

"Kingling," diye düzeltti Persephone.

Brin ikisine de deliymiş gibi baktı. "Neden bahsediyorsunuz?"

"Cüce kralının bebeğine öyle denir, değil mi?" diye sordu Persephone.

"Hayır," diye cevapladı Brin. "Kralın çocuğu prens olur."

"Gerçekten mi?" dedi Persephone. "Keenig'in çocuğu ne denir?"

Brin başını salladı. "Öyle bir şey hiç olmadı. Sadece birkaç kralımız oldu ve hepsi genç, evlenmemiş erkeklerdi. Çocukları da onlardan sonra geldi."

onlar bu görevden istifa ettiler. Ve kesinlikle hiçbir doğum yapmamıştı.

"Prens mi?" dedi Justine ve Nolyn'e, zihninde bu unvanı deniyormuş gibi bakarak, ona yakışıp yakışmadığını anlamaya çalıştı. "Hoşuma gitti."

"Onu tutabilir miyim?" diye sordu Brin.

Justine, Persephone'ye baktı ve o da başını salladı.

Brin, dev bir yumurta tutuyormuş gibi çocuğu kucakladı. "Çok hızlı büyüyor."

"Brin, buraya sadece Nolyn'in gazını çıkarmak ve bize dil dersi vermek için mi geldin?" "Oh, hayır." Utanmış görünüyordu. "Unuttum. Hamlin az önce

Alon Rhist'ten

geldi."

"Kim?"

"Bir binici. Estramnadon'dan bir güvercin geldi. Tapınak haber gönderdi!"

Rhist'in kalıntılarını bırakıp High Spear Vadisi'nde kamp kurduklarında, Persephone daha önce güvercin birliğini yöneten Fhrey'in de aralarında bulunduğu küçük bir birliği geride bırakmıştı. Günler aylarca, aylar mevsimlerca uzadıkça, Grandford Savaşı'nın doruk noktasında gönderdiği mesaja cevap alma umudu neredeyse tamamen yok olmuştu.

"Bir mesaj mı?" Persephone, battaniye ve samandan yapılmış yatağında dik oturdu. "Ne yazıyordu?"

"Mesaj mı?" Persephone battaniye ve samandan yapılmış yatağında dik oturdu. "Ne yazıyordu?"

Brin ona gülümsedi. "Tapınak barış istiyor."

Suri, çadırların hemen dışındaki çayırdaki durmuş, Gifford'un üç taşı havada tutmaya çalışmasını izliyordu. Gözyaşlarını tutamadı. O kadar da kötü değildi. Sırtı sarmaşık gibi bükülmüş bir adam için oldukça iyi iş çıkarıyordu.

Gifford, havada döndürme ya da arkadan yakalama gibi gösterişli hareketler yapmıyordu ama neredeyse kullanılamaz bir bacağı ve eğik omuzları nedeniyle garip duruşuna rağmen, tek bir atışı bile kaçırmamıştı. Sorun onda değildi; sorun taşların kendisindeydi. Onlar Arion'a aitti.

Gifford jonglörlüğü bıraktı. Üç pürüzsüz taşı yakaladı ve ona baktı. Kaşlarını çatmış olabilirdi. Böylesine çarpık bir yüzdeki ifadeleri yorumlamak zor bir işti, ama gözlerinde bir özür vardı. "Bunu pek iyi yapamadığım için üzgünüm." Taşlara baktı. "Vücudum böyle şeyler için uygun değil."

"İyi yapıyorsun." Suri, gözlerinden ve yanaklarından yaşları silmek için bir dakika bekledi. "Sen değilsin."

"O zaman sorun ne?"

Suri cevap vermedi. Nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Kelimelerle açıklanamazdı.

Arion bir yıldan fazla bir süredir ölmüştü, ama Suri'nin o taşları jonglörlük yaparken Arion'un eğlenerek gururla izlediği gün sanki daha dün gibi geliyordu. Bir yıl geçmişti ama hala küçük şeyler, örneğin taşlar, onu gözyaşlarına boğan anılarla dolduruyordu. Suri, bunları içinde tutup boğulmaktansa, dışa vurmanın daha iyi olduğunu düşündü. Ölülerini sık sık düşündüğü de söylenemezdi. Suri, Arion'u, Minna'yı, Tura'yı veya Raithe'yi haftalarca hatırlamadan geçirdi. En azından bir gün. Onları hiç düşünmediği tam bir gün geçtiğinden emindi. Belki de *tam* bir gün değildi. Gilarabrywn tepenin üzerinde otururken Raithe'yi düşünmemek imkansızdı. Yastığının hafifçe nefes alıp verişini hayal etmeden uykuya dalmak zordu. Ve tabii ki, yaz olduğu için, kelebekler neredeyse her yerde uçuyordu — korkunç, berbat kelebekler.

Ancak o gün, sorun taşlardı.

Suri kararlı bir gülümseme zorladı ve kalçasını vurdu. "Eski savaş yarası nüksetti." Şaka gibi geliyordu. Öyle demek istemişti. Suri savaşta yaralanmıştı, ama ağrı kalçasında değildi.

Gifford başını salladı ve tek kelime etmeden taşları çantaya geri koydu.

Suri onun bu yönünü seviyordu. Belki de sanat algısı geliyordu ve Suri'nin hissettiklerini anlayabiliyordu. Bu iyi olurdu, çünkü Gifford başka pek bir şey yapamıyordu. En basit dokumalar dışında her şeyde başarısız oluyordu. en basit dokumalar dışında her şeyde başarısız oluyordu. Suri ona daha büyük akorlara dokunması için ısrar etti, yağmur yağdırmasını sağlamaya çalıştı. Tek bir damla bile yağdıramamıştı. Suri onun gerçekten istemediğini, korktuğunu anlayabilirdi. Akorlar birçok yönden tehlikeli olabilirdi. Suri ona sempati duyuyordu ve bu ironik durum çok ağır geliyordu, geçmişe, Arion'a bir bağ daha. Gifford'a Sanatı öğretmek, çok özlediği bir hayaletin gölgesiyle dövüşmek gibi acı tatlı bir işkenceydi.

Arion'un diğer Rhune Sanatçılarını bulup eğitmek istediğini bilen Suri, projeye devam etmenin kendini meşgul etmek ve Arion'un anısını onurlandırmak için bir yol olduğunu hissetti. Ayrıca yapacak başka bir şeyi de yoktu. Savaşa yardım etmeyi reddetti, şimdi kendilerini bir saldırgandan koruyan insanları öldürmek için Sanatı kullanmayacaktı.

Gifford'a öğretmek, Alon Rhist'ten ayrıldıkları sıralarda gizemli bir şekilde ortadan kaybolan Malcolm ile yaptığı uğursuz konuşmadan daha somut bir kalma nedeni verdi.

Suri derslerini bir saatle sınırladı ve antrenmanlar dışında Gifford'la görüşmeyi reddetti. Onunla çok fazla zaman geçirmek tehlikeliydi. Gifford iyi biriydi, tam da arkadaş olabileceği türden biriydi, ama Suri

karar verdi, kelebekler olamazdı. Arkadaşlık, mutluluk ve memnuniyet tırtıllara özgüydü.

Gifford taşları uzattı, ama Suri başını salladı. "Sen sakla. Bence olması gereken bu."

"Ne nasıl olmalı?"

Suri bir an düşündü, ama yine kelimeler yetersiz kaldı ve Gifford ısrar etmedi. Roan'ın onu neden sevdiği kolayca anlaşılıyordu. Suri'nin bir zamanlar gülümsemeyi bilmediğini düşündüğü kadın, Gifford ile aynı çatı altında yaşamaya başladıklarında gülümsemeyi öğrenmişti. Görünüşe göre çömlekçi, mistikten çok daha iyi bir öğretmendi. Gifford ve Roan'ın evi, ikilinin topladığı ya da getirdikleri şeylerden ne yapabileceğini merak eden iyi niyetli komşularının onlara verdiği tuhaf eşyalar ve hammaddelerle dolu, sürekli büyüyen bir bahçenin ortasındaydı.

Ordu bir kez daha ilerlemiş, kuzeye doğru ilerlemiş ve kampı günlük yemek pişirme, temizlik, onarım ve inşaat ritüellerine bırakmıştı. Bahar yerini yaza bırakmış ve herkese boğucu sıcak kucaklamalar vermeye başlamıştı. Her şey sessizdi, hatta sıcak mevsimde olduğu gibi biraz tembeldi. Sonra Suri gök gürültüsünü duydu.

Bu, yağmur getiren bir gök gürültüsü değildi ve Suri, Sanat'ı kullanmasa bile aradaki farkı anlayabilirdi. Bu sesi birçok kez duyduğu için, ovadaki atların sesini tanıdı. Kuzeye baktığında, kendisine doğru gelen bir grup araba gördü. Bu yeni icadı *savaş arabası* olarak adlandırıyorlardı. Suri nedenini bilmiyordu. Belki *sandalyelerle, arabalarla* bir ilgisi vardı, ya da belki de Fhrey veya Dherg dilinde bir kelimeydi. Tek bildiği, bu aleti icat eden Roan'ın ona bir isim vermediği idi. Gifford'un telaffuz etmekte zorlanacağı bir ismi asla vermezdi.

Hâlâ uzaktayken, Suri Nyphron'un parlak bronz zırhını ve mavi bayrağını gördü. Ana kamp ile cephe hattı arasındaki alanı geçerken, bir savaş arabası filosu ile seyahat ediyordu. Sanat, Suri'ye korkunç bir şeyin olmadığını söylüyordu, ama havada endişe vardı.

Nyphron, Suri ve Gifford'un yanına geldi. Çadırların hemen dışında atını durdurdu.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Gifford.

"Hayır," diye cevapladı Nyphron, sonra kuzeye doğru bir bakış attı. "Şey, çok ciddi bir şey değil, ama Harwood yakınlarındaki bataklıkta daha güçlü bir direnişle karşılaşıyoruz. Miralyithler yine ortaya çıktı. Fhrey okçularını saklıyorlar ve dün sabah bütün bir bölüğü yuttular."

"Yuttu mu?" diye sordu Gifford.

"Çamurun içinde," diye cevapladı Nyphron. Dikkatini Suri'ye çevirdi ve ona anlamlı bir gülümseme attı. "Ejderhanı ileriye göndermen gerek. Bir bakışınla tüm Miralyithler kaçacak. Onlar korkak bir halktır."

"Bunu yapamam," dedi Suri.

"Tabii ki yapabilirsin. Bunu zaten üç kez yaptın. Bu yuvayı temizledikten sonra bu yuvayı temizlediğimizde, canavarı ormanın kenarına yerleştirebilirsin ve biz de kampı tekrar taşıyacağız."

"Gitmeyecek," dedi Suri. "Sınırına ulaştı. Dokuma, yaratıldığı yerden uzaklaşabileceği mesafeyi sınırlıyor. Ve bu yönde, bu kadar."

"Emin misin?" Suri

başını salladı.

Nyphron'un yüzü, sanki ikisi de ona komplo kuruyormuş gibi, gilarabrywn ile Suri arasında bakışlarını gezdirirken somurtkan bir ifadeye büründü. Öfkeyle arabadan indi ve mistik adama doğru ilerledi. Üzerinde savaş zırhı giymişti, yanında kılıcı, sırtında kalkanı vardı.

"Peki," dedi, ses tonunda en ufak bir memnuniyet bile yoktu. "Bir tane daha yap. Aslında, benimle gel. Harwood'un kenarına gideceğiz, orada yapabilirsin. Asendwayr ağaçların arasında saklanıyor.

ormanlarda, arabalarımızın gidemediği yerlerde kampları var. Başka bir ejderha yaptıktan sonra, ona ormanı ateşe verip onları ortaya çıkarmayı emredebilirsin."

"Hayır!" dedi Suri, dehşete kapılmış bir şekilde.

Etraflarında devam eden sessiz konuşmalar kesildi ve bir sessizlik yayıldı.

Nyphron'un kaşları daha da çatıldı. "Ne demek *hayır*?"

O, yanlış anlamaması için doğru kelimeleri bulmak için bir süre durakladı.

"Hiçbir koşulda başka bir gilarabrywn yapmayacağım."

Nyphron ona doğru bir adım attı ve ağzını açtı. Sonra durdu ve tekrar düşündü. Sakinleştirici bir nefes aldıktan sonra, "Neden olmasın?" diye sordu.

Suri cevap vermedi. Tam açıklaması oldukça kişisel ve oldukça acı vericiydi ve üzerine çevrilen onca bakışın ağırlığını görmezden gelemezdi. "Bunu yapmak bir bedeli var," dedi sonunda.

Nyphron elini sallayarak reddetti. "Bu bir savaş. Her zaman ödenmesi gereken bir bedel vardır. Birçok adam bunu hayatlarıyla ödedi ve bu iş bitmeden çok daha fazlası ölecek bu iş bitmeden ölecek."

"Bir fedakarlık gerektirir," diye açıkladı Suri sessizce.

"Hepsi bu mu?" Nyphron gözlerini devirdi ve kıkırdadı. "Umaly'nler Ferrol'a sürekli kuzular sunuyorlar, ama O onlara düşmanlarını öldürmeleri için bir ejderha vermedi. Neye ihtiyacın olduğunu söyle, ben de sana onu bulayım."

"Öyle olmaz. Ölüm yetmez. Ben öldürmek zorundayım..." Durdu ve Gifford'a baktı. Suri aniden mide bulantısı hissetti ve başka yere baktı, kendi ayak parmaklarına bakmaya karar verdi ve onların kirli olduğunu fark etti. Arion bunu onaylamazdı.

"Neyi kaçırıyorum? Neyi öldürmen gerekiyor?" Nyphron ısrar etti. Gifford bu soruyu sormaması gerektiğini bilirdi.

Suri nasıl cevap vereceğini bilemedi. En basit cevabı verdi. "Ne değil... *kim*. Sevgiğim birinin hayatını mahvetmek zorundayım."

"Yüzlerce adamı ölüme gönderdim ve çoğunu severdim. Grandford'da Sebek'i kaybettim. Savaşın doğası budur. Her hayat birisi için değerlidir, ama kurtarılacak yüzlerce, hayır, binlerce kişiye kıyasla bir kişi hiçbir şeydir." Nyphron tüm şefkatini yumruğuyla ifade etti. Ayrıca onu askerlerinden biri, emir verebileceği biri olduğunu düşünüyor gibiydi. O öyle değildi ve onun böyle düşünmesinden hoşlanmıyordu.

"O zaman gönüllü mü oluyorsun?" diye sordu, gözlerini kaldırıp onun gözlerine baktı. Nyphron sırtıttı. "Bunun işe yaraması için beni yeterince iyi tanıdığını sanmıyorum." "Bu konuda haklısın."

Nyphron'un gözleri Gifford'a kaydı ve Suri'nin yüzü anında sertleşti.

Tam o sırada Persephone, Brin'in yanında çadırından çıktı. Suri, doğumdan bu yana ilk kez kucağında bebek olmayan bir kraliçe görüyordu.

"Nolyn ne olacak?" diye sordu Suri hemen. "Bence o işe yarayabilir. o çocuğu çok seviyorum. Eğer gerçekten başka bir gilarabrywn istiyorsan, bunu hemen yapabiliriz. Onu getir, bana bir kılıç ver ve ben onun boğazını keserken oğlunu tut.

boğazını kesene kadar onu tut."

"Kendini unutuyorsun, mistik." Nyphron buz gibi bir ses tonuyla konuştu.

"Keenig'in oğlunun hayatını tehdit etmek vatana ihanettir."

"O zaman benden gilarabrywn yapmamı isteme, kimse sana hain demez."

Nyphron dişlerini sıktı, gözleri sertleşti. Ona doğru tehditkar bir adım attı. Tam zırh giymiş olan Nyphron, zırhın altına kazınmış Orinfar işaretleri tarafından korunuyordu, ama runeler kolayca atlatılabilirdi. Suri, etrafındaki havayı hissetti

hafif bir esinti estiğini hissetti. Bu akım güçlendirilebilir, aralarına sokulabilir, eğer o...

"Sen bu kampta yaşıyorsun," dedi Nyphron, tek bir adım bile atmadan. "Bu savaşta savaşanlara sağlanan yiyecekleri yiyorsun, ama bize yardım etmeyi reddediyorsun?"

"Seve seve giderim," dedi Suri ve hayatında hiç bu kadar samimi bir şey söylememişti. Malcolm olmasaydı çoktan gitmiş olacaktı. Ama daha fazla gılabrywn yaratması için gitmesini engelliyorsa, büyük bir hata yapıyordu.

"Gitsen iyi olur. Bize bir faydan yok."

"Neler oluyor?" Persephone öne atıldı ve ikisinin arasına girdi.

"Hiçbir şey," dedi Suri. "Ben gidiyordum."

Persephone ve Nyphron sessizce Keenig'in Kulübesi'ne doğru yürüdüler. Nyphron, at arabasının atını dizginlerle yönlendiriyordu. Çadıra vardıklarında, Persephone, "Peki, bana bunun ne anlama geldiğini anlatacak mısınız?" diye sordu.

"Mistik, başka bir ejderha yaratmayı reddediyor. Bunun için bir can alması gerektiğini iddia ediyor, ama bunu yapmaması yüzlerce, belki binlerce kişinin ölümüne neden olacak."

"Ondan bunu yapmasını istemedin, değil mi?" Persephone döndü, ama Suri çoktan çadır labirentinde kaybolmuştu, Gifford da yavaşça onun izinden gidiyordu.

"Evet, şu anki ejderhanın bozuk olduğunu söyledikten sonra." "Anlamadım?"

"İlerleyemediğini söylüyor, ama bunun doğru mu yoksa sadece inat mı ettiğini bilmiyorum." Kuzey yönünü işaret etti. "Onlarca insan ölüyor.

Rhunes. *Senin* halkın, ve o tek bir can almaktan şikayet ediyor mu?

Nyphron anlamadı, anlayamadı ve Persephone daha önce açıklamadığı için suçluluk duydu. Bütün olayı önceden tahmin edip önlem almalıydı. Bunu yapmamıştı çünkü Raithe'nin nasıl öldüğünü açıklamak

—hem de Nyphron'a—çok acı vericiydi. "Bu şekilde öğrenmen çok talihsiz. Bunu daha önce söylemeliydin ve bu kadar üzüldüğün için üzgünüm. Onu vuracakmış gibi görünüyordun. Öyle miydi?"

Nyphron cevap vermedi, ama gözlerinde öfke hala parlıyordu. Hayır cevabı almaya alışık değildi, hele ki bir genç Rhune'dan.

"Bak, bir dahaki sefere Suri ile konuşurken," dedi Persephone, "onun dağları yerle bir etme gücüne sahip olduğunu ve çok erken büyümek zorunda kalmış olsa da, hala genç bir kızın duygularına sahip olduğunu unutma. Senin bildiğinden çok daha fazla acı çekmiş bir kızın. Ona vurmak akıllıca olmazdı. İnan bana. Böyle bir şeyin ne kadar *akıllıca* olmadığını gördüm."

"Eğer tehlikeli ise, biz..."

"Suri tehlikeli değil! Az önce bunu kanıtladı, yoksa sen dikkatini vermiyor muydun? Dikkat?" Persephone, bunun halka açık bir yerde konuşulması gereken bir konu olmadığını fark edince iç geçirdi. Neyse ki çadırı diğerlerinden uzaktaydı. Sadece Brin uzakta durmuş, tapınağın mesajıyla ilgili talimatları bekliyordu. "Artık birini öldürmesi gerektiğini bildiğine göre, bu kişi kim olmalı? Sana söyleyeyim: ben. Başka kimseyi kabul etmem. Ama o başka birini yapmayacak ve kimse onu zorlayamaz."

Hâlâ öfkeli olan Nyphron, dizginleri atın başının üzerinden attı ve ayrılmaya hazırlandı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Persephone.

"Geri," dedi, şimdi ona da kızgın. "Ejderhayı almaya geldim." Ejderhanın yattığı tepeye baktı. "Şimdi yeni bir plan yapmam gerek."

"Kaybediyor muyuz?" diye sordu.

"Ne? Hayır." Ona deliymiş gibi baktı. "Hiç de değil. sadece... savaş alanı... Bilemiyorum... Orada bulunmamış birine anlatması zor. Kendimi tedirgin hissediyorum."

O, birinin zaman ayırıp boyadığı, tekerleklerini alevler saran güzel bir savaş arabasına bindi.

"Bekle," dedi onu durdurmak için. "Başka bir ejderhadan daha değerli olabilecek bir haberim var. Binlerce kişinin hayatını kurtarabilir."

O, onu ilgiyle inceledi. O, onun bu yönünü seviyordu. Geçmişte tanıdığı tüm erkekler, kanları kaynadığında mantığa kulak asmazlardı, ama o öyle değildi. Nyphron attan indi, daha fazlasını duymaya hazırды.

"Tapınaktan bir kuş geldi," dedi ona. "Kuş mu?"

"Geçen yıl gönderdiğim mesaja cevap. Alon Rhist'ten bir ulak bu sabah getirdi."

"Yavaş kuş."

"Lothian barışçıl bir çözüm üzerinde görüşmek istiyor."

"Elbette ister. Kaybediyor ve bunun farkında."

"Ama bu savaş şimdi sona erdirebiliriz. Kimsenin daha fazla ölmesine gerek yok. Suri'den başka bir ejderha yapmasını istemenin sebebi bu değil miydi? Hayatları kurtarmak için?"

O, sanki hiçbir şey anlamamış gibi ona kaşlarını çattı. "Mesele o değil. Sence fane neden bu kadar geç cevap verdi? Kuşun, onu Harwood'un çatısına geri ittiğimiz sırada gelmesi ilginç değil mi?"

Aynı senin mesajını gönderdiğin sebeple. Çaresizlik. Lothian bunun sadece an meselesi olduğunu biliyor." Nyphron, gilarabrywn'ın yattığı tepeye baktı ve gülümsedi. "Bir ejderha için geldim ama onun yerine bir güvercin buldum, ama belki de bu daha iyidir. Görünüşe göre zafer sandığımdan daha yakın. Cevap verme ihtiyacı hissedersen, Lothian'a teklifinin süresinin dolduğunu ve kafasının omuzlarından ayrılmasını izlemeyi planladığımı söyle. Daha da iyisi, onunla sana davrandığı gibi. Aldırma. Estramnadon'a doğru ilerlerken tapınağı sessizce merak içinde bırak. O ve Miralyith'i kendilerini çok akıllı sanıyorlar. Sana bir şey söyleyeyim: Ferrol'un Çocukları zekidir, hızlıdır, kesin ve kaderleri karanlıktır."

Bunun üzerine arabasına geri tırmandı, dizginleri salladı ve kuzeye doğru hızla yola çıktı.

O ayrılırken, Brin koşarak yanına geldi. "Her şey yolunda mı? İkiniz faneye vereceğiniz cevabı buldunuz mu?"

"Hayır. Nyphron barış istemiyor, hayat kurtarmak istemiyor. İntikam istiyor, Fane Lothian'ı diz çöktürmek istiyor."

"Gerçekten mi? Ne dedi?"

"Ferrol'un çocukları zekidir, hızlıdır, kararlıdır ve kaderleri karanlıktır." Bunu kitabına yazmalısın. Bu, onun şimdiye kadar söylediği en anlamlı ve en aptalca söz olabilir. Kocam, kendisinin de bir Fhrey olduğunu unutmuş görünüyor.

"Tapınak ne olacak? Bir cevap göndermek ister misin?"

Persephone, Nyphron'un koşarak uzaklaşmasını izledi. Savaş alanında bir şeylerin yolunda gitmediğine dair hissini paylaşmaktan kendini alamadı. Savaş alanında bir şeylerin yolunda olmadığını hissettiği duygusunu paylaşmaktan kendini alamadı. Onun uzaklaşp kayboluşunu izlerken, endişelendiğini fark etti. Sadece savaşın gidişatı hakkında değil, onun hakkında da. "Hiçbir şey gönderme," dedi. "Nyphron haklı. Tapınak bizim beklediğimiz gibi bekleyebilir. Ayrıca... şu anda hiçbir kapıyı kapatmak istemiyorum."

Yakındaki derenin kıyısına kendini atan Suri, dünyada korkunç bir şeylerin ters gittiğine karar verdi. Ayak bileğini delen bir taşın üzerine düştü. Taşı çıkarıp, sinirli bir çığlık atarak suya attı. Taş, küçük bir *şaplak* sesiyle cevap verdi!

Dünya değil, insanlar! diye düzeltti.

Sorun onlardı ve bu yüzden hayatının çoğunda onlardan kaçınmıştı, sadece o ve Minna varken çok daha mutlu bir hayat sürmüştü.

Herkesin bu kadar saçma taleplerde bulunmasından bıktım: Arion, Malcolm ve şimdi de Nyphron.

Kısa süre sonra, tanıdık, ele veren *tıkırtı, sürtünme, tokmak sesini* duydu. "Yetişmek benim için zor," dedi Gifford. "Neredeyse seni kaybedecektim." Oturup duramayan Gifford, boğuk bir homurtuyla çimlere yığıldı.

"Hawthorn Glen'e geri dönüyorum," dedi Suri, kararını verirken. Gifford'un orada olup bunu duyduğuna minnettardı, böylece "Nyphron haklı. Burada kalmam için bir neden yok. Hiçbir şey yapmıyorum. Sadece ayak bağı oluyorum."

"Bana sihir göstermiyordun."

"Evet, bir yıldır, ama pek başarılı olamadım, başarısız olduğum bir şey daha: öğretmen, kardeş, arkadaş ve kelebek."

"Kelebek mi?"

"Arion'un söylediği bir şeydi. O, Sanatı kullanan bir Rhune'un savaşı durdurabileceğini ve insanların ve Fhrey'lerin hayatlarını kurtarabileceğini düşünüyordu. Bana sürekli, olmadığım bir şey olmam gerektiğini söylüyordu. Ben bir tırtıl olarak gayet mutluydum, ama o benim uçmamı istiyordu."

"Nasıl hissettiğini çok iyi anlıyorum." Gifford, elleriyle sakat bacağının pozisyonunu düzeltirken başını salladı. "Padewa da bana aynı şeyi yaptı, çünkü Tu-wa bir gün insanlığı kurtaracağımı söylemişti."

Suri başını kaldırdı ve ona göz kırptı. Bu hikayeyi hiç duymamıştı. Tura'nın da bu hikayede yer alması nedeniyle özellikle ilginç buldu, ama asıl ilgisini çeken şey, Gifford ile kendisinin oldukça benzer bir lanete sahip olmalarıydı: Birinin imkansız talep etmesi.

"Evet." Gifford, sanki *"İnanabiliyor musun?"* der gibi, onun ifadesine başını salladı. "Ben hala annemin karnındayken, Tu-wa benim hızlı olacağımı, en hızlı olacağımı ve hızımın herkesi kurtaracağını söyledi. Ama annem bana hayat verirken ölecekti. Benim doğmamı engelleyebilirdi, ama engellemedi. Ve Tu-wa'nın dediği gibi, annem öldü. Ben bu şekilde doğduğumda, Tu-wa'nın ne dediğini bilmiyormuş gibi göründü."

Suri, bu açıklamaya şaşkınlıkla başını salladı.

"Padewa annemi seviyordu, bu yüzden benden nefret ediyordu. Belki Tu-wa'dan da nefret ediyordu. Annemi boşu boşuna öldürdüğümü düşünüyordu. Kendime güvenmezdim, ama bu hale gelmemde benim bir söz hakkım yoktu." Bükülmüş bacağını işaret etti.

"Ama Padera yanıliyordu," dedi Suri. "Sen şimdiye kadar hiçbir insanın ulaşamadığı bir hıza ulaştın. Plymerath adındaki Instarya sana 'Gecenin Parlayan Kahramanı' ya da ona benzer bir şey dedi. Ve Perdif'te Gula'yı getiren ateşi yaktın, yani herkesi kurtardın."

Gifford başını salladı. "Yapabileceğimi sanmıyordum, ama evet, yaptım. İşlerin nasıl geliştiği komik, hiç beklemediğin anlarda bile. Belki de Aw-we-on'un söylediği şey hala gerçekleşebilir. Belki de uçuşa vaktin henüz gelmemiştir."

Suri ona baktı.

"Ama dikkatli olmalısın. Bu olduğunda, beklenmedik bir anda, muhtemelen gece yarısı olacak." Parmağını kaldırıp ona doğru uzattı. "

İyi bir tavsiye ister

misin?" Suri başını

salladı.

"Ayakkabı giy. Ben giymedim ve giyseydim keşke dedim." "Ben ayakkabı giymem."

Gifford ayaklarına baktı ve alt dudağını dışarı çıkararak ekledi, "İyi. Endişelenecek bir şey azaldı."

"Bana böyle konuşmamalısın." "Neden? Arkadaş olduğumuzu sanıyordum."

"Hayır!" diye bağırdı ve ayağa fırladı. "Biz arkadaş *değiliz*! Asla arkadaş olamayız. Anlamıyor musun? Benim arkadaşım olamaz. Asla!" Ağlamaya başladı.

Gifford ayağa kalktı ve nazikçe elini kızın omzuna koydu. "Sorun değil. Arkadaş olmak zorunda değiliz. Ben senin berbat bir düşmanın olayım. Bunu yapabilirim." Bir an durdu, sonra umut dolu bir gülümsemeyle ona baktı. "Ne dersin?"

Suri gözlerini sildi. "Senden nefret ediyorum." "Güzel. Düşmanlar bunun içindir..." "Değil mi?" diye tamamladı Suri.

Gifford başını salladı. "Hâlâ gidiyor musun?"

Suri içini çekti ve omuz silkti. "Belki yarın." "Yağmur yağabilir."

"Yağmur mu demek istiyorsun?" "Evet, o."

"Durumu bir göreceğim." "İyi bir plan gibi."

Gifford ona sarıldı; Suri de ona sarıldı.

Kampın yönüne doğru ilk garip adımlarını attı ama yarı yolda durdu. Dönüp el salladı ve "Senden nefret ediyorum, Su-wee" dedi.

O da el sallayarak karşılık verdi. "Ben de senden nefret ediyorum, Gifford."
Bunun üzerine sakat kahraman çadırlar denizine doğru yoluna devam etti.

YEDİNCİ BÖLÜM

HARWOOD SAVAŞI

Hiçbir uyarı olmadan geldiler. Fhrey'lerin sorunu buydu: sessizdiler. Savaş arabalarının geçebileceği tarlalarda avantajlıydık, ama ormanda düşmanımız hayalet suikastçılara dönüşüyordu. — BRIN'İN KİTABI

Sıralar halinde yürüyüş günleri sona ermişti. Bu gelenek, Harwood'a giren ilk bin adamla birlikte ortadan kalktı. Tesh kendini bin birinci adam olarak görmeyi severdi.

dört sıra halinde uzanan uzun sıra bir anda eridi. Elfler sessiz yaylar ve sessiz hançerlerle bu başarıyı gerçekleştirdiler. Bazıları ağaçlardaydı, diğerleri çalılıklarda saklanıyordu ve

sıranın arkasına çıkabilmek için kendilerini gömenler de vardı. Kimse ne olduğunu anlamadan, yüzlerce kişi eğrelti otlarının altında ölü olarak yatıyordu.

Çalılıklarda çömelmiş olan Tesh tek kelime etmedi, ama Edgar, Atkins, Brigham, Pliny ve Trent ile göz teması kurdu. Onları yanına çağırdı. Altısı bir çukurda toplandı, Eres ise sıranın yeniden toplanması için bağırdı.

"Komutan omuz omuza geri dönmemizi istiyor," diye fısıldadı Pliny. "Eres kışımı öpebilir," diye yanıtladı Tesh yumuşak bir sesle. "Sıraya girmek intihar olur.

Başka bir yaklaşım denemeliyiz. Her tarafımız sarıldı." Yoğun dalların arasında perde gibi parıldayan ışık huzmelerinin olduğu ağaçlara baktı. Hareket sesi, kuru yaprakların çıtırtısı duydu.

Küçük bir hayvan mı? Dost mu? Katil elf mi?

Tesh iki kılıcını da çıkarmıştı. Onları alçakta tutarak, silüetini küçük tutmaya çalışıyordu.

"Daha iyi bir fikrin var mı?" diye sordu Edgar umutla.

"Arayıp yok edin. İkili gruplar halinde hareket edin. Birbirinizin arkasını kollayın. Ve seslere güvenmeyin."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sağır olduğunu hayal etmeye çalış. Öyle davran. Buna inan, çünkü onları duyamayacağız. Gözlerine güven, ama onlara da fazla güvenme. Tahminimce, bıçaklarını boğazımıza saplamadan hemen önce onları göreceğiz."

Pliny, yüzünü buruşturarak parmak uçlarıyla boynunu okşadı.

"Trent, Pliny," dedi Tesh, "arkada kalın ve arkamızı iyi gözetleyin. Ben önden gideceğim. Atkins, sen arkamı kollayacaksın." Brigham'ı işaret etti. "Sen Edgar'ın yanında kal ve sana öğrettiklerimi unutma. Herkes eğilsin ve sessiz olsun."

Edgar, Tesh'in iki katı yaşında olmasına ve Melen Klanı'nın şefinin Kalkanı olmasına rağmen, kimse ona itiraz etmedi. Tesh'ten daha iri ve daha fazla savaşta savaşmış olan Atkins de geri kalmıyordu. Ancak Tesh ile antrenman yaptıktan ve sahadaki başarılarını gördükten sonra, hepsi onun becerisini kıskanıyor ve içgüdülerine güveniyorlardı. Ayrıca, büyük tehlike anlarında insanlar güven duydukları kişiyi takip etmeye meyilliydi. Tesh, Nyphron'dan bu küçük numarayı Nyphron'dan öğrenmişti.

O anda, elflerin ilerledikleri yer sol taraflarında kalmıştı. Sağında, Tesh dalların kırılma sesini duyabiliyordu, sanki bir geyik çalılıklardan geçiyormuş gibi. Başını çalılıklardan kaldırdı ve bir hareket gördü. Demir zırhlı bir adam ağaçların arasında körü körüne koşuyordu. Tesh

adamin nereye gittiğini bilmediğinden emindi, ki ne yazık ki tam da onlara doğru gidiyordu. Yaklaştıkça, Tesh onun birkaç ay önce birlikte yemek yediği bir Gula olduğunu fark etti. *Strom Klanından biri için fena bir adam değildi.*

Strom'dan biri için fena bir adam değildi. Tesh, bu aptalın ne düşündüğünü bilmiyordu; muhtemelen hiçbir şey düşünmüyordu. *Bu, paniğin yüzüydü.*

Sonra olanlar oldu. Çalılıktan başka bir şey gibi görünen şeyler, inanılmaz bir hızla, Fhrey hızıyla saldırıya geçti. Biri soldan, diğeri sağdan geldi. Koşan adama doğru birleşti ve ikisi de derin bir bıçak darbesi indirdi. İlk kılıç, korumanın üstündeki boynunun yan tarafını deldi ve kaskın altına; diğeri bıçak koltuk altına saplandı. Tesh'in bir zamanlar yemek yediği arkadaşı, iç çekmeye benzer bir sesle yere yığıldı.

Tesh, Gula'nın düşüşünü izlemeye tenezzül etmedi. Gözleri, çalılıklara geri çekilen elflerin üzerinde kaldı. Onların yerlerini işaretledi ve bir fareyi kovalayan bir kedi gibi taklit etmeye çalışarak yavaşça ilerledi. İki sorun dışında fena bir fikir değildi: Tesh bir kedi değildi ve elfler fare değildi.

Küçük adamları ormanın içinden geçiyordu, ağır zırhları onları yavaşlatıyordu. Küçük bir avantajları vardı: Elfler doğaları gereği kibirliyidiler. Tesh'in onları saklandıkları yerde görebileceğini bir an bile düşünmediler.

Ve çoğu zaman *neredeyse* görünmezlerdi. Her biri toprak ve ağaç rengine giysiler giyyordu ve omuzlarını, sırtlarını ve başlarını kaplayan hafif deri zırhlarına yapraklar tutturulmuştu. Savunmayı saldırı için, korumayı gizlilik için feda etmişlerdi.

Tesh yavaşça ilerlerken, ara sıra onları gözden kaybediyordu ve panik hissetti, ta ki bir parmak ya da omuz görene kadar. Tesh kılıçla vurabilecek mesafeye yaklaşına kadar hareketsiz kaldılar. Sonra her şey bir anda oldu. Tesh'in takip ettiği iki kişi ona doğru atıldı. Hızlıydılar, ama Sebek kadar hızlı değillerdi ve metal çarpıştığında Tesh rahatladı. Tüm gerginlik ve korku rutin haline dönüştü. Bunu binlerce kez ve daha yetenekli rakiplere karşı yapmıştı. İlkini kolayca öldürdü, sonra aynı hareketle, Tesh'in yanını korumaya çalışan Atkins'e yapılan saldırıyı savuşturdu. Diğer elindeki kılıçla bir saniye sonra ikinci elfi öldürdü.

Sessiz bir homurtu, savaşın henüz bitmediğini haber verdi. Döndüğünde, iki elf daha arkadan ilerlerken Trent'in dizlerinin üzerine çöktüğünü gördü.

Pusu kurdular!

Tesh, Edgar ve Pliny'nin savaştığı yere geri koştu. Koşarken, parlak bir ışık gördü, bir kılıç güneş ışığıyla parlıyordu. Bakmak ya da düşünmek ölümcül olabilirdi. Bunun yerine, Tesh içgüdüsel olarak bir kılıcıyla sağ tarafına sapladı, diğer kılıcıyla da savunmaya geçti. Her iki silah da bir şeye çarptı ve yüksek tiz bir çığlık duydu. Tesh bakmaya tenezzül etmedi. Elflerle savaşırken zaman saniyeyle veya

saniye dilimlerinde değil, hesaplanamaz kadar kısa anlarda ölçülürdü. Boşuna hareket etmek veya bakmak ölümle eşdeğerti.

Saldırganı öldürdüğüne güvenen Tesh, Edgar ve Pliny ile arkadan üzerlerine atlayan iki elf arasındaki kavgaya karıştı.

Tesh'ten daha yavaş ve onun kas hafızası içgüdülerinden yoksun olan Edgar, yine de ordudaki en iyi ikinci Rhune savaşçısıydı. Tesh ona ipuçları vermeye başlamadan önce de zaten iyiydi ve bu becerileri, rakibini iyi yerleştirilmiş bir kesikle öldürürken ortaya çıktı.

Atkins, Tesh'in en iyi savaşçılar listesinde üçüncü, rahmetli büyük Grevious ise dördüncü sıradaydı. Pliny ve Brigham yetenekliydi ama eğitimden yoksundular. Hayatta kalırlarsa, Tesh onlara Eres'in verdiklerinden daha fazlasını verecekti. Onlara Galantialılardan çaldığı sırları öğretecekti. Bu kararı, Pliny'nin kafasını neredeyse koparan dördüncü elfi öldürürken bile verdi.

Kavganın gürültüsü ve elflerin yüksek çığlıkları, daha fazla düşmanı konumlarına çekti.

"Bir daire oluşturun!" diye bağırdı Tesh ve tereddüt etmeden birbirlerine sırtlarını dayadılar.

Elfler, vurulmuş bir arı kovanından çıkan arılar gibi ormandan çıktılar. Kararları felaketle sonuçlandı. Tesh'in adamları daire oluşturmuş, gözleri her yöne bakarken, düşman saklanamadı. Granit üzerine vuran dalgalar gibi Rhune kılıçlarına çarptılar.

İşte bu, diye düşündü Tesh. *Böyle kazanacağız.* Geçtiğimiz aylarda sadece kendini eğitmeye odaklanmıştı, ama şimdi bir takımın büyük avantajını fark etti. Tek başına Tesh tehlikeliydi, ama bir takım halinde yenilmez olurlardı.

Bir ok kafasının arkasına isabet etti ve miğferini çınlattı. Bir diğeri omuz zırhından sekti. Tesh bunlarla ilgilenmeye vakti olmadı ve daha fazla elf saldırırken savaşmaya devam etti. Birini, sonra bir başkasını öldürdü ve başarıları istenmeyen ilgiyi üzerine çekti.

Yer, ayaklarının altında çamur haline geldi.

Çamurun ayak bileklerine yapıştığını, onu hapsettiğini ve hareketlerini kısıtladığını hissetti. Kılıçlarını kınına sokan Tesh, bir ağaç dalını yakaladı. Çamur sihirli değildi, sadece normal suyla ıslatılmış sıradan topraktı, ama ikisi Sanat kullanılarak karıştırılmış ve kendi hareketleriyle çalkalanmıştı. Dalı çekerek, Tesh sağlam zemine sürünerek ulaştı. Sonra o da sıvılaşmaya başladı. Ayaklarının bastığı her yer kaygan ve yumuşak hale geldi. Tesh bir kütüğe atladı, kütük hızla çamur gölünün içinde bir ada haline geldi.

Sonra kütük alev aldı. Ateş vücudunu sararken Tesh nefesini tuttu. Tamamen alevlerin içinde kalan Tesh, yüzünü yalayan turuncu alevler yüzünden neredeyse hiçbir şey göremiyordu. Korku içinde neredeyse atlayacaktı, ama inmek için uygun bir yer aramak için yarım saniye bekledi. Bu kısa duraklamada bir şey fark etti: ısı yoktu, acı yoktu.

Sihirli ateş. Gerçek değil. Sadece beni korkutmaya çalışıyorlar. Beni kütüğün üzerinde istemiyorlar.

Bir an sonra ateş söndü ve çamur sıvılaşmayı bıraktı.

"Yardım edin!" diye bağırdı Atkins ve Tesh onu dizlerine kadar çamura batmış halde buldu. Arkadaşını kurtarmak için yardım etti.

"Miralyith'e ne oldu?" diye sordu Tesh.

"Brig onu vurdu." Atkins, genç Killian'ın cüppeli bir elfin cesedinin başında durduğu yeri işaret etti.

Bir ok Tesh'in bacağına isabet etti ama grevinden sekti. Başını kaldırıp baktığında, okçuyu yakındaki bir ağaçta gördü. Pliny de onu gördü ve mızrağını fırlattı, ama hedefi ıskaladı. Yine de, elf'in bulunduğu yerden inip geri çekilmesini sağlayacak kadar yakındı.

"Yay getirmeliyiz," dedi Tesh. "Eğer yaylarımız olsaydı, Fhrey'ler gerçekten başı belada olurdu."

"Bunları da kullanmak iyi olur." Atkins, çeşitli yeşil ve kahverengi tonlarında boyanmış ölü bir elfin gömleğini çekti. "Böyle giyinmişken onları görmek zor."

Tesh başını salladı, sonra etrafına baktı. Kimse kavga etmiyordu. Edgar ve Pliny, hareketsiz bir şekilde yerde yatan Trent'i kontrol ediyorlardı. Pliny'nin başından kan akıyordu. Kan sol gözüne akıyordu, o da parmağıyla gözünü sildi.

"Sakın o kaskı çıkarma," dedi Edgar, Tesh'in düşündüğünü tam olarak dile getirerek.

"Ne? Beni aptal mı sanıyorsun?" diye cevapladı Pliny. "Bu gözümle göremiyorum."

"O zaman diğerini kullan," dedi Atkins. "Tek gözün kaldı diye düşün, yoksa gerçekten öyle olabilir."

"Harika, o gözümde ter var. Zaten sağırmışım gibi davranıyorum. Ben de kör olmak zorunda mıyım?"

Brigham geri koşarak onların yanına döndü. Çocuğun yüzü heyecandan kıpkırmızı olmuştu.

"Teşekkürler," dedi Tesh. "O *brideeth* beni öldürecekti."

"Evet, seni pek sevmiyor gibiydi." Brigham gülümsedi. Bu ifade her şeyi anlatıyordu. Hepsi sırtıyordu. *Hayattaydılar, sadece hayatta kalmakla kalmamış, her zamankinden daha canlıydılar.*

Bu onların ilk savaşı değildi, ama öncekiler ovada yapılmıştı. Orada, savaş arabalarıyla, daha kolaydı. Tesh, ormana girene kadar ciddi bir tehdit hissetmemişti. Burada, düşman direnmeye karar verdi. Bu onların ilk *gerçek* savaşıydı.

Tesh aşırı uyanık hissediyordu. Her yaprağın dönüşünü görebiliyor ve renkleri daha canlı görüyordu. Işığın hareketini ve açılı ışık huzmelerinde süzülüyormuş gibi görünen toz zerreciklerini fark etti. *Şu anda daha yüksek bir düzlemdeyim.* Sebek ile yaptığı dövüşler öğrenme egzersizleriydi ve bir güvenlik ağı vardı. Yüksek Mızrak Vadisi'ndeki savaş bu tür bir heyecanı uyandırmak için çok kolaydı, ama burada, ölümün yaşayanlarla el ele tutuştuğu yoğun ormanda, Tesh bir şeylerin değiştiğini hissetti. Zorunlu olarak başka bir gerçekliğe, farklı kurallara sahip başka bir dünyaya adım atmıştı.

farklı kuralları olan bir dünyaya adım atmıştı. Ve bu sadece kendisi için geçerli değildi; o aptal sırtışların her birinde aynı farkındalık ifadesini gördü.

Biz tanrılarız.

Tesh ölüleri saydı. "On ikiye bir; fena değil," dedi. "Gün daha yeni başlıyor," diye cevapladı Edgar.

Mide bulandırıcı derecede endişeli olan Brin, yüzlerce ölü ve yaralı getirilirken, Padera'nın yanında şifa çadırında duruyordu.

"Onu tut, kızım!" Padera, masadaki asker kıvranmaya başlayınca bağırdı.

Gifford tam zamanında gelerek adamın omuzlarını sabitledi. Her ne kadar Çömlekçinin sırtı eğriydi ve bacaklarından biri neredeyse işlevsizdi, kolları ise güçlüydü. Padera işine koyulduğunda hasta hareketsiz kaldı. Askerin kolu dirsekten birkaç kas teliyle sarkıyordu ve yara pislikle kararmıştı. Padera ekleminden temiz bir şekilde kesmek zorunda kaldı, bu yüzden testeresinin dişlerini onun derisine dayadı. Çoğu hasta bu noktada bayılmıştı, ama bu hasta bayılmamıştı. O kadar yüksek sesle bağırdı ki Brin ağlamaya başladı. Kendini aptal, zayıf ve salak hissetti, ama onu etkileyen sadece çığlık değildi. Her şey buna katkıda bulunuyordu: litrelerce kan, idrar ve yanmış et kokusu ve bir zamanlar güçlü olan adamların ağlamaları. Ama bu yabancı manzaralardan daha çok, tanıdık şeylerin yokluğu gözyaşlarına katkıda bulunuyordu: kayıp kollar, eller ve gözler. Bazı durumlarda, sanki kampa bir raow salınmış gibi, yüzün tamamı yok olmuştu. Ancak her şeyden öte, gözyaşları, yakında Tesh'i ölümler veya ölmek üzere olanlar arasında bulacağına dair kesin yakında ölümler veya ölmek üzere olanlar arasında Tesh'i bulacağının kesinliğinden kaynaklanıyordu. Padera onun kolunu kesecek veya boş göz çukurlarını kil ile dolduracakken onu tutması gerekeceğinden emindi.

Padera testereyi bıraktı ve adam çığlık atmayı kesti — ya bayılmıştı ya da ölmüştü. Brin artık ayırt edemiyordu. İçinde bulunduğu kabus rastgele ve anlamsız geliyordu. Bazıları yaşıyordu, bazıları ölüyordu ve kaderin hangi yolu seçeceğini kimse bilmiyor gibiydi. Bir adam iyi görünüyordu. Kendi başına şifa çadırına girmiş ve sakin bir şekilde oturup sırasını bekliyordu. Bir sükunet anı geldiğinde Brin ona el salladı, ama adam kıpırdamadı. Brin yanına gidip elini omzuna koydu. "Ne oldu?" diye sordu.

Adam cevap vermedi.

"Onu yığına götürün," dedi Padera.

"Ne?"

"O öldü."

Padera haklıydı, ama Brin buna inanmakta zorlanıyordu.

Bu, Brin'i çileden çıkaran şeydi. O ana kadar iyi gidiyordu. Ondan sonra, kan, yanan et ve kopmuş uzuvlar onu çok etkiledi. daha önce hiç yapmadıkları şekilde. Kalkanı çatlamıştı ve o andan itibaren her darbeyi hissediyordu.

"Biraz hava al," dedi Padera. "Ve kafanı topla. Sana ihtiyacım var." Brin başını salladı ve çadırın dışına çıktı.

Dışarıda, yaralılar tarlada absürt derecede düzenli sıralar halinde dizilmişti. İyileştirme çadırlarının diğer tarafında, ölümler yığınlar halinde ve sinekler korkunç, karanlık bir bulut gibi üzerlerinde uçuşuyordu. Hepsi birden çıkardıkları ses o kadar yüksekti ki, sanki ağustos böcekleri gibiydiler.

Harwood Savaşı bir felaket olmuştu — ilk tam ölçekli yenilgileriydi. Nyphron öğle vakti geri çekilme emri vermişti ve gün batımından çok sonra bile ölümler ve yaralılar gelmeye devam ediyordu. Askerler ormanda hayaletler, görünmez Fhrey'ler gördüklerini anlatıyorlardı. Çoğu düşmanlarını hiç görmemişti. Kolay zaferlerin günleri açıkça sona ermişti.

Brin kampın kenarına yürüdü ve ufukta kalın mavi bir çizgi oluşturan uzak ormana doğru baktı. Boş arabalar kuzeye doğru ilerliyordu ve dolu olan başka bir araba sırası da onlara doğru geliyordu, yırtık pırtık giysili askerler arabaların yanında yürüyordu. Kanlar içindeki askerler sendeleyip tökezliyorlardı.

Ay yükseliyordu, sarı yüzü ufukta görünmüştü bile. Gün bitmişti. Savaş kaybedilmişti ve Brin hala Tesh'ten hiçbir iz bulamamıştı.

Temiz hava kafasını boşaltmasına yardımcı oldu ve Brin, bir kan gölünün içinde, odun yığını gibi üst üste yığılmış kol ve bacaklarla çevrili duran Padera'nın yanına döndü. Brin, düz demir bir kürek kullanarak kanlı kütükleri yakmaya başladı. Hastalarının çoğu baygındı, ama Gifford birkaçını onun için tutmak zorunda kaldı. Hepsi çılgılık attı ve ona bunu yapmaması için yalvardı.

"Şimdilik bu kadar," dedi Padera birkaç saat sonra. Çoğu solgun ve bitkin kadınlardan oluşan şifacı ekibi, kendilerini serin gece havasına sürüklediler.

Brin kanlı önlüğünü bir kenara attı ve kampın karşısına geçti. Kampın arkasından akan küçük dereye yarı yolda geldiğinde, nereye gittiğini bilmediğini fark etti. Başını kaldırıp yıldızları görünce neredeyse şaşırdı. Dünya, bu kadar normal şeylerin hala var olamayacak kadar çok değişmiş gibi geliyordu.

Tesh öldü, diye düşündü. Cesedini geri getirmedi, muhtemelen bulamıyorlar. Tesh'in öne atılacağını, hattın önüne geçeceğini ve çok derine gideceğini biliyordu. Onu ormanda tek başına yatarken, ölü gözleri hala açık, yukarıya bakarken ama yıldızları göremeyen bir şekilde hayal etti.

Brin kuru çimlerin üzerinde boş ve bitkin bir şekilde duruyordu. *Bunlar, yumuşak yünlerle ve duvarlarına yaptığım resimlerle dolu ailemin küçük evinde yaşarken baktığım yıldızların aynısıydı. köpeğim Darby ile Dahl Rhen çevresindeki tepelerde dolaşırken gördüğüm yıldızlar. Geçen hafta Tesh ile baktığım yıldızlar. O yıldızı, parlak olanı işaret etti ve en sevdiği yıldız olduğunu söyledi.*

Brin daha önce en sevdiği yıldızı olan birini tanımamıştı, ama Tesh gibi birini de tanımamıştı. Onun eğitimi vardı, onun yazıları vardı, ama onlar her zaman birbirlerine zaman ayırırlardı — genellikle geceleri, parıldayan gökyüzünün altında. "Brin?" Onun sesi onu neredeyse öldürüyordu.

Dönüp orada duran Tesh'i görünce, çığlık attı. Tesh, ona sarılana kadar endişeli görünüyordu.

"Mari adına! Neredeydin?" "Şey, bir savaş vardı..."

"Diğerleri saatler önce döndü! İyi misin?" "Yorgunum. Açım."

"Ama..." Onu gözleriyle ve elleriyle inceledi. Yüzüne kanla karışık kir yapışmıştı. Saçları terden yapış yapıştı ve zırhı çamurla neredeyse siyahlaşmıştı. "Yaralanmadın, değil mi?"

Tesh başını salladı.

"Diğerleri... Edgar, Atkins ve Brigham, onlar..."

"Trent'i kaybettik," dedi, somurtkan bir şekilde başını sallayarak. "Ama diğerleri iyi. Pliny'nin alnında küçük bir kesik var, ama önemli bir şey değil."

Brin ne diyeceğini bilemedi. Onun öldüğünü ya da en azından parçaları eksik olarak geri döneceğini düşünmüştü. Ama gözleri parlaktı ve dudaklarında hafif bir dudaklarında hafif bir gülümseme vardı. Tesh, diğerleriyle aynı yerden gelmemiş gibi görünüyordu.

"Sana biraz yemek getireyim," dedi ve onu, tencerelerin hala kaynadığı son ocak grubuna götürdü.

"Onunla gurur duymalısın, kızım," dedi Brin'in tanımadığı bir adam, Tesh'i işaret ederek. Bunu sol eliyle yaptı, sağ eli bandajlarla sarılmıştı. "Bugünkü savaşı kaybettik, ama o kendi savaşını kazandı. O ve küçük grubu, düzinelerce kişiyi kurtardı."

"Eres kesinlikle yardımcı olmadı," diye ekledi, başı tamamen sarılmış ve bir gözü kapalı olan bir adam. "Bizi tekrar sıraya dizerek, dinleyenleri kolay hedef haline getirdi."

"Ölülerin arkasından kötü konuşmamalısın Davy," dedi ilk adam. "Eres öldü mü?" diye sordu Brin.

Yıpranmış adamlar, kaynayan tencerenin etrafında toplanarak kaselerini sıyırıp başlarını salladılar.

"Sanırım ölenlerin sonuncularından biriydi," dedi Davy. Ateşin etrafındaki diğerlerine işaret etti. "Arka tarafta, ormanın kenarına yakın bir yerdeydi."

"Bir Fhrey arkadan yaklaşmış olmalı," dedi sağ kolu sargılı adam.

"Muhtemelen Eres'i kendisine ihanet ettiği için nefret ediyordu."

"Mantıklı," diye onayladı Davy. "Ama Fhrey'lerin Fhrey'leri öldüremeyeceğini sanıyordum. Yani Eres'i öldüren kişi onu *gerçekten* nefret ediyor olmalı. Belki aralarında bir geçmiş vardı. Yani, kafası kesilen tek kişi oydu."

"Başka isteyen var mı?" diye sordu Tesh. "Yoksa ben bitireyim mi?"

SEKİZİNCİ BÖLÜM

KÖTÜLÜĞÜN YÜZÜ

İnsanlar her zaman kendi sorunlarının en kötüsü olduğuna ve dünyanın geri kalanının daha kolay bir hayat sürdüğüne inanır, ama bu doğru olamaz. Birisi yanılıyor olmalı... değil mi? — BRIN'IN KİTABI

Imaly, Makareta kahvaltı köşesine girerken tanıdık bir sürünme sesi duydu. Kız sadece bir iç tunik giymişti ve yere kadar uzanan bir çarşafla sarılmıştı. Bir yıl sonra, daha az zayıflamış ama daha da yoksullaşmıştı. Gözlerinin çevresinde koyu halkalar vardı ve bir zamanlar en büyük sıkıntısı olan saçları, inatçı bir isyanın epik bir felaketine dönüşmüştü. Başörtüsü artık ortada yoktu. Imaly ona bir fırça vermişti, ama Miralyith saçları olduğunu kabul etmeyi reddediyordu. gerçeği kabul etmemesi hemen her şeye yayılmıştı. Makareta artık umursamıyordu.

Kız masaya doğru sürünerek yürüdü, sonra durdu ve çaydanlığa şüpheyle baktı. "Hâlâ sıcak mı?"

Imaly gözlerini devirdi. "Çaydanlık mı? Ferrol beni Miralyith'ten korusun. Sadece dokun."

Makareta parmaklarını demliğe koydu ve şaşkın bir çığlık atarak hızla geri çekti. "Ne yapmaya çalışıyorsun? Beni öldürmek mi?" Elini uzattı. "Bak, yandım!"

"Yanmadın."

"Acıyor!"

"Bu kadar abartma."

Kız, bir fincan çay doldururken somurtmaya devam etti, sonra oturdu. Başka bir sandalye çekip ayaklarını yukarı kaldırdı ve ayak bileklerini çaprazladı. Makareta, ayak parmakları fare yüzleri gibi dikilmiş büyük boy terlikler giyyordu.

Bu yeni ve biraz rahatsız edici.

"Başka tohumlu kek var mı?" Makareta etrafına bakmadan sordu.

Imaly iki elini masaya vurdu, dik oturdu ve Makareta'ya sert bir bakış attı.

"Ne?" diye sordu genç Fhrey.

"Sen çok acınası birisin. Bunu biliyorsun, değil mi? Bir şey istiyorsan, kendin al. Ve benim sana bir tane getireceğimi beklemediğini iddia etmeye çalışma."

Dağınık saçlı Miralyith başını geriye eğdi ve sadece gerçekten genç ve şımarıkların yapabileceği türden bir somurtma takındı. "Sorun değil. O kadar da istemiyorum." Makareta çayından bir yudum daha aldı. "Bu sabah şeker yığınının üzerine hangi fırtına bulutu yağdı?"

"Sen."

"Ben mi? Peki, ne için özür dileyim... Ne için? Yaşadığım için mi?"

Imaly kaşlarını çattı. "Özellikle sen değil, ama bir bakıma öyle. Aslında Miralyith'in tamamını kastetmiştim. Toplumumuzu mahvettin ve ben de bunu düzeltmek zorunda kalmaktan hoşlanmıyorum. Böyle olmamalıydı. Benim görevim, kutsal görevim, tüm kabilelerin eşit şekilde temsil edilmesini ve boynuzun sadece halkımızı yönetmeye uygun birinin eline geçmesini sağlamak. Bundan sonra, kimin yöneteceğine Ferrol karar verir, ama Miralyith olmayanların boynuzu çalması intihar anlamına geldiği için bunların hiçbir önemi yok."

"Yani bu, 'genç nesil dünyayı mahvediyor' tiradlarından biri, öyle mi?"

Makareta buharlı fincanına üfledi ve iç geçirdi.

"Hayır, bunun yaşınla bir ilgisi yok. Bu, Sanatın seni ve tüm Miralyith'leri nasıl çarpıttığıyla ilgili. İnsanların zorluklara ihtiyacı vardır. denemeleri azim, kendine güven ve fedakarlıkla aşmak, senin kaçırdığın şey. Acı, korku, sıkıcı işler, can sıkıntısı — çok fazla can sıkıntısı — bunlar karakteri oluşturan şeylerdir. Ve kayıp ve pişmanlık yaşamalısın, çünkü düşmek sana bir kez daha ayağa kalkma fırsatı verir. Zorlukların üstesinden gelmek bencil bir çocuğu şefkatli bir yetiştikine dönüştürür. Empati, yani başkalarının duygularını anlama ve takdir etme yeteneği, medeniyetin temel taşı ve ilişkilerimizin temelidir. Empati eksikliği... Empati eksikliği, benim aklıma gelen en yakın kötülük tanımıdır.

"O zaman sen oldukça kötü birisin Imaly, çünkü senden hiç empati hissetmiyorum."

"Kendi tohumlu keklerini kendin yapmanı istediğim için mi?"

"Hayır!" Makareta patladı. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Peki, Mak, o zaman neden? Seni evime aldım, sana yemek ve giyecek verdim. Lütfen bana sana karşı nasıl empati eksikliği gösterdiğimi anlat. Dinliyorum."

Makareta hemen cevap vermedi. Ağlamaya başladı. "Sen hiçbir şey bilmiyorsun." Hayal kırıklığı ve öfkeyle, fincanın üzerinde hıçkırarak saçlarını çekmeye başladı.

Imaly ayağa kalktı ve kıza sarıldı, onu sallayarak sakinleştirdi. "Sorun yok. Burada güvendesin. Zor olduğunu biliyorum, ama her şey yoluna girecek."

"Hayır, olmayacak! Hiçbir şey bir daha *yoluna* girmeyecek. Ben aptal değilim. Beni kullanmayı planladığını biliyorum, ama nasıl yapacağını bilmiyorum. Ve işin bittiğinde..." Yine ağlamaya başladı.

Imaly tekrar oturdu. Yalan söyleyebilirdi. Yaşlı Kûratör bu konuda özellikle iyiydi. Makareta'yı, hatta aslında herkesi, hemen her konuda ikna edebilirdi. Bu onun yeteneğiydi, sanatıydı. Sık sık yalan söylemek bir alışkanlık haline gelmişti ve bir süre sonra Imaly bunu durduramadığını fark etti. Kendine bile yalan söylüyordu.

"Üzgünüm, Mak. Sorun olmayacak dememeliydim. Ağzımdan öyle çıktı. Ve evet, sen benim için buradasın, kendin için değil. Ama bu ev, diğerlerinden daha iyi değil mi? Alternatif mi? Sıkıcı olduğunu ve kendini kısıtlanmış hissettiğini biliyorum, ama başını sokacak bir evin ve konuşacak kimsenin olmadığı zamanları hatırlıyor musun? Belki de kaybettiğin şeylere değil, sahip olduklarına odaklanmalısın. Belki tekrar heykel yapmaya başlayabilirsin. Bu seni neşelendirebilir."

"Sen gerçekten hiçbir şey anlamıyorsun, değil mi? Kapalı kalmaktan, sıkılmaktan veya Sanatı kullanmaktan mahrum kalmaktan dolayı depresyonda değilim. Kendini çok akıllı sanıyorsun, ama aslında diğer herkes kadar aptalsın."

"Evet, evet, tabii ki. Kimse senin sorunlarını anlayamaz
" Imaly alaycıydı, ama Makareta tamamen aynı fikirde olduğunu belirtmek için başını salladı. "Hayır, Mak." Imaly başını salladı. "Herkes böyle hisseder, işler yanlış gidiyor. Anlamıyor musun? Şu anda, tarihin başlangıcından beri kimse senin kadar kötü durumda olmamıştır diye düşünerek kendine acıyarak boğuluyorsun. Ama bu doğru değil.

"Evet, öyle." Makareta, Imaly'ye sert ve acımasız bir bakış attı. Imaly iç geçirdi.

Makareta'nın gözleri alev alev yanıyordu. "Nasıl orada durup benden daha kötü durumda olan başka biri olduğunu söyleyebilirsin? Ben Fhrey'i öldürdüm! Ferrol'un Yasasını çiğnedim!"

"Biliyorum Mak, yaptıklarının suçluluğu ve tapınağın sana yapabileceklerinden duyduğun korku, şüphesiz depresyonunu daha da artırıyor, ama

—

"Bunların hiçbiri umurumda değil!"
Imaly, Makareta'ya gerçekten şaşkın bir şekilde baktı. "O zaman ben gerçekten ne yapacağımı bilmiyorum..."

"Ferrol Yasasını çiğnemenin cezası bir efsane değil! Bunu hissedebiliyorum." Avucuyla göğsüne vurdu. "Boşluk. İçim ölü. Asla Phyre'ye giremeyeceğim. Öldüğümde nereye gideceğim? Bir insan öbür dünyaya giremezse ne olur? Tamamen yok mu olacağım, yoksa sonsuza kadar kaybolmuş ve terk edilmiş olarak dolaşacak mıyım? Umalyınlar bunu asla söylemezler. Bence bunun nedeni bilmedikleri içindir."

Makareta yüzünü sildi ve fincanına baktı. "Empati ve pişmanlıktan bahsediyorsun, ama ruhun yoksa bunların hiçbir anlamı yok. Evet, Büyük Bilge Imaly, benden daha kötü durumda olan kimse yok. Yoksa Ferrol'un Yasasını çiğneyen başka bir Fhrey biliyor musun?"

Imaly cevap vermedi.

"Şımarık ve sıkılmış olduğum için depresyonda değilim. Ruhum olmadığı için burada oturuyorum; ruhun olmadan hiçbir şeyin önemi yok. Kaderim sonsuza kadar mühürlendi. Hiçbir iyilik ya da anlayış bu lekeyi silemez. Fane bile benim suçumu affedemez. Hayatımın geri kalanı anlamsız. Hiçbir değeri yok çünkü gelecekte yapacağım hiçbir şeyin, çekeceğim hiçbir cezanın önemi olmayacak. Ben diskalifiye oldum. Tek umudum, işkencem hayatımın sona ermesiyle birlikte sona erecek olması, ama en büyük korkum, bu küçük tavizin bile bana verilmeyeceği. Bir günlüğüne bile benim yerimde olmanın nasıl bir şey olacağını hayal edebiliyor musun? Peki ya sonsuza kadar? Eğer empati eksikliği gerçekten kötülüğün yüzü ise, Imaly, aynaya bakmalısın."

Danışman cüppesini giyen Imaly, tapınak tarafından çağrılan özel bir toplantı için Airenthenon'a çıkan merdivenleri tırmandı. Bir yıldan fazla süredir Aquila'ya katılmadığına göre, şimdi bir toplantı yapmanın olası nedenlerini zihninde tartması gerekirdi. Bunun yerine, Imaly hala Makareta'nın kayıp ruhuyla ilgili tuhaf açıklamasını düşünüp duruyordu.

Neden böyle bir şey hakkında yalan söylesin ki?

Imaly masallara inanan biri değildi. Zanaatkar kabilesinin önde gelen bir üyesi olarak, küçük yaşlardan itibaren liderlik için yetiştirilmişti. aile geleneği. Imaly, halkının ilkelerini örnek alıyordu: pratik, mantıklı, makul. Ruha sahip olma ve onu kaybedebilme kavramı, onun hiç ciddi olarak düşündüğü bir şey değildi. Öbür dünyadan mahrum bırakılma kavramını, toplumu kontrol etmek için uydurulmuş bir masaldan, zekice bir propagandadan başka bir şey olarak görmüyordu. İnsanlar, yapmamaları halinde bedelini ödeyecekleri için söyleneni yaparlardı.

Imaly, Imaly'nin büyük büyükannesine Ferrol'un boynuzunu verdiği iddia edilen Caratacus'un uydurma bir kişi olduğunu hep düşünmüştü. Öyle olmalıydı. En iyi ihtimalle, onu birisinin isim vermesi gereken fikirlerin kurgusal bir birleşimi olarak hayal ediyordu. Imaly, bu uydurmanın doğru olduğunu hiç düşünmemişti — ta ki şimdiye kadar.

Neden böyle bir şey hakkında yalan söylesin ki?

Makareta sadece sempati arıyor olabilirdi. Hala ikinci yüzyılında olan o, birçok yönden bir çocuktur. Onun açıklaması muhtemelen dikkat çekmek için bir çılgıktı. *Ya da belki beni manipüle etmeye çalışıyordu. Ama...*

Sonra Imaly'nin sürekli düştüğü, mantıksız olan bir boşluk ortaya çıktı. *Ya bu gerçekten doğruysa? Öyleyse, diğer varsayımlarım ne olacak?*

Imaly'nin Caratacus'un var olmadığına dair somut bir kanıtı yoktu. Ve bunca yüzyıl geçtikten sonra, ailesinden hiç kimsenin Gylindora çocuklarına gerçeği söylemiş olmalıydı, *değil mi?* Tabii, büyük büyükannesesi de diğer herkes gibi aldatılmamışsa. Belki de Caratacus gerçek bir kişiydi, sıradan bir koç boynuzu alıp herkesi bunun sihirli olduğuna inandırmış usta bir dolandırıcıydı. Sanat olmasaydı bu açıklama onu tatmin ederdi. Sihir imkansız olmalıydı, ama o, fane'in Zephyron'u öldürdüğünü, Makareta'nın komplocularını cezalandırdığını görmüş ve büyü bir sırt vuruşunun kurbanı olmuştu. *Ve boynuz sihir değilse neydi?*

Fhrey toplumunun temeli, Ferrol Yasası'na olan inanca dayanıyordu —bu fikir, Caratacus'a olan inanç kadar saçma bir fikirdi. Ancak ölüm kavramı da öyleydi. Kimse ölümü tam olarak anlayamazdı, bunu anlamaya çalışmak saçma sapan bir şeydi. Ferrol Yasasını ihlal ederek ruhunu kaybetme fikri de aynı derecede saçmaydı. Ama sonra yaşayan biri ölür ve ölüm sadece bir fikir olmaktan çıkar. Aynı şekilde, boş gözlü bir kız ruhunu kaybettiğini haykırdığında, bu da işleri değiştirir. Ve eğer ceza gerçekse, bu tanrıların da gerçek olduğu anlamına gelmez mi? Bir sınır çizilebilecek hiçbir nokta yoktu. *Tetlin Cadısı gerçekten var mı?*

Imaly, Airenthenon'a en son gelenlerden biriydi ve tapınağı beklerken Volhoric'in yanındaki ön koltuğa oturdu. Umalyn Baş Rahibi, bir haftadır uyumamış gibi görünüyordu. Volhoric her zaman yaşlı ve bitkin görünürdü, ancak o öğleden sonra yaşlı Fhrey özellikle bitkin görünüyordu, bu durum Aquila'nın çoğunu rahatsız ediyordu.

Kısa süre önce Cintra'nın yerine Asendwayr kabilesinin lideri olan Osla, ellerini kucağında birleştirmiş, sanki kimsenin gözlerine bakmaya korkuyormuş gibi başını eğmiş oturuyordu. Eilywin kabilesinin reisi Nanagal, işini de yanında getirmiş, sayma çubuğu ve ölçü çubuğuyla

sayıma çerçevesi ve ölçü çubuğu ile sayı listelerini ekliyordu.

Gwydry'nin lideri Hermon en az sarsılmış görüneniydi. Oturduğu yerde çalışan kabilenin stoik, ifadesiz yüzüyle oturdu; derin düşüncelerden uzak bir halk. Vidar'ın da benzer bir taş yüzü vardı, ama onunki muhtemelen bir maskeden ibaretti, çünkü Imaly, tapınağın ne söyleyeceğini bildiğinden oldukça emindi.

"Bunun ne hakkında olduğunu biliyor musun?" diye sordu Volhoric, tapınağın sandalyesinin etrafında yarım daire şeklinde dizilmiş taş banklarda otururken.

"Hiçbir fikrim yok," diye cevapladı.

"Tapınak artık Aquila'nın küratörüyle şarap ve peynir eşliğinde sohbet etmiyor mu?" dedi başrahip alaycı bir gülümsemeyle. "Ne üzücü."

"En son ne zaman bahar kurban törenlerinden birine katıldınız?
Belki de tapınağın yokluğu Ferrol'un bizi terk etmesinin sebebidir."

"Bunu düşünmediğimi sanma," dedi Volhoric ciddi bir şekilde, boş sandalyeye üzgün bir ifadeyle bakarak. "Ve sorun sadece tapınak değil. Her yıl tapınak törenlerine katılanların sayısı giderek azalıyor. Tanrısız bir halk haline geliyoruz. Ve bizi güvende tutan yasalar Ferrol'a olan bağlılığımızla başlıyor ve bitiyorsa, korkarım ki yağla ıslanmış bir kumaştan yapılmış bir evde yaşarken kıvılcımlarla oynuyoruz."

Önce Makareta, şimdi de Volhoric. Imaly, Airenthenon'un kubbeli tavanına resmedilmiş Caratacus'un gülümseyen görüntüsüne baktı ve kaşlarını çatı.

Tapınak girdi ve herkes ayağa kalktı.

Her zamanki gibi beyaz ve altın rengi giysiler giymişti. Asica'sının kumaşı her zamanki gibi tertemizdi, ama Fhrey'in kendisi yıpranmış görünüyordu. Kış ona zor gelmişti. Lothian çok kilo kaybetmişti ve bir zamanlar sarı olan saçları beyazlaşmaya başlamıştı. Yine de adımlarında bir canlılık ve yüzünde bir gülümseme vardı.

beklemediği gözler. Imaly, tapınağın neden toplantı çağrısı yaptığını tam olarak bilmiyordu, ama birkaç tahmini vardı.

İlk olarak, yaz gelmişti ve bu savaş mevsimi idi. Sezonun ortasını çoktan geçmişti ve Rhunes'ların ilerlemesi için bolca zaman vardı. Imaly, Lothian'ın Avempartha'nın düşüşünü ve düşmanın Estramnadon kapılarına yaklaşmakta olduğunu duyuracağını yarı yarıya bekliyordu.

Başka bir olasılık daha vardı ve fane'nin yüzündeki olumlu ifade, gerçekten şaşırtıcı bir şey olup olmadığını merak etmesine neden oldu. Sadece bir hafta önce, Rhune liderine barış önerisiyle bir kuş gönderilmesini önermişti.

Bir anlaşmaya varılmış olabilir mi? Savaşın bittiği düşünülebilir mi?

"Sevgili Fhrey dostlarım," diye başladı fane ve kubbenin altındaki herkes sessizliğe büründü. "Instarya liderliğindeki Rhunes ile olan savaşla ilgili haberlerim var. Alon Rhist'teki üslerini yok etmeme rağmen, canavarı sadece yaralamıştım ve geçen bir yıl içinde yaraları iyileşti. Bu bahar, saldırıya geçtiler saldırıya geçtiler ve saldırdılar."

Fane oturmadı. Bunun yerine, bir fane olarak halkına hitap etmek yerine, sınıftaki bir öğretmen gibi yavaş ve metodik bir şekilde ileri geri yürümeye başladı.

"Şüphesiz, Rhune tehdidi çok büyük. Nüfusları o kadar fazla ki, her birini öldürdüğümüzde on tanesini öldürsek bile yine de kaybedeceğiz. Dahası, Dherg onlara

ve Sanatı'nın dokumalarını geçersiz kılabilen Orinfar'ın sırlarını verdi. Rhune'lar, Instarya'dan aldıkları eğitimle birleştiğinde, savaşta son derece tehlikeli hale geldiler. Ayrıca, High Spear Vadisi'nin açık alanlarında ölümcül olduğu kanıtlanmış yeni savaş silahları

—mızrak atıcılar ve atların çektiği arabalar— icat ettiler ve bu silahlar High Spear Vadisi'nin açık alanlarında ölümcül olduklarını kanıtladılar. Ancak tüm bunlardan daha da önemlisi, en büyük tehdit bir ejderhadan geliyor."

Lothian, bu sözlerin etkisini gösterebilmesi için bir süre bekledi ve bu sözlerle büyük bir şaşkınlık gösterilmemesine biraz hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

Herkes bu canavarı biliyordu, ki o aslında bir ejderha değil, Sanatın bir büyüydü. Sadece o meşhur savaşa katılanlar yenilgilerinin tüm hikâyesini biliyordu, ama herkes ejderhanın Rhunes'un lehine dengeleri değiştirdiğini ve neredeyse tapınağı yok ettiğini biliyordu.

Miralyith lideri elini kaldırdı. "Ejderha nereden geldi?" diye sordu Vidar, Imaly'nin beklediği kadar bilgili görünmüyordu.

"Bu konuda bazı tartışmalar var," diye cevapladı Lothian. "Yaratık açıkça büyüyle yaratılmıştı; o zaman soru, kim tarafından yaratıldığı oluyor."

"Arion bunu yapabilecek tek kişiydi..."

Fane, Vidar'ı keserek sözünü bitirdi. "Öyle düşünülebilir, ama Arion ejderha ortaya çıkmadan önce ölmüştü. Jerydd ve Mawyndulë onu o gün öldürmüştü. önceden." Lothian, kapının yanında duran oğlunu işaret etti ve oğul da onaylayarak başını salladı.

Bu da herkesin bildiği bir şeydi ve Imaly sabırsızlanmaya başladı. Rhunes Estramnadon'a doğru ilerliyorsa, konuşmayı biraz hızlandırıp insanların en azından sarhoş olup birbirlerine veda etmelerine izin versen iyi olur.

"Ejderhanın bir Rhune tarafından yaratıldığına inanıyoruz."

İlginç.

Bu en azından yeni bir bilgiydi. Imaly bunu daha önce duymamıştı ve kubbenin altındaki diğer yüzlere bakarak, başka kimsenin de duymadığı sonucuna vardı — Vidar bile, öfkeli bir şekilde başını sallayıp "Bu mümkün değil. Rhunes, Sanatı kullanmaktan aciz, böyle büyük bir yaratığı yaratmaktan ise daha da aciz."

Fane oğluna baktı ve onu kürsüye çağırdı. Mawyndulë sadece birkaç adım attı, sonra durdu ve sanki kapı aralığından başını uzatıyormuş gibi eğildi. "Bu doğru," dedi odadakilere zayıf bir sesle. "Onu ilk kez Rhulyn'de, Başbakan Gryndal'ın öldürüldüğü gün gördüm. O zaman bunun bir hile ya da Arion'un uydurduğu bir yalan olduğunu düşündüm. Ama Alon Rhist'te Jerydd ve ben onunla savaştık. Hain Arion'un onu bir şekilde eğittiğini düşünüyoruz."

Tapınak, oğluna başını salladı ve Mawyndulë geri çekildi.

"Tüm bu faktörlerin birleşimi sayesinde — ejderhanın koruması, Rhunes'un ezici sayıca üstünlüğü, mızrak atıcılar ve yarış arabaları — kuvvetlerimizi Harwood'a geri püskürttüler."

Bu çok kötü geliyor. Öyleyse neden gülümsüyorsun, Lothian? Bir kuş yüzünden mi?

"Ama bugün sana iyi haberlerle geldim."

Bu bir kuş!

"Beklendiği gibi, Rhune Art'ın sınırları var, Instarya savaşının hilelerinin de sınırları vardır. Great Harwood'un saçakları altında, savaş rüzgârları yön değiştirdi. Sonsuza dek müttefikimiz olan ağaçlar, onların arabalarını engelledi ve biz de onların mızrak atıcılarını taklit edip geliştirdik. Onların devasa hatlarını bozarak sayı üstünlüklerini ortadan kaldırdık. Ama her şeyden öte, ejderhaları etkisiz hale getirilmiş görünüyor. Raporlara göre canavarın bir yıldan fazla süredir yerinden kıpırdamayan Rhune ana kampından asla uzaklaşmadığını söylüyor. Daha fazla ilerleyemeyeceği sonucuna vardık. Nedeni bilinmiyor, ama bu gerçek yadsınamaz."

Lothian, bu açıklamanın tüm sonuçlarının anlaşılması için bir süre durakladı. Kollarını dramatik bir şekilde açarak gülümsemesi tam bir sırtışa dönüştü. "Bugün size, kuvvetlerimizin ormanın kenarında büyük bir zafer kazandığını bildirmek için geldim. Binlerce Rhune öldürüldü ve Nyphron, birçok yarasını sarmak için ejderhasının güvenliğine çekilmek zorunda kaldı.

"Şans tersine döndü. Rhunes, ağaçlardan oluşan kalemize sayı üstünlüğünü kullanabilir, ama biz onları katletmeye devam edeceğiz. Onlar zayıflayıp moralleri bozulduğunda, kuvvetlerimizi toplayıp Rhune tehdidi, tıpkı annem Fenelyus'un bizi Dherg'den kurtardığı gibi."

Bir Gwydry bir kadeh ile içeri girdi ve onu Lothian'a uzattı. O bunu yaparken, bir düzine başka hizmetçi de odada dolaşarak benzer şarap kadehleri dağıtıyordu. Imaly, mutlu bir yüzle genç bir Fhrey'in kendisine uzattığı kadehi aldı.

"Bugün zaferimizin başlangıcını kutluyoruz!" Lothian kadehini kubbeye doğru kaldırdı. "Bugün daha parlak bir geleceğin doğuşuna kadeh kaldırıyoruz!"

Herkes içti ve alkışladı, Imaly hariç. O ikisini de yapmadı. Nedense, bunun o kadar kolay olacağını düşünmüyordu. Hiçbir zaman kolay olmamıştı.

BÖLÜM III

DOKUZUNCU BÖLÜM ÇIKMAZ

Harwood Savaşı, Fhrey'lerin bir dizi zaferiyle başladı. Ardından, binlerce kişinin ölümüne tanık olan, yavaş ve maliyetli ilerlemelerle geçen yıllar geldi. Savaş, ordumuzun Sonunda Nidwalden Nehri'ne ve Avempartha kulesine ulaştılar. Üç günlük olması gereken yolculuk beş yıl sürdü. — BRIN'İN KİTABI

"Sen hangisisin?" diye sordu Nyphron, miğferini çıkarıp masaya vurarak. Gri sakallı cüce başını kaldırdı. Yüzünde şok ifadesi belirdi ve bir adım geri çekilerek gözlerini kocaman açarak baktı.

"Beni duydun mu?" diye sordu Nyphron. "Konuş!"

"Lord Nyphron!"

"Hayır, Lord Nyphron benim. Senin adını soruyorum."

"Oh—ah, Flood, efendim." Gözlerini kırptırdı ve sanki tam da bu tür bir çatışmayı önlemek için büyütülmüş sihirli bir tılsımmış gibi gri sakalını okşamaya başladı.

"Peki, Flood, köprüyü, daha doğrusu köprünün yokluğunu incelemek için buradayım."

"Ah—tamam." Küçük adam dehşete kapılmış görünüyordu. "Eminim kardeşim size bir tur attırabilir."

"Peki o nerede?"

"Şurada." Flood nehri işaret etti.

"Adı ne?" "Frost, efendim."

"Doğru, Frost ve Flood." Nyphron bir an düşündü. "Aileniz sizden nefret ediyor muydu?"

Flood cevap verecek kelime bulamadı ve omuz silkerek yanıtladı.

Nyphron başını sallayarak küçük yarattığı bırakıp çıplak kayayı geçti ve geçtiği herkesin bakışlarını üzerine çekti. O, parlak mavi bir pelerin sürükleyen, terli ve kirli işçilerden oluşan bir kalabalığın içinden geçen altın saçlı bir tanrıydı. Doğu tarafına ulaştığında, şelaleden yükselen sis bulutuna girdi ve eşsiz bir manzarayla karşılaştı. Nidwalden Nehri, yüzlerce metre aşağıdaki ormanlık bir dünyaya düşüyordu. Orada ince mavi çizgi, ufuktaki parıldayan Yeşil Deniz'e doğru tembelce kıvrılıyordu.

Köprüsünü de görebiliyordu. Harwood'dan geçmek için yıllarca süren inşaat çalışmaları sonucunda yapılan yol, nehrin yüzeyinden dört kat yüksekliğe kadar yükselen bir dizi büyük taş kemerden geçerek Nidwalden'ı geçip kuleye doğru uzanıyordu. Her ayrıntısı güzel olan bu köprü, sadece Dherg'in üretebileceği bir şaheserdi. Köprünün ayakları, nehrin ortasındaki granit levha gibi, ayaklarının dibinde köpüren suyla çevriliydi.

Köprü çok güzeldi, ama kuleye giden yolun sadece yarısından biraz fazlasını oluşturuyordu.

Nyphron, nehir kenarında Frost'u buldu. Bu Dherg'in beyaz sakalı vardı ve ahşap bir platformun üzerinde durmuş, bir grup işçiye yeşil bayrak sallıyordu. İşçiler ise karşı ağırlıklı ahşap bir kolu çalıştırarak devasa bir taş bloğu yerine yerleştiriyorlardı.

"Frost!" Nyphron nehrin gürültüsünün üstüne seslenerek tırmandı.

Frost, rahatsız bir ifadeyle yukarı baktı, sonra komutanı görünce kardeşinin şok olmuş ifadesini taklit etti. "Lordum! Burada ne yapıyorsunuz?"

"Neden bu kadar uzun sürdüğünü kendim görmek için."

"Elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz, sizi temin ederim."

"Ama hala bitmedi, *beş yıl oldu*. Bu

harika yolu, taş ocağından levhaları taşıyabilmeniz için inşa ettim. Size en iyi taş ustalarını gönderdim. İstedığınız her şeyi sağladım, öyleyse neden bitmedi? Raporlar yeterli ayrıntı sağlamadı."

"Şey, biz... Drome aşkına!" Frost yeşil bayrağı düşürdü, siyah bir bayrak çıkardı ve aşağıdaki ekiplere salladı. Taş çılgınca sallanıyordu. "Halatları çekin!" Frost bağırdı ama bir işe yaramadı. Sonra vahşi hareketlerle işaret etmeye başladı, ama aşağıdaki kimse ona bakmıyor gibiydi. "Kılavuzlara yeterince gerginlik uygulamıyorlar!"

Cüce sağ elinde mavi bir bayrak tutarken, sol elinde beyaz bir bayrak sallıyordu, önce yukarı aşağı, sonra sağ sola. "Hayır! Sizi aptallar!" Frost bağırdı. "Sola çekin! Sola! Yapamazsınız..."

Nehrin gürültüsüne rağmen Nyphron yine de kopma sesini duydu. Levhayı tutan halatlardan biri koptu ve geriye doğru savruldu. Korkulukta duran bir adama çarptı. Keskin bir çığlık atarak nehre düştü ve şelaleden aşağı sürüklendi. Levhayı sadece üç kayış tuttuğu için taş keskin bir şekilde yana yattı. Kenarları kalan ipleri keserek yıprattı.

Frost mavi ve beyaz bayraklarını düşürdü, kırmızı bir bayrak kapıp başının üzerinde çalgınca salladı.

Adamlar köprüden kaçarak kıyıya doğru koştular, çünkü levhanın kalan bağlantıları koparak düştü. Levha, önceden döşenmiş olan köprünün kenarına çarparak onu parçaladı. Yarıya kadar düşen taş kısmen bağlı olan iskele ve vinç ileriye doğru sürüklendi. Devasa bir ağaç gövdesi büyüklüğündeki vincin uzun kolu, köprünün yüzeyindeki her şeyi süpürdü, aralarında yarım düzine işçi de vardı.

Frost kırmızı bayrağı platformun zeminine attı ve üzerine üç kez atladı. Sonra sakalının kilitlerini çekti. "İşte bu! Bu yüzden bu kadar uzun sürüyor" Dherg, deli bir köpek gibi hırladı. "Rhunes! Ne yaptıklarını bilmiyorlar. Senin taşçılar bile" dedi alaycı bir tonla, "taş yığıcılarından başka bir şey değiller. Bu aptalların çoğu buraya gelene kadar çiftçi ya da kılıç sallayanlardı. Onlar inşaatçı değil. Bir taşı nasıl doğru şekilde kaldıracaklarını bilmiyorlar ve Flood ile ben her yerde olamayız!"

Uzun ve hoş olmayan bir nefes aldı, hasarı incelerken kaşlarını çatı. "Ve bu... bu iyi bir gün! En azından kimse vurulmadı. Genellikle, çalılıklardan atılan oklarla iki veya üç işimizi kaybederiz. Ya da adamlar ormanda işemeye gittiklerinde ortadan kaybolurlar."

Nyphron hala aşağıdaki katliamı izliyordu, parçalanmış vinç kalıntıları bir dizi halatla sarılmıştı. "Hala bu taraftan saldırıya mı uğruyorsunuz? Tesh ile konuştunuz mu? Onu Kuzey Lejyonu'nun ileri komutanı olarak atadım. Sizi korumakla seni korumakla sorumludur."

Nyphron'a olan korkusu kayboldu ve Frost öfkeyle patladı. "Evet, prymus ile konuştum! Şu anda avlanıyor, ama Flood ve benim her yerde olamayacağımız gibi, Tesh de olamaz. Onları ortaya çıkarır, peşlerine düşer, ama geri gelirler. Ve sonra kule var, değil mi?" Frost iki elini de uzatarak, Nyphron'a Avempartha'yı sanki o devasa yapıyı fark etmemiş gibi gösterdi.

"Ne olmuş ona?"

"Aptal işçilere sahip olmak sorunun sadece bir kısmı. Kule de engel oluyor."

"Nasıl? Orinfar işaretlerini kullanıyorsun, değil mi?"

"Evet, az önce düştüğünü gördüğün taş blokların altı yüzü de işaretlenmişti. Vinç ve iskele de öyle. Ama iplere işaret koymak ve zincirlere oyma yapmak kolay bir iş değil.

İşaretleri koymak kolay değildir ve zincirlere oyma yapmak da zahmetli bir iştir. İş hızlandırmak için bazen kestirmeler kullanılır."

"Bunu kule mi yaptı diyorsun?"

"Evet, sence levhayı sallayan neydi?" Frost bir an durup şelaleye tükürdü.

"Onlar hareket ettirmek için esinti yaratıyorlar. Sonra işçiler bloğu zamanında kontrol altına alamazlarsa, Miralyith en fazla hasarı verebileceği anda ipi keser. Ama dediğim gibi, bugün diğer günlere göre daha iyi geçti."

"Nasıl yani?"

"Orinfar giymeden kimse suya yaklaşamaz. Ama hava sıcak ve Rhuneslar genellikle gömleklerini çıkarırlar. Derilerine işaretler çizerler, ancak terledikçe desenler bulaşabilir. Patladıklarında patlama sesleri duyulur. Arkadaşlarından birinin

bazen kule bekler ve sonra

koordineli bir saldırı başlatır. Bu olduğunda, aşağıda çıtırdayan bir ateş sesi duyulur ve bundan sonra kimse günlerce çalışmaz. Bugün üretimimiz aslında oldukça iyi, aylardır gördüğüm en düşük su seviyesi de buna yardımcı oldu." Parmakla işaret etti.

Nyphron, yeşil yosun dizilerini ve normalde su altında kalan bitkilerin tepesini gördü.

"Genellikle iskelelerin üçüncü bloğuna kadar çıkar," diye devam etti Frost.

"Su seviyesi bu kadar düşük olduğu için, tek bir can kaybı olmadan ön iskeleyi döşeyebildik. Bu, daha önce hiç görülmemiş bir başarı. Bunun için sana teşekkür etmeli miyiz?"

Nyphron, Dherg'e şaşkınlıkla baktı. "Neden bahsediyorsun?" "Nehir. Onu barajladınız, değil mi? Yukarı akışta bir yerde?"

Nyphron başını salladı. "Bunu yapmak için devlerden oluşan bir ordu gerekir. Orada çok sayıda Grenmorian var ama onlar bize yardım etmektense bizi öldürmeyi tercih ederler. Onlarla yeni bir savaş başlatmak zorunda kalırız ve taktiksel olarak bu iyi bir fikir değil."

"Oh, demek istediğim... Belki Suri'ye biraz büyü yaptırmışsındır diye düşündüm."

Nyphron bu düşünceye kaşlarını çatı. Mistik, onun için hassas bir noktaydı, mantığa aykırı, iltihaplı bir kıymık gibiydi. "O çocuk işe yaramaz."

"O artık bir kadın, değil mi?"

"Ne olursa olsun, hiçbir yardımı dokunmuyor. Yararlı bir şey yapmayı reddediyor. Ormanı yakmış, nehri barajlamış, daha fazla ejderha yaratmış ya da yüzlerce başka şeyden birini yapmış olsaydı, bu savaş yıllar önce bitmiş olabilirdi, ama parmağını bile kıpırdatmıyor. Neden hâlâ burada olduğunu hiç anlamıyorum."

Frost başını platformun korkuluğuna yaslayıp nehre baktı. "Bir şey yaptığından emindim. Su seviyesi çok düşük ve kuru bir yaz ya da sonbahar geçirmedi." Başını salladı. "Hatta yağışlı olduğunu bile söyleyebilirim. Geçen hafta çoğu zaman yağmur yağdı. Düşündüm de, su seviyesi o zaman düşmeye başladı, bu hiç mantıklı değil."

Nehrin karşısından Nyphron, nehrin uğultusunun üstüne çıkan sesler duydu. Bakınca, balkonda toplanan bir grup Fhrey gördü. On kadar kişi vardı, hepsi de dalgalanan asica giymiş, tamamen kel ve ona bakıyorlardı. Biri onu işaret etti.

"Tet!" Nyphron, miğferini masada bıraktığını fark edince küfretti.

Aşağı atladı ve Flood ile tanıştığı kulübelere doğru koştu. "Ne oluyor?" Frost, onu kovalayarak sordu.

Nyphron cevap vermedi, bir yıldırımın yaklaştığından emindi. Kaskını almaya o kadar odaklanmıştı ki, masaya ulaşana kadar birkaç şeyin yolunda olmadığını fark etmedi. İlk olarak, gökyüzü açık kalmıştı. Genellikle Miralyith, yıldırımları kolaylaştırmak için bulutlar getirirdi, ama gökyüzü parlak bir sonbahar mavisiydi. İkincisi, her şey sessizleşmişti. Şelaleden akan suyun akışı durmuştu. Nehir artık alçalmamıştı, kurumuştu.

Frost arkasına baktı. "Bu iyi değil."

Kardeşi Flood, nadiren görülen bir anlık anlaşma içinde başını salladı. "Evet, haklısın, hiç iyi değil."

Artık kuleden gelen şarkı kolayca duyulabiliyordu. Nyphron'u ürperten hafif bir ilahi. *Beni bekliyorlardı!* Onların onun geleceğini bilmesinin imkânsız olduğunu fark edince, yeniden düşündü. *Belki beklemiyorlardı, ama kesinlikle onu burada görmenin avantajını kullanıyorlardı.*

Kuzeyden gök gürültüsü geldi, ama bu gök gürültüsü değildi.

"Bu ne?" Flood, Frost'a sordu.

"Yaşamak istiyorsan, beni takip et!" diye bağırdı Nyphron ve "Abryll!" diye bağırdı. "Dön. Gidiyoruz!"

"Neler oluyor?" diye sordu Flood, üçü de arabaya sıkışıp girerken, Abryll dizginlere vurdu ve atı orman yolunda geriye doğru koşturmaya başladı.

İşçiler ve destek ekibi, şaşkın ifadelerle onların hızla geçip gitmesini izledi. Diğerleri, fırtına gelip gelmediğini anlamaya çalışırken kuzeye baktıkları için arabayı neredeyse fark etmediler. Birkaç kişi, neredeyse akıllı olanlar, kulübelerin sığınağına koşular.

O tahta kutular onların tabutları olacak, diye düşündü Nyphron, sürücüsüne hayvanı kırbaçlaması için işaret ederken.

İki Dherg, araba yolda hızla ilerlerken üst rayına sıkıca tutundular. İkisi de arabanın kenarlarından dışarıyı görebilecek kadar uzun değildi.

"Bu ses de ne?" diye sordu Flood.

"Halatlara rünler koymak zor olabilir," dedi Nyphron. "Ama suya koymak imkansızdır."

Arkalarından, sanki dünyanın sonu geliyormuş gibi çok yüksek bir gürültü geldi. Abryll, atı sertçe kırbaçlayarak beyaz aygırı sınırlarına kadar zorluyordu.

Bu yolu seviyorum! Nyphron, düzgün çakıl taşlarının üzerinden uçarken böyle düşündü. Arkasına baktığında, devrilen ağaçlar, fırlayan kayalar, çamur ve pislik gördü.

"Nehir geri geldi, ama köprüm yok oldu."

Kampı, her biri amacına göre dört kare bölüme ayırma fikrini Nyphron mu yoksa Persephone mi ortaya attı, kimse bilmiyordu: zanaat, yemek hazırlama, şifa ve askeri strateji. Suri, Nyphron olduğunu düşünüyordu. O, düz çizgilerle düşünen biriydi — daireler yerine

ama o bir erkekti ve erkekler keskin köşeleri tercih ederdi. Kadınlar ise daha çok eğrilere meyilliydi. Doğada hiçbir şey bu kadar katı olmadığından, Elan'ın doğasını veya bu konudaki görüşünü anlamak için bir balonu görmek yeterliydi.

Kubbeli çadırlar yuvarlak evlere benziyordu ve Harwood Ormanı'na yakınlıkları Suri'ye Dahl Rhen'i hatırlattı — korkunç kulübe ve duvar hariç. Ağaç ceset kafesinin olmaması bir gelişme olduğunu düşündü. Ancak orman farklı bir konuydu.

Orayı sadece bir kez ziyaret etmişti ve orayı pek sevmemişti. Harwood, Crescent'e hiç benzemiyordu. Suri, ormanların insanlar gibi olduğunu anlamıştı. Crescent, taze pişmiş ekmek kokan ve sizi sıcak bir kucaklamayla karşılayan dost canlısı, misafirperver bir teyze gibiydi. Harwood ise ekşi süt kokan, homurdanan ve ziyaretçilerine tüküren huysuz bir amca gibiydi. Yine de, hoş olmayan bir amca bile hiç akrabası olmamaktan iyiydi ve her şey Dureya'nın ıssızlığından daha iyiydi.

Persephone'nin çadırı, iki yıpranmış yolun kesiştiği ve dörtgenleri ayıran devasa kampın merkezinde duruyordu. Roan burayı *tekerleğin merkezi* olarak adlandırıyordu, Suri bu ifadeyi sevse de anlamıyordu. Persephone buraya *kulübe* diyordu, Suri bunu anlıyordu ama sevmiyordu. Keenig'in çadırı bağlanmış tahta direkler ve keçe kumaştan yapılmıştı. Diğerlerinden , bir düzine insanı alabilecek kadar büyüktü ve içeride kimse eğilmek zorunda kalmayacak kadar yüksekti. Ön tarafta bir kanopi uzanarak bir sundurma oluşturuyordu. Çiçek desenli kalın kırmızı halılar, tentenin altındaki alanın çoğunu kaplıyordu. Çim hariç herkes bunu seviyor gibiydi, ama çim Yaz rüzgârında püskülleri dalgalandığında mutlu olurdu, ama o mevsim bitmişti. Küçük masalar, yastıklar, toprak kaplar ve tahta kutular halıların üzerine dağılmıştı. Saçaklara tahta ve metal kalkanlar asılmıştı ve ön tarafta büyük bir ateş yanıp duman çıkarıyordu.

Böyle bir uygulama, Suri'nin insanların bilgeliğini sorgulamasına neden oldu. Onlar için ateş bir araçtı, ama Suri alevleri yaşayan canavarlar, vahşi yaratıklar olarak görüyordu. Bir keresinde bir keresinde Tura'nın evine bir sincap davet etmiş ve vahşi şeylerin doğasını zor yoldan öğrenmişti. Ateş, sincaplardan çok daha az evcilleştirilmiş ve çok daha yıkıcıydı.

Ateş bekçisi Habet, küllü çemberin önünde oturmuş, parıldayan ateşi izliyordu. uzak bir ifadeyle kömürleri karıştırıyordu. Ona doğru yaklaşıncı başını kaldırıp gülümsedi. Gülümsemesi çok etkileyiciydi. Bazı insanlar cimri davranır ve sadece sırtarak gülümserlerdi. Bazıları ise bencilce, kendi zevkleriyle dolu bir ifadeyle sırtarak gülümserlerdi. Habet farklıydı. Onunki, içten gelen mutluluğun cömert bir armağanıydı ve bu mutluluk onun içinde tükenmez bir kaynak gibi görünüyordu.

"Ateşin sönmüş," dedi ona, ikisi de parıldayan közleri izlerken.

Habet kaşlarını çatarak yavaşça başını salladı. Parmağını dudaklarına götürdü ve fısıldadı, "Uyuyorum."

Suri kömürlere bir kez daha baktı, başını salladı ve fısıldayarak "Benim hatam" dedi.

Bu, Habet'i daha da gülümsetti. Tek kelime etmeden ayağa kalktı, ateş çemberinin etrafında dolaştı ve ona sarıldı. Bu ilk kez olmuyordu. Habet hemen hemen herkese sarılırdı. Bu basit adam pek konuşkan değildi, ama birinci sınıf bir sarılmacıydı. Hala sessiz olan Habet, olduğu yere geri döndü, oturdu ve bir kez daha közlere baktı.

Yağmur yaklaşıyordu, ama ona söylemenin bir anlamı yoktu. *Kötü haberler her zaman bekleyebilir.*

Habet ön tarafta tek başına değildi. İki Fhrey savaşçısı girişin iki yanında duruyordu. Tam zırh giymiş olan her ikisi de korkutucu çift

kılıçlı mızrak tutuyordu. Onlar sarılmayı seven tipler değildi. Fhreyler genel olarak, Instarya'lar ise özel olarak, sevgilerini açıkça göstermeye meyilli değillerdi. Ara sıra birbirlerini şiddetli bir şekilde sırtlarına vurarak selamlarlardı, Suri bunu iyi niyetli bir boğazlama olarak değerlendirirdi. Fhreyler uzak duran, gururlu ve izole bir türdü. Suri'yi seven Arion bile garip bir şekilde çekingen, hatta mesafeli davranıyordu.

Suri öğlen saatlerinden birkaç saat sonra geldi. Gökyüzünde, bir ay sonra kar yağabilecek türden gri bulutlar toplanmıştı, ama şimdilik sadece yağmur yağacaktı. Yine de, bu bulutların yaklaşan kışın habercisi olduğunu, bir kehanet olduğunu hissediyordu. Bazı tahminler kolaydı.

Muhafızlar Suri'yi durdurmadı veya soru sormadı. Çoğunlukla onu görmezden gelmeye çalıştılar. O, Sanatı kullanan bir Rhune'du ve bu, konuşan bir porsuk kadar tuhaftı. Onu nasıl değerlendireceklerini bilmiyorlardı ve Suri'nin kendi halkı bile onu anlamakta zorlanıyordu. On dört yaşında bir mistikken, onu bir yenilik olarak görüyorlardı ve başlarını sallayarak gülümsüyorlardı.

Ara sıra gülüyorlardı. Bir dağı düzleştirdiği söylentileri yayıldıktan sonra, bu yenilik etkisi kaybolmuştu. O hala bir çocuktı, bu yüzden ona tahammül ediyorlardı, ama herkes güvenli bir mesafe tutuyordu. Şimdi, yirmi yaşında, Alon Rhist'in duvarlarını ayakta tutmuş ve bir ejderha yaratmış olan Suri, insanların korkusunu hissetmek için Sanata ihtiyaç duymuyordu. Çocuklar onun yaklaşmasıyla nefeslerini tutuyor, erkekler ise o geçerken eşlerini geri çekiyorlardı. Suri'ye nasıl hitap edecekleri Rhunes'ları şaşırtıyordu.

Cadı çok yetersiz kalıyordu ve *Miralyith* çok yabancı geliyordu. Bu terimi aşmış olsalar da, hala *mistik kelimesini* kullanıyorlardı, ama bu unvan artık farklı bir anlam ifade ediyordu.

Suri bekleniyordu ve Fhrey muhafızlarının yanından geçti. Muhafızlar, Sanat *korku dolu* sesler çıkarmasına rağmen, dıştan kayıtsız bir tepki verdiler. Suri Habet'e baktı. Habet el salladı, gülümsemesi daha da genişledi ve Sanat *huzur* fısıldadı.

Zeka ile bilgelik arasındaki fark budur, diye düşündü Suri ve bir an için bacağına bir tüyün değdiğini hissettiğine yemin edebilirdi. Aşağı baktı, ama orada hiçbir şey yoktu.

"Suri." Persephone çadıra girerken gülümsedi.

İçeride, Suri Nyphron'u kızarmış yüzüyle ve savaşını desteklediğini bir kez daha talep ederken bulmayı bekliyordu.

daha fazla yardım etmesini talep eden Nyphron'u bulmayı bekliyordu. Köprünün çöktüğü haberi geldikten sonra, onunla özellikle tartışmalı bir karşılaşma yaşayacağını tahmin ediyordu. İçeride sadece Persephone, Brin, Justine ve Nolyn'in beklediğini görünce sevindi.

Kralın gözlerinin çevresi koyu halkalarla çevriliydi. Kırıksıklıklar ve gri saçlar, Suri'nin eskiden tanıdığı kişiyi bambaşka birine dönüştürmüştü. Persephone yaşlı olmaktan öte, yıpranmış görünüyordu, birçok fırtınaya maruz kalmış ve artık ışığı yakalayamayacak kadar çok yaprak kaybetmiş bir ağaç gibi. Nolyn'i kucağında tutuyordu. Küçük çocuk, rustik bir gömlek ve minik bir leigh mor giymişti,

yüzünde biraz salya vardı ve kızarmış yanaklarına bulaşmıştı.

"Suri!" Çocuk annesiyle mücadele ediyordu. Nolyn, onu son gördüğünden daha büyüktü, ama yine de parlak sarı saçları, parlak yeşil gözleri ve Rhune'lara özgü yuvarlak kulaklarıyla enerji dolu bir çocuktü.

"Suri geldi!" diye bağırdı çocuk. Küçük ayakları yere basar basmaz, ona doğru koştu.

Mistik onu kucakladı. Habet tarzında düzgün bir kucaklaşma. Çömelerek, parmağının ucunda dans eden tek bir alev dilini gösterdi. Çocuk ona doğru uzandı. Küçük elleri her yaklaştığında alev söndü, ama hemen tekrar ortaya çıktı.

"Justine, Nolyn'i dışarı çıkarır mısın?" diye sordu Persephone. "Suri ile konuşmam gerek."

Çocuğun hemşiresi yaklaştı, ama çocuğu almaya çalışmadı. "Üfle," dedi Suri, Nolyn'e.

Yüzü aydınlandı ve şişkin yanaklarıyla derin bir nefes aldı ve kızın yanan parmağına üfledi. Alev söndü ve çocuk sevinçle çığlık attı.

Suri Justine'e gülümsedi ve kadın çocuğu sanki kuduz bir ayının pençelerinden kurtarır gibi onu uzaklaştırdı. Hızla dışarı çıktı ve Suri'yi keenig ve Brin ile baş başa bıraktı.

İkisi de mutlu görünmüyordu. Sanat o anda pek bir fikir vermiyordu. Tek hissettiği gürültüydü. Sanatsal olarak, kamp sanki hepsi aynı anda bağırarak heyecanlı bir kalabalığın içine girmiş gibi hissettiriyordu. Sesler birbirinin üzerine çıkıyordu, tek bir şey kesindi: önemli bir şey oluyordu, büyük bir şey olmak üzereydi. Sanat ona, Persephone'nin çadırının ruhani açıdan bir kavşak, bir karar noktası olduğunu söyledi, sadece onun için değil, belki de tüm dünya için.

Yavaşça ayağa kalkan Suri, iki kez yutkundu. *Neler oluyordu?* Keenig'e ve Yolların Bekçisi'ne baktı. Suri en son bu kadar önemli hissettiği zaman, Malcolm'un ondan başka bir gilarabrywn yapmasını istediği demirci dükkânındaydı. Malcolm görüldüğünden çok daha fazlasıydı; *ne* olduğunu ise Suri hâlâ çözememişti. Suri onu yıllardır görmemişti. Bildiği kadarıyla kimse görmemişti.

Bu anısal alametlerin bir araya gelmesinin, garip adamın dönüşünü müjdelediğini düşünerek, çadırın içinde bir kez daha etrafına baktı, ama Malcolm orada değildi. Sadece Persephone, Brin ve o vardı... *Dünya üçümüzün üzerinde mi dönecekti?*

"Seni uzun zamandır görmemiştım," diye başladı Persephone. "İyi görünüyorsun. Çok büyümüşsün."

Küçük alanı böylesine önemli bir endişe doldururken, sıradan sohbetler saçma geliyordu. *Onlar bunu hissetmiyor olabilir mi? Benim hissettiğim gibi olmadığını biliyorum*

Yine de, bir şeyler hissettiklerinden eminim. Hissetmeleri gerekir. Persephone'nin "bu sadece sıradan bir ziyaret" tavrına uyararak, Suri karşılık verdi: "Yani, o eski oyunu mu oynuyoruz? Senin bariz olanı söylediğin ve benim de aynısını yapmam gereken oyunu mu? Tamam. Yaşlı ve yorgun görünüyorsun; Nolyn daha uzun ve Brin'in parmaklarında mürekkep lekeleri var. Nasıl?"

Suri bunu yüzlerinden okuyabiliyordu. İkisi de haberle patlamak üzere olan birinin gerginliğini taşıyordu. Ayrıca endişe de vardı, toplantının nasıl sonuçlanacağına dair ciddi bir endişe. Ona söyleyecekleri önemli bir şey vardı — *hayır, bana soracakları bir şey vardı* — ama söyleyeceklerinin ne kadar önemli olduğunu anlamıyorlardı.

"Şey..." Persephone açıkça kelimeleri arıyordu. "Gifford'un dersleri nasıl gidiyor?"

"İyi. Artık iyi kısma geçebilir miyiz?"

"İyi kısma mı?" Persephone şaşkın görünüyordu.

"Bana, dünyanın gidişatını değiştirecek bir şey soracaksın, ki itiraf etmeliyim ki, dün akşam ne yediğimi anlatmaktan çok daha heyecan verici, tabii soracağın şey buysa.

Nyphron burada değil, bu yüzden o farkına varmadan binlerce kez hayır demeyeceğim. Ama sormak için can attığın önemli bir şey var. Ee, nedir o?"

İkisi gülümsedi, Brin omuz silkti ve Persephone nefes aldı. Sonra keenig'in gözleri ciddileşti. "Suri, Grandford Savaşı sırasında tapınağa barış isteyen bir mesaj gönderdim."

"Arion'un mesajı mı?" Suri bu haberi duyunca

sırıttı. "Evet, aynen öyle."

"Ve?"

"Ve bir yıl boyunca cevap gelmedi. Sonunda cevap geldiğinde, fane ilgilendiğini söyledi. Bu beş yıl önceydi, bizim için büyük bir zafer olan Yüksek Ovalar Savaşı'ndan kısa bir süre sonraydı. Sonra Nyphron kayıtsız kalmaya başladı ve üzülerək söylüyorum ki ben de ısrar etmedim. Harwood'daki İlk Savaş'ta şans tersine döndü, ezici bir yenilgi aldık ve o zamandan beri, her iki tarafta da beş yıl süren savaş ve ölümler yaşadık. Nyphron ordusunu ve orman baskınlarında birçok cesur adamımızı kaybetsek de, kuvvetlerimiz hala güçlü. Fhrey, sayıca üstünlüğümüz karşısında güçsüz, biz de onların nehri karşısında güçsüzüz ve savaş böylece devam ediyor."

Persephone durakladı ve derin bir nefes aldı. "Barışla ilgili tüm konuşmalar bu kadar yıl boyunca sessiz kaldı, ta ki şimdiye kadar." Brin'e konuşması için işaret etti.

"Tapınakla iletişim kurmak için kullandığımız yöntem çok sofistike değildir. Mesajların taşınması için kuşlar kullanılır ve mesajlar küçük ve hafif olmalıdır. Ayrıca, Fhrey yazısı, tek tek kelimeleri temsil eden sınırlı sayıda sembolden oluşur. Bu yazı, basit olayları bildirmek veya isteklerde bulunmak için kullanılır. Karmaşık konuşmalar için Estramnadon'a uçmak üzere eğitilmiş çok sayıda güvercin gerekir, ancak bu güvercinler çok azdır. Böyle bir sistemle barış müzakeresi yapmak imkansızdır." Bekçi küçük bir parşömen şeridi gösterdi. "Bu, fane'den yeni gelen mektup.

"Notu açtı ve okudu

*"Savaşı durdurmak
istiyoruz. Avempartha
ile buluşun.
Birini gönder.*

*Hain Fhrey
gönderilmesin. Rhune
lideri gönderilmesin.
Rhune Miralyith
gönderilsin."*

"Dediğim gibi, elimizde sadece birkaç sembol var," diye özür diledi Brin. "Çok mantıklı gelmeyebilir."

Açıklayamadığı için hayal kırıklığına uğramış görünüyordu, ama endişelenmesine gerek yoktu. Suri gayet iyi anlamıştı. Bu süreç, tavuk kemiklerinden tanrının mesajını okumaktan farksızdı.

"Bizim yorumladığımız şekliyle," diye devam etti Brin, "onlar Nyphron veya diğer Instarya ile Nyphron veya diğer Instarya ile hiçbir şeyi tartışmayı reddediyorlar, çünkü onları kanun kaçağı olarak görüyorlar. Ayrıca Persephone'ye de güvenmiyorlar, muhtemelen

Alon Rhist'i kaçırarak savaşı kışkırttığını düşündükleri için. Ayrıca o bir insan ve bu da onların pek hoşuna gitmiyor. Ama bizce onlar seni ikisinin arasında bir yerde görüyorlar, yani kendileriyle özdeşleştirebilecekleri bir Rhune."

"Avempartha'ya gitmeni istiyorlar," dedi Persephone, "ve sen oraya tek başına gitmek zorunda kalacağım. Bir bakıma bu iyi bir şey. Bir heyetin uzlaşmaya varmak için uzun zaman alacağını düşünüyorum. Eğer bire bir görüşme olursa, şansımız daha yüksek olur.

Persephone öne çıktı ve ellerini mistikin omuzlarına koydu. "Suri, çok şey yaptın. Crescent Ormanı'nda benim hayatımı, Neith'te ise tüm grubumuzu kurtardın. Sen olmasaydın Alon Rhist ele geçirilirdi. Ve bunların hiçbirisi, katlanmak zorunda kaldığın dehşetle kıyaslanamaz

... fedakarlık yaparken... " Durdu ve zorlukla yutkundu. "Sen herkesten çok daha fazlasını yaptın ve benim senden bunu istemeye hakkım yok..."

"Ben yapacağım," dedi Suri.

Persephone, onun ani kabulü karşısında şaşırılmış görünüyordu. "Suri, bu çok tehlikeli. Yalnız başına kalacaksın."

Mistik başını salladı.

"Suri, o kulenin içinde ve çevresinde düzinelerce, belki de yüzlerce Miralyith var. Seni öldürebilirler. Bu bir tuzak olabilir. Tapınak senin neler yapabileceğini biliyor ve bu seni ortadan kaldırmak için bir tuzak olabilir. Bence biraz

biraz zaman ayırıp

düşünmelisin..."

"Yapacağım dedim."

Persephone hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Sanırım tam olarak anlamıyorsun..."

Suri başını salladı. "Nyphron'da her şey hayır, hayır, hayır, ama o yine de dinlemiyor. Şimdi de sen evet, evet, evet'e kulak tıkıyorsun."

Persephone, o düşünceyi silmek istercesine elini saçlarında gezdirdi. "Suri, sadece bu konuyu dikkatlice düşünmemiş olabileceğinden endişeleniyorum."

"Hayır, öyle değil, ama sorun değil." Suri uzanıp keenig'in elini tuttu. "Güven bana. Suçluluk hakkında *çok şey* biliyorum. Ve sen suçluluk hissetmene gerek yok. Senin için ya da tapınağın isteği olduğu için yapmıyorum bunu. Bunu yapıyorum çünkü bu benim yolum. Arion bunu gördü. Bu *benim* Gifford'un Yarışı. Ve bu sefer, sadece benim hayatım tehlikede olacak. Bu hoş bir değişiklik olacak." Gülümsedi.

"Bunun olacağını biliyordum. Bunu bekliyordum. Tam olarak *bunu* değil, ama Malcolm benden kalmamı istedi ve zamanı geldiğinde nedenini anlayacağımı söyledi. İşte

bu."

"Malcolm mu? Onun bununla ne ilgisi var?"

"Sadece yaprakları beklediğimi ve şimdi Siyah Ağaç'a dokunma sırasının bana geldiğini söyleyelim. Arion bana kanatlar verdi. Onları kullanma zamanı geldi."

ONUNCU BÖLÜM

TRESSA'NIN SORUNU

İyilik, çoğu zaman başkalarının görmezden geldiği şeyleri görmek kadar basittir. — BRİNİN KİTABI

Brin, Persephone ve Suri ile görüşmesi sırasında yağmur yağmaya başlamıştı, ancak ayrılma vakti geldiğinde, Brin yağmurun bir anlığına durduğunu fark ederek sevindi. Çadırına ulaşmadan önce, hıçkırık sesleri Keeper'ın dikkatini çekti, ancak sesin kaynağını takip ettiğinde sadece Tressa'yı buldu. Brin kendine yürümeye devam etmesini söyledi.

Normalde yaşlı kadından kaçınırdı. Tressa hiçbir zaman hoş bir insan olmamıştı, ama kocasının ölümünden sonra daha da kötüleşmişti. Çok içki içer, her fırsatta tanrılara küfür eder ve kalan nefesiyle herkese kalan nefesiyle küfürler yağıdırıyordu. Söylentilere göre erkeklere taş atıyor ve çocuklara tükürüyordu.

Herkes Tressa'ya bir hayaletmiş gibi davranıyordu, onu sadece görmezden gelmekle kalmıyor, sanki hiç var olmamış gibi davranıyorlardı. Dünyanın geri kalanı için bu kadın ölmüştü. Tressa'nın ne kadar tamamen kopuk olduğunu görünce Klan, Brin neredeyse ona acımişti, ama herkesin bildiği gibi Tressa'nın kaderini hak ettiğini bildiği için gerçekten umursamaktan vazgeçti. Kimse onun kocasıyla Persephone'yi öldürmek için komplo kurduğunu kanıtlayamadı, ama genel kanı onun idam edilmesi ya da en azından sürgüne gönderilmesi gerektiği yönündeydi. Bunun yerine

Persephone merhamet gösterdi; klanın geri kalanı ise göstermedi. Canlı insanlardan hayaletler böyle yaratılırdı, ama bu Tressa'nın kendi hatasıydı.

O öğleden sonra, Brin Tressa'yı Şifa Bölgesi'nin hemen dışındaki çamurda buldu. Dizlerinin üzerine çökmüş, vücudu titreyerek hıçkırığa hıçkırığa ağılıyordu. Kadının eski breckon mor'u çoktan omuzlarından çürümüş ve onun yerine giydiği korkunç, büyük beden erkek gömleği sıırıslıklam olmuştu. Keçeleşmiş saçları çamura sarkmış, üst kollarına ot parçaları yapışmıştı

kollarına yapışmıştı. Ağzından salya damlıyordu ve yüzünün birkaç santim altındaki su birikintisine sıvı bir ip ile bağlıydı.

Sadece Tressa. Muhtemelen sarhoş. Yürümeye devam et. Ama Brin'in ayakları hareket etmeyi reddetti. Daha önce hiç bu kadar mutsuz birini görmemişti.

"Neden?" diye bağırdı Tressa ve yumruğuyla su birikintisine vurarak bir patlama yarattı. Başını ağır gri bulutlara doğru kaldırdı ve bağırdı "Bu çok mu fazlaydı? Bana şunu veremez miydin...?" Geri kalan sözleri hıçkırıklara boğuldu, karnını tutarak bir kez daha ikiye katlandı ve ıslak toprağa ağlayarak yığıldı.

Brin olduğu yerde donakaldı. Tressa'yı bu halde görmek, ne yapmış olursa olsun, izlemesi acı vericiydi.

"Tressa?" Brin yasak kelimeyi söyledi.

Aşakılık kadın şaşkınlıkla başını kaldırdı.

"Ne oldu?" diye sordu Brin. Bu soru aptalcaydı. Kadın, kocasının ölümü ve yalnız ve nefret dolu bir şekilde kalması nedeniyle şüphesiz üzgündü. Yine de bu soru, kadına iyi olup olmadığını sormaktan çok daha iyiydi. Tressa yıllardır *iyi* değildi.

Tressa konuşmadı, sadece Brin'e bakıp hıçkırdı.

Başka bir gün olsaydı, Brin biraz deli ve çok tehlikeli olan Tressa'nın öne atılıp saldırmasından endişe duyabilirdi. Kadın mantıksız davranışlarıyla ünlüydü ve o anda deliye dönmüş gibi görünüyordu.

Ancak Tressa'nın kırmızı ve şişmiş gözlerinde Brin nefret ya da öfke görmedi. Tek gördüğü çaresizlik ve yorgunluktu. Tressa'nın koyu renkli göz bebeklerinde Brin kendi yansımasını gördü.

"Brin?" dedi Tressa. "Ne istiyorsun?"

Brin yaklaştı. "Yapabileceğim bir şey var mı?"

Hâlâ nefes nefese olan Tressa başını salladı ve "O öldü" diye çıkardı.

"Konniger mi?"

Tressa'nın gözleri fal taşı gibi açıldı ve yine ağlamaya başladı. Bir an için Brin, onun yine ağladığını sandı, ama sonra yanıldığını fark etti. Tressa'nın sesi çılginca, histerik bir kahkaha ile çınladı.

Sonunda tamamen delirmişti.

"Elan'ın şişko kıcı, hayır!" dedi Tressa. Kahkahası kesildi ve yukarı doğru atılan bir topun bir anlığına havada asılı kalıp sonra tekrar düşmesi gibi, belirsiz bir durumda kaldı. Sonra tekrar ağlamaya başladı.

"O zaman kim?" Brin, Tressa'nın fark etmediği su birikintisinin etrafından dolaşarak bir adım daha attı.

Tressa, cevap vermek için nefesini tutarak, "Gelston" dedi. Daha derin bir nefes almayı başardı. "O piç kurusu, yıldırımından kurtuldu, Grandford Savaşı'ndan sağ çıktı, ama bugün... bugün..." Sarsıldı, nefes nefese kaldı ve burnunu çekti. "Az önce öldü. Onu yatağında yatarken buldum, gözleri çadırın girişine bakıyordu. Sanki beni bekliyormuş gibi görünüyordu.

yaşlı piç kurusu benim kim olduğumu bilmiyordu."

Yağmur tekrar başladı, ama Brin bunu neredeyse fark etmedi.

Gelston, babasının kardeşi, yani Brin'in amcasıydı. Brin'in anne babası öldüğü gün, o yıldırım çarpmasından kurtulmuş ama bir daha asla eski haline dönememişti. Hastalıklı ve hafızası zayıf olan Gelston, Brin'in nadiren yaptığı ziyaretlerde onu tanıyamamıştı. Son ziyaretinde, ona *tatlı balım diye* seslendi ve iz bırakacak kadar sert bir şekilde bileğini tuttu. Ondan sonra, gelmemek için bahaneler uydurdu. Birinin ona baktığını duymuştu, ama bunun Tressa olduğunu hiç tahmin etmemişti.

"Mutlu olmam gerekirdi, biliyor musun?" dedi Tressa, çamurlu elinin tersiyle ağzını silerek. "Neredeyse yedi yıldır birlikteyiz ve o, çarşaflarını temizlediğim, ona yemek pişirdiğim, onu beslediğim ve pantolonunu kirlettiğinde kışını yıkadığım halde, bana bir kez bile teşekkür etmedi." Yağmurun şiddetini artarken, ağzı derin bir kaş çatışıyla bükülmüştü. "Ama" — Tressa tekrar titremeye başladı — "bir keresinde bana sarıldı." Alt dudağı titriyordu ve kollarını vücuduna sararak sallanmaya başladı. "Bu birkaç yıl önceydi ve hala o hissi hatırlıyorum... en azından bir kişinin benden nefret etmediğini hissetmenin nasıl bir şey olduğunu." Ağlaması yeniden başladı.

Şimdi Brin de ağlıyordu.

"Annenin sana daha iyisini öğrettiğini biliyorum," dedi Padera, genç kadın çadırın girişinde dururken, sırlıslık ve tereyağı çalkalamak için yeterli güçle titreyerek.

Brin yağmurun yağışını izledi. Gri yağmur damlaları tarlaya eğik açılarla düşüyordu ve İyileştirme Bölgesi'nin uzak tarafındaki çadırları bulanık ve soluk göstermişti. Fırtınanın sesi çok yüksekti, çadırın brandasına şiddetli bir şekilde vuruyordu.

"O kıyafetleri çıkar." Padera yataktan bir battaniye aldı. "Ve bana ne olduğunu anlat. Böyle bir havada neden dışarı çıkmıştın?"

Brin, ıslak elbisesini çıkarmak için zorlu bir sürece başladı, ama elbise inatla çıkmak istemiyordu. "Gelston öldü."

"Bir şey mi öldürdü onu?"

"Hayır," dedi Brin, tüyleri diken diken olmuş teninden elbisesini çıkarırken. "Tressa, onun öldüğünü söyledi. Yatağında vefat etmiş."

"Tressa mı?" Padera şüpheli ve onaylamayan bir tonla konuştu.

"O ona bakıyordu. O benim amcamdı, kanımdan canımdı, ama Tressa tüm işi yaptı."

"Onun eşyalarını bal likörü ve bira ile takas ettiğini mi kastediyorsun?"

"Hayır, öyle değildi," dedi, ama sonra Tressa'nın giydiği gömleğin Gelston'a ait olduğunu fark etti.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Padera, Brin'i battaniyeye sararken ve büyük bir bezle saçlarını ovuşturup suyu silkelerken sordu.

"Neden? Sana öyle mi söyledi? Bir bira bardağının kenarında sana özverili olduğunu mu açıkladı?"

Brin, Padera'yı durdurdu ve gözlerine baktı. "Tressa çamurda oturmuş, hiç kimsenin görmediği kadar ağlıyordu. Bence... bence onu seviyordu."

Padera'nın yüzü, sanki süt kesilmiş gibi buruştu. "Yıldırım çarpmış olsa bile, Gelston'ın zevki daha iyiydi..."

"Öyle değil." Brin, yaşlı kadının ellerini kalçalarına koyarak sözlerini pekiştirdiği için saçlarını sallayarak sözlerini bitirdi. "Orada olman gerekirdi; bu gördüğüm en üzücü şeydi. Bu kadar nefret edilmeyi hayal bile edemiyorum."

"İnsanların Tressa'dan nefret etmelerinin iyi nedenleri var."

"Ama benim demek istediğim, Gelston onun sahip olduğu tek şeydi. Bütün dünyada, o tek kişiydi ve... ve o bile onu bir günden diğerine hatırlayamıyordu. Bunun ne kadar acınası bir durum olduğunu görmüyor musun?"

"Persephone'yi öldürmeyi başarsaydı sen nasıl hissederdin? Reglan'ı öldürdüğünü de unutmayalım."

"Hayır, öldürmedi. Onu Konniger öldürdü." "O, onun karısıydı."

"Bu onu suçlu yapmaz, sadece erkekleri iyi değerlendiremeyen biri yapar. Persephone, Tressa'nın ölüm emrini verebilirdi, ama vermedi. Eğer kral onu suçlu bulmuyorsa, biz kim oluyoruz da onu yargılıyoruz?"

Padera, Brin'i omuzlarından tutup, çarkın yanından geçerek yatağa götürdü. Yumuşak yün battaniyelerle örtülü büyük saman çuvalı, oturduklarında hışırdadı. Yukarıda, yağmur kumaş çatıya vuruyor, rüzgâr giriş kapısının kanadıyla oynuyordu.

"Persephone kendi iyiliği için fazla nazik."

"Bu muhtemelen doğru, ama ya o haklıysa? Ya Tressa masumsa? Belki de Konniger'in neyin peşinde olduğunu bilmiyordu. Bu durumda masum birini cezalandırmış oluruz." Padera itiraz etmek için ağzını açtı, ama Brin devam etti. "Ve planlamaya yardım etmiş olsa bile, içmek istediğinde dudaklarından su akamaz, güneş de yüzüne parlamayı reddetmez. Öyleyse *biz* kim oluyoruz da Tressa'yı cezalandırıyoruz? Bu çok acımasızca geliyor."

"Dün böyle düşünmüyordun."

"O, Tressa'yı çamurda ağlarken görmeden önceydi. Onu, Persephone'nin koltuğuna oturmaya hakkı olmayan kibirli bir cadı olarak görürdüm. Annemle kavga eden ve Moya'nın Stump ile evlenmesi gerektiğini düşünen kişi. Stump ile evlenmesi gerektiğini düşünen biri."

"Peki şimdi?"

"Bilmiyorum." Brin tekrar yağmura baktı. "Ama ona gerçekten üzülüyorum." Padera'nın buruşuk yüzünü inceledi. "Sen benim saçma davrandığımı düşünüyorsun. Benim sadece genç, aptal, naif bir kız olduğumu."

Padera, Brin'in bacaklarını kendine doğru çekip kendi kucağına koydu ve Keeper'ın ayaklarını kuruladı. "Birincisi, sen artık bir *kız* değilsin. Sen yetişkin bir kadınsın.

İkincisi, bence Persephone'ye çok benziyorsun." Sonra omuz silkti. "Keşke dünya sizin gibi genç, aptal, naif kadınlarla dolu olsaydı. Öyle olsaydı, dünya daha iyi bir yer olurdu."

"Yarın ilk iş onu arayacağım." "Ne için?" diye sordu yaşlı kadın.

"Onun arkadaşı olmak için."

"Tressa bunu hak etmiyor, hele ki senin kadar iyi birini hiç hak etmiyor." "Umurumda değil."

"Umutlanma. Tressa çok inatçıdır, kolay kolay arkadaş edinmez."

"Belki de ona bu fırsat verilmediği içindir. Ve onun hiçbir şey yapmasına gerek yok. Zaten bir arkadaşı var, sadece henüz bunun farkında değil. Bu yüzden ona yardım edeceğim."

"Bunu nasıl yapacaksın? Onun boğazına bir ruh mu tıkacaksın?"

Brin kaşlarını çatı. "Gelston öldükten sonra yapacak hiçbir şeyi kalmadı. Bir amacı, yaşamak için bir nedeni yok. Herkes gibi, o da kendini yararlı hissetmeye ve bir fark yarattığını hissetmeye ihtiyaç duyuyor. İyi olduğu bir şey olması ona gurur verecektir.

gurur verecektir."

"Tressa'nın iyi olduğu tek şey içmek."

"Ona başka bir şey vereceğim." Brin gülümsedi. "Ona okumayı öğreteceğim."

Tressa, bir elin yüksekliğinden daha fazla olan, düzgünce istiflenmiş parşömen yığınınına baktı. Daha önce böyle bir şey görmemişti. Her bir sayfa küçük işaretlerle, bir taraftan diğer tarafa sıralar halinde uzanan çizgilerle kaplıydı. Tressa bir sayfayı kaldırdı, sonra bir başkasını. Hepsi çok güzeldi. "Bunları sen mi yaptın?"

Genç kadın, geçirmeden veya kusmadan kocaman bir bardak birayı bir dikişte içmiş gibi gururla başını salladı.

O ve Brin, kampın hemen batısında akan küçük derenin kıyısındaki bir battaniyenin üzerine oturdular. Bir önceki gün yağın yağmur dereyi kabartmıştı, bu yüzden dere kayaların üzerinden gürültülü bir şekilde akıyordu. Bekçi, Tressa'yı yeni bir elbise dikme sözü vererek onu oraya getirmişti. Tressa bunun bir bedeli olacağını biliyordu ama Brin'in aklındaki planı dinlemeye hazırды.

"Bunlar ne için?" diye sordu Tressa.

"Gelecek nesillerin neler olduğunu bilmesi için kalıcı bir kayıt tutmak için."

"Bu senin işini elinden almaz mı?"

Brin başını salladı. "Bana yeni bir iş verir, sana da bir iş verebilirim. Sana okumayı öğretmek, bu işaretleri anlamayı sağlamak istiyorum." "Dur, beni bir Bekçi mi yapmak istiyorsun?"

Brin başını salladı. "Tam olarak değil, hayır. Ben sadece..."

"Ne kadar sürecek?" Yığının dikkatle inceledi. Bir şeyler tutarsızdı. Elbiseyi istiyordu, ama ne pahasına?

Brin güldü. "Başka yerlerde acil işlerin var, değil mi?"

"Belki de yok," dedi Tressa, kadının tavrından hoşlanmayarak, "ama neye bulaştığımı bilmek istiyorum." Yığının sanki onu ısıracakmış gibi dokundu. "Dokuma ve dikiş konusunda annen kadar iyi misin?"

Brin başını salladı. "Evet, bana iyi öğretti. İplik ve kumaşım hazır."

Tressa, geleneksel Rhen deseniyle yapılmış, güzel, düzgün ve temiz olan Brin'in giysisine baktı. "İpliği uyumlu olacak şekilde boyayacak mısın?"

"Tabii."

Tressa kumaşa özlemle baktı. Gelston'ın eski geceliği kirli ve yırtık pırtık olmuştu, dirseklerindeki delikler her geçen gün daha da büyüyordu. Sonunda parçalanınca, elinde hiçbir şey kalmayacaktı.

Ama bunun bir önemi yoktu. Kimse bana bakmıyordu.

Ama önemliydi.

Tressa o kadar hızlı ve o kadar derine düşmüştü ki, bu düşüşten sağ kurtulduğuna kendisi de şaşırılmıştı. Eskiden İkinci Sandalye, yani şef'in karısıydı. Şimdi ise

Malcolm ile konuştuktan sonra hayatının düzeleceğini düşünmüştü, ama bu altı yıl önceydi. Onun veda hediyesi hiçbir fark yaratmamıştı. *Dünyadaki en değerli şey*, ününe layık olamamıştı. Malcolm ortadan kayboldu ve bahsettiği kafes hiç ortaya çıkmadı. *Belki de Raithe'ye söylediği gibidir, belki de düşen bir taşı beklenen yolundan saptıran biri sayesinde gelecek değişmiştir.* Tressa için hiçbir şey olmamış, hiçbir şey değişmemişti.

Evet, değişti, diye düzeltti kendini. Daha da kötüleşti.

Gelston ölmüştü.

Tressa, değersiz bir anahtar, kirli bir gömlek ve gururu ile baş başa kalmıştı; son ikisi de aynı durumdaydı. Onuru paramparça, lekelenmiş ve dağılmıştı, ama yine de kalan parçaları tutmaya devam etti, onları bir arada tutmaya çalıştı.

O anda gerçeği anladı. Brin aslında ona bir elbise dikmeyi teklif etmiyordu. Kimse Tressa'ya hiçbir şey vermezdi. "Neden birdenbire bunu yapıyorsun? Bu bir tür numara mı? Beni küçük düşürmek için mi?"

Bunu söylerken, parçalar yerine oturmaya başladı. "Başkaları da var izliyor musun? Uzun otların arasında saklanıyorlar, değil mi? İnsanlar saklanıp benim aptallığıma gülüyorlar mı? Benim ne kadar zavallı olduğumu düşünerek gülmek için, karalamaların konuşabildiğini düşünmemi sağlayacaksınız. Elimde sadece bu olduğu için bir elbise için her şeyi yapacağımı düşündün..." Kirli, büyük beden gömleğini işaret etti.

Tressa'nın boğazı, sanki bir el sıkılmış gibi sıkıştı. Gelston'ı bir kez daha düşündü. Ona kendi gömleğini verişini düşündü. Yıldırım çarpıp aptal olan bir adam bile ona bundan daha fazla şefkat göstermişti... bundan...

Yüzü öfkeyle gerildi. "Sen de annen gibi çürümüş bir kaltaksın. Sen busun. Peki, elbisenle ve senin..." Tressa, özenle istiflenmiş gülünç parşömenlere baktı.

— "berbat kitabınla ne yapabileceğini biliyorsun!"

Brin onu durduramadan, Tressa yığının yarısını kapıp nehre doğru fırlattı. Tek tek sayfalar havada dağıldı, sonra sonbahar yaprakları gibi yere düştü. Birkaç tanesi suya düştü ve uzaklara sürüklendi.

Tressa bu iğrenç ve sapkın şakaya kanmadığı için Brin'in hayal kırıklığıyla kaşlarını çatmasını bekliyordu, ama

Brin dehşet içinde çığlık attı.

Genç kadın dereye doğru koştu ve Tressa, Keeper'ın nehir kenarındaki sivri kayalıklarda kendini neredeyse öldürürken, kurtarabileceği kadar sayfayı kurtarmak için dalış yaparken şaşkınlıkla izledi. Yüz sayfadan fazlası vardı, ama Yirmi taneden fazlasını kurtaramadı. Geri kalanlar, kabaran akıntıya kapılıp gitti. Brin kendini kıyıya çekti ve yarısı suda yarısı suda kalacak şekilde dizlerinin üzerine çöktü. Sayfaları göğsüne sıkıca bastırarak ağladı.

Hâlâ kalan parşömenleri elinde tutan Tressa'ya baktığında yalvarmaya başladı. "Hayır, lütfen!" Brin hiçkırıklar arasında yalvardı. "Lütfen yapma, lütfen. Çok uzun zaman harcadım... Çok çalıştım. O sayfalar benim ailemi... benim ailemi... benim..."

Tressa ona şaşkınlıkla baktı.

Brin gözlerini sildi ve kıyıya tırmandı. Bekçi, Tressa'nın elinden kalan sayfaları alırken başka bir şey söylemedi. Sonra hepsini battaniyeye topladı.

Brin, bohçasını kucakladı ve "Padera haklıydı. O her zaman haklıdır" dedi. Yeni gözyaşları akarken, dönüp evine doğru yürümeye başladı.

Ertesi gün öğleden sonra Keeper hala yataktan kalkmamışken Padera, Brin'e "Dünyanın sonu değil" dedi. Bu, onun bunu söylediği sekizinci seferdi. "Sen herkesten daha iyi bilirsin ki daha kötüsü de olabilir."

Brin'in azalmış yığınının geri kalanı, önceki gün düşürüldüğü gibi hala battaniyeye sarılmıştı.

"Anlamıyorsun," dedi Brin, yastığa doğru konuşurken sesi boğuk çıkıyordu. "Bu ikinci kez oluyor. İlk kitabım Alon Rhist'te yok oldu."

"Yani, nasıl düzelteceğini zaten biliyorsun. Şimdi kalk ve bir şeyler yap. Kendine acımayı bırak. Roan'a git, daha fazla mürekkep al ve yeniden başla. Burada kendini acımaya devam etmek hiçbir şeye yardımcı olmuyor."

"Sorun sayfalar değil. Anlamıyor musun?"

Yaşlı kadının yüzündeki şaşkın ifade, açıkça anlamadığını gösteriyordu.

Brin oturdu. Hala önceki gün yatarken çıkarmayı başaramadığı elbisesini giyiyordu, bir daha gün ışığını görmemek umuduyla.

Tesh'in orada olmasını, kollarını etrafında hissetmek istediğini diledi, ama o hep yoktu. Kuzey Lejyonu'nun prymus'u olarak, ormanı nadiren terk ederdi.

Malcolm ile konuşmasından bu yana yıllardır Brin, başkalarına okumayı öğretmeye çalışmıştı. İlk başta herkes çok meşguldü. Sonra da hala çok meşguldüler. Roan'a öğretmeye çalışmıştı, onun bu konuda en iyisi olacağını düşünerek. Başlangıçta her şey harika gitti. Roan sistemi hemen anladı, ama çok az zamanı vardı. Herkes ondan bir şeyler istiyordu. Tressa, kampta işi olmayan tek kişiydi çünkü kimse bu sefil kadına görev vermek için onunla yeterince uzun süre konuşmak istemiyordu.

"Sayfalar hiçbir şey ifade etmiyor," dedi Brin, Padera'ya. "Kimse onları okuyamazsa, hiçbir anlamı yok."

"Fhrey okur."

"Aslında hayır. Onların sistemi listeler ve komutlar içindir. Bir kelimeye bir sembol. Esnek değildir ve *çok* sınırlıdır. Benim işaretlerim sesleri temsil eder, yani söyleyebileceğiniz her şeyi yazabilirim. Fhreyler benim sayfalarımı diğerlerinden daha fazla okuyamazlar. Malcolm, yazdıklarımın evrensel hale gelebileceğini ve gelecekte herkesin kitabımı okuyacağını söylemişti, ama görünüşe göre yanılmış."

Padera'nın yüzündeki şaşkınlık kayboldu ve yaşlı kadın yanına oturdu. "Tressa sadece birkaç sayfayı yok etmedi. Senin hayallerini de yok etti."

Padera onu sıkıca kucaklarken Brin'in yanaklarından gözyaşları süzüldü.

"Hayır, durum bundan daha kötü. Tam ve doğru bir tarih yazma şansımızı yok etti. Yüzyıllar sonra kimse ne olduğunu bilmeyecek. Sayfaları yeniden yazmayacağım. Bir daha asla yazmayacağım. Yapamam."

"O zaman sen gerçekten aptalsın," dedi Tressa.

İkisi de Tressa'nın durduğu çadırın girişine baktılar, Tressa öğleden sonra ışığında silüet gibi duruyordu.

"Ve ben sopamı elime aldığımda, *sen* morarmış ve çürümüş olacaksın!"

Padera homurdandı ve kalkmak için harekete geçti.

"Sakin ol, yaşlı cadı, sorun çıkarmaya gelmedim."

"Doğduğundan beri başka bir şey yapmadın," diye karşılık verdi Padera.

"Bu doğru, ama bugün değil. Buraya sadece... şey, al bakalım." Brin bir şeyin yere çarptığını duydu. Yatağın kenarından aşağıya baktı.

Nemli parşömenlerden oluşan bir yığın gördü, belki elli kadar.

"Hepsini bulabildim mi bilmiyorum, ama bulabildiğim tek şey buydu ve çok iyi aradım." Tressa bir adım geri çekildi ve Brin onun ne kadar kirli olduğunu görebildi. Son görüşmelerinde olduğu gibi sadece kirli değil, gerçekten iğrenç bir manzaraydı. Kadın çamurla kaplıydı. Gelston'ın eski gömleği yer yer yırtılmıştı ve Tressa'nın

yanaklarında, alnında ve kollarında çizikler vardı. Bazıları hala kanıyordu. "Neyse, işte buradalar."

Tressa dönüp gitmek üzereydi.

"Bekle!" Brin yataktan fırladı.

"Ne?" Tressa döndü. "Özür falan mı istiyorsun?" "En azından bunu yapabilirsin, seni aşağılık sarhoş," diye bağırdı Padera.

"Hayır," dedi Brin. "Hayır, ben... Ben sadece..." Brin yatağın yanındaki sepete koştu ve Brin'in elbisesiyle aynı Rhen deseninde dokunmuş bir yün kumaş parçası çıkardı. "Bunun uygun olup olmadığını bilmek istedim. Bilirsin, elbisen için?"

Tressa çadırın dışında durmuş, aynı inanmazlıkla ona bakıyordu.

"Tabii, okumayı öğrenirsen, demek istiyorum."

Padera *pfft* diye bir ses çıkardı, bu da Tressa'nın başını sallamasına neden oldu. "Yaşlı cadı haklı. Ben hiçbir şey öğrenemem. Bu ikimiz için de zaman kaybı olur."

"Yine de yapacağım. Öğrenmeye *çalışırsan* sana verebilirim."

Tressa gözlerini kısarak, "Aptal olma. Bu hiç mantıklı değil," dedi.

"Aynı şey senin için de geçerli, sen dünyanın lanetli belası," dedi Padera. "Kış yaklaşırken çalıntı, ince keten giysilerle dolaşıyorsun ve bu kadın sana, senin gibi olanlardan daha iyi

senin hak ettiğinden daha iyi bir giysi dikmeyi teklif ediyor ve sen de bağırp çağırıyorsun? Brin aptalsa, sen de

—sen—seni tanımlayacak kadar kötü bir kelime yok. Ama sorun değil, çünkü o senin gibiler için zamanını boşa harcamamalı. O yüzden Gelston'ın çadırına geri dön ve onun soğuk cesedinin yanında kıvrıl, raow gibi kıvrıl.

Tressa çenesini sıktı, kollarını kavuşturdu ve Padera'ya meydan okuyan bir bakış attı, ama Keeper'a seslendi. "Tamam, Brin, olur. Anlaştık. O yaşlı cadı bunu istemiyorsa, benim için daha iyi olamaz. Ve o elbisenin kenarları kıvrımlı ve yakası dekolte olsun. Hala başka bir erkek bulacak kadar gencim."

Brin, Tressa'nın uzaklaşmasını izlerken gülümsedi. Kadın Padera, Bekçi'nin omzuna vurdu. "Tressa gibilerle uğraşırken yalvarmaya gerek yok. Ne dersen de, o bir savaşçı. Ve öyle birini istediğini yaptırmak için, ona savaştıracak bir şey ver." Yaşlı kadın ona göz kırptı ve sırtıttı. "Şimdi git, yerimdeki ıslak sayfaları topla."

ON BİRİNCİ BÖLÜM

TECHYLORS

Ormanın yaprakları gibi yere düştüler. Orada, onun için, hepsi için durumun nasıl olduğunu hiç bilmiyordum. Ben kampta kaldım, kitabımı yazdım, Tressa ile çalıştım ve kendimi hasta edecek kadar endişelendim. — BRİNİN KİTABI

Oklar yere düştüğü anda, Tesh vurulmadığını anladığı anda, hayatta kalacaklarını bildi. Orman zemininde yatıyordu, dirsekleri nemli yaprakların üzerine dayanmış, karnı bir ağacın köküne rahatsız bir şekilde yaslanmış. Nefesiyle titreyen sararmış eğrelti otlarının arkasından bakıyordu. Başının üstünde, ona atılan beyaz tüylü ok —şimdi düşmanlarının yönünü gösteren bir rüzgâr gülü— kestane ağacının yosunlu kabuğundan sıyrılıyordu. Tesh, okun olmadığı *güvenli* tarafa, ağacın dibinden kayarak geçmişti ve orada yatarak, ölü yapraklar ve nemli toprağı soluyarak dinliyordu.

Pusuya kaç kişinin düştüğünü bilmiyordu; adamları bağdırmamak için eğitilmişti. Birkaç kişi ölmüş olmalıydı. Böyle bir ok yağmuruna maruz kalıp en azından birkaç kişi kaybetmemek imkansızdı. Elfler doğuştan okçuydu ve Rhune askerleri artık Harwood'da metal giysiler giymiyordu. Şanslıydılar. Adımını durdurması Tesh'in hayatını kurtarmıştı. Bazen iyi şeyler olurdu. Çoğu zaman olmazdı, ama nadiren de olsa şans, Orinfar'ın bile engelleyemediği sihirli bir etki yapardı.

"Prymus?" Tesh, sağındaki eğrelti otlarından gelen yumuşak, endişeli bir ses duydu.

"Meeks?" diye sordu Tesh.

"Ne yapmalıyım, efendim?" Sözler aceleyle, biraz peltek ve çok sarsılmış bir şekilde söylendi.

Meeks yeniydi ve tam bir Techylor olmaktan uzaktı. Tesh'in lejyonunda savaşanlar, onun Galantianlardan uyarladığı yedi disiplinin hepsinde eğitilmişti.

Bu süreç birçok kişi tarafından saçma bulunurdu: çok uzun, çok zorlu ve kesinlikle çok aşırıydı. Adamlarının çoğu çıraklık eğitimini tamamlayamıyordu. Son beş yıl içinde, sadece Brigham Killian Tesh'in tüm disiplinlerde yetkinlik olarak kabul ettiği seviyeye ulaşmıştı, ancak her birinde en azından biraz yetkinlik sahibi olanlar, onun seçkin filosu Harwood Techylors'a kabul ediliyordu. Bir savaş gücü oluşturması gereken Tesh, kısmen eğitilmiş askerleri göndermek zorundaydı. Meeks de onlardan biriydi. Henüz on yedi yaşında olan çocuk, Harwood'a ilk kez gidiyordu.

Bu sefil ormana ilk kez geldiğimde onun yaşında olduğuma inanmak zor. Ama o günden önce bile yaşlıydım. Dureya ve Galantianların ona yaptıkları, beni herkesten daha hızlı büyüttü.

Harwood'a yapılan ilk geziler her zaman zorluydu. Yıllarca süren eğitim, acemileri ormanın gerçekliğine ve sizi öldürmeye çalışan görünmez bir düşmanın eşlik ettiği tarif edilemez dehşete hazırlamaya yetmedi.

"Alçakta kal ve..." Tesh başını kaldırdı, "ağacın güney tarafında *kal*. Ağacın arkasındasın, değil mi?"

Bir hışırtı. "Şimdi öyleyim."

Tesh başını salladı ve elflerin Meeks'i gözden kaçırmış olmasına şaşırdı. Tek cevap, çocuğun vurulmamış olması olmalıydı. "Güzel. Orada kal. Sakın bakma."

"İyi olacak mıyız?"

"Ölmedik, Meeks. Onlar her zaman serbest atış yaparlar. Onları bulmanın bedeli budur. Rahat ol, bir şey olmayacak."

Ani bir sağanak yağmur gibi, bir başka ok yağmuru sonbahar yapraklarını parçaladı. Hiçbiri Tesh'in yakınına düşmedi ve o hızla üç kez yüksek sesle ısıklık çaldı. Üçüncü ısıklıkta, sola yuvarlandı ve ayağa kalkarken iki kılıcını da çekti. İki adım ileri koştu, ayağını yere sağlam bastı, sola döndü ve tekrar koştu. Büyük ağaçları hedef aldı, onlara doğru koştu, sonra son anda yön değiştirdi. Ya bir ok ya da geç sezon arısı yanağından vızıldayarak geçti. Bir an sonra, koşarken bir meşe ağacının kabuğunu parçaladı. *Kesinlikle arı değildi.*

Onlara pusu kuran elfler, yolun kuzey tarafındaki ağaçların üzerinde yolun kuzey tarafındaki ağaçların üzerinde olacaktı. Savaşmak ve sonra kaçmak elflerin en iyi taktiği idi ve hedeflerinin bir tarafına yapışmak bunu kolaylaştırıyordu. Ağaçta saklanmanın tek dezavantajı, kaçmak için aşağı inmek zorunda olmaktı. Elfler hızlıydı, ama o kadar da hızlı değillerdi.

Akça ağaç.

Tesh, kırmızı yaprakları ve tırmanması kolay geniş dalları olan ağaca odaklandı. Yıllarca savaştıktan sonra, düşmanını görmeden ne yapması gerektiğini biliyordu

Çünkü sadece bir ok ona, Meeks'e ise hiç ok gelmemişti. Tesh, elflerin Techylors'tan daha az olduğunu tahmin etti. Dört ya da beş tane olduğunu tahmin etti; daha az sayıda saldırmazlardı. Okun tüyleri beyazdı. Harwood'da beyaz kuşlar yoktu ve beyaz oklar uzun süre beyaz kalmazdı. Okçu yeni bir askerdı. Savaşa gönderilen elflerin yaşı giderek genleşirken, Tesh, ocuk teriminin birkaç yüzyıllık birine uygulanabileceğini varsayarak, deneyimsiz bir grup çocukla savaştığını tahmin edebilirdi.

birkaç yüzyıllık birine uygulanabileceğini varsayarak, deneyimsiz bir grup ocukla

Tesh sağından bir çığlık duydu, yüksek tizli bir elf ığlığı. Ya Fhrey'lerden biri aşağı inmeye çalışırken dūřmūřtu — pek olası değildi, ama daha önce böyle bir řey gördüğü olmuştu

ya da Tesh'in adamlarından biri prymus'u ilk kan dökmeden önce yenmişti. Tesh, küçük bir açıklıkta iki hedef gördükten sonra hayal kırıklığı geçmişti. Sivri kulaklar, başlarını ona doğru çevirip bakarken titredi, tıpkı geyikler gibi. Bu ikisi, yapraklarla uyum sağlamak için kat kat boyanmış orman yeşili pelerinler giyiyorlardı. Bu durumda

Elfler Rhunes'un yay sırrını almışlardı, Tesh onların aldatıcı kıyafetlerini benimsemenin adil bir hareket olduğunu dūřündü. Bu, en azından hareket etmeden önce dostu dūřmandan ayırt etmeyi zorlaştırıyordu. Fhrey geyik gibi hareket ediyordu.

İki kalp atışı arasındaki sessiz aralıkta, bir çift ok Tesh'e doğru uçtu. Onları göremiyordu. Tesh'in fark ettiği tek şey yayların ınlamasıydı. Tepkisi içėüdüsel ve refleksseldi. Her iki kılıcıyla vücudunu çaprazlamasına savurdu ve bıçakları arasında kesilen tahta okların heyecan verici sesini duydu. Biri göğsüne çarpacak kadar yakındı.

Yeşil başlıklı iki elf, ağızları açık bir şekilde bakakaldılar.

"Sıra sizde," dedi onlara Runik dilinde, ikisinin de anlamayacağını bilerek. Umursamadı. Tesh sadece onların dikkatini çekmek, dengesini bozmak istiyordu. Elflerle savaşırken önemli olan řey buydu: dengesini bozmak. Dengesi bozulduğunda, bir göletteki kedi kadar çaresiz kalırlardı. Onlarca yıllık hayatlarını riske atan, kanlı Harwood'a yeni göç etmiş bu elfler çok korkmuştu ve Edgar ile Atkins'in onlara nişan aldığını hiç görmediler. Oklar neredeyse hiç ses çıkarmıyordu ve elfler dūřtüklerinde daha da az ses çıkardılar.

"Bu kadar," dedi Edgar, Tesh'e, cesetleri aramak için eğilirken. Otuz yaşında Sekiz, Edgar *yaşlı adam* olmuştu, sakalındaki gri saçların artması ve başlığının altında geri çekilen korkak sa çizgisiyle bu unvan daha da uygun hale gelmişti - adamın *stres çizgisi* olarak adlandırdığı şey.

"Cidden mi?" diye sordu Tesh, hayal kırıklığıyla. Yanıldığını umarak ormana baktı.

"Üzgünüm," dedi Edgar, okları Atkins'e uzattı. Elf yaylarından birini inceledi, sonra onu bir kenara attı. "Yine çocuklar. Yüz yaşında bile değiller, bahse girerim."

Orada fazla oyalanmadılar. Cesetleri olduğu yerde bırakarak, üçü ağaçların arasından patikaya doğru yürümeye başladı.

Tesh tiksintiyle başını salladı. "Bu saçmalık. Kaç kişi vardı?"

"Beş."

"Hepsi bu mu?" Tesh kaşlarını çattı. "Birkaç yıl önce, her ağacın arkasında Gri Oklar vardı! Kılıcında kan olmadan ormana giremezdin."

"Bu, memleketimizdeki aşırı avlanma gibi," dedi Atkins. "Harwood onların idi; şimdi bizim."

"Ama yine de tehlikeli," dedi Edgar, Meeks'in sol gözüne bir ok saplanmış halde yosunların arasında yattığı yeri göstererek.

"O gözetlemiş." Tesh iç geçirdi. "Başka kimse var mı?"

"Hayır," dedi Edgar. "Ah, Brigham'ın elinden bir ok geçti, ama iyi olacak."

"Gerçekten mi? Ne yapıyordu? Onlara el mi sallıyordu?"

Edgar omuz silkti. "Onu asla bilemezsin. Sana çok benziyor." Tesh sırtıttı. "Öyle, değil mi?"

"Bu bir iltifat değil."

"Anlaşamadığınızı kabul etmeliyiz."

Diğer yeni üye, Vargus adında bir Melen, onlara katıldı. Tesh etrafına baktı. "Anwir ne olacak?"

Edgar, bir bakış ve bir baş sallama ile onu Atkins'e yönlendirdi. Tesh'in hala alışamadığı kısmi sakalı olan kısa boylu güneyli, ele geçirdiği okları dolu çantasına tikiştiriyordu. "O iyi."

"Ama hiçbir şey yapmadı," diye bildirdi Vargus. "Ben onun hemen yanındaydım. Galantialılar çok büyük savaşçılar olarak bilinirler, ama o Fhrey sadece izledi."

"Onlar hiçbir şey yapmazlar," dedi Brigham, ağaçların arasından çıkarken, kanlı elini bir bezle sarmış halde. "Kendi türlerine karşı kendilerini savunamazlar çünkü tanrıları buna izin vermez. Ben Anwir olsaydım, yeni bir tanrı arardım."

"Biraz aptalca görünüyor," diye kabul etti Edgar.

"Muhtemelen bu yüzden Galantialıların geriye kalanları sadece Anwir, Tekchin ve Nyphron."

"Kaç kişi vardı?" diye sordu Vargus.

Brigham saymak için durakladı. "Sebek, Vorath ve Grygor Grandford Savaşı'nda hayatlarını kaybettiler, değil mi?"

Tesh başını salladı.

"Eres de burada, Harwood'da öldü; yani yedi kişi."

"Sekiz," diye düzeltti Tesh. "Medak adında bir başkası daha vardı, Eres'in kardeşi. Grandford'dan önce Rhen'de öldü." Etrafına bakındı. "Anwir nerede?" Anwir nerede?"

"Kaçan beyaz tüylüleri takip ediyor," diye cevapladı Vargus. "Nehirden nerede geçtiklerini bulmaya çalışacağını söyledi."

Kısa süre sonra, ölen Meeks ve öncü ve arka koruma görevinde olan Horace ve Pliny hariç diğerleri etrafta toplandılar. Anwir en son katılan oldu. O, Techylor savaş grubunun düzenli bir üyesi değildi; Tesh, elfleri bulmak için ondan yardım istemişti.

Anwir her zaman tuhaf bir şekilde sessiz, garip bir şekilde düşünceli bir Galantian olmuştu. Uzun yüzü, örgülü saçları ve düğümler ve sapanlara olan düşkünlüğü, onu şöhret peşinde koşan Fhrey yağmacılarının arasında bir uyumsuz yapmıştı. İçki içmez, şarkı söylemez ve sık sık dua ederdi. Ne için dua ettiğini Tesh bilmiyordu. Bir elf ne için dua edebilir ki

? Kesinlikle uzun ömür için değil. Onlar zaten bununla kutsanmışlardı. Anwir zamanını düğümler atıp çözerek ve yeni düğümler icat ederek geçiriyordu. bu şeylere çocuksu bir hayranlık duyuyordu, bu da boyunluk ve bilezik olarak taktığı ham deriden düğümlü halkalardan ve saçındaki özenle yapılmış örgülerden belliydi. Tesh, bu zıtlığın nedeninin Anwir'in Instarya kabilesinden olmayan tek Fhrey Galantian olması olduğunu tahmin etti. Anwir bir Asendwayr'dı, iz sürmede usta bir avcıydı.

"Bir şey var mı?" Tesh, Fhrey'e sordu.

Anwir başını salladı ve iç geçirdi.

"Çok kötü," dedi Tesh tiksintiyle. "Sanırım Meeks için bir yer kazmaya başlasak iyi olacak."

"Geri dönmemiz gerekmiyor mu?" diye sordu Brigham, elindeki bandajı kurcalarken. "Bir randevumuz var, unuttun mu?"

Tesh hatırlamıyordu.

"Mistik. Bugün gelmiyor mu?"

"Ah, Tetlin'in kızı, haklısın." Etrafına bakındı ve elini saçlarına geçirip teri hissetti. "Zaten geç kaldık, değil mi?"

Brigham başını salladı.

"Lanet olsun. Tamam, geri dönelim."

"Meeks ne olacak?" diye sordu Atkins. Güney Warric aksanı nedeniyle adı *Makes* olarak çıktı. Son iki okla cesedi işaret etti. ok kılıfında yer bulamamıştı ama bırakmaya da kıyamıyordu. "Onu burada bırakamayız."

"O öldü ve hiçbir yere gitmiyor. Zaten geç kaldık. Suri benim ormanımda öldürülürse, sadece Nyphron'dan azar işitmekle kalmayacağım, Persephone ve Moya tarafından asılacağım."

"Onu gömmelisin Prymus. Adamları çürümeye bırakamazsın. Bir adamın hayaletinin peşinde koşmasını mı istiyorsun?"

"Meeks de öyle bir tipti." Edgar, şokun donmuş bir portresi olan ölü yüzüne baktı. "Kinci çocuk. Seni bulacaktır."

"Vakit yok. Sonra geri geliriz," dedi Tesh. "Ve eğer çok geç kalırsak, canlı Moya'dan ziyade ölümsüz Meeks'in peşime düşmesini tercih ederim."

Tesh, çadırların önünde duran kadını gördü.

Techylors'ın ana kampı, yırtık, lekeli, cansız barınaklardan oluşan sefil bir kümeydi. Askerler, yetersiz direk ve iplerden muzdaripti, bu da barınaklarını sönük ve üzücü bir hale getiriyordu. Kirli, kuruyan giysiler iplere asılıydı. Kokuları, kamp ateşi dumanıyla en kötü koku için yarışıyordu. Tesh, kampta sıkı disiplin uygulayan biri değildi

disiplinli biri değildi ve sonuç olarak, yarı çıplak erkekler her yerde yayılmış, yemek yiyor, içiyor ve uyuyorlardı. Mistik kadın bunu fark etmemiş gibiydi. Sineklerin istila ettiği elma çekirdekleri ve atılmış hayvan kemiklerinin arasında durmuş, doğuya doğru yolu izliyordu.

Tesh, mistik kadını yıllardır görmemişti. En son Raithe'nin cenazesinde görmüştü, ama onu en çok Tirre'den hatırlıyordu. O zamanlar on dört yaşındaydı ve kadının da yaklaşık aynı yaşta olduğunu tahmin ediyordu. O zamanlar, tuhaf giysiler giyiyor, hayvanlarla konuşuyor ve okyanusta oynuyordu. Suri bir kadın olmuştu, ama hala tuhaf giysiler giyiyordu. Artık deri yeleği ve dişlerden yapılmış kemer yerine, bir Fhrey Miralyith'in asicasını giyiyordu.

"Suri?" diye seslendi. "Geciktiğim için özür dilerim."

Yüzünde şaşkınlık belirdi. Onu tanımadı.

"Ben Tesh, Kuzey Lejyonu'nun prymus'u ve Harwood Advance'in komutanıyım." Sırt çantasını çıkarıp su varillerinin yanındaki yere attı. "Mütevazı evimize hoş geldiniz."

Kız, sanki onları yeni fark etmiş gibi çadırlara bakındı.

"Geldiğinizi duydum," dedi. "Ziyaretinizi olabildiğince mümkün olduğunca konforlu hale getirmeye çalışacağım, ancak Dragon Kampı'nda alışık olduğun konforu burada bulamayacaksın."

"Kule ne kadar uzaklıkta?" diye sordu.

"Kule mi?" Tesh, ekipmanlarını çıkarırken yanlarında duran Edgar ve Brigham'a baktı.

"Avempartha," diye açıkladı Suri.

"Oh, merak etme." Tesh ona rahat bir şekilde el salladı. "Bize zarar verebilecek kadar uzak değil."

"Ne kadar uzaklıkta? Karanlık basmadan oraya varabilir miyim?"

"Bekle." Kılıç kemerini çözmemekte olan Tesh durdu. "Oraya gitmeyi düşünmüyorsun, değil mi?"

"Yapamazsın," dedi Brigham. "Orinfar'da boyanmış olsan bile, çok tehlikeli."

"Miralyithler sürekli nöbet tutuyorlar," diye açıkladı Anwir. Galantian, varilden bir bardak su çekip içti.

"O haklı," diye ekledi Tesh. "Miralyithler uzak kıyı boyunca konuşlanmış durumda. Bizim tarafımızı izliyorlar. Bu onlar için bir

oyun." "Oyun mu?" diye sordu kız.

"Evet." Tesh son eşyasını da bıraktı, sonra kendini toprağa attı ve başını bir torba elma ile destekledi. Güneyde, çok uzak olmayan bir yerde vahşi bir meyve bahçesi vardı ve sonbahar olduğu için meyveler boldu. Brinks ve Pliny sert elma şarabı yapmaya çalışıyorlardı, ama şu ana kadar şansları yaver gitmemişti. "Sanırım onlar için bu balık tutmak gibi bir şey. Köprüyü yıktıklarından beri bizi kancaya takmaya çalışıyorlar. Bizi tam da doğru noktaya çekiyorlar, sonra bir ağaç devriliyor ya da nehir kıyıyı yıkıp birini şelaleden aşağıya sürüklüyor. Persephone senin yakınından bile gemeni istemezdi."

"Evet, yle. Beni gönderen o." "Neden?"

"Fhrey ile konuşup bu savaşı sona erdireceğim."

"Ciddi olamazsın." Tesh etrafındaki herkese inanamayan bir bakış attı ve hafifçe güldü. "O kuleye yaklaşırsan seni öldürürler."

"Sorun değil." Suri ona gülümsedi, sonra tekrar doğuya doğru baktı. "Davet edildim."

ON İKİNCİ BÖLÜM

AVEMPARTHA

Geriye dönüp baktığında her şey çok açık görünüyor. Kafanı karıştıran şey, korku ve şüphe bahçesinden ilk kez geçmektir. — BRİNİN KİTABI

Kanopi, yolun izi boyunca olanlar hariç, yıldızların çoğunu gizliyordu. Soluk ışığın aydınlattığı kireç beyazı çakıl, karanlıkta ürkütücü görünüyordu. Suri, parıldayan izi Wogan'ın doğru yolda olduğunu gösteren bir işaret olarak gördü, ancak bu, yolun nereye çıkacağına dair korkusunu ortadan kaldırmadı. Suri, önündeki yolun gerekli olduğu dışında geleceği hakkında pek fazla hayali yoktu. Kelebek olmanın bir bedeli olacağını her zaman biliyordu, ama bu bedelin bu kadar büyük olacağını hiç hayal etmemişti.

Suri, Tesh ve adamlarını çadırların olduğu yere bırakmıştı. Onlar, Suri'ye eşlik etmek istediklerini söylemişlerdi. Suri, yalnız gitmesi gerektiğini açıkladığında, onların rahatladığını hissetmek için Art'a ihtiyaç duymadı.

Yol bir açıklığa girdiğinde Suri adımlarını yavaşlattı ve Avempartha'yı ilk kez orada gördü. Yıldızlarla dolu gökyüzünü bozan karanlık, korkutucu bir silüet bekliyordu.

Suri'nin gördüğü şey ise güzelliğiyle nefesini kesti. Soluk nehrin ortasında, gümüş ve mavi bir elbise giymiş, dünyanın ucunda dönen bir hanımefendi gibi, parıldayan, hayret verici bir tepe yükseliyordu.

Sevinçle kollarını gökyüzüne doğru uzattı, dans etti ve bir sis bulutu oluşturdu. Şelalenin kenarında, Nidwalden'in merkezinde yükselen Avempartha, parıldayan taşa yakalanan neşenin vücut bulmuş haliydi.

Büyülenmiş olan Suri, yürümeye devam ederken, ayaklarının çakıl taşlarında çıkardığı sürekli çıtırtı ve çatırtı seslerinin çoktan kesildiğini fark etmedi. Suyun kenarına kadar uzanan kayalık zemindeydi. Oradan Avempartha'nın yüzeyini süsleyen balkonları, ışıklı pencereleri, kapıları ve merdivenleri gördü. Bu, daha önce gördüğü hiçbir binaya benzemiyordu. Bu

Bu kule, toprağa acımasızca dikilmemiş, taştan oyulmamış ve kesinlikle ağaçların gövdelerinden yapılmamıştı. Kule zorla inşa edilmemişti; davet edilerek dünyaya *gelmişti*. Nehirler, dağlar veya ormanlar gibi Elan'a aitti. Suri kuleye bakarken, kule de ona bakıyordu; birbirlerine karşı dururken, Suri kendini kuleye bağlı hissetti.

En azından biri onu izliyordu.

Suri gözleri hissetti. *Sen Mawyndulë misin? Başka biri mi?*

Anlayamıyordu. Sanat nadiren bu kadar belirgindi. Sebepsiz yere duyulan tuhaf korku hissi, belirli bir günde yatakta kalmak gerektiğine dair genel bir şüphe ya da *bunu* seçmenin şunu seçmekten daha iyi olduğunu bilmek... Bunlar Sanatın ayırt edici özellikleriydi. Elan'ın sesini duyma yeteneği Sanatçılarla sınırlı değildi; herkes Onu duyuyordu, ama Sanatçılar *dinlemek* için eğitilmişti.

Suri orada durmuş bekliyordu. Korkutucu olan da buydu. Avempartha'ya yaklaşan diğer herkesin aksine, o Orinfar rünleri takmıyordu. Onları takması, Sanatı kullanma yeteneğini engelleyecek ve bu da yolculuğunun amacının büyük bir kısmını boşa çıkaracaktı.

Arion'un Persephone'ye söylediği sözler, sıcak bir yaz gününde leylak kokusu gibi Suri'ye ulaştı. *Halkım Rhunes'ları hayvanlar, akılsız canavarlar olarak görür. Sizin türünüzü öldürmekten hiç vicdan azabı duymazlar. Tıpkı sizin bir geyiği öldürmenin yanlış olduğunu düşünmemeniz gibi. Biliyorum. Seninle tanışmadan önce ben de aynı şekilde düşünüyordum.*

tüm Fhrey'lere... senin yaşamaya layık olduğunu ve saygı, haysiyet ve egemenliği hak ederler. Eğer bizim düşündüklerinden daha fazla benzer olduğumuzu görebilirlerse, hatalarını anlayacaklardır.

Suri, en azından bire bir olarak Sanat'a karşı kendini savunabileceğinden emindi. Ancak, kim bilir kaç tane Miralyith ile dolu olan Avempartha'nın gücüne karşı nasıl başa çıkacağını pek bilmiyordu. Onların yaratmak isteyebileceği herhangi bir saldırının menzilindeydi, ama bir kalkan bile takmamıştı. Orada savaşmak için bulunmuyordu. Tura'nın esasını sıkıca kavrayarak, kulenin hükümdarının saldıracak mı diye bekledi.

Hiçbir şey olmadı.

Bu hem iyi hem de kötüydü. Suri patlamamayı ve yıldırım çarpmasını sevmiyordu, ama... *Şimdi ne olacaktı?*

Suri asasıyla yere vurdu, dudaklarını sola sonra sağa kaydırды, nefes aldı ve içini çekti. "Merhaba?" diye seslendi, ama şelalenin gürültüsü onun cılız sesini yuttu. Miralyith onun orada olduğunu biliyordu, beklediğini anlıyordu. Suri, kulenin içinden dev bir gözün kendisine dik dik baktığını hissetti. Dakikalar geçti, ama hala bir tepki yoktu.

Suri taşın üzerine oturdu, Tura'nın asasını kucağına koydu ve bacaklarını kenardan sarkıttı. Bacaklarını ileri geri salladı. Çantasından bir elma çıkardı, yedi ve çekirdeğini kuleye fırlattı. Suri'nin kolu iyiydi, ama meyvenin kalıntıları yarı yola bile ulaşmadan siste kayboldu.

"Bu çok kaba bir davranış." Suri tekrar ayağa kalktı.

Nehirden uzaklaştı ve çıplak bir kayalığa tırmandı. Orada kollarını açtı ve mırıldandı. Suri dokumaya bu şekilde başlamayı severdi. Artık buna ihtiyacı yoktu, ama bu onu dengeliyordu ve küçük bir karşı ağırlık yardımcı oluyordu, çünkü şelalenin gücü - kulenin içinde olduğu kadar güçlü olmasa da - yine de oldukça güçlüydü. Asasını taşa vurdu ve taş cevap verdi. Derin yeraltından güç alarak, Gifford'un parmaklarıyla kili sıkıştırarak çömleklerini çarkından çıkardığı gibi, kayayı sıkıştırarak inceltmeye başladı. Suri, taşlı kayalığı kuleye doğru uzatmasını emretti.

Taş yolculuğunu tamamlamadan yürümeye başladı. Yürürken, düzensiz rüzgar rüzgârları ona çarptığı ve sis taşın yüzeyini kaygan hale getirdiği için köprüsünü genişletti. *Şu anda düşmek ne kadar aptalca olurdu? Her şeye gücü yeten Rhune Miralyith geliyor ve... Oops, işte gidiyor!*

Taşa bir zayıflık hissedenden Suri, nehrin dibinden bir destek direği çıkardı. Yürüyüş yolunu güvenceye aldıktan sonra kuleye bir göz attı. Hiçbir şey değişmemişti. Sanat'ın ona bir uyarı vereceğini umuyordu. savunmacılar onu bir su seliyle ya da bir rüzgar kasırgasıyla vurmaya karar verdiler. Oysa gece ne korku ne de hoş geldin duygusu barındırıyordu.

Yolun yarısında, Suri aşağıdaki azgın nehre baktı. Suyun kenardan akarken çıkardığı gürültüyü duyunca, dehşete yakın bir isteksizlik hissetti. Suri, damlaların uçurumdan düşerken nasıl hissettiklerini pek düşünmemişti. Yağmur olarak düştükten sonra yükseklik korkusunu yenmiş olacağını düşünmüştü.

Ama belki de bu, doğmak gibiydi. Kimse başlangıcını hatırlamıyordu. Suri, damlacıkların durumuna sempati duyuyordu. Gençken, çiy ile kayganlaşmış düşmüş kütüklerin üzerinde koşmuş ve hiç tereddüt etmeden uçurumların üzerinden atlamıştı.

O ve Minna korkusuzdu. Doğrusu, kurtların en bilge olan Minna, çoğu zaman takip etmekte isteksizdi ama sonunda kabul ederdi. Günümüzde Suri, dizginlenemeyen cesaretinin bir kısmını kaybetmişti. Nereye ve ne zaman gittiği bilinmiyordu.

Zaman gizlice girip onun pervasızlığını çalmıştı. Bu farkındalık, dar taş yolda yürürken son derece belirgindi. Suri korkmuyordu, sadece endişeliydi ve iyi niyetle biraz da kaygı katmıştı

Bu endişeler onu duraksattı ve ayaklarını sürüklemiyor ya da emeklemiyor olsa da, Suri koşma fikrinden rahatsızdı. Minna bunu onaylardı, bu da Suri'nin yaşın cesaretinin bir kısmını çaldığını, ancak bilgelik armağanını bıraktığını düşünmesine neden oldu.

Suri, önündeki geniş balkona, büyük bir çift kapısı olan balkona yöneldi. Balkonun yanları parmaklıklarla çevriliydi, ancak ön tarafı resmi bir iskele gibi açık bırakılmıştı. Kuleden taş çekmek kıyıdan çekmekten daha kolaydı. Taraf değiştirdiği anda Suri, kayanın

Suri, köprünün iki tarafı birleştiğinde, korkarak durakladı. Öldürülmediğinde, omuz silkti ve kalan mesafeyi yürüdü.

Köprünün iki tarafı birleştiğinde, Suri durakladı, korkarak geri çekilmeye hazırdı. Öldürülmediğini görünce omuz silkti ve kalan mesafeyi yürüdü.

Balkona adım attığında, özellikle de artık düşmanın pençesinde olduğu için, tuhaf bir rahatlama hissetti. Şelalenin gürültüsü binanın platformu tarafından bastırılmıştı ve rüzgâr kule tarafından engellenmişti. Bu da büyük kapıların önündeki küçük alanı tuhaf bir şekilde sessiz bırakmıştı.

Sadece üç adım ileri attığında, başını döndürecek kadar güçlü bir güç patlaması hissetti. Arkasında yüksek bir çatlama sesi duyuldu. Kulenin taşları geldiği yere geri döndü ve Suri'nin dar köprüsünün geri kalanı çöktü ve battı.

"Avempartha'ya hoş geldin," dedi bir ses Fhrey dilinde.

Dönerek baş dönmesini daha da şiddetlendiren Suri, büyük kapıların açıldığını gördü. Işık içeri doldu ve cüppeli birkaç Fhrey'in silüetleri ona doğru yaklaştı. Mesafe kapandığında, Suri grubun uzun beyaz sakalı ve seyrek saçları olan yaşlı bir kişi tarafından yönetildiğini gördü. Sakalı, saçları ve kırıksıklıkları onu Fhrey'lerden çok Rhune'lara benzetiyordu.

"Ben Jerydd." Ona şaşkın ve yan bakışlarla baktı. "Fhrey dili biliyor musun?"

"Evet, konuşuyorum," dedi resmi bir şekilde, hatta biraz Estramnadon aksanı ekleyerek. Yıllar önce Arion, farklı bölgelerden gelen Fhrey'lerin nasıl farklı konuştuğunu açıklamıştı. Başkentten gelenler muhafazakar bir üsluba sahipti ve *th* sesini ter sesiyle değiştirme eğilimindeydiler, Suri'nin Gifford'un nefret edeceğini bildiği bir özellik. Arion ayrıca, Fhrey'lerin *lehçe farklılıklarının* çok farkında olduklarını da belirtmişti. Instarya'nın konuştuğu dilden çok daha resmi olan Estramnadon üslubu daha saygı görüyordu. Arion'un konuştuğu gibi konuştuğu için o da bu üslubu kullanmıştı. "Ben Suri."

Jerydd gülümsedi ve gözlerinin altında gizli kalmış bir dizi kırışıklık ortaya çıktı. "Sizi bekliyorduk."

Arkasındaki köprünün olmadığını ikinci kez fark etti.

Jerydd özür dilercesine kaşlarını çatı. "Savaş ve diğer şeyler nedeniyle güvenlik öncelikli bir konudur. Eminim anlayışla karşılırsınız." Bir rüzgâr esintisi saçlarını saygısızca savururken, yana dönüp açık kapıya doğru elini uzattı. "Lütfen içeri girin, olur mu?"

Bir an için Suri, yaklaşan kötü hava veya kötü bir soğuk algınlığının habercisi olan türden bir korku hissetti. Herhangi bir şey olabilirdi, ama fırtına veya nezle olduğunu hissetmediğinden oldukça emindi.

Zaten gölün ortasındayım. Karşı kıyı, geri yüzmek kadar yakın.

Suri endişelerini bir kenara itti ve Fhrey'lerin sıralarına doğru ilerledi. Hepsi benzer koyu renkli cüppeler giyiyordu, bazılarının başlıkları dikilmişti. Diğerleri ise kel kafalarını sergiliyordu. Her biri ona bakıyordu ama hiçbir konuşmuyordu. O iç mekana doğru bu koridordan geçme fikri Suri'nin midesini bulandırdı. Kapalı mekanlarda olmaktan nefret ediyordu, duvarların arasında hapsolme fikrini tiksiniyordu

—Avempartha kadar güzel olanlar bile. Tura her zaman içeride çok fazla zaman geçirmemesi konusunda onu uyarmıştı. *Gökyüzü olmayan bir çatının altında, toprak olmayan bir zeminde ve dışarıyı dışarıda tutmak için yapılmış ama aslında içindekileri hapseden duvarların arasında yaşamak insanı delirtir. Bir kutunun içinde yaşamamalıyız*

gölün yüzeyinin altında yaşamak zorunda olduğumuzdan daha fazla yaşamamalıyız. Nefes alamazsın ve hava olmadan... şey, bilirsin.

Suri büyük kapılara yaklaşırken, korku birkaç adım daha kıyamete yaklaştı.

Ya içeri girince çıkamazsam?

Suri, küçük bir alanda mahsur kalmaktan ya da en kötüsü canlı canlı gömülmekten çok korkuyordu. Bu fobiyi, bu ihtimalden o kadar çok korkan Tura'dan öğrenmişti ki, Suri'ye cesedini gömmek yerine yakmasını söz verdirmişti. Kıvılcımlar ve küllerle gökyüzüne uçmak, yeraltında hapsolmaktan daha iyiydi. Beyaz parmaklarıyla Tura'nın asasını sıkıca tutan Suri, kendini zorlayarak girişten içeri girdi. İçeri girdiği anda, korku hissi kayboldu. Kulenin içi, beklediği gibi değildi.

Meşale ya da fener yanmıyordu, ama Suri görmekte zorlanmıyordu. Duvarlar yumuşak mavi bir ışık yayıyordu. Yüz fit yüksekliğindeki tonozlu tavanlar, sarmaşık ve yaprakları andıran karmaşık çizgilerle orman gölgelikleri gibi uzanıyordu. Parlak zemin ona durgun bir gölü hatırlattı. Korkuluklar, sürünen sarmaşıkların kıvrımlı dallarına benziyordu. Hiçbir şey süslemesiz değildi,

her santimetre güzellik ve özenle doluydu. Bir müzik mekanı dolduruyor, ona hayat veriyordu. Şelalenin hafif uğultusu düşük, rahatlatıcı bir ses yaratırken, kulenin kıvrımlarını okşayan rüzgâr yumuşak, güven verici tonlar yaratıyordu: yapraklardaki rüzgâr.

İçeride,  eşmeler bu müziğe köpürme ve damlama sesleriyle eşlik ediyordu. Bunlar ormanın melodileri, evin sesleriydi. Canlı kuşlar yüksek yerlere uçup yaz şarkıları, tembel günler ve  i ekli tarlalar hakkında şarkılar söylüyorlardı. Yemliklerden yiyor, çeşmelerde yıkanıyor ve kumaş ve ipten yapılmış yuvalarda uyuyorlardı.

Jerydd onu birkaç merdiven çıkardı, büyük odalardan geçirdi ve kuleleri birbirine bağlayan i  köprülerden geçirdi. Bu sırada onu sadece gözleriyle değil, başka şekillerde de izliyordu. Sanatın ustaca dokunuşunun onu araştırdığını ve incelediğini hissetti. Sonunda küçük bir odaya vardılar ve Jerydd ona oturmasını teklif etti. Bu oda diğerleri kadar süslü değildi. Sadece iki sandalye ve küçük bir masa vardı, ama yıldızları görebilen bir pencere vardı.

Bir an durup pelerinini çıkardıktan sonra oturdu. Suri de aynısını yaptı, eski seyahat pelerinini  ıkarpı sandalyenin arkasına astı. Onlarla birlikte yürüyenlerden birkaçı heyecanla fısıldamaya başladı, ta ki Jerydd sert bir bakış ve keskin bir el hareketi ile onlara gitmelerini söyleyene kadar.

"Lütfen onları affedin," dedi Jerydd  zg n bir ses tonuyla. " oğu, bir Rhune'u yakından görmemiş, hele ki asica giyen birini hiç görmemiş."

"Bunu alınmadım, ama merak ediyorum. Neden benim için bir köprü uzatmadınız? Bu pek kibar bir davranış değildi."

Jerydd bu soruya şaşırmış görünüyordu. "Bana, iyi eğitimli bir Sanat ustası beklemem söylenmişti, nehri geçmek için yardıma ihtiyaç duymayacak biri."

Suri hala bunu kaba buluyordu, ancak Jerydd, Gryndal'ın dehşet verici görüntüsüne hiç benzemiyordu ve bir Fhrey'den çok yaşlı bir Rhune'a benziyordu, bu yüzden Suri rahatlamaya başladı.

Masada porselen bir çaydanlık duruyordu, ağzından buhar çıkıyordu. Jerydd iki küçük beyaz fincana çay doldurdu. "Rhulyn'de çay var mı?"

Suri başını salladı, sonra sessiz kalmanın zeki g r nmeyeceğini fark etti ve "Birkaç çeşit var, zevk ve tıbbi amaçlarla

." *İlaç* kelimesini kullanarak bir risk almıştı. Arion bu kelimeyi birkaç kez kullanmıştı ve Suri her zaman bu kelimenin akıllıca olduğunu düşünmüştü, ama emin olamıyordu.

Onun doğru kullandığından emindi. Jerydd'in yüzünde bir hata yaptığına dair hiçbir ipucu yoktu ve Suri şanslı olduğunu düşündü. "Arion, söğüt kabuğu çayımızı hiç sevmezdi."

Bu isim geçince Jerydd canlandı. "Senin onun  ğrencisi olduğunu duydum. Doğru mu?"

Suri yine başını salladı, sonra sessizce kendini azarladı. Konuşması, Rhunes'ların medenî, düşünen insanlar olduğunu kanıtlaması gerekiyordu. "Arion bana yardım etti" — neredeyse *kelebek olmak demek* üzereydi ama son anda fikrini değiştirdi — "sanatı öğrenmemi sağladı."

Sanatı öğrenmeme yardım etti."

"Ve kendinizi bir Miralyith olarak mı görüyorsunuz?"

Suri, bunun bir tuzak olduğunu anlamak için Sanata ihtiyaç duymadı. "Hayır. Miralyith bir Fhrey kabilesidir. Ben *insanım*. Asla bir Miralyith olamam."

Suri, bunun akıllıca geldiğinden emin olduğu için etkileyici bir baş sallama bekliyordu, ancak Jerydd etkilenmemiş görünüyordu.

"O zaman nesin sen?"

Bu onu şaşırttı. *Kelebek*, kendi zihninde kendini böyle görse de, bu yaşlı Fhrey'i ikna etmeye yetmeyecekti. Başkalarının ona taktığı tüm isimleri düşündü: Rhune Miralyith, cadı, büyücü, sihirbaz, büyü dokuyucu. Hiçbiri uymuyordu ve hepsinin olumsuz anlamları vardı. Ayrıca, bunlar Runik kelimelerdi ve ona hiçbir şey ifade etmezdi. Aydınlanmış, Fhrey'e ait, şöyle bir şey gerekiyordu...

Gülümsedi. "Ben Cenzlyor."

Jerydd şaşkın görünüyordu, hayır, daha da fazlasıydı: Endişeli görünüyordu. "*Cenzlyor'un* anlamını biliyor musun?"

"Bilmesem ironik olurdu." Suri dostça bir gülümsemeyle cevap verdi. "Zeki. Fane Fenelyus'un Arion'a verdiği unvan ve Arion'un bana verdiği takma ad."

İkisi de çaylarını yudumladılar. Çay, Suri'nin alışık olduğundan farklıydı, daha kokulu, sanki çiçeklerden demlenmiş gibiydi.

Jerydd fincanı iki eliyle göğsüne sıkıca tuttu. Sol eli hafifçe titriyordu, sağ eli ise onu sabit tutmaya çalışıyordu. Suri onun korktuğunu hissetmedi. Daha olası açıklama, yaşın onu zayıflatmış olmasıydı.

Yine de, benim gibi kalın bir maske takıyor olması mümkün değil mi?

Fhrey, Harwood'daki İlk Savaş hariç, savaşın neredeyse tüm önemli çatışmalarını kaybetmişti. Kuleye geri püskürtülen Fhrey, yok olmanın eşiğindeydi. Suri, Fhrey'in ilk yenilgilerinde büyük rol oynamıştı. O, Grandford Savaşı'nda Fhrey'in kaderini değiştiren gilarabrywn'i yapmıştı.

Ve Jerydd, onu kimliğini tespit etmek için kuleye bir köprü uzatmaya zorlamış olabilir, ama bu aynı zamanda bir testti.

Nyphron ve askerleri için köprü yapmayı reddettiğini bilmiyordu, ama gelecekte bunu yapmasından nasıl endişelenmezdi? Onun korkabileceğine inanmak o kadar da tuhaf mıydı? Kesinlikle onun kaybedeceklerinden daha fazlasını riske atıyordu.

Hayatını riske atmıştı, ama barış sağlanamazsa, bu onun tüm medeniyetinin yok olması anlamına gelebilir.

Onun korkularını yatıştırmak isteyen kadın, "Bu savaşı sona erdirmek için gönderildim" dedi.

"Nyphron sana müzakere yetkisi verdi mi?" "Persephone verdi. O benim halkımın lideri." "Nyphron değil mi?"

"O, onun kocası."

Jerydd'in gözleri bu söz üzerine fal taşı gibi açıldı. Daha önce Sanat, aralarında sadece ölü bir sessizlik algılamışken, Persephone aniden bir şok dalgası hissetti, ardından da tiksinti duygusu geldi. Ama hepsi çabucak silindi.

Çok pasif veya itaatkar görünmek istemeyen Suri, kendini ortaya koydu. "Peki, tapınağın adına konuşabilir misin?"

"Aslında hayır. Ben sadece senin varlığını doğrulamakla görevlendirildim. Artık bu aşamayı geçtik, bulgularımı rapor edip ek talimatlar alacağım, ama, şey..." Jerydd fincanını masaya koyup ayağa kalktı. "Saat geç oldu ve eminim yorucu bir yolculuk geçirdin. Sana yemek ve dinlenme imkanı sunmadığım için kaba davrandım. Sen bizim en değerli misafirimizsin ve rahatın için hiçbir şeyden kaçınmayacağız. Bir oda hazırlatıp yemek getirteceğim ve yarın nasıl devam edeceğimiz hakkında daha fazla bilgi sahibi olacağız. Banyo yapmak ister misiniz?"

Suri buna nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Banyodan nefret ediyordu. Arion'un neden banyoyu bu kadar sevdiğini hiç anlamamıştı. Bu fikir ona saçma geliyordu. Kimse kirden kaçınamazdı ve neden kimse kirlenmeyi umursasın ki? Kar gibi soğuk ya da banyo gibi sıcak değildi. Ve kendini suyla kaplamak, kirle kaplanmaktan nasıl daha iyi olabilirdi? Yine de Arion, her fırsatta banyo yapıyordu. Reddederek daha az kültürlü olarak algılanacağından endişelenerek "Tabii ki. Yol *çok* kirliydi." dedi.

Jerydd anlayışla gülümsedi. "Elbette. Halledilmesini sağlayacağım. Şimdi izin verirsiniz."

Bunun üzerine odadan çıktı ve Suri'yi kokulu çayıyla yalnız bıraktı.

Suri uyuyamıyordu. İç mekanlarda uyumakta her zaman zorluk çekmişti. Çok sessizdi ve çok... başka bir şekilde tarif edemiyordu... *çok cansızdı*. Hayat, yıldızların ve bulutların altında, canlı ağaçlar ve çimlerin arasında yaşıyordu. Avempartha'daki en iyi oda olsa bile, herhangi bir odada uykuya dalmak

çok zordu, bu yüzden uyanık kalarak Avempartha kulesinin sabah ışığıyla renk değiştirmesini izlemek için uyanık kaldı. Işığın rengi maviden sıcak, altın sarısı bir tona doğru yavaşça değişti. Odalar söz konusu olduğunda, burası Suri'nin şimdiye kadar gördüğü en güzel odaydı. Ama bir kapı vardı - *kapalı* bir kapı. Neyse ki, kilitli değildi. Jerydd ayrılır ayrılmaz bunu kontrol etmiş ve gece boyunca bunu doğrulamaya devam etmişti. Kapı kilitli olsaydı, Fhrey'lerin hoşuna gitse de gitmese de, Suri duvara büyük bir delik açardı. Geniş bir balkona açılan büyük bir açıklık yapardı. Avempartha'nın ona sağladığı güçle, bir şehir inşa edebileceğinden emindi.

Bu da onu uyanık tutan bir başka şeydi. Neredeyse ham enerjiyle titriyordu. Suri kendini neşeli, neredeyse coşkulu hissediyordu. Şelalenin kanallı ettiği güç, onu denemeye, test etmeye davet eden bir cazibe gibiydi. Yine de... devasa akış, onun şimdiye kadar hissettiği en büyük güç değildi. Yakınından bile geçmiyordu.

Güneş doğduktan kısa bir süre sonra ona geldiler. Geniş bir gülümsemeyle Jerydd ve şüpheli gözlerle onu izleyen kel Miralyith sürüsü, kibarca kapıyı çaldıktan sonra içeri girmişti. Grubun içinden biri küçük bir tahta kutu taşıyordu.

Bir hediye mi?

"Umarım iyi uyumuşsunuzdur?" diye sordu Jerydd. Suri sadece gülümsedi.

"Talimatları aldım ve ulaşımınız için gerekli düzenlemeleri yaptım."

"Trans-per-tey-shun?" Suri bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu ve bilgisizliğini göstermek ona acı veriyordu. *Şu anda ne kadar aptal görünüyor olmalıyım?*

"Ah... evet." Jerydd dudağını ısırdı.

Anlamadığım için şaşırmış. O kadar iyi gidiyordum ki, şimdi ise...

"Senin gibi önemli bir kişi için bir *carry* ayarladım." Suri, yine bilmediği bir kelimeye yüzünü buruşturdu.

Bu sefer Jerydd anlamış gibi göründü ve ekledi: "*Taşıma aracı...* şey, sizde de vardır. Atların çektiği tekerlekli bir kutu."

"Oh, vagon mu demek istiyorsun?"

Jerydd gülümsedi ama başını sallamadı, bu da ona *vagon* kelimesinin anlamını bilmediğini düşündürdü. *Cahil olmak nasıl bir duygu?*

"Gerek yok," dedi. "Yürümek sorun değil. Aslında yürüyüşü tercih ederim."

"Bu daha iyi. Yolculuk oldukça uzun." Tekrar gülümsedi.

"Nereye gidiyorum?"

"Estramnadon'a. Orası başkentimiz ve senin rahat etmeni istiyoruz."

"Burada meseleleri tartışacağımızı sanıyordum."

Jerydd bir kez daha gülümsedi ve o ifadede hoşuna gitmeyen bir şey vardı.

"Tapınak sizinle şahsen görüşmek istiyor. A

Sanatı kullanabilen Rhune inanılmaz bir şeydir. Halkımızın sizinle tanışmasının önemli olduğunu düşünüyor. Çoğu Fhrey hiç Rhune ile karşılaşmamıştır ve ne yazık ki, izlenimleri pek aydınlatıcı değildir. Sizi görmek ve dilimizi ne kadar akıcı konuştuğunuzu duymak, tapınağı kolaylaştıracaktır.

Barış süreci eşitler arası bir anlaşma olarak kabul edilecek. Bu olmazsa, halk onu zayıf bulur ve bu kadar aşağı görülen bir halka nasıl taviz verebildiğini anlamaz.

Fane ile tanışmam pek olası değil, değil mi? Suri'nin sözleri geçmişten ona geldi. Arion ile kadının savaşı durdurma planı hakkında tartışıyordu. O zamanlar Suri gerçek bir Sanatçı değildi, Arion kanun kaçağı sayılıyordu ve görüşme ayarlayabilecek başka kimseyi tanımıyordu. O zamandan beri her şey değişmişti.

Jerydd'in argümanı mantıklıydı ve Suri, fane ile yüz yüze görüşmenin her zaman Arion'un isteği olduğunu biliyordu. "Tamam," diye kabul etti. "Gideceğim."

"Harika. Ah..." Jerydd konteynere baktı. "Bunun gerçekleşmesi için halletmemiz gereken küçük bir mesele var." Kutuyu tutan Miralyith öne çıktı ve kapağı açtı. İçinde dairesel bir metal bant vardı.

Suri, Malcolm'un taktığıyla aynı tür bir tasma olduğunu fark etti. Ve eski köleninkinde olduğu gibi, bu tasmanın da onu kapalı tutan küçük ama korkutucu görünümlü bir mekanizması vardı.

O bir şey söylemeden önce - ve söyleyecek çok şeyi vardı - Jerydd sesini yükseltti. "Kişisel bir görüşme için bu gereklidir. Uzun zamandır tapınağın politikasıdır ki - sanırım tüm büyük hükümdarların politikasıdır - kimse silahlı olarak onların huzuruna çıkamaz. Düşman savaşçısı ve güçlü bir Sanatçı olan sizin, liderimizle özel bir görüşme yapmanıza izin vermenin delilik olacağını umarım anlayabilirsiniz. Kendi halkımızın bile silahlı olarak ona yaklaşmasına izin vermiyoruz ve Fhreyler Fhreyleri öldürmez. Sizin, Sanatın tüm gücüyle onun odalarına girmenize kesinlikle izin veremeyiz." odasına girmenize izin veremeyiz."

O anda Suri, yakasının iç kısmına bazı işaretlerin kazınmış olduğunu fark etti. Bu işaretleri çok iyi tanıyordu, çünkü bir zamanlar Arion için bir dizi bandaja aynı sembolleri çizmişti.

"Orinfar," dedi.

Bu kez Jerydd başını salladı. "Devam etmene izin vermem için önce silahını teslim etmelisin."

Suri yakaya bakakaldı. Persephone bu konuda hiçbir şey söylememiştir. *Bildiği bir şey mi vardı?* Suri öyle düşünmüyordu.

"Bunun hoş bir şey olmadığını biliyorum," dedi Jerydd. "Ben de kesinlikle böyle bir şey takmak istemezdim. Ama bizim açımızdan bakın. Liderimizi öldürmeyeceğinize dair hiçbir garantimiz yok. Sizin kadar güçlü birinin nehrin karşısına geçmesine izin vermek, hatta tapınağımıza yaklaşmasına izin vermek bizim için aptallıktan da öte olur."

Suri gözlerini taçtan ayırmadı. Roan'ın Malcolm'un tacını çıkarmakta ne kadar zorlandığını hatırladı. Ayrıca Arion'un Sanat'tan koparıldığında ne kadar şikayet ettiğini de hatırladı.

"Sana bir şey sorayım," dedi Jerydd. "En iyi savaşçımızın liderini ziyaret ederken son derece keskin kılıcını getirmesine izin verir miydin? Bu riski alır mıydın... Adı ne demiştin?"

"Persephone."

Suri, durumun tersine dönmüş olsaydı ne olacağını hayal etmeye çalıştı ve Jerydd'in sözlerini görmezden gelmesi zorlaştı. *Yine de...* "Sadece sizinle konuşsam olmaz mı? Sonra siz de tapınakla konuşursunuz. Daha uzun sürer, ama..."

"Bu, Estramnadon'daki diğerlerinin seninle görüşmesi sorununu çözmez. Konseyinin üyeleri, her kabilenin liderleri, onun barbar bir ırk olarak gördükleri bir ırka boyun eğmesini anlamayabilirler." Başını salladı. "Hayır, korkarım bunun işe yaraması için tek şansın Estramnadon'a gitmen ve bunu yapmak için de onu yok edemeyeceğinden emin olmamız gerekiyor."

Suri, Neith'in yıkımını düşündü ve onun bunu duymuş olup olmadığını merak etti. Her ne olursa olsun, haklı bir noktaya değinmişti.

Endişesi yüzüne yansımış olmalı ki, elini uzattı ve kapağı kapattı. "Boş ver. Rahatsız olduğunu görebiliyorum." Kutuyu tutan kişiye el salladı. "Kutuyu götür ve ona nehrin batı yakasına bir köprü kur." Sonra dikkatini tekrar Suri'ye çevirdi. "Bu işi halledemediğimiz için üzgünüm. Ama geldiğin ve bu korkunç savaşı sona erdirmeye çalıştığın için teşekkür ederim, Suri."

Arion'un sözleri geçmişten geldi. *Bir gün, her iki taraf da kan içmekten bıkınca, senin hakkındaki gerçekler onurlu bir son sağlayabilir. bunu sona erdirmek için bir bahane. İnsanların, bu kadar çok insanın, sağduyu olması gereken bilgeliği ortaya çıkarmak için ölmesi gerektiğini düşünmek çok korkunç.*

"Bekle," dedi Suri, Fhrey sürüsünün ve kutunun gitmesini engelledi.

Eğer beni öldürmek istiyorlarsa, nehri geçmeden önce öldürebilirlerdi.

"Bunu takarsam, tapınağa güvenli bir şekilde gidip dönebilecek miyim?"

"Kesinlikle," diye cevapladı Jerydd. "Ama emin olmadığın hiçbir şeyi yapmanı istemiyorum."

Suri elinden geldiğince araştırdı, ancak Sanat onun niyetiyle ilgili hiçbir ipucu, hiçbir öneri sunmadı.

Şimdi çekip gidersem Minna, Raithe ve Arion'un ölümlerinin ne anlamı kalır? Ve Malcolm'un benim izlememi istediği yolun bu olduğunu nasıl inkar edebilirim? Uçmaya korkmuş bir kelebeğin ne faydası var ki?

Suri başını salladı. "Eğer barış getirebilecekse, kabul ederim."

Kilit yerine oturduğunda, Jerydd bir rahatlama dalgası hissetti. ona.

Bitti. O bizim!

Bir an önce, ondan bir ısı dalgası gibi yayılan gücü hissetmişti. devasa bir ateş. Rhune'un gücü şaşırtıcıydı ve Mawyndulë'yi neredeyse öldürmesi ve ejderhaları çağırması hiç de şaşırtıcı değildi. Ama tasma takıldığında ateş söndü. Kendisine Cenzlyor diyen kadın artık sadece bir Rhune'du ve Jerydd bu türle nasıl başa çıkılacağını biliyordu.

"Şuna bakın," dedi diğerlerine alaycı bir gülümsemeyle. "Hain onu süsledi, konuşmayı ve Sanatı kullanmayı öğretti, ama o da diğer Rhune'dan daha iyi değil. Fane bu tehdidi etkisiz hale getirmekte haklıydı. Ve planları bu savaşı kesinlikle sona erdirecek. Müzakere yoluyla barış değil, bize karşı savaş açmaya cüret eden tüm barbar ordusunu yok ederek."

Rhune geri çekildi ve getirdiği sopayı salladı. Oscile onu yakalamaya çalıştığı anda, kafasının yan tarafına vurdu. "Yalan söyledin!" diye bağırdı.

Jerydd elini salladı ve asa parmaklarından koparılıp odanın diğer ucuna fırlatıldı. Ama yapabileceği tek şey buydu. Yaka, Rhune'un Sanatı kullanmasını engelliyordu, ama aynı zamanda Jerydd ve diğer Miralyith'lerin onu susturmasını veya kontrol etmesini de engelliyordu. Fiziksel güçle bastırılması gerekiyordu. Hızlıydı, ama sayıca azdı ve onu odanın bir köşesine ittiler. Tekmeliyor ve tırmalıyordu, kalın deri kayışlarla bağlandı. Sonra dördü onu kaldırıp dışarı taşıdı.

Jerydd, "Onu kilitleyin," diye emretti.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

PRENSİM

Çocukların evrensel olarak sevildiğini hep düşünmüşümdür, ama bir annenin bile

— BRIN'İN KİTABI

Mawyndulë, Treya'nın dallardan kuleyi inşa etmesini öfkeyle izledi. Eğlenceli bir şaşkınlıkla, onun kahverengi çam iğneleri, kuru yapraklar ve büyük bir demet solmuş sarı ot topladığını gördü. Sırt çantasından, başparmağı kadar kalın, kabuğu soyulmuş bir çubuk ve yere doğru eğerek ipi gergin hale getirdiği küçük bir yay çıkardı. Sonra bir bıçak ve 30 santim uzunluğunda bir tahta çıkardı ve tahta üzerinde bir çukur açmaya başladı. Şaşırtıcı bir şekilde üç tane daha oyuk vardı ve hepsi yanmıştı.

Bunu daha önce de yapmıştı! Bu düşünce akıl almazdı.

Mawyndulë bacaklarını toprağa uzatıp Treya'nın yumuşak olanı, içinde yatak takımları olanı. İzlemek için başının arkasına koydu. Kurbağalar ormanın karanlığında cıvıldıyordu. Cırcır böcekleri ormanın genel gürültüsüne katkıda bulunuyordu. Mawyndulë, ateşböceği olmadığını fark etti. Yılın bu zamanı için çok geç, diye düşündü, belirsiz bir hayal kırıklığıyla. Üşüdüğü için pelerinin ve dirseklerini daha sıkı çekti, ama Treya'yı rahatsız etmek için hiçbir şey yapmadı. Yolda geçen bir gece, iyi bir eğlenceden yoksundu.

Soyulmuş çubuğun bir ucunu tahtanın yüzeyine kazdığı küçük çukura yerleştiren Treya, yay ipini milin etrafına sardı ve dikey çubuğu döndürerek ileri geri kesmeye başladı. Uyguladı bir taş bloğu ile milin uç kısmına baskı uyguladı ve küçük çukuru daha da genişletmeye devam etti. Birkaç saniye sonra duman çıkmaya başladı. Treya delmeyi bıraktı, bu da Mawyndulë'yi şaşırttı çünkü tam da gerçek bir ilerleme kaydetmeye başlamıştı.

Belki kolu yorulmuştur?

Yorgun ya da sinirli görünmüyordu. Treya, her zaman yanında taşıdığı bıçağı kullanarak tahtanın kenarından az önce deldiği deliğe kadar bir çentik açmaya başladı. Her bir küçük yanık izi divotlarda da benzer çentikler vardı. Kesim işlemini tamamlayan Treya, tahtayı bırakıp daha önce topladığı ıvır zıvır yığınının karıştırmaya başladı ve kenarları kıvrılmış bir yaprak seçti. Yaprığı büyük bir ağaç kabuğu parçası üzerine koydu, ardından yaprağın çentik altına gelecek şekilde ocak tahtasını üzerine yerleştirdi. Bir bıçakla, milin ucunu pürüzlendirdi ve sonra tekrar kesmeye başladı. İkinci kez duman çıkınca, o kadar sert bir şekilde kesmeye başladı ki, ipin şarkı söylediğini ve ahşabın ağladığını duyabiliyordu.

Mawyndulë yakından izledi, ama yine de alev ya da ateş çıkmadı. Treya bir kez daha durdu.

Bir sorun var. Odun çok ıslak olabilir mi?

Treya hiç de cesaretsiz görünmüyordu, şaşırmış da değildi. Tahtayı çekti. Delikten çıkan biraz dumanlı odun tozu yaprağın üzerinde kalmıştı. Onu dikkatlice kaldırdı ve ölü otlardan yaptığı yuvasına koydu. Sonra onu yüzüne yaklaştırdı ve üflemeğe başladı. Üfledikçe yuva dumanlanmaya başladı. İlk başta sadece birazdı, ama birkaç üfleme sonra otlar kalın bir duman bulutunun içinde kayboldu. Hepsini dal kulesi yakınlarına koydu ve sonunda küçük bir alev görünene kadar üzerine üflemeğe devam etti.

Treya başını kaldırdı, onun izlediğini gördü ve kendini beğenmiş bir gülümseme attı. "Her yemek ya da çay için cidden tüm bunları mı yapıyorsun?"

diye sordu Mawyndulë.

"Elbette, efendim." Treya dallarını dikkatlice küçük alevin üzerine koydu ve onu bir kuş yavrusu gibi beslerken, o aptal sırtışıyla ona tekrar tekrar bakıyordu.

Mawyndulë artık dayanamadı. Ayağa kalkarak yanına gitti, ateşi söndürdü ve tüm dağınıklığı bir kenara tekmeledi.

Treya şok içinde ona bakarak uzaklaştı.

"Sen acınası birisin," dedi ona. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

Ellerini çırpı ve yakındaki ağaçlardan üç büyük kütük yuvarlandı. Bir zamanlar özenle inşa edilmiş dallardan oluşan kule durduğu yerde bir araya toplandılar. Mawyndulë avuçlarını ovuşturdu, bir melodi mırıldandı, sonra yumruğunu sıktı. Kütükler, ikilinin yerleştiği ormanlık açıklığı aydınlatan bir şenlik ateşine dönüştü.

"Bu, Treya" diye işaret etti, "bir ateş."

"Ah, evet, efendim. Elbette. Özür dilerim." Treya hem ondan hem de etrafındaki zemini karartan ateşten uzaklaşmıştı.

"Günlük olarak başka neler yaptığını düşünmek beni gerçekten dehşete düşürüyor. Nehirden kova ile su mu getiriyorsun? İğne ve iplikle kıyafetlerimi mi dikiyorsun?" Pelerinini kaldırıp, sanki onu kırmış gibi asicasına baktı. "Sanki bir Rhune ile yaşıyormuşum gibi, Ferrol aşkına. Onlar gibi aya uluyor ve güneşe tapınıyor musun?"

"Tabii ki hayır!" Treya dizlerinin üzerine çöktü.

Onun inancını aşılamak, çok farklı bir öfke ateşini yakmıştı. Hizmetçiye yakışmayacak bir meydan okuma ile prensine, ona dik dik baktı. Çenesi sıkıydı, küçük elleri yumruk haline gelmişti. "Ferrol benim tanıdığım tek tanrıdır. O tek gerçek..."

"O mu?" Mawyndulë onu durdurdu.

Tek kelimelik soru karşısında dengesini kaybeden Treya şaşkın bir ifadeyle baktı. "Ah, evet, *efendim... O.*"

"Ferrol'un kadın olduğunu mu düşünüyorsun?" O başını salladı.

Mawyndulë din konusunda uzman değildi. Herkes gibi kış ortası ve yaz ortası törenlerine katılırdı, ancak Volhoric'in vaazlarını nadiren dinlerdi. Rahibin sesi Mawyndulë'yi her zaman uykulu yapardı.

Mawyndulë'nin aldığı en iyi din eğitimi, Miralyith'lerin tanrılar olduğunu vaaz eden Gryndal'dan gelmişti; bu inanç son zamanlarda bir inanç krizi yaşıyordu. Ancak Gryndal her zaman Ferrol'dan erkek olarak bahsetmişti. Volhoric de *kendi kanunlarından ve kutsamalarından* söz etmişti.

"Ama Umaly'n diyor ki..." diye başladı Mawyndulë, ancak Treya kaşlarını çatıp arkasını döndüğünde sustu. "Rahiplerin sözlerini kabul etmiyor musun?"

"Saygıdeğer Fhrey hakkında kötü konuşmak bana düşmez." Treya ateş yakma aletlerini toplayıp çantasına geri koymaya başladı.

"Peki, Ferrol'un kadın olduğunu sana düşündüren nedir? Bu sadece kendi cinsiyetine dayalı bir hayal mi?"

Yine, hayatı boyunca gördüğü aynı kötü bakışla karşılaştı. Genellikle bu bakışa "*prensım!*" sözleri eşlik ederdi. Normalde ona "*efendim*" ya da sadece "*bayım*" diye hitap ederdi. Ama saraya çamur bulaştırırsa, babasının toplantılarından birine geç kalırsa ya da ihmalinden dolayı altın balığını öldürürse, ona *bu şekilde* hitap eder ve *o bakışı* atardı. Onun kınayıcı, suçlayıcı tonuyla söylediği bu iki kelime, sanki başka hiçbir şey yokmuş gibi sırtına ürperti gönderirdi başka hiçbir şeyin yapamadığı gibi tüylerini diken diken ediyordu.

Treya, Mawyndulë'nin hatırlayabildiği kadarıyla onun hizmetçisiydi. Hatta onun süt annesi bile olabilirdi, ama o bunu düşünmemeye çalışıyordu. Bu tür düşünceler midelerini bulandırıyor, ama onu nefret ettiği için değil. Mawyndulë onu neredeyse hiç düşünmüyordu, ama son zamanlarda fark etmişti ki O, belki de dünyada uzun süre tahammül edebileceği tek kişiydi. Her zaman yanındaydı ve hep öyle olmuştu. Treya, eskimiş bir ayakkabı kadar rahattı ve onu gerçekten seven tek kişi de o olabilirdi.

"Bir bakış cevap değildir," diye azarladı. "Ben meşru bir soru soruyorum."

"Büyükanmem söyledi." Treya bakışlarını yumuşattı ve çentikli tahtasını ve iğini, delerken avucunda tuttuğu taşı da yanına koyarak yerleştirdi.

Onu paketlemesine gülümsedi, sanki ormanda bunun gibi binlerce tane yokmuş gibi. "Ailen Gwydry'di sanıyordum?"

Çantanın iplerini çekerek kapattı ve bu sefer ona sadece alaycı bir gülümseme attı. "Bir Gwydry, Umalyn'lerin bilmediği bir şeyi Ferrol hakkında bilemez mi?"

"Ah... evet. Bu kabileyi bu yüzden kurmadık mı? Birazdan Eilywin'lerden daha iyi evler yapabileceğini söyleyeceksin, ya da..." Başını salladı. "Hayır, Miralyith'lerden daha iyi ateş yakamayacağın çok açık."

"Her şeyden bu kadar emin olmamalısın, *prens*im."

Mawyndulë irkildi. *Neden dişlerini çatalla kazımıyor ki?*

Aynı sonucu verirdi.

"Gurur..." Durdu, sırtışının yerini acıma dolu bir bakış aldı. Dudaklarını ısırdı, arkasını döndü ve başka bir çanta, çingiraklı olanı almaya gitti.

Mawyndulë, o çantanın içindekilerin bütün gün Treya'nın sırtında takırdadığını duymuştu. İçinde ne olduğunu bilmiyordu, ama onu rahatsız ettiğini biliyordu.

Çuvalı açan kadın, tencere ve tavaları çıkardı. "Sizi daha fazla gücendirmemem için, efendim, suya ihtiyacım var. İzninizle, ben..."

Mawyndulë kaşlarını çattı ve elini kaldırarak onu durdurdu.

Yürüdükleri patika, hafif bir akıntı sesi çıkaran hoş bir dereyi takip ediyordu. Mawyndulë onu göremese ve duyamasa bile, karanlık bir odada yanan bir mumun varlığını fark eden bir insan gibi, derenin orada olduğunu bilirdi. O derenin gücü, ateşi yaratmak için kullandığı şeydi ve bu, sadece bir Miralyith'in anlayabileceği bir şekilde ona komik gelmişti.

Mawyndulë, Airenthenon'a ilk kez genç konsey üyesi olarak gittiğinde yaptığı gibi, nehirden üç su topu kaldırdı. O gün

Vidar onu azarlamıştı. Bu sefer Treya, jelatinimsi kürelerin sallanıp tencerelere düşmesini hayranlıkla izledi.

"Suyu ısıtırsan," dedi Treya, "ateşe bile ihtiyacımız olmaz, belki ayıları uzak tutmak için hariç. Gerçi bunu da yapabilirsin, değil mi

" Çantadan çeşitli sebzeler çıkardı ve bıçakla kesmeye başladı. "Gerekirse bize bir ev bile yapabilirsin herhalde. Öyle değil mi?" Sesi hayranlıktan çok uzaktı, ama alaycı da değildi.

"Ne söyleyecektin?" diye sordu Mawyndulë. Treya ona bilgisiz, masum bir bakış attı.

"*Gurur* hakkında bir şey söylemeye başlamıştın."

"Öyle mi? Öyle mi yaptım? Hatırlamıyorum."

Bu şimdiye kadar duyduğum en kötü yalan. Hiç çaba bile göstermiyor, diye düşündü Mawyndulë, sonra tekrar düşündü. *Hayır, yalan söylemeyi bilmiyor. Ne zaman buna ihtiyaç duymuş ki?*

Treya konuyu değiştirdi. "Rhune'u Estramnadon'a geri getirirken herhangi bir sorun yaşayacağını düşünüyor musun?"

O ana kadar, Treya'nın nereye gittiklerini, hatta neden gittiklerini bildiğini düşünmemişti. Sormamıştı, ama görünüşe göre Treya, gösterdiği kadarından fazlasını biliyordu. Hizmetçiler böyleydi. Bu alışkanlık gölgelerde dinlemekten geliyordu ve Ferrol'un kadın olduğunu duyduğunda Treya'nın büyükannesinin kimi dinlediğini merak etmesine neden oldu. *Gururu nereden öğrenmişti?* Treya ona ikisini de anlatmayacaktı, en azından şimdilik. Hizmetçiler fareler gibidir: Onları hazırlıksız yakalarsanız, bir şansınız vardır; ama bir kez korkutursanız, kaçarlara ve onları yakalamak imkansızdır.

"Hayır," diye cevapladı Mawyndulë ve tekrar uzanarak ellerini başının arkasına koydu. "En zor kısmı, kafesi çeken atla başa çıkmak olacak. Atları sevmem."

"Kafeste mi?"

"Tehlikeli hayvanlara böyle yapılır."

Treya ağaçların arasından batıya doğru baktı. "Bir Rhune nasıl tehlikeli olabilir ki?" Kızın ne düşündüğünü biliyordu. Onları aylardan koruyabiliyorsa,

Rhune ne sorun çıkarabilir ki? Ama Mawyndulë, Alon Rhist'in karşısındaki kayalık uçurumdan aşağı inerken canını kurtarmak için koştüğünü hala hatırlıyordu. O koşarken Jerydd şöyle demişti: "*Yetenek bir şeydir. Beceri başka bir şeydir. Ama az önce, Avempartha'nın ikizi olduğunu düşünmeme yetecek kadar büyük bir güçle neredeyse çarpıştık!*"

Mawyndulë bunun nasıl mümkün olduğunu hala bilmiyordu; Jerydd de bilmiyordu. Mawyndulë bir an daha yavaş olsaydı, ölecekti.

Ölmüş olacaktı.

Mawyndulë o zamanlar sadece yirmi altı yaşındaydı. *Doğduktan kısa bir süre sonra neredeyse ölmek üzere olmak ne kadar çılgınca bir şey? Binlerce yıldır Elan'ın yüzünde korkunç, tozlu kalıntılar dolaşıyor ve ben çeyrek asırda neredeyse yok olacaktım?*

Bu düşünce hâlâ onu sarsıyordu. Rhune tasma takmış ve kafese kapatılmış olsa bile, Mawyndulë onunla tekrar karşılaşmak istemiyordu. Ancak Jerydd, nehrin savunmasından tek bir Miralyith'i bile ayırmaya gücü yetmiyordu ve Mawyndulë hazırды. Dahası, bu Rhune'u tanıyordu —bir geçmişleri vardı— ve Mawyndulë onu bir daha hafife almayacaktı.

Mawyndulë zorla gülümsedi. "Herhangi bir vahşi hayvan tehlikeli olabilir. Ama ben yanınızdayken endişelenmenize gerek yok. Ben bir Miralyith'im ve o... şey, o sadece bir Rhune."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

NEHIR KIYISINDA

Görmek inanmaktır derler, ama insanlar genellikle olduğu gibi değil, görmek istediklerini görürler, bu da beni körlüğün erdemleri hakkında düşünmeye sevk eder. — BRIN'IN KİTABI

Suri küçük odanın soğukunda titriyordu. Asica'sını ve pelerinini almışlar, onu sadece ince keten geceliğiyle bırakmışlardı. Bacaklarını göğsüne çekerek, boş hücrenin köşesinde kıvrıldı. Ama soğuk en büyük sorun değildi. Suri nefes alamıyordu. Hücrenin penceresi yoktu ve ne zaman kapalı kapıyı yumruklamaya çalışsa, cevap hep aynıydı. "Geri!" diye bağırır öfkeli bir ses.

Çıkmam lazım! Çıkmam lazım!

Beş kelime kafasında çılgık atıyordu — bazen Runik dilinde, bazen Fhrey dilinde, çoğu zaman da her ikisinde — o düşünmeden çeşitli kelimeler sarf ederken. Kalbi bir sinek kuşunun kanatları kadar hızlı çarpıyordu ve vücudundaki her vücudundaki her kas o kadar sıkıydı ki acıyordu. Ve hepsi bu kadar da değildi.

Çıkmam lazım! Çıkmam lazım!

Çok fazla ağrısı vardı. Kapıyı yumrukladığı için kolları ve elleri en çok acıyordu. Ayrıca vücudunu kapıya, hatta taş duvarlar, sürekli çılgık atarak. Omzunu ciddi şekilde yaralamış ve başını o kadar sert vurmuştu ki yıldızlar görmüştü. Acı aslında yardımcı olmuştu. Fiziksel acı, en azından bir süreliğine paniğin yerini almıştı.

Suri daha önce hiç panik hissetmemişti, ama dehşet ve korkuyu bilirdi. Bunlar eski dostlardı, ama kapı kapandığından beri yaşadığı yeni ve dayanılmazdı. Birkaç saat boyunca, kendisi olmaktan çıktı. Kime dönüştüğünü bilmiyordu. Onu kurtaran tek şey, o zamanın çoğunun, dışarıda durup kendisine bakıyormuş gibi hissetmesi sayesinde hafızasından silinmiş olmasıydı.

Bu ben olamam, diye düşündü. Eğer öyleyse, delirdim demektir.

Kahkahalar duyduğunu hatırladı, çok fazla kahkaha.

"Kötü küçük şey!"

"Ne kadar çirkin olduğuna bak."

"Yine kapıya atlıyor!" "Bir şey yapmalı mıyız?

Kendini öldürecek." "Bak, kanıyor."

"Bu garip... kanı kırmızı. Yeşil ya da belki siyah olur diye düşünmüştüm."

Sonunda sesler kesildi ve sessizlikte Suri'nin vücudu güçten düştü. Yaralı, morarmış ve kanlar içindeki Suri yere yığıldı. Sıkı bir top gibi kıvrılmış, tek yapabildiği inlemek ve sızlanmaktı. Oda samanla kaplıydı ve elinden geldiğince saman toplasa da, sürekli hissettiği soğuktan korunmak için yetersizdi.

Bir zamanlar davetkar olan kule, bir dehşet mekanına dönüşmüştü.

Çıkmam lazım! Çıkmam lazım!

Yumruklarını sıktı, gözlerini kapattı ve dişlerini sıktı. Mırıldanmaya çalıştı, Sanat aracılığıyla dünyanın desteğini çağırmaya çalıştı, ama bu da elinden alınmıştı. Yalnızdı, izole edilmişti, terk edilmişti ve tamamen kaybolmuştu.

Günler mi saatler mi geçti, Suri bilemiyordu. Soğuk ve sürekli tekrarlanan beş kelime dışında hiçbir şey yoktu. Ve sonra birisi "Beni duyuyor musun?" diye sorduğunda döngü bozuldu.

Cevap vermedi, istese de veremezdi.

"Mawyndulë seni almaya geliyor. Yolda. Kim olduğunu biliyor musun? Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Kapıda bir tıkırtı ve ağır, hırıltılı bir nefes sesi duydu.

"Kaldığın yerden memnun musun, Rhune? Artık banyo yapamaman çok kötü." Bunu bir kahkaha izledi; sonra o ses de kayboldu.

Böylece Suri, "*Çıkmam lazım!*" cümlesini duymadığını fark etti. Kafasında yeni ve daha korkunç bir cümle tekrar etmeye başladı: "*Mawyndulë seni almaya geliyor.*"

Avempartha. Kule, lanetler atarken Tetlin Cadısı'ndan daha popüler hale gelmişti. İnsan anneden doğan herkes gibi, Tesh de onu nefret ediyordu ama manzaraya hayran kalmaktan kendini alamıyordu. Sislerin içinden yükselen kule, devasa bir gökyüzü parçası büyük bir güçle düşüp, ortaya çıkan sıçrama tepesinde katılaşmış gibi görünüyordu. Herkes onun taştan yapıldığını biliyordu, ama o mesafeden ve sabah güneşinde parıltıyan kule, Tesh'e göre

parıldayan mavi kulenin buzdan yapıldığını yemin edebilirdi — pürüzlü ve keskin. Kuleyi birçok kez görmüştü. Şelalenin oluşturduğu soluk sisin arkasında her zaman kısmen gizlenen hayalet gibi görüntü, nehir kıyısı boyunca en dikkat çekici simgeydi ve başka bir şeyle karıştırılması imkansızdı. Kule nihai hedefti, sonsuza kadar ulaşılamayan hazineydi. Elflerin kalan tek sınır savunması olan Avempartha, son engeldi ve üç yıldır böyleydi.

"Ee?" diye sordu Tesh, Anwir kayalık kıyıda dururken. Galantian, nehrin karşısına, Tesh ona veya onun türlerine daha sempatik olsaydı üzücü olarak nitelendirilebilecek bir ifadeyle bakıyordu. O karşı kıyıda elflerin krallığı, Anwir'in vatanı uzanıyordu. O da diğer Rhune'lar gibi o kıyıya ayak basması yasaktı.

Fhrey ayaklarının yanına, sonra da kıyıya baktı. Başını sallayarak iç geçirdi. "Burada bitiyor."

"Bu mümkün değil. Elfler karşıya yüzerek mi geçtiler?" "Sana yolun burada bittiğini söylüyorum."

Tesh hızlı akan suya baktı. Nehre bir dal attı ve dalın şelaleden aşağı sürüklendiğini izledi. *Yüzerek geçemezlerdi.*

"Tesh?" Brigham sözünü kesti. "Meeks'i gömmemiz gerekmez mi?"

Tesh başını salladı ve kuleyi işaret etti. "Onu ormanın içinden geri götürmek istiyorum."

"Üç gün oldu."

"O zaman yakında çıkması gerek, değil mi? Birkaç gün daha bekleyelim. Ayrıca, bu elflerin nasıl geçtiğini keşfetmek için en iyi şansımız olabilir."

Suri kuleye yaklaştığı gece, Tesh'in adamlarının hepsi mistikin intihar ettiğinden korkmuştu. Orinfar zırhlarıyla güvenli bir mesafeden onu izlerken, onun bir köprü oluşturup karşıya geçip içeri girdiğini gördüler. Büyük bir şaşkınlıkla, ne yıldırım, ne ateş, ne de patlama oldu.

Tesh, *davet edilme konusunda haklı olduğu* anlaşıyordu.

Barış görüşmeleri gerçekten devam ediyorsa, ki durum kesinlikle öyle görünüyordu, bu Tesh'e nehir kıyısını aramak için olağanüstü bir fırsat sunuyordu. Elflerin görüşmeleri tehlikeye atacak hiçbir şey yapmayacaklarını düşündü. Bu nedenle, o ve arkadaşları sonraki üç günü, düşmanlarının Nidwalden'i nasıl geçtiklerinin sırrını araştırarak geçirdiler. Nyphron'un yıkılmış köprüsünün yakınında bazı taze izler buldular, ancak gizem çözülmemişti.

Dherg'in köprüsünü yıkmak için bir silaha dönüştürülmemiş olsa bile, nehrin akıntısı geçişi imkansız hale getiriyordu, ancak elfler

bunu şaşırtıcı bir düzenlilikle yapıyordu. İlk başta Tesh, Miralyith'lerin Alon Rhist'te yaptıkları gibi geceleri köprüleri uzattıklarından şüphelendi. Ancak nöbetçiler bu teorinin yanlış olduğunu kanıtladı.

Anwir aramaya devam etti, ancak Fhrey düğümlü bir ham deri parçasıyla oynarken, Tesh onun bu işe gönülsüz olup olmadığını merak etti. Nyphron karşıya geçmeye odaklanmıştı, kuleyi yok etmek ve tapınağı yıkmak için çılgınca çalışıyordu, ama Anwir onun gibi değildi gibi değildi.

Tesh, yıllardır onları rahatsız eden sırrı ortaya çıkarmayı ummuştu, ama bunun olmayacağı giderek netleşiyordu. Öte yandan, Miralyith onları görmezden geldiği için, ateşkes konusunda haklı olduğu anlaşıyordu.

"Hey, şuraya bak," dedi Edgar, suyun karşısını işaret ederek.

Doğu kıyısına bir köprü uzanıyordu, ama bu olağandışı bir durum değildi. Elfler o tarafta sürekli köprüler yapıyordu. Malzeme vagonları sürekli teslim ediliyordu. Miralyith köprüleri dakikalar içinde yapıyordu, ama Büyük ve Şanlı Nyphron beş yıl boyunca denemesine rağmen kendi tarafında bir köprü inşa edememişti.

"Ne olmuş?" diye sordu Atkins.

"Bir vagon yola çıkıyor, ama garip; yanları yok... yani, var gibi, bir nevi."

Anwir nehrin karşısına baktı. "Parmaklıklar," dedi onlara. "Hayvan kafesi, ama tekerlekleri var."

Tesh gözlerini kısarak baktı ama pek bir şey göremedi. "Tekerlekli bir kafes mi?" Anwir başını salladı, sonra tekrar düğüm atmaya başladı, bu sefer saçını kullanarak.

Tesh, bunu nasıl başardığını hiç öğrenemedi. Kendi saçındaki düğümler genellikle çözüldü, ama Fhrey bir şekilde kendi saçındaki düğümleri sabit tutmayı başardı.

"Büyük bir kafes." Tesh daha iyi görebilmek için ayağa kalktı.

"Muhtemelen koyunlar içindir," dedi Brigham. "Rhen'de koçları koyunlardan ayırmak için ağıllarımız vardı."

"Killianlar buğday ya da arpa gibi şeyler yetiştiriyorlar sanıyordum," dedi Atkins.

"Evet," diye cevapladı Brigham. "Ailemden *bahsetmedim*. Genel olarak dahl'dan bahsettim. Ben ve kardeşlerim Gelston ve Delwin'e yardım ettik."

"Ne için?" diye sordu Edgar. "Yardım ettiğiniz için size ne verdiler?"

"Öyle değildi." Brigham başını salladı, sonra omuz silkti. "Herkes dahl'da ihtiyaç duyulan yerde yardım etti. O zamanlar işler böyleydi."

Tesh oturdu ve botunu çıkarıp yola çıktığından beri rahatsız eden çakıl taşını tekrar aradı. Botunu salladı ve tokatladı, ama

hiçbir şey çıkmadı. Sonunda, elini içine sokup deri dikişleri yoklayarak parmak uçlarıyla aramaya başladı. Sorunun kaynağı olabilecek yıpranmış deriden bir yumru buldu ve kemer bıçağına uzanmak üzereyken çığlıkları duydu.

Şelalenin gürültüsü bile nehrin karşısındaki çığlıkları bastırmaya yetmiyordu. Tesh'in ilk düşüncesi, elflerin bir keçiyi canlı canlı yakarak kurban ettikleri ya da benzeri bir şey yaptıklarıydı.

Anwir örgüsünü bıraktı, gözleri kuleye odaklandı.

Nehrin karşı tarafında, hayvan kafesi açılmıştı. Bir grup elf, bir şey taşıyarak ya da taşımaya çalışarak kuleden çıktı. Esirleri tekmeliyor, çırpınıyor ve çığlık atıyordu; çığlıklar korkunçtu. Bir elf düştü. Geri kalanlar, taşıdıkları şeyi kafese attılar ve kapıyı çarparak kapattılar. Bunu yapana kadar Tesh, içeride neyin hapsedildiğini net olarak göremedi.

"Üzgünüm Brigham," dedi Tesh. "Sanırım Meeks beklemek zorunda kalacak."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

KAFESTEKİ HAYVAN

O ilk karşılaşma, tasma olmasaydı nasıl olurdu diye sık sık merak ederim. — BRİNİN KİTABI

Mawyndulë kuleye yaklaşırken atı ve arabayı gördü. Bu şey onu tedirgin etti. Adı bile kulağına hoş gelmiyordu. Fhrey dilinde atın çektiği araba için bir kelime yoktu. Bazen "*taşıma*" kelimesi kullanılırdı, ancak *taşıma* veya *kaldırma*, geleneksel olarak güçlü, hasta veya yaşlıları taşımak için kullanılan bir araçtı ve bu işlemde asla hayvanlar kullanılmazdı. Atlar, değerli Fhrey'lerin binmesine izin veren asil yaratıklardı. Bu görkemli hayvanı onursuzlaştırmak ve küçük düşürmek Rhunes'lara çok yakışırdı.

Vagonun tekerlekleri de farklıydı. Katı diskler değil, merkezden dışarıya doğru yayılan direk benzeri desteklere sahip ince, kavisli metal jantlardı. Bu düzenek, kafesi taşımak için yetersiz görünüyordu. Bu da *Rhune'lara özgü bir şeydi*. Savaş arabaları, oklar, ejderhalar ve Orinfar, Fhrey'leri rahatsız eden dört belaydı. Bunların hiçbirisi aslında Rhune'lardan kaynaklanmıyordu. Vahşiler, koyunların metal işçiliğini kavrayamadığı gibi, icat yapma yeteneğinden yoksundu. Dherg onlara tüm bu sinsi numaraları öğretmişti — aşağılık köstebekler, kendi açgözlülüklerinden başlattıkları savaşı kaybettikleri için nefretlerini sürdürüyorlardı.

Onları da gerçekten öldürmeliyiz. Fenelyus, Dherg'leri yok etmemekle hata etti ve şimdi onun hatası bize bela olarak geri döndü.

Korkak Dherg, hoşnutsuz Instarya ile güçlerini birleştirmiş ve birlikte Rhunes'leri kendileri için savaşmaya zorlamışlardı. Bir bakıma, Mawyndulë Rhunes'lere neredeyse acıyordu — neredeyse. Kim aptal bir hayvana karşı gerçekten böyle hissedebilirdi ki?

Mawyndulë ve Treya kuleye giderken kafesin bir yanında karanlık bir yığın gördü. Derisi, samanı ve tüyleri seçebiliyordu. Figür bir köpek gibi kıvrılmıştı.

"O Rhune mu?" diye sordu Treya, geride kalarak.

"Bu *bir* Rhune ve Jerydd'in elinde başka bir tane olduğunu sanmıyorum, bu yüzden bunun Rhune olduğunu varsayabiliriz."

Mawyndulë ve Treya durup bakarken Jerydd kuleden çıktı. kafesin içindeki yaratığa bakıyordu. Avempartha'nın kel'i bütün sabah Mawyndulë ile aralıklı olarak iletişim halindeydi. Jerydd sabırsızlanıyor ve görevin aciliyetini vurguluyordu, ancak Mawyndulë, yaşlı kel'in sadece kapısının önündeki iğrenç Rhune'dan kurtulmak istediğine inanıyordu. Kokusu bile, ondan olabildiğince uzaklaşmak istemesine yetiyordu. O ve Treya rüzgârın aşağısındaydılar ve koku, işeme kabının ağzından esen bir rüzgâr gibi, çok belirgindi.

Üç gün boyunca bununla seyahat mi edeceğim? diye düşündü yüzünü buruşturarak.

"Çok geç kaldın!" Jerydd, yol boyunca sendeleyerek ilerlerken bağırdı. Jerydd ve Mawyndulë, kafes ile kule arasında yarı yolda buluştular.

Kel daha yaşlı görünüyordu. *Bu nasıl mümkün olabilirdi? Bu, suyun daha ıslak ya da karın daha soğuk olması gibi bir şeydi.* Fhrey artık tozlu değildi, neredeyse pudra gibiydi. Yürüyüş şekli bu izlenimle çok ilgisi vardı. Mawyndulë onu son gördüğünde, Jerydd tam olarak takla atmıyordu, ama yeterince normal yürüyordu. Şimdi ona doğru gelen Fhrey, sanki ip üzerinde yürüyormuş gibi dengede kalmak için bir elini öne uzatarak sürünerek yürüyordu. Her adım zorlu görünüyordu ve yüzünde ter damlaları parlıyordu.

Belki de bu aciliyetin başka bir nedeni vardı.

Mawyndulë, Fenelyus'un ölümünden birkaç hafta önce onu ziyaret ettiğini hatırladı. Yaşlı fane yürüyemiyordu. Yatağa bağlıydı ve solgun ve zayıf görünüyordu. Şimdi Jerydd de aynı görünüşteydi. *Şeffaf*, sanki kel'in ayaklarından biri zaten Phyre'deymiş gibi, diye düşündü. Jerydd'le birlikte Indus ve Krem de gelmişti, her ikisi de genç Miralyith'lerdi ve kel düşerse onu yakalamak için hazırıldılar. Hepsi

Üçü, rüzgarda çırpınan asikalarıyla ayakta duruyorlardı.

"Sen talimatını verir vermez yola çıktık," diye cevapladı Mawyndulë. "Bunu biliyorsun."

Jerydd kaşlarını çatı. "O zaman buraya kadar yürüyerek geldiniz. Erivan'ın hayatta kalmasının bir damla su gibi asılı olduğunu açıkça belirtmemiş miydiniz?"

Mawyndulë bunu ilk kez duymuyordu. Jerydd günlerdir Sanat'ı kullanarak öfkesini dışa vuruyordu. Oraya giderken Mawyndulë, prensin ne kadar tembel olduğunu ve Ferrol'un -ve Jerydd'in, çoğunlukla Jerydd'in- ona verdiği armağanı hak etmediğini anlatan sert eleştirileri dinlemek zorunda kalmıştı. Ama tüm bu konuşmalar kafasının içinde, gizli kalmıştı. Mawyndulë, Jerydd'in o kadar yaşlı olduğunu düşündü ki, birkaç saat önce

, sonra kel'in bunu çok iyi hatırladığını fark etti. Jerydd tanıklar istiyordu. Özel hakaretlerin ne faydası vardı ki? Alay etmek en iyi seyirci önünde yapılırdı.

"Şimdi Rhune'u doğrudan babana götür. Ona, kuleyi savunmak için acilen bir ejderhaya ihtiyacımız olduğunu söyle."

Bu yeni bir şey. "Neden? Sorun ne?"

"Senin küçük zihnin aynı anda birden fazla düşünceyi kaldıramaz, o yüzden tapınağın bize mümkün olduğunca çabuk bir ejderha göndermesini hatırla."

Mawyndulë, Indus ve Krem'e baktı. "Bir dakika, şimdi geri dönmemizi mi istiyorsun? Bütün gün yürüdük. Yorgunuz. Avempartha'da geceyi geçirmeyi, iyi bir yemek yemeyi, yatakta uyumayı ve yarın yola çıkmayı planlıyordum."

"Görüyor musun?" Jerydd, Indus'a böyle dedi, sonra Krem'e döndü. "Benim uğraştığım şey bu."

Indus ve Krem akıllıca, cevap olarak hiçbir ifade göstermediler. "Bu Rhune'u Estramnadon'a götüreceksin," diye emretti Jerydd. "Ve aceleyle yola çıkacaksınız. Gerekirse atı öldür, ama bu Rhune'u tapınağa götür. Yorgun, kan çanağı gözlerinle ona sırrı öğrenip yardım göndermesinin ne kadar önemli olduğunu anlat."

Gwydry gibi görünen başka bir Fhrey yanlarından geçip kafesin olduğu yere doğru yürüdü. Atı arabaya bağlayan kayışları kontrol etti, sonra hayvanın dizginlerini topladı ve Mawyndulë'yi bekledi.

"Ve o tasmayı çıkarma," dedi Jerydd. "Ve Imaly'den uzak dur. O Fhrey zehir gibidir."

Kel başını salladı. Nefes nefeseydi ve çaresiz görünüyordu. Bir an için Mawyndulë onun ağlayacağını sandı. "Keşke daha genç olsaydım. Bunu yapmalısın, evlat. Bunu doğru düzgün yapmalısın. Şimdi git. Git ve Erivan'ı kurtar. Halkımızı kurtar."

Gwydry, atın dizginini Mawyndulë'ye uzattı ve Mawyndulë hemen Treya'ya onu almasını emretti. İçini çekti, başını salladı ve kuleye özlemle bir bakış attıktan sonra, "Gidelim," dedi.

Suri tekrar bilincine geldiğinde, araba hareket halindeydi. Uyandığını düşünmedi çünkü uykuya dalmamıştı. Uyku hoş bir şeydi, iyi geçirilmiş bir günün harika ve tatmin edici bir sonu. Bayılmıştı.

Bir noktada, zihni ve bedeni merhametli bir şekilde onun adına paniği yenmişti. Vagon kayalar ve dalların üzerinden geçerken sarsılırken, zıplarken ve bir yandan diğer yana sallanırken, gözlerini açtığında kabusun daha da kötüleştiğini gördü.

Başka bir şey, güzel, hoş bir şey düşünmeye çalıştı. Ama aklına gelen tek şey hava eksikliğiydi. Vagonun iki geniş tarafı açıktı ve dar metal parmaklıklardan oluşan büyük pencereler, kafese serin bir esinti girmesine izin veriyordu. Buna rağmen Suri nefes almakta zorlanıyordu. Her nefesini içine çekip sonra dışarı vermeye odaklandı, gözleri onu hapseden parmaklıklara sabitlenmişti.

Kalbi hızlı bir şekilde çarpıyordu. Metal tasmanın boğazına çarptığını hissedebiliyordu. Elleri ağrıyordu. Nedenini bilmiyordu. Parmak uçları kanlıydı ve kafesin zemininde kırmızı bir leke gördü

Suri'nin tırnaklarının birkaçı geriye doğru kıvrılmış ve beyaz çizgiler oluşmuştu. İkisinde hala kıymıklar vardı.

Suri bir kez daha sallanmaya ve inlemeye başladı. Bunu yapmamaya çalıştı. *Bu sadece bir kutu. Hücreden daha iyi. Havayı hissedebiliyorum. Sonsuza kadar burada kalmayacağım. Yakında beni çıkaracaklar. Geçen seferki gibi değil, orada ne kadar kaldığımı bile bilememiştim.* Kafasındaki ses mantıklı geliyordu, ama söylediği şeyler küçük bir kafesin içinde bir önemi yoktu. Gölün dibine zincirlenmiş ve *"Eninde sonunda serbest bırakılacaksın"* denilen mantıklı bir insan için de önemi yoktu.

Nefes al." Kafasındaki ses gerçekleri ne kadar güven verici ve mantıklı bir şekilde sunsa da, Suri ilgilenmiyordu. Suri gerçekleri istemiyordu. Dışarı çıkmak istiyordu. Kendini tekrar parmaklıklara atmamak veya yere tırmanmamak için tüm konsantrasyonunu kullanması gerekiyordu.

Saatlerce, güzel ağaçların, kadim devlerin oluşturduğu bir ormanın içinden yuvarlandı. Onlar onu sakinleştirmeliydi, ama parmaklıklar ve tasma onları ayrı bir gerçeklik, yuvarlanan bir duvardaki görüntü haline getirmişti. Kaçamayacağı bir kutuda yalnızdı, bu yüzden kutunun nerede olduğu hiç önemli değildi.

"İyi görünmüyor." Suri, Fhrey dilinde bir ses duydu. "Tabii ki iyi görünmüyor, o bir Rhune."

"Evet, ama demek istediğim, hasta gibi görünüyor. En azından iyi görünmüyor."

Suri başını kaldırdı. Arabaya eşlik eden küçük bir Fhrey kadını vardı. Saçları şaşırtıcı derecede koyu renkti ve çoğu, uzun boynunu ve dikdörtgen kulaklarını ortaya çıkaran sarı bir başörtüsünün altına saklanmıştı. Asica giymiyordu, sadece basit bir tunik ve önü açık bırakılmış, pelerin gibi sarkan bir pelerin giyiyordu. Arion kadar güzel olmayan bu Fhrey, onun zarafetinden ve şıklığından yoksundu, ama yüzü... en azından yüzü nazik görünüyordu.

"Artık hayvanlar konusunda uzman mısınız?" Diğer ses Suri'nin görüş alanı dışında bir yerden geldi, çünkü kutunun önü, tavanı ve arkası masif ahşaptan yapılmıştı.

"Birinin mutsuz olduğunu anlamak için ne kadar uzman olmak gerekir?" Bunu söylerken Suri'ye yoğun bir acıma ile bakıyordu ve bu bakış Fhrey'in yüzünü buruşturdu.

"Bir kafese kilitlenmiş. Tüm hayvanlar kapana kısıldıklarında mutsuz olurlar."

"Bilmiyorum. Sanırım hasta olabilir. Sence ona yemek verdiler mi?" "Jerydd bize bile yemek vermedi, *ona* yemek verdiğini sanmıyorum." Fhrey göremediği Fhrey sinirli bir ses çıkardı. "Bizi öylece geri çevirdiğine inanamıyorum. Bana bir kase çorba bile veremedi mi?"

"Sanırım acele ediyordu çünkü onun öleceğinden korkuyordu."

"Bence o, *kendisinin* öleceğinden korkuyordu. Onu gördün mü? Tek umudum, Jerydd'in, bana kötü davrandığı için hayatını bir kabusla çevirebilmem için yeterince uzun yaşaması."

Fhrey hanım yaklaştı. Parmaklıklara elini koydu ve içeriye baktı. Ağlamak üzereydi. Suri nedenini merak etti, sonra Fhrey'in gördüklerini yansıtan bir ayna olduğunu fark etti. Sempatı ve üzüntüyle Fhrey, Suri'nin gözlerine baktı, sonra elini uzattı.

Suri konuşmak için ağzını açtı...

"Hey!" Vagon birden durdu ve Suri öne doğru sarsıldı. "Dikkat et. O kadar yaklaşma. Bu şey vahşi. Isırması muhtemel. O zaman korkunç bir hastalığa yakalanırsın."

Suri bir başka panik ataktan bir santim uzaktaydı. Tırnaklarının kalıntılarını ön kollarının derisine batırdı. Acı onu yerinde tuttu, ama bu zayıf bir tutunmaydı.

Diğerine uyarıda bulunan Fhrey göründü. Elinde bir sopa vardı ve onu parmaklıklara vurarak ses çıkardı.

Suri irkildi.

"Ha! Gördün mü?" dedi ve zafer dolu bir kahkaha attı. "Sadece aptal bir Rhune." "Mawyndulë, lütfen *yapma*. Onu korkutuyorsun."

Mawyndulë. Bu tek kelime, hapishanesinin sisini parlak bir fener gibi delip geçti. Suri parmaklıkları, kafesi ve kapana kısılmış olduğunu unuttu.

Gözlerini kaldırıp bir kez daha ona odaklandı ve Dahl Rhen'e gelen prensi hatırladı.

"Sen Mawyndulë'sin," diye fısıldadı kendi kendine, ama sözleri onların duyabileceği kadar yüksek sesliydi.

O ses üzerine geri çekildi. Sanat olmasa bile, Suri onun korkusunu hissetti.

"Konuşuyor!" dedi kadın, şaşkınlıkla gözlerini kırıştıtararak.

"Konuşabileceklerini hiç söylememiştin."

konuşabileceklerini söylememiştin."

"Arion'u sen öldürdün." Suri, Mawyndulë'ye öfkeyle baktı.

Prens kendini toparladı, bir adım yaklaştı. "Evet,

." Fhrey hanımefendiye bir bakış attı ve alçak sesle ekledi, "O bir hain idi."

"Onu seviyordum," dedi Suri.

Her iki Fhrey de ona şaşkınlıkla baktı.

Kadın Fhrey şaşkınlıkla ona bakmaya devam etti. "Çok iyi konuşuyor."

"Bu iyi. Umarım Arion onu yeterince eğitmiştir, böylece babama ejderhaların sırrını anlatabilir."

Suri bir kahkaha duydu. Bir an için bunun Fhrey'lerden biri olduğunu sandı, ama onlara baktığında ikisi de ses çıkarmıyordu.

"Neden gülüyor?" diye sordu kadın Fhrey, Mawyndulë'ye.

Kıkırdayanın kendisi olduğunu fark eden Suri, daha da çok güldü. Bu iyi geldi. Ses, his, yüzlerindeki ifade, hepsi birleşerek duvarları yıkıyordu. Nefes alabiliyordu.

ON ALTINCI BÖLÜM

ALTI ÖLÜ, BİR TUTSAK

Hiçbir şeyin planlandığı gibi gitmediği söylenir, ama sanırım bu, kimin planından bahsettiğine bağlıdır. — BRINİN KİTABI

"Yakalandı mı? Emin misin?" diye sordu Persephone.

Tesh başını salladı. "Suri kuleye sorunsuz bir şekilde girdi, ama bir şey bir şey olmuş olmalı. Birkaç gün sonra dışarı çıkarıldı ve bu kesinlikle kendi isteğiyle değildi."

"Neden böyle söylüyorsun?"

Tesh, Edgar'a baktı ve ikisi de kaşlarını çatı. "Onu bir vagona atıklarında çığlık atıyordu."

"Daha çok kafese benziyordu," diye açıkladı Edgar.

"Evet, onun dediği gibi. Onlara karşı koymaya çalıştı ama başaramadı. Kısa bir süre sonra, bir eskort grubu geldi ve araba doğuya, ormanın içine çekildi."

Persephone arkasındaki sandalyeye uzandı ama tutunamadı. Geriye doğru sendeledi, neredeyse düşüyordu. Tesh onu bıçaklamış gibi hissetti.

Suri neden onları durdurmadı? Neith'i bir dağın altında ezmiş, Alon Rhist'te bir köprüyü yıkmış ve Grandford Savaşı'nda kale duvarlarını ayakta tutmuştu, ama onu götürürken hiçbir şey yapmadı mı? Bu mantıklı değil. Sonra aklına geldi. Orinifar.

Tesh ve Edgar, Keenig'in Köşkü'nde Persephone'nin önünde duruyorlardı. Nyphron ikiliyi eşlik etmiş ve "önemli haberler" ile geldiklerini duyurmuştu. Kocası, kendisinin ve Keenig'in bunu birlikte ve özel olarak duymaları gerektiğini düşünmüştü.

O haklıydı. Çadır ne kadar büyük olsa da, yine de kalabalık hissettiriyordu. Rüzgâr, brandayı sallıyor ve destek direklerini tıkırdatıyordu. Soğuk hava geliyordu.

Tesh daha fazla şey söylemiş olabilir, ama o duymamıştı. Aklı, Tesh durakladığında ve "Ayrıca..." dediğinde konuşmaya geri döndü.

"Başka mı var?" diye sordu Nyphron. Haberi dıştan daha az şok olmuş gibi karşıladı, ama sesi ve sözleri onu ele verdi.

"Bu yolculukta altı kişiyi kaybettik: Meeks, Brinks, Ethan, Seth, Prichard ve Anwir."

"Anwir mi?" diye sordu Nyphron, gözleri karardı. "Nasıl?"

"Buraya gelirken ormandan çıkmadan hemen önce pusuya düşürüldüler."

Nyphron, Tesh'e sert bir şekilde baktı, ama Techylor dikkatle ayakta durmaya devam etti. "Başka bir şey var mı?"

"Hayır, efendim."

Sandalyeyi bulan Persephone oturdu. Yüzünü eliyle okşarken yere bakıyordu.

"Gidebilirsiniz," diye Nyphron'un askerlerine söylediğini duydu.

Tesh çadırdan çıktı, onu Edgar da takip etti, o da çıkabildiği için aynı derecede rahatlamış görünüyordu. Techylorlar, aylarca vahşi doğada kaldıktan sonra Ejderha Kampı'na geri dönmüştü. Raporunu tamamlayan Tesh, daha iyi yemek, içecek ve Brin'i görmeyi dört gözle bekliyordu, ama bu sırayla değil. Edgar'ın önceliği bira olmalıydı, çünkü fiçilerin depolandığı çadıra doğru yöneldi.

Tesh, Brin'i nerede bulacağını biliyordu, ama önce temizlenmek istiyordu. O ve adamları *ormandan* dönmüşlerdi - bu ifadeye açıklama gerek yoktu. Kir ve kanla kaplıydı, muhtemelen korkunç görünüyordu ve daha da kötü kokuyordu. Uzun süre uzak kaldıktan sonra onu böyle karşılamak istememişti. Nehre doğru yöneldi, ama dönüşlerinin haberi yayılmış olmalıydı ki, Şifa Mahallesi'ne zar zor ulaştığında Brin onu buldu.

Elinde sayfalarla ona doğru koştu. Bir şekilde, ona sarılırken sayfaları tutmayı başardı.

"Seni çok özledim!" diye bağırdı, öpücükler arasında saçlarını düzeltirken. Baraka çadırı ile kalkan yığınının arasındaki çimlere uzandılar. Her zamanki gibi breckon mor giyyordu, diye tahmin etti. Ama emin olamıyordu, çünkü tüm Rhen halkı aynı desen ve renkteki kumaşları kullanıyordu. Beline sıkıca sardığı, eğerin kısalığını ve göğüslerinin üzerinde oluşan kıvrımları beğeniyordu. Eski tarzın kendine özgü bir çekiciliği vardı ve Rhen'in ekose deseni Brin'in kahverengi gözlerini tamamlıyordu. "Gideli çok uzun zaman oldu. Her gün senin için endişelendim."

O neşe dolu gözler, omuzlarına dökülen saçlar ve o gülümseme... O kadar mükemmeldi ki. Keşke...

"Persephone ile toplantıda olduğunu duydum." Brin'in gülümsemesi kayboldu. "Bu sefer kaç kişi vardı?"

"Sadece beş."

"Beş mi? Bu kadar zaman sonra, bu iyi. Bu gerçekten iyi, değil mi?"

Omuz silkti. "Elflerin savaşçıları tükeniyor. Şu anda karşılaştıklarımızın çoğu çocuktan biraz daha büyük."

"Kaybettığın adamlar... aralarında... ah..." Tereddüt etti, yüzü gerildi. "Edgar ya da Atkins ya da..."

"Hayır, hepsi yeni işe alınmışlardı. Meeks, Brinks ve diğerleri. Onları pek tanı mıyordum, gerçekten."

"Meeks'i severdim," dedi Brin üzüntüyle. "Bana hep 'hanımefendi' derdi."

Tesh ölüm hakkında konuşmak istemiyordu ve Brin'in mutsuz olduğunu görmekten hoşlanmıyordu. İki dünyasını birbirinden ayırmayı tercih ediyordu. Harwood çirkin olanıydı, burası ise güzel olanı. Brin'in silüetini üzerinde görmek, ormanda geçirdiği zamanın ödülü olan saf bir andı. "Kitap nasıl nasıl gidiyor?" dedi, konuyu değiştirerek. Brin, ilerlemesini onunla paylaşmayı severdi. Bu konuyu sormak, herhangi bir garip konuşmadan kurtulmanın en kolay yoluydu. "Grandford Savaşı ile ilgili kısmı bitirdin mi?"

Yüzünde hevesli bir gülümseme belirdi. "Oh, evet, aylar önce. Çok da iyi oldu... Sanırım." Omuzlarını hafifçe silkti. Gururunu gösterme korkusuyla her zaman bir koşul vardı.

Brin zekiydi. Bekçiler öyle olmak zorundaydı, dili parşömene aktarmayı öğrenmemiş olanlar bile. Brin'i seviyordu, ama onun alçakgönüllülüğünden nefret ediyordu. *Neden ne kadar harika olduğunu göremiyordu?* Bu zihniyet sadece onunla sınırlı değildi. Tesh'in uğruna savaştığı pek çok insan hala *Rhunes*'lardı, artık tanrı olarak görmedikleri ama hala tanıymış gibi korktukları kişilerin önünde düşünmeden eğilen sefil yaratıklardı.

Gururu bir eksiklik olarak görüyorlardı, doğuştan gelen bir hak olarak değil.

"Bana biraz anlat," dedi, hevesli görünmeye çalışarak.

Brin şaşkın görünüyordu. "Gerçekten mi? Burada?"

"Şimdi mi?" "Kesinlikle."

Yüzü bir gülümsemeye doldu. "Tamam." Onu ayağa kaldırdı ve omuz omuza oturdular.

Parşömenleri karıştırdı, sonra bir sayfaya bakakaldı. Parmaklarını işaretlerin üzerinde gezdirerek mırıldandı, sonra tekrar karıştırdı.

"Sen Yolların Bekçisisin, ama hikayeyi hatırlamıyor musun?" diye sordu.

"Hepsini hatırlıyorum, ama tam olarak kelimeleri hatırlamıyorum..." "Bu kadar kesin olmak zorunda değilsin, değil mi?"

Ona, annesini aşağılamış gibi bir bakış attı. "Evet, tabii. Aslında mesele de bu." Bir kez daha sayfaları karıştırdı ve aradığı kısmı buldu.

*"Neredeyse hiç uyarı olmadan geldiler,
binlerce güzel ve korkunç;
Taş köprülerden geçerek, parlak altın ve
ışiltılı mavi giysiler giyerek geldiler; Güçlü
kasırgalar,
devler, ateş ve ölümle birlikte geldiler;
Onlar geldiler ve onları hiçbir şey
durduramadı, Onurlu adamlar hariç.*

"Bu harika," dedi Tesh ve içtenlikle söyledi. Onun diğer sözlerinin bu kadar iyi geldiğini hatırlamıyordu.

Kızın gülümsemesi genişledi. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Kesinlikle! *Gerçekten* harika, Brin. Cidden. Hepsi böyle mi?" Kız omuz silkti. "Umarım öyledir."

Tesh, kızın kucağındaki tüm kağıtlara baktı. "O zaman bu kadar dikkatsiz olmamalısın."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bir çanta falan al." Kızın karıştırdığı sayfaları toplayıp düzeltmeye başladı.

Brin nazik bir dokunuşla sayfaları karıştırma çabasını bıraktı.

Yeni doğan bebeklerini daha az koruyan anneler görmüştü.

"Roan, sayfaları bölümler halinde dikip deri kaplı tahta levhaların arasına koymayı düşünüyor, ama ben işimi bitirene kadar bunu yapamaz."

"Şimdiye kadar bitirdiğin kısımları ona yaptırabilirsin. Sayfaları kaybetmektense bu daha iyi olur."

Brin garip bir şekilde gülümsedi. "Sanırım. Hey, biliyor musun? Hala yapabilirim. okumayı öğretmek. Zaten Tressa'ya öğretiyorum, o da..." "Vaktim yok." Tesh bu

kapıyı çabucak kapatmak zorundaydı. Onun umutlanmasını umutlanmasını istemiyordu.

"Ama gerçekten o kadar da zor değil. Biz..."

"Belki evlendikten sonra."

"Bu arada, ne zaman olacak?" diye sordu Brin, sesinde keskin bir ton vardı.

"Bilmiyorum. Yakında."

"Neden şimdi olmasın? Roan ve Gifford evlendi; Moya ve Tekchin bile birlikte yaşıyor. Bu arada, ben hala Padera ile çadırda kalıyorum. Birlikte olmamızı istemiyor musun? Birbirimizin kollarında uykuya dalmak harika olmaz mı? Çocuk sahibi olmak?"

"Tabii ki istiyorum, hepsini istiyorum. Ama yapamam, henüz yapamam."

"Neden?" diye sordu Brin, kolunu onun koluna dolayarak çenesini omzuna yasladı.

"İyi bir koca ve etkili bir asker olamam. Önce bu savaşı kazanmam gerek. Anlıyorsun, değil mi?" Nefes aldı ve kadının elini tuttu. "Elflerin annemi ve babamı katletmesini izledim. Çocukları öldürmelerini gördüm... kirli yanaklarından gözyaşları akan, çamurda oturan bebekleri. Onlar..."

"Biliyorum," diye sözünü kesti.

"Peki, bunun bize de olmasını istemiyorum. Çocuklarımızın bunu yaşamasını istemiyorum. Bu iş bitene kadar, orada olmalıyım." Doğuya, hayalet gibi görünen ağaçların olduğu yere doğru işaret etti. "Bu kadar iyi olmamın bir nedeni de risk almaya istekli olmam. Seni bir çocukla terk etmek zorunda kalabileceğimi bilerek bunu yapamam. Bu beni tereddüt ettirir ve sadece benim hayatımı değil, adamlarımın hayatlarını da tehlikeye atar. Bu savaşı kazanmama izin vermelisin. O zaman, eğer hayatta kalırsam..."

korkunun gözlerini doldurduğunu gördü, sonra ekledi: "Ve hayatta kalacağım. O zaman kılıçlarımı asabileceğim ve koyun ve çavdar yetiştirmeyi öğrenebileceğim güzel bir yer bulabiliriz."

"Ama..." Düşmek üzere olan bir gözyaşını sildi, sonra iç geçirdi.

"Ne?"

Brin başını salladı. "Hiçbir şey." Tartışmalar yüzünde çizgiler oluşturdu. Aynı fikirde değildi, ama kavga etmek de istemiyordu. "Oh!" Gözleri parladı. "Peki ya Suri? Düşündüğünden daha erken bir zamanda çiftçi olabilirsin. Avempartha'ya Avempartha'ya kabul edildi mi? Onu gördün mü?"

Cevap vermek istemedi. Brin ve Suri arkadaşı. "Ne?" diye ısrar etti. "Ne oldu?"

Çadırın kapısını tutarak, Nyphron tekrar bulutlanan gökyüzüne baktı. Herkes gibi — belki çiftçiler hariç — Nyphron da yağmurlu günlere göre güneşli günleri tercih ediyordu. Işığı veya sıcaklığı sevdiği ya da bir savaşçının içgüdüsel çamur nefretine sahip olduğu için değildi, her ne kadar tüm bunlar doğru olsa da. Fırtınaları sevmiyordu çünkü ona Miralyith'i hatırlatıyordu. Ancak bu günün gri bulutlu havası, sihrin sonucu değildi. O öğleden sonra gelen, genel bir sıkıcılıktı, kendi kasvetli ruh halini yansıtan bir ayna gibiydi. En ihtiyatlı hesaplamalarına göre, Estramnadon'un iki yıl önce yanışını görmüş olması gerekiyordu.

"Suri'yi mi gönderdin? Hem de Avempartha'ya mı?" Nyphron gökyüzüne bakmaya devam ederken dedi. "Bunu benimle hiç konuşmadın bile."

"Sen kabul etmezdin."

"Tabii ki hayır, bunu sen de bilmeliydin." Nyphron, sözleri ağzından çıkar çıkmaz pişman oldu. Genelde pişmanlık duymayan biri olmasına rağmen sakinliğini korumak için çok uğraştığı için üzgündü. Kendine şarap doldurdu, günde iki sürahi içtiğinin farkındaydı. *Beş yıl geçti ve ben hala bir çadırda otururken Lothian Orman Tahtı'nda ayaklarını uzatmış oturuyor.*

Durum absürtün ötesindeydi; kabul edilemezdi. *Bir kış daha geliyor ve ben geçen kış kar yağdığında olduğum noktadan hiç ilerleyemedim. Böyle olmamalıydı.*

Nyphron döndü ve çadırın içini karartan çadırın kapısını kapattı. "Onun ne yapmasını bekliyordun?"

"Barış olasılığını görüşmek üzere elçi olarak gitti."

"Eğer istediğin buysa, herhangi birini gönderebilirdin. Neden özellikle onu gönderdin?"

Persephone başını salladı. "Hayır, herhangi birini değil. Arion, Suri ile fane arasındaki bir görüşmenin savaşı sona erdirebileceğine her zaman inanmıştı. Ayrıca, fane'in konuşmaya razı olduğu tek kişi oydu."

Üzüntüyle başını salladı. "Arion aptaldı, sen değilsin. Bu yüzden şaşkıyım. Nasıl kabul edebildin?" Nyphron öfkeliydi, kaynayan bir tencere gibi, ama Persephone'nin acısını da görmezden gelmiyordu. Persephone hatasının bedelini zaten ağır ödüyordu ve bağırıp çağırmanın bir faydası olmazdı. Bunun yerine sesini alçaltıp olabildiğince nazikçe konuştu. "Eğer fane gerçekten barış isteseydi, benimle konuşmakta ısrar ederdi."

"Onun gözünde sen bir hainsin ve seni özellikle dışladı." Bir an durdu, sonra ekledi, "Beni de. Suri'nin konuşacağı tek kişi olduğunu açıkça belirtti."

"Fane, tüm Rhuneleri aptal hayvanlardan biraz daha fazlası olarak görüyor. Asla birine teslim olmaz."

“Teslim olmaktan bahsetmiyorduk. Altı yıldır her iki taraf da ölümler ve zorluklar yaşadı. Ama Nidwalden ve Lothian'ı geçemiyoruz sayımızı azaltamıyor. O da benim gördüğüm şeyi görüyor; bir çıkmaza girdik ve savaşı karşılıklı olarak kabul edilebilir şartlarla sona erdirmek en iyi çözüm.”

Nyphron iç geçirdi. "Tapınak, onun bir tanrı olduğunu düşünüyor. Karşılıklı barışı tartışmaya niyeti yoktu. Bunu yapmak, hayal edilemeyecek kadar aşağılayıcı olurdu."

Persephone şaşkın görünüyordu. "O zaman neden..."

"Hala anlamadın mı?"

Ona baktı, gözleri bir oraya bir buraya kayıyordu.

"O, ejderhaları yaratmanın sırrını istiyor," dedi Nyphron.

Persephone başını salladı. "Bu işe yaramaz. Suri büyü yapamayacak. Büyünün nasıl işlediğine dair doğruyu söylüyordu. Sevdği birini feda etmesi gerekecek. Nehrin bu tarafında bu şartı karşılayan çok az kişi var ve Nidwalden'in doğusunda sevdiği kimse yok."

"Büyüyü yapanın kendisi olması gerekmez," dedi Nyphron. "Lothian'a nasıl yapılacağını söylemesi yeter. O da Miralyith'lere sevdiklerini kurban ettirir. Bir hafta, belki iki hafta içinde, gökyüzü ejderha filolarıyla kararacak." Nyphron, öfkesini kontrol etmekte zorlandığını hissetti, bu yüzden çıkışa doğru yöneldi. Kapıda durup ekledi: "Barış arayışınızla, tapınağa bizim olması gereken zaferi sağladınız. Savaş sona erecek, ama ancak Lothian bizi Elan'ın yüzünden silip süpürdükten sonra."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

MALCOLM BANA SÖYLEDİ

Bu kısmı atlamak benim için kolay olurdu, özellikle de her şeyi kaydetmek için acele ettiğim için. Başından beri ona inandığımı iddia edebilirim, ama bu yalan olur ve yalan söylemenin aldatıcı olmaktan öte bir şey olduğunu şimdi her zamankinden daha iyi biliyorum. Bu tehlikelidir. — BRİNİN KİTABI

"Geciktiğim için üzgünüm," diye bağırdı Brin koşarken, akşam yemeğine geç kalan on yaşındaki bir çocuk gibi çadır iplerinin etrafından dolanarak.

Sanki hiç büyümedi, diye düşündü Tressa, şaşkınlık ve kızgınlık karışımı bir duygu içinde. Hayat adil değildi, ama Brin bir şekilde acıyla birlikte gelen zehirden kaçmayı başarmıştı. Masumiyeti parçalayan ve nefret dolu yetişkinler bırakan küçük zulümler, bu kızda yer bulamamıştı. Yine de Tressa, Brin'in yaşadığı hayatı biliyordu ve bu onu şaşırtıyordu. *Bunu nasıl başarıyor?*

Tressa, Brin'i özetleyen bir kelime bulmak için uğraştı ama bulamadı. *Naif* en yakın kelimeydi ama tam olarak doğru değildi. *Genç* başka bir seçenektir, ama Brin artık çocuk değildi. Yirmi iki yaşındaydı. O bahar, kampta düzenlenen birkaç kutlamadan biri vardı. Padera bir pasta yapmıştı ve insanlar ateşin etrafında dans edip şarkı söylüyorlardı. Tressa davet edilmemişti. Karanlıktan izliyor ve pastanın tadı nasıl acaba diye merak ediyordu.

Brin'in yaşına geldiğinde, Tressa bir kocasını gömmüş, ikinci biriyle evlenmiş ve ikisi de sekiz yaşını geçmeden, sekiz yıl değil, sekiz gün içinde iki çocuğunu kaybetmişti. Eğer bebeklerle birlikte ölseydi, belki de Aria'nın Gifford'u doğururken öldüğü zaman olduğu gibi, biri onun için yas tutardı. Hayatta kalamayacak kadar zayıf çocuklar doğurmak, kötü bir annenin işaretiydi. Yirmi iki yaşına geldiğinde, Tressa'nın tüm hayalleri tahlıl gibi öğütülmüş ve saman gibi uçup gitmişti. Gülümsemeyi, en azından mutlu bir şekilde gülümsemeyi unutmuştu. Ama burada

Brin, sanki hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi sırtarak o aptal kitabını sıkıca tutuyordu.

Brin, büyük çamur havuzu ile çamaşır küvetleri arasında duran su varilinin yanına diz çöktü. Burası, Bekçi'nin Tressa'ya okumayı öğretmek için her gün buluştukları yerd. Yer pek hoş değildi, ama gözden uzak bir yerd. Tressa sadece birkaç ders çekmişti ve bunların çok azı mantıklı geliyordu. Kavramı anlıyordu: Bir resim bir sesi temsil ediyordu.

Sorun, Tressa'nın bu eşleşmeleri nasıl ezberleyebileceğini anlayamamasıydı. Ne kadar çok öğrenirse, Tressa bu projenin umutsuz olduğunu o kadar çok anlıyordu. Çok fazlaydı. Brin, küçük yaştan itibaren bu rol için eğitilmiş olan Bekçisinin zihni sayesinde bunu başarabilirdi. Tressa, ne zaman tüküreceğini ve ne zaman yutacağını hatırlamakta zorlanıyordu. Ama Brin ile geçirdiği zamanlardan keyif alıyordu.

"Dikkatim dağıldı," dedi Brin, nefes nefese. "Tesh geri geldi."

"O zaman geldiğine şaşırdım."

Brin, sayfaları yere koyarken kaşlarını çattı. "Gecikmemin sebebi o değil. Ve kalamam. Sadece kendi başına çalışabileceğini düşündüğüm bazı sayfalar getirdim. Gerçekten geri dönmem gerekiyor."

"Nereye?"

"Keenig'in Kulübesi'ne." Brin yığını düzeltti ve rüzgardan korumak için üstüne bir taş koydu. "Kaydetmem gereken şeyler oldu."

"Ne tür şeyler?"

Brin çoktan ayağa kalkmıştı ve sorular yüzünden sinirli görünüyordu. Tressa, Keeper'ın gözlerinde bir tereddüt gördü. Gitmek istiyordu ama tereddüt ediyordu. Sonra Tressa, Brin'in ona karşı kaba davranmak istemediğini fark etti. Tressa için bu, çift gökkuşağı görmek gibiydi. Onlar hakkında duymuştu ama hiç görmemişti.

Ona ne oluyor böyle? Sanki aynı gerçeklikte yaşamıyor gibi.

"Suri'nin Fhrey tarafından kaçırıldığını az önce öğrendik," dedi Brin hızlıca.

"Her şey çok karışık! Suri, olası bir barış hakkında konuşmak için kuleye davet edilmişti

ama bu bir tuzaktı. Ne yapacağımızı düşünmeye çalışıyoruz. Nyphron, Suri'yi daha da uzak olan elflerin başkenti Estramnadon'a götürdüklerini düşünüyor. Onu ejderhaları nasıl yaratacaklarını öğretmesi için zorlayacaklarına inanıyor. Eğer bunu yaparlarsa, bunun ne anlama geldiğini tahmin etmek zor değil. Persephone, Justine'i Moya'ya gönderdi, ben de bu sayfaları bırakmak için buraya geldim. Fazla zaman almayacak, gerçekten geri dönmem gerek. Brin nefes aldı, başını salladı ve kusacakmış gibi elini ağzına koydu, sonra "Tesh, Suri'yi bir kafese koyduklarını söyledi" dedi.

"Kafese mi?" dedi Tressa.

"Evet, ben... Tressa, iyi misin?"

"Yapabileceğimiz bir şey olmalı," dedi Moya, Tressa çadıra yaklaşırken. Tressa daha önce hiç keenig'in çadırını ziyaret etmemişti. Reglan'ın yüzüğünü teslim ettiğinden beri Persephone ile konuşmamıştı. O zaman bile, Tressa'nın hatırladığı tek şey "Al" demişti. Bu, en son konuştukları zamanın Persephone'nin Konniger'in ölümü hakkında yalan söylediği zaman olduğu anlamına geliyordu. Bunu nezaketen yapmıştı, ki Konniger Persephone'yi öldürmeye çalışırken öldüğü düşünülürse bu oldukça çılgınca bir şeydi. Herkes bunu biliyordu ve Tressa'nın olayın içinden olduğunu düşünüyordu. Bu durum, Dahl Rhen sakinlerinin ona pek de sevgi duymamasına neden olmuştu. Ama zaten hiç popüler biri olmamıştı.

Habet yere çömelmiş, ateşle uğraşıyor ve ona bakıyordu

"Neye bakıyorsun?" diye homurdandı. O omuz silkti ve gülümsedi.

Bu ahmak da Dahl Rhen'in sefalet kaçaklarından biriydi. Brin gibi, Ebedi Ateşin Aptalı, hayatın vahşetine karşı bağıştı. *Aptallığın da avantajları vardır.*

Tressa kısa bir süre kendini tanıtip içeri girme izni istemeyi düşündü, ama bu Moya'ya hayır deme fırsatı verecekti. Bunun olmasına izin veremezdi. Bu ilk ve en kolay adımdı. Bunu başaramazsa, geri kalanını nasıl başarabilirdi?

Tressa kanadı geri çekip içeri girdi. İçeride, Persephone, Tressa'nın Alon Rhist'ten getirildiğini tahmin ettiği bir sandalyeye oturmuş, Moya da onun yanındaydı. Tressa gelmek için cesaretini toplarken keenig'e geri dönen Brin, yarısı doldurulmuş bir sayfa ile notlar aldığını gösteren yerde, yerde oturuyordu. Nyphron ise ortada duruyordu. Herkes ona bakıyordu.

"Merhaba," dedi aptalca. Tressa, çıplak bir şekilde kampın ortasına girip herkesin ona bakakaldığı bu tür kabuslar görürdü.

"Ne..." Moya, önce gözlerini genişletip sonra daralttı. Girişe doğru bir adım attı.

Beni dışarı atmadan önce iki saniyem var. Hadi bakalım... "Suri'yi kurtarmanın bir yolunu biliyorum," dedi.

Persephone, Moya'yı bileğinden yakaladı ve geri çekti. "Ne dedin?"

"Nehrin karşısına geçmen gerekiyor, değil mi? Ben nasıl yapılacağını biliyorum."

"Biliyor musun?" Moya inanamadan sordu. "Suri'ye bir şey olduğunu nereden biliyorsun ki?"

"Ona söyledim," dedi Brin. Yüzünde, sanki tanrılara karşı günah işlemiş gibi suçlu bir ifade vardı.

Moya, Bekçi'yi azarlamadı. Bir kamçı çıkarıp kadını suçundan dolayı kırbaçlamadı. Bunun yerine, keenig'in Kalkanı, Tressa'ya sanki "Tet'i tanı mıyorsun! Çık buradan, Tressa!" "Hayır, bekle," dedi Persephone. "Bunu duymak istiyorum."

"Şey," Tressa, ne kadar çılgınca konuşacağını farkında olarak, "Es-tra-ma-bir-şey, Fhrey'in başkenti olan bir kapı var. Onu oraya götürüyorlar, değil mi?"

Persephone, Brin'e baktı, Brin de Moya'ya baktı ve Moya, "Sarhoşsun, değil mi Tressa? Bu sefer kimin şişesini çaldın?" dedi.

Tressa, Moya'yı görmezden geldi. Onunla başa çıkma şansı yoktu. Bunun yerine, Persephone'ye odaklandı; onu dinliyordu. "O kapı bir yeraltı geçidine bağlı ve girişi buradan çok uzak olmayan bir bataklığın yakınında. Yani oraya gidersek, Fhrey kapısından çıkıp Suri'yi kurtarabiliriz."

Nyphron gözlerini devirdi. Kadınlar hep birlikte ona baktılar, ama Moya bile artık kızgın görünmüyordu. Tressa'nın gördüğü şey öfke ya da nefretten çok daha kötüydü. Yüzlerinde acıma ifadesiyle boyanmışlardı.

Tressa'nın bile kendini sorgulamasına neden olan hüznü, acıklı bir sesle ekledi: "Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum, ama uydurmuyorum. Malcolm bana anlattı."

Persephone yavaşça başını salladı ve "Teşekkürler, Tressa. Gelip bize anlattığın için minnettarım" dedi.

Nazik ses tonu Tressa'nın ağlamasına neden oldu. Orada durup onların önünde ağlamaya dayanamadı. Arkasını dönüp dışarı koştu.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

BAHÇEDEKİ GİZEM

Fhrey'lerin dünyası benim için hâlâ bir muamma, ama artık bunun büyük bir kısmının onlar için de bir gizem olduğunu biliyorum. –

BRIN'IN KİTABI

Imaly, onu Bahçe'de, Kapı'nın tam karşısındaki aynı bankta otururken gördüğünde, tuhaf bir korku ve coşku karışımıyla doldu. Kendisine Trilos diyen tuhaf yabancıyı aramaya gelmişti, ama bir yandan da onun orada olmamasını umuyordu, tıpkı diş ağrısı çeken birinin şifacının başka bir yerde meşgul olmasını umması gibi.

Yıllar boyunca Imaly pek çok tuhaf şey görmüştü. Kasırgaların ağaçları köklerinden söküp attığını, ayın güneşi kapattığını görmüştü. ormanda tilki ateşi, karsız bir kış ve donmuş Shinara Nehri. Ancak tüm bunlar, üç yüz dört on dört günlükken başına gelenlerle karşılaştırıldığında önemsiz kalıyordu. O zaman Dherg ile savaş başlamıştı. Beş yıl sonra, Eilywin kabilesinden Fenelyus büyü yapmaya başladı.

Asendwayr kabilesinden Fane Ghika öldürüldüğünden beri savaş tüm şiddetiyle devam ediyordu. Instarya kabilesinden Alon Rhist yeni fane oldu ve elinden geldiğince demir silahlara karşı savaştı. Sonra o da öldürüldü ve Dherg, muazzam ordusuyla Nidwalden ve Fhrey vatanına karşı karşı koyan kimse olmadan ilerledi. Kimse son fane olma onurunu istemedi ve Fenelyus Mira rakipsiz olarak seçildi. Liderlik görevini kabul ettikten yedi gün sonra, Mador Ovalarında ordunun ilerleyişini durdurdu. Bunu tek başına başardı, on binlerce kişiyi tek başına öldürdü ve bu süreçte bir dağ yarattı. Kimse onun yöntemlerini sorgulamadı. Kimse endişelenmedi bile. Fenelyus fane idi ve istilayı durdurmuştu. Endişelenecek ne vardı ki?

Umaly'n liderleri, Gylindora Fane'e boynuz verildiği gibi, Ferrol'un ihtiyaç duydukları anda ona Sanat'ın armağanını bahsettiğini ilan ettiler.

korna verildiği gibi. Fenelyus'un durumunda, o bu yeteneğini başkalarına öğretebildi ve öğrencileri, kelime anlamıyla "Mira'nın takipçileri" anlamına gelen *Miralyith* olarak tanındılar.

Bundan sonra Imaly her gün mucizeler gördü. Hastalar ve yaralılar sihirli bir şekilde iyileşti; ağaçların binalara uyum sağlamak için belirli yönlerde büyümesi *istendi*; nehirler, malzemelerin taşınmasına yardımcı olmak için geçici olarak ters yönde aktı; yağmur planlandı ve mevsimler ılımanlaştı. Festivaller, sihirli süslemeler ve ışıklarla bezeli muhteşem etkinliklerdi. Fane Fenelyus'un hükümdarlığının ilk yüzyıllarında, bir süreliğine Ferrol'un onları kutsadığı gerçekten de öyle görünüyordu. Bazı insanların, bazı Fhrey'lerin diğerlerinden daha kutsanmış olduğunu savunmaya başlaması biraz zaman aldı.

Fenelyus, Kral Mideon'un elinden Fhrey'leri yok olmaktan kurtarmış, son anda onları kurtarmıştı. Bunun için bir kahraman olarak saygı görüyordu, ancak aynı zamanda toplumlarına yavaş yavaş temellerini kemiren bir zehir salmıştı. Fenelyus yaprakları kurtarmış, ancak kökleri enfekte etmişti.

Onu çevreleyen iki büyük gizem vardı. İlki, sihir yeteneğini nasıl elde ettiği, ikincisi ise Dherg'i neden tamamen yok edemediği idi. Her ikisi de Bahçe ve Kapı ile ilgiliydi. Umalyn Baş Rahibi'nin anlattığı resmi versiyona göre, Fenelyus, Kapı'nın önünde diz çöküp Ferrol'dan rehberlik dileyerek daha sonra Kral Mideon'u yenip düşmanını son kalesi Drumindor'a sürgün ettikten sonra Bahçe'yi bir kez daha ziyaret etti. Orada Ferrol, Dherg'e merhamet göstermesini istedi ve o da bunu yaptı.

Aquila'da ömür boyu meclis üyesi olarak görev yapan Imaly, bir yalanı duyduğunda bunu hemen anlardı. Bunlar iyi uydurmalar bile değildi. Öyle olmaları da gerekmiyordu.

insanlar bir şeye inanmaya ihtiyaç duyduklarında, hoşgörü gösterirlerdi.

Imaly'nin sorunu, bu kadar esnek davranamaması ve kendini hayallerle kandıramamasıydı. O, Aquila'nın küratörü, binlerce yıldır yaşam tarzlarını koruyan kırılğan bir sistemin bekçisi ve gözetmeni olan Gylindora Fane'nin torunuydu. Fenelyus, Fhrey toplumunu parçalamıştı ve bunu düzeltmek Imaly'nin sorumluluğundaydı.

O, Kapıyı her şeyin başladığı merkez olarak görüyordu. Airenthenon'dan biraz daha büyük bir alanı çevreleyen bir kaya duvarına yerleştirilmiş olan Kapı, basit ahşaptan ve sıradan menteşelerden yapılmış gibi görünüyordu. Umalyn rahipleri, Kapı'nın öbür dünyaya açılan geçit olduğunu söylüyorlardı. Imaly buna inanmıyordu. O, Kapı'yı sadece bir sembol olarak görüyordu. Kapı muhtemelen gerçek bir açıklık bile değildi; muhtemelen arkasında hiçbir şey olmayan, duvara asılmış bir resim gibiydi. Önemli olan sadece *Kapı'nın* temsil ettiği *fikirdi*. Kapı, yaşayanlar ile ölümler arasındaki farkı temsil ediyordu ve bir kişinin Ferrol Yasası'na uymadığı takdirde cennetten nasıl mahrum bırakılabileceğini somutlaştırıyordu.

Bu kapının fiziksel bir hatırlatıcısı olduğu bu benzetme, topluma karşı gelmenin dışlanma ve sürgünle sonuçlanacağını öğretiyordu. Kaos, mantıkla uzak tutuluyordu, ancak mantığın etkisinde kalmayanlar için korku vardı.

Her şey yolundaydı, hatta mükemmeldi, ancak Kapı harika bir sembol olmakla birlikte, amacını fazlasıyla yerine getirmişti. Kapı, hem mecazi hem de fiziksel olarak mantıklı bir şekilde açılmıyordu, aynı zamanda zarar da verilemiyordu. Hiçbir balta onu kesemiyor, hiçbir ateş onu yakamıyor ve hatta Sanat bile ona karşı işe yaramıyordu. Bir sembol olarak Kapı kalıcıydı, ancak bir kapı olarak rahatsız ediciydi.

Onun karşısında oturmayı alışkanlık haline getiren adam da öyleydi.

Neredeyse yedi yıl geçmişti, ama o hiç değişmemişti. Trilos aynı kalitesiz kıyafetleri giymeye devam ediyordu — ya da en azından benzer kalitesiz kıyafetleri. İmaly ilk seferinde onun kıyafetlerine pek dikkat etmemişti. Her halükarda, her zamanki gibi dağınık görünüyordu.

"Oturabilir miyim?" diye sordu, yanındaki boş yeri işaret ederek.

"Tabii ki." Trilos, ona daha fazla yer açmak için biraz yana kaydı. İmaly, oturmadan önce cüppesini düzeltmek için bir dakika bekledi. "Teşekkür ederim."

Kış geliyordu ve ağaçlar yapraklarını döküyordu. Düşen yapraklar rüzgârla savrulup köşelerde dans ediyordu.

"Her zaman burada mısın?" diye sordu İmaly. Kendini tanıtmaya ya da daha önce tanıştıklarını belirtmeye zahmet etmedi. Tek seferlik konuşmaları sadece birkaç dakika sürmüştü, ama o zaman onu tanımıştı, bu yüzden şimdi de tanıdığını umuyordu. Kapı Bekçisi Trilos, söylenmeden pek çok şeyi bilirdi. Bu yüzden onu aramıştı.

"Benim işim bu," dedi. Trilos ona bakma zahmetine girmede. Sanki bir şeyi kaçıracakmış gibi gözlerini Kapı'dan ayırmadı.

"Ama neden?"

"Senin yaptığın şeyin nedeni ile aynı." Öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerinin üzerine koydu. Elleri bir aradaydı, parmakları dalgın dalgın açılıp kapanıyordu, sanki çiftleşen iki yengeç gibi.

Çiftleşen yengeçler mi? İmaly bu benzetmeyi tuhaf buldu. Hiç yengeçlerin çiftleştiğini görmemişti. Onları nadiren görürdü, ama belki de bu yüzden aklına bu düşünce gelmişti. Hareketleri garip, egzotik ve doğal olmayan bir şekildeydi.

Hâlâ ellerinden etkilenmiş bir şekilde, "Aquila'yı yönetiyorum ve toplumumuzun güvenliğini sağlamak için fane'ye halkını en iyi şekilde yönetmesi konusunda tavsiyelerde bulunuyorum. Peki neden..."

"Bu yüzden mi buradasın? Tapınağına yardım etmek için mi?" diye sordu, sanki ona inanmıyormuş gibi, sanki gerçeği biliyormuş gibi.

Imaly önlerindeki Kapı'yı işaret etti. "Ben Ferrol'un bir tapınanı olarak buradayım, tıpkı senin gibi Kapı'ya saygımı sunmak için."

Trilos güldü. Elleri gibi, kahkahası da tuhaftı, bir şekilde garipti. Bir kez daha, bunun doğal olmadığı izlenimine kapıldı.

"Komik bir şey mi söyledim?"

"Komedi, gerçekler ve yalanlar birbirinin yerine geçtiklerinde ortaya çıkar." O, sanki eski dostlarmış gibi başını hafifçe ona doğru eğerek eğildi. Bu hareket onu geri çekilmek istemesi için kışkırttı, ama o sabit durdu. Vücudundaki her kas gerildi, ama kimse bunu göremezdi. En azından o öyle düşünüyordu. "Söylediğin her şey yalandı, doğru olduğunu düşündüğün kısım bile... Komik olan da buydu."

Daha fazla soru sormak, Kapı'nın gizemleri hakkındaki düşüncelerini sorgulamak istedi. Ama her şeyden çok, Mawyndulë'nin Mawyndulë'nin ortadan kayboluşunu bilmek istiyordu, onu aramasının asıl nedeni buydu. Ama şimdi bunu yapamazdı. Adam onu hem cahillikle hem de yalan söylemekle suçlamıştı. Bu yorumu görmezden gelmek, onunla aynı fikirde olduğunu gösterirdi. İnkâr etmek ise savunulamazdı, çünkü adam tamamen haklıydı. Yalanı kabul etmek onu zayıf bir konuma sokacaktı. Kapı önünde dindarlığını ilan etmek mükemmel ve sarsılmaz bir kalkan olmalıydı, ama yine de kendi savunmasıyla yenilmişti. Konuşmaya daha yeni başlamışlardı ve şimdiden üstünlük ondaydı. Imaly kendini her zaman konuşma ve tartışma ustası olarak görmüştü. O anda, yetişkinlerin masasında oturan bir çocuk gibi hissediyordu.

"O içeri girdi, biliyorsun," dedi Trilos, anlaşılmaz bir şekilde.

Tüm tartışmayı rayından çıkaran, ya da en azından onun istediği yönden uzaklaştıran bu anlaşılmaz ifadeyle rahatlayan Imaly, "Pardon, ne dedin?" diye sordu.

"Fenelyus o kapıdan içeri girdi."

Bu sefer gülme sırası Imaly'deydi. "Hayır, girmede. O kapının gerçek bir kapı olduğunu bile sanmıyorum."

"Oh, emin ol, gerçek."

"O zaman neden kimse açamıyor?" diye sordu.

"Kilitli."

Imaly, basit ama absürt bu ifadeye güldü. "Hayır, değil. Anahtar deliği, mandal, parmaklık yok."

"O tür bir kilit değil." Kapıya sanki aralarında bir sır varmış gibi sırıttı. "Çünkü o tür bir kapı değil."

"Yani bu sihirli bir kapı mı?" Imaly, konuşmaya yeniden ayak uydurmaya çalışırken küçümseyici bir tonla konuştu.

"Elbette, ama bu olağandışı bir şey değil. Her sabah güneşin doğması da sihirli bir olay."

"Bu sihir değil. Güneşin doğması doğal bir olay." "Hiçbir yerden ortaya çıkan bir ışık topunun

Dünyayı aydınlatıp ısıtıp, gökyüzünü geçip sonra tekrar yokluğa düşüyor mu? Ve daha da tuhaf olanı, ertesi gün bunu tekrar yapıyor. Bunu sihirli bulmamanın tek nedeni, buna alışık olman. Eğer bunu hiç görmemiş olsaydın ve doğduğundan beri her gün görmemiş olsaydın, tüm bunları uydurduğumu düşünürdün. Ve bunu ilk kez gördüğünde, kesinlikle bunun sihir olduğuna inanırdın. Aynı şey kar veya yağmur için de geçerli.

Gözlerini Kapı'dan ayırıp yukarı baktı. "Gökyüzünden gelen her şey sihirli, gizemli ve ebedidir." Eğilip biraz toprak kazıdı, kaldırdı ve düşürdü. Taneler rüzgarda dağıldı. "Elan'dan gelen

Elan'dan gelen her şey geçicidir, doğuştan mahkumdur. Sorun, her ikisinde de ortak ataları olan şeylerde yatmaktadır. Toprakten ve gökten yapılmış, savaşan ebeveynlerin istenmeyen çocukları."

"Sen buralı değilsin, değil mi?"

"Aslında hayır. Ben doğuluum, ama aslında herkes doğulu. Sadece bunun farkında değiller. Her şey orada başladı. Ne yazık ki, artık pek bir şey kalmadı — ihmalkar kiracılar sorumluluklarını yerine getirmediler ve orayı mahvettiler."

"Buraya gelmeden önce neredeydin?" "Uzun süre hapisanedeydim." *Bu sürpriz değil.*

"Gerçekten mi?" "Evet."

"Neden hapse girdin?"

Imaly, Trilos'un tökezlediğini gördü. Durakladı, düşünceli bir şekilde etrafına bakındı. Sonunda cevap verdi. "Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum." Sonra kapıya baktı. "Ama beni hapse atan kişiyi biliyorum ve onu bulup iyiliğinin karşılığını ödemeyi düşünüyorum."

O deli ya da en azından aptal. Imaly, bunu anlamasının neden bu kadar uzun sürdüğünü merak etti. Bütün gün bir tahta parçasına bakmak bunun en büyük kanıtı olmalıydı. Volhoric bile, tüm dindarlığına rağmen bunu yapmamıştı. Bu anlayış, hem rahatlama hem de hayal kırıklığıyla geldi. Onun *kendisini izlemesinden* korkmasına ya da endişelenmesine gerek yoktu, ki bu, diğer toplantılarında uğursuz bir şekilde bahsetmişti. Ayrıca ondan yararlı hiçbir şey öğrenemeyecekti.

İçini çekip ayağa kalktı.

"Gidiyor musun? Mawyndulë'nin nerede olduğunu öğrenmek istediğini sanıyordum," dedi Trilos. "Bu yüzden geldin, değil mi?"

Imaly, kafasına bir düzine soru ve yüzlerce uyarı gelince tekrar oturdu, ama sunulan fırsata odaklandı. "Biliyor musun?"

"Avempartha'ya gitti. Sadece o ve Treya." Trilos yine güldü. "Bu da başka bir komedi. Yalan gibi görünen başka bir gerçek. Ama bu çok acı bir şaka. Zalimlik de mizahın büyük bir kaynağıdır. Birisi düştüğünde herkes güler, değil mi? Zavallı Treya. Bu, benim

Lothian'a çok az sempati duyuyor. Treya'yı Mawyndulë'nin hizmetçisi yapmanın erdemli bir davranış olduğuna inanıyor. Kendini iyi niyetli hissediyor." Trilos başını salladı

. "O, bir hırsızın her şeyi çaldıktan sonra bir somun ekmek bırakması gibi merhametli davranıyordu."

Imaly onun ne demek istediğini anlamadı. Anlaması gerektiğini düşündü, bu rastgele yorumun önemli bir anlamı olduğunu hissetti, ama buraya gelme sebebi bu değildi. "Mawyndulë neden Avempartha'ya gitti?"

"Bir Rhune'u almak için. Onu babasına geri götürüyor. Prenslik yeteneklerini gösteriyor."

Trilos tamamen aklı başında olmasa da, şaşırtıcı miktarda bilgiye erişimi olduğu görünüyordu. "Neden böyle bir şey yapsın ki?"

"Tapınak ona emretti." Trilos ona gülümsedi. "Burada başka bir şaka daha var, o da bu kadar büyük bir rol oynamanıza rağmen neler olup bittiğini hiç bilmiyor olmanız."

"Anlamıyorum. Ne demek istiyorsun?"

"Sinir bozucu, değil mi?" dedi, hala Kapıya odaklanmış, yengeç elleri bir kez daha birbirinin üzerine katlanmış halde. "Kafası karışık olan olmak, demek istiyorum."

Haklıydı ve bunu belirtmek de bir işe yaramadı. "Ne yaptığımı söyle."

"Fane'e Rhunes'tan gelen mesajı, barış teklifini anlattın." barış teklifini anlattın."

Trilos'un biraz fazla şey biliyor olabileceğinden endişelenen Imaly, Rhune liderinden aldığı mesajı bilen herkesi zihninde hızla taradı. Lothian Grandford Savaşı'ndan döndüğünde bunu açıkça konuştuğunu hatırladı. *Herkes beni duymuş olabilir.*

Trilos devam etti: "Bu, tapınağa bir güvercin kullanarak tuzak kurma fikrini verdi. Bir Rhune'u barış görüşmeleri için temsilci olarak davet etti, ama Lothian bunu istemiyor. O sırrı istiyor."

"Bu sır nedir?"

"Mawyndulë'nin getirilmesi için gönderilen Rhune, ejderhaları, ya da Lothian'ın ejderha sandığı şeyleri nasıl yapacağını biliyor. Fane bunu öğrenmek niyetinde."

ondan."

Imaly başını salladı. "Anlıyorum."

"Bundan şüpheliyim," dedi. Sonunda ona dönüp baktı. "Ya da daha doğrusu, yanlış şeyi gördüğünü düşünüyorum."

"Neyim?"

Gülümsedi, ama Imaly nedenini anlamadı. "Bariz olanı fark ediyorsun ama parçaları bir araya getiremiyorsun. Bana biraz kız kardeşimi hatırlatıyorsun, küçük olanı değil, büyük olanı." Bunu sanki Imaly onu düzenli olarak ailesini partilere davet ediyormuş gibi söyledi.

partilere davet etmiş gibi söyledi. "Kız kardeşim kendi iyiliği için fazla zekiydi, ama yine de çoğu zaman en basit bağlantıları bile kuramıyordu. Ama ikiniz de kurnaz ve acımasızsınız, ve bu da ikinize çok yarar sağladı."

Imaly, kız kardeşinden (küçük olan değil, büyük olan) geçmiş ve şimdiki zaman kipiyle bahsettiğini belirtti, ancak ifadesinin tamamı göz önüne alındığında, bu onun en az endişelendiği konuydu.

"Peki, neyi kaçırıyorum?" diye sordu.

"Hedefine ulaşmak için tahtada yeterli parçan yok. Başarılı olmak için yeterli olanla çalışıyorsun, ama planlar asla istenildiği gibi gitmez. Aksilikleri önceden tahmin etmelisin. Her zaman komplikasyonlar ortaya çıkar. Sınırlı kaynaklarıyla elinden gelenin en iyisini yaptığını hissediyorsun. Ama elinden gelenin en iyisi yeterli olmayacak. İkinci bir Miralyith'e ihtiyacın olacak, Imaly, yoksa bu iş "

Makareta'yı biliyor! Ve onunla ne yapmayı planladığımı. Ama bu imkansız! Kimseye söylemedim!

"Senin bilmediğin şey," dedi, "farkına varmadığın şey, diğer Miralyith'in bir Fhrey olmak zorunda olmadığıdır."

"Mawyndulë'yi buldun mu?" diye sordu Makareta, Imaly eve döner dönmez. "O iyi mi?"

"Kapıya bu kadar yaklaşmamalısın. Ya ben başkası olsaydım?" diye bağırdı Imaly ve kapıyı hızlıca ve gürültüyle kapattı.

"Sen olduğunu biliyordum; Sanat bana söyledi." "Sanatı kullanamazsın!" diye bağırdı.

Makareta kanepede uzanmış, fare terliklerini yere bırakmıştı. Önündeki küçük masada üç kirli çay fincanı ve bir sürü kırıntı vardı. "Ben o sanatı kullanmadım!" Miralyith çocuğu sinirlendi, elini kanepenin arkasına koydu ve doğruldu.

"Az önce öyle dedin."

"Hayır, sen Sanatın nasıl işlediğini anlamıyorsun."

Imaly, çığlık atmak dışında mantıklı bir şey yapmak için zamanını pelerininini düzgünce asarak geçirdi. "Beni aydınlat."

"Sanatı kullanmak konuşmak gibidir ve evet, bunu yapsam, biri duyabilir. Ama bir de dinlemek var. Birinin dinlediğini fark edemezsin. Ve neden bu kadar kızgınsın?"

"Öfkelenmedim!"

"Sanat bana diyor ki..."

"Oh, kes şunu, olur mu!" Kanca yüzünden sinirlenen Imaly, pelerininini odanın diğer ucuna fırlattı ve ağzı açık kalmış Makareta'yı şok etti. İkisi de yerde yayılmış giysiye bakarken bir an sessizlik hakim oldu. "Tamam, biraz sinirlendim."

"Neden? Mawyndulë iyi mi?" Makareta'nın gösterdiği endişe Imaly'yi şaşırttı.

Kız, Mawyndulë'yi planları için kullanmıştı. Prensi utanmadan manipüle etmiş, onu kendi babasına ihanet etmeye ikna etmiş ve Yine de... *Beni kafamı karıştırmaya mı çalışıyor? Makareta, onu kontrol ettiği gibi beni de kontrol edebileceğini mi düşünüyor?*

"Sanırım o iyi."

"Ne demek 'sanırım'?"

Yine o tuhaf samimiyet tonu, endişeli tavrında kendini gösteriyordu.

"Demek istediğim, kötü bir şey olduğunu düşünmek için bir nedenim yok, ama bunu şahsen doğrulamadım."

"Neden? Nerede o?"

Imaly iç geçirdi ve küçük odanın karşısına geçip pelerininini aldı. "Babası onu, Rhune'lu bir tutsağı Estramnadon'a geri getirmesi için gönderdi."

"Oh." Daha önce korku ve öfkeyle şişmiş olan Makareta, sönerek kanepeye çöküp her zamanki çökmüş haline geri döndü. Sonra Imaly'ye şaşkın bir ifadeyle baktı. "Bekle... o zaman sorun ne?"

Imaly pelerini kancaya astı. Arkasını dönerek hiçbir şey söylemedi.

Hiçbir fikrim yok.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

NOG ÜLKESİ'NDE

Eski

paçavradan farksız giysiler, delikli ve kayışları kopmuş sandaletler, umutsuzca dolanmış bir ip yumağı, hatta bana zarar vermiş insanlar. Onları atmaya kendimi ikna edemiyorum çünkü, meğer bazen onlara ihtiyacım oluyor. — BRİNİN KİTABI

Tressa, uzun süre dışarıda bırakıldığı için uzun otların arasında gizlenmiş olan bir balyozun üzerine takıldı. Düşseydi, yüzünü taş fırının köşesine çarpacaktı. *Her zamanki gibi.* İyi bir şey yapmaya çalıştığı için ödülü neredeyse dişlerinin kırılması olacaktı, bu onu çok sinirlendirdi. *Belki de bu tür şeylerde iyi değilimdir.*

Roan ve Gifford'un çadırı Zanaatkarlar Mahallesi'nin ortasındaydı. Çadırın etrafında örsler, kömür yığınları, metal parçaları, cevher sandıkları ve fırınlar vardı. —bazıları sıcak ve pişiriliyor, diğerleri soğuk ve bekliyordu. İnsanlar burayı Nog Ülkesi olarak adlandırmaya başlamışlardı, crimbals'ların yaşadığı ve her türlü mucizevi şeyin gerçekleşebileceği yer. Küçük, tek bir ahırda Gifford'un evlat edindiği ve çok sevdiği Naraspor yaşıyordu. At, çiftin sahip olamadığı çocuğun yerini dolduruyordu. Tressa, çocuksuz olmalarının tanrıların bir yargısı olduğunu düşünmüyordu, daha çok Roan'ın yakınlık sorunlarının bir sonucu olduğunu düşünüyordu. Çömlekçi ve mucit arasındaki ilişkiler düzelmişti, ancak yine de mükemmel olmaktan uzaktı. Roan, Gifford'un dokunuşundan çekinmiyordu, ancak herkes bazı şeylerin hala yasak olduğunu anlayabilirdi.

Herkesin sorunları vardır. Gifford ve Roan'ın sorunları sadece diğerlerinden daha belirgindir.

Çadır, devasa bir ateşböceği gibi parlıyordu. Karanlıkta dışarıda duran Tressa, cesaretini toplamaya çalışıyordu — yine.

Keenig's Lodge'daki felaketten sonra, neredeyse vazgeçmişti. başkalarını gelmeye ikna etme fikri. Gümüş yüzüğün hatırası olmasaydı, tamamen bırakmış olabilirdi.

Malcolm demirci dükkanında toplananlara, o gece orada bulunan herkesin üzerine düşeni yapması gerektiğini söylemişti. Tressa, Malcolm'un onu dünyanın kurtarılmasına dahil edeceğini kastetmediğinden emindi, ama öyle olmuştu ve o da öyle olmuştu. Hayatı boyunca, o yüzüğü kılıcın yapımına katkıda bulunmak, ne kadar acınası görünse de, onun en gurur duyduğu andı. Kimse ondan yüzüğü vermesini istememişti. O, neredeyse hiç tanımadığı bir adama olan sevgi ve saygısından dolayı yüzüğü vermişti. Tressa bile neden böyle yaptığını bilmiyordu, ama Malcolm onun böyle yapacağını biliyordu. O her şeyi biliyordu.

Birkaç yıl sonra, sonbaharda, her şey kötüye gittiğinde, Tesh kafesle ilgili haberleri getirecek ve kimse ne yapacağını bilemeyecek. O zaman sen öne çıkmalısın.

Aslında kime söylemesi gerektiğini söylememiştir. Tressa, Persephone'yi kastettiğini düşündü, ama bu pek işe yaramadı. Denedikten sonra, Tressa bu çabayı yeterince iyi olarak değerlendirmeye niyetlendi, ama Malcolm'un söylediği başka bir şeyi hatırladı: *Ve yanına başkalarını da alman gerekecek, tam olarak yedi kişiyi.*

Tressa, bir zamanlar yüzükle yaptığı gibi, Malcolm'un yanıldığı fikrini kafasında çevirdi. Ona değil, kendine güvenmiyordu. *Kim benimle bir yere gider ki?* Net bir seçenek olmadığı için, Tressa neredeyse tek başına yola çıkacaktı, ama *ben de daha önce ondan şüphe etmiştim.* Çılgınlık sadece çılgınlıktı... ta ki gerçekleşene kadar.

Roan ve Gifford'un çadırı demirci dükkânına çok benziyordu, tarif edilemez bir şekilde harika bir nostalji hissi veriyordu. Burası son bir deneme için en iyi yerdi. Dahası, Brin'in ona olan açıklanamayan ilgisi bir yana, Roan ve Gifford onun en yakın arkadaşlarıydı.

"Bir kez daha deneyeceğim," dedi yıldızlı gökyüzüne. "Çünkü başka bir şey yapabileceğimi düşünemiyorum. Ama bu da yeterli olmazsa, o zaman beni seçmemeliydin."

Derin bir nefes alarak, kalan enkaz alanını geçip kanvasın üzerine çıktı. "Hey, içerideki. Şu anda sapıkça bir şey yapmıyorsun, değil mi?"

"Twessa?" diye seslendi Gifford.

"Evet, ikinizle konuşmak istiyorum. Konuşabilir miyiz? Yoksa giyinmeniz mi gerekiyor, yoksa koyun falan mı saklamanız gerekiyor?"

Çadırın girişi açıldı ve giyinik olan Gifford, şaşkın ve çarpık bir gülümsemeyle onu karşıladı, ama o her zaman böyle görüldüğü için Tressa bundan bir şey anlayamadı. Gifford onu içeri davet etti ve Tressa çadırın girişinden içeri girdi.

Çadırın içi, tavan kirişlerinden sarkan üç adet şaşırtıcı derecede büyük fenerle aydınlatılıyordu. İnce kumaştan yapılmış sarı toplardı ve altlarında kil kaplar vardı. Üç altın mantara benziyorlardı ve ortalığı parlak bir şekilde aydınlatıyorlardı. Roan, bacaklarını devrilmiş bir sepetin üzerine koymuş, ağzında bir tutam saçla yerde yatıyordu. Göğsünde, tebeşirle işaretlediği bir parça arduvaz tutuyordu. Tabletinden başını kaldırmayan kadın, Tressa'nın içeri girdiğini fark etmemiş gibiydi.

"Gördün mü, biz boş durmuyoruz," dedi Gifford.

"Bunu duyduğuma üzuldüm, Giff," dedi Tressa taziyelerini sunarak, sonra incelemeye başladı.

ışıklar tekrar yandı. "Güzel fenerler." Sözleri alaycı bir tonla çıkmış olsa da, içten geliyordu. Bu, onun normal ses tonunun bir parçasıydı, tamamen kendisine ait olan kötü bir aksan. Annesi Tressa'ya, gözlerini çok fazla devirirse, kafasına takılıp bir daha asla aşağı inemeyebileceğini söylerdi. Anneler her zaman böyle şeyler söyler, çocuklarını kızdırır, korkutarak istediklerini yaptırırlardı. Tressa'nın gözleri asla sıkışmadı, ama bu teori görüldüğü kadar aptalca değildi. Yıllarca cadaloz gibi davrandıktan sonra, Tressa başka türlü davranmayı bilmiyordu.

Gifford kimseye alınacak türden biri değildi. Ve Tressa'ya gelince, onun hoş olmayan tavırlarını çok iyi tanıyordu. Tressa, Gifford ve Gelston'ın birlikte kaldıkları Hopeless House'a düzenli olarak gelen bir ziyaretçiydi.

"Hayvan yağına batırılmış yosun onları besliyor," dedi ona. "Woan'ın istediği gibi küçük bacaları olan kil kaplar yaptım. Büyük top ışığı eşitler, yumuşatır. Birkaç ay önce farklı olanları vardı. Woan bir sürü ateşböceği yakaladı ve içine koydu. O kadar parlak değildi, ama duman kokusu da yoktu."

Tressa başını salladı.

"Ne hakkında konuşmak istemiştin?"

"Suri'yi kurtarmak için benimle gelir misiniz diye merak ediyordum." Tressa, köyün aptalının köyün en güzel kızına sorduğu gibi, tüm umuduyla bu sözleri söyledi.

sonbahar hasadını kutlamak için dans etmek. O bunu sadece bir formalite olarak görüyordu. Tressa, kafasında reddedildiğini çoktan duymuştu ve zihninde ertesi sabahki yolculuk için çantasını hazırlıyordu.

"Bunu nasıl yapacağız?" diye sordu Gifford, her zamanki ifadesiz yüzüyle kabullenme tavrıyla sordu. Tressa, adamın sakat olmasına rağmen insanlığı kurtarmak için bir yarış kazanmış olduğunu düşünerek bunu mazur görebilirdi.

"Şey..." Tressa, olabildiğince çabuk bitirebilmek için derin bir nefes aldı. "Malcolm bana kuzeye, bir bataklığa gitmemi söyledi, orada..."

"Malcolm sana söyledi mi?" Roan şimdi başını kaldırmıştı. "Geri mi döndü?" diye sordu Gifford.

"Hayır, bunu bana uzun zaman önce söyledi." "Ne zaman?"

"Alon Rhist'ten ayrılırken. O zaman söyledi..."

"Malcolm sana Su-wee'yi nasıl kurtaracağını o zaman mı söyledi?" diye sordu Gifford.

"Evet, biliyorum." Tressa, güvensiz bir gülümsemeyle başını salladı. "Bu, Su-wee yakalanmadan *önceydi* ve hiç mantıklı gelmiyor, ama o, başkalarını da götürmem gerektiğini söyledi ve..."

"Bizden bahsetti mi?" diye sordu Roan. Artık ayağa kalkmıştı, hala tahtayı göğsüne sıkıca bastırarak ona doğru yavaşça ilerliyordu. Yüzündeki yoğun ifade, Gifford'un endişeli bakışlarını üzerine çekiyordu.

"Şey, tam olarak değil... İsim olarak değil, ama yanımda yedi kişi getirmem gerektiğini söyledi."

"Pe'sephone'a bundan bahsettin mi?" diye sordu Gifford.

"Öyle yaptım, ama o ve *Moya*, şey... Ben gittikten sonra iyi bir kahkaha attıklarını sanıyorum. Persephone düzgün biri gibi davranmayı sever, ama o ve Moya muhtemelen *sarhoş aptal Tressa* hakkında konuşup durmuşlardır. Mesele şu ki, Gelston öldüğünden beri bir damla bile içmedim. Malcolm bu haberi bana verdiğinde bırakmaya çalıştım. Beni özel olarak seçtiğini ve buna layık olmalıyım diye düşündüm.

beklenti—iyi bir insan olmak, anlarsın ya? Sadece ben...' O utangaç ve mutsuz bir şekilde güldü. 'Özel biri olmadığımı ve iyi bir insan olmadığımı keşfettim. Ben zayıf, acı çeken yaşlı bir kadını ve içki bulabildiğimde içiyorum. Yemin ettiğim için içki içmediğimi söylemek isterdim, ama gerçek şu ki... kimse bana içki vermiyor." Gifford'un gözlerinin içine baktı. "Eğer içebilseydim, şu anda sarhoş olurum."

"Yedi mi dedi?" Roan, sanki başka bir şey duymamış gibi, sadece sayıyı duydu.

"Ha? Oh." Tressa başını salladı. "Bu yüzden buraya geldim." Üzgün bir yüz ifadesi takındı. "Kulağa ne kadar kötü gelse de, siz ikiniz ve şimdi belki Brin, benden nefret etmeyen tek insanlarsınız. En azından, nefret etmediğinizi *düşünüyorum*. Umarım etmezsiniz."

"Senden nefret etmiyoruz Twessa."

"Ve bu da sizi dinleyebilecek tek kişiler yapar. Bu olmasaydı, denemezdim bile. Malcolm başkalarının da yardımı gerektiğini söylediği için size sordum. Neden yedi ruh ikizini bir araya getirebileceğimi düşündüğünü bilmiyorum. Ama zaten benim ne işe yarayabileceğimi düşündüğünü de bilmiyorum. Bana inandığı için mutluyum."

"Persephone seninle gelmeyecek mi?" diye sordu Roan.

Tressa başını salladı. "Onu suçlayamam. O gece demirci dükkanında olmasaydım, Malcolm'un yaptıklarını, söylediklerini görmemiş olsaydım, hissetmemiş olsaydım, ben de bana inanmazdım. Muhtemelen benim deli olduğumu düşünüyor."

"Ben oradaydım," dedi Roan. "Sen... deli değilsin." Elindeki Elindeki tahtaya baktı. Parmaklarıyla yüzeyi ovuşturarak, üzerinde yazanları yavaşça sildi. Sonra tahtayı düşürdü ve tebeşir de hemen ardından düştü. Gözleri Gifford'a kaydı. Ona üzgün ve özür diler bir ifadeyle baktı. "Tressa ile gideceğim."

Gifford'un gözleri fal taşı gibi açıldı. "Gitmek mi? Sen daha bilmiyorsun ki..." Ellerini birbirinin üzerinde döndürerek bir hareket yaptı.

"Nereye?" Roan onun yerine cümleyi tamamladı.

"Evet!" dedi Gifford. "Bunu bilmeden nasıl kabul edebilirsin?" Roan tahtaya baktı. "Çünkü Suri'yi kurtarmak için. Ve çünkü Malcolm öyle dedi. Başka hiçbir şeyin önemi yok."

Roan'ın ağzından çıkan sözler o kadar da aptalca gelmiyordu. Her ne kadar kafası karışık olsa da, bu kadın bir dahi olarak ünlüydü. Sadist bir canavarın eski kölesi, bir zamanlar bir çubuğa bir ip bağlayarak savaş sanatını değiştirmişti. Bir çömlekçi çarkının bütün bir dahl'in erzakını taşımaya yardımcı olabileceğini söylemişti ve haklıydı. Tressa dürüst olmamasıyla ünlüydü, ama Roan inandırıcılığıyla ünlüydü. Yağmurun yukarı doğru yağacağını söyleyip bunu inandırıcı kılabilirdi. Roan'ın Tressa'nın deli olmadığını söylemesi şoktan da öte bir şeydi; Tressa için bu, hak etmediği bir nezaket gibi gelmişti. Gelston'ın ona sarıldığı an gibi hissetmişti.

Aç birine bir kırıntı bile ziyafet gibi gelebilir, ne garip. Ama bu komik değildi. Tressa bunu çok iyi biliyordu. Bu üzücüydü.

Gifford ve Roan gitmeye hazır oldukları için, Tressa diğerlerini de gelmeye ikna etmek için bir kez daha cesaretini topladı. Brin'in olası olmadığını açıkladı. Persephone ile konuştuğunda Keening's Lodge'da ikna olmamıştı, ancak Roan yine de Keeper'ı davet etmeleri konusunda ısrar etmişti.

Tressa'nın çimlerinden bile daha dağınık olduğunu düşündüğü Roan'ın anlaşılabilir zihninde, bunun iki nedeni vardı. Birincisi, Tressa onu başka bir potansiyel arkadaş olarak göstermişti ve ikincisi, Brin o gece demirci dükkanında değildi. Orada neler olduğunu anlayamazdı neler olduğunu anlayamazdı, ama tüm hikayeyi dinlerse anlayabilirdi. Sadece Tressa, Roan, Suri,

Raithe, Malcolm ve üç cüce oradaydı. Roan küçük adamları da davet etti. Kazıcı oldukça cana yakındı, ama sakallı ikizler homurdanarak içeri girdiler. Üçü de muhtemelen Tressa'yı dinlemekle ilgilenmekten çok bira ve peynir teklifinden etkilenmişlerdi.

Roan, Gifford'un Brin'le birlikte Tesh'i de getirmesiyle, ön koluyla tahtayı silip yeni işaretler yapmaya devam ediyordu. İkisi gülümseyerek içeri girdiler, ancak Brin, Tressa'yı görünce birden durdu. Bu Gifford'un her şeyi açıklamadığını, hatta belki de hiçbir şey açıklamadığını gösteriyordu. Adam sözlerini kısa tutma eğilimindeydi.

"Neler oluyor, Roan?" diye sordu Brin, peynir tekerleğinden kendilerine pay alan cücelerin oturduğu dairenin hemen önündeki girişte durarak.

Roan hiçbir şey söylemedi. Bunun yerine Tressa'ya baktı. "Sen söyle ona."

"Zaten söyledim."

"Bu Suri ile mi ilgili?" diye sordu Brin.

Tressa, Gifford'un toplantının konusunu ona söylemediğini bilmeliydi — mistikin adını söyleyemezdi.

Roan başını salladı.

"O haklı. Tressa Persephone'ye söylediğinde ben de oradaydım. Bunun için bir neden yok..."

"Ama Malcolm'u tanımıyorsun," dedi Roan.

Onun adını duyunca üç cüce peynirle uğraşmayı bırakıp başlarını kaldırdılar. "Malcolm mu? O ne oldu?" diye sordu Frost.

"Twessa'ya Su-wee'yi kurtarmasını söyledi," dedi Gifford. "Ve bu çok uzun zaman önceydi, o kaçırılmadan önce."

Bu, cüceler arasında ciddi ve anlamlı bakışmaların başlamasına neden oldu.

"Ama bu imkansız," diye mırıldandı Brin, şaşkın bir şekilde.

"Woan ve ben Twessa ile gidiyoruz." "Ne?"

diye sordu Brin, şaşkın bir şekilde.

"Neden?"

"Suri bizi birden fazla kez kurtardı," dedi Roan. "Minna ve Raithe'yi öldürdü. Ona borçluyum."

"Hepimiz borçluyuz," diye cevapladı Brin, sinirli bir şekilde. "Ama yapabileceğimiz bir şey yok."

Tressa, Roan'ın Brin'in tepkisini, Keeper'ın yardım etmeyi kesin bir şekilde reddederek umursamadığının bir göstergesi olarak göreceğinden şüpheleniyordu. Bu tür davranışlar, bir insanı kötü gösterirdi. Tressa için itibarını korumak artık sadece bir anıydı. Yıllar önce, nazik veya cömert olarak görülmek önemliydi, ama Tressa artık çoğu insan için varolmuyordu. Brin'in hala koruması gereken bir itibarı vardı;

Tressa'nın yoktu. Birçok yönden, bundan kurtulduğu için mutluydu. Kimse umursamadığında uğraşması gereken saçmalıklar çok daha azdı.

"Bak, Suri'ye yardım edebileceğini düşünseydim hayatımı feda ederdim," dedi Brin. "Ama yapabileceğimiz hiçbir şey yok."

"Var," dedi Tressa. "Malcolm bana nasıl yapılacağını anlattı."

Brin, Tressa'nın annesinin şiddetle karşı çıktığı gözlerini devirme hareketini yaptı, sonra yüzünde daha büyük bir hayal kırıklığı belirirken başını salladı. "Evet, sürekli ondan bahsediyorsun, ama bununla ne ilgisi olduğunu anlamıyorum."

Roan ve cüceler birbirlerine bakışırken, Tesh, Brin ve Gifford merakla onları izliyorlardı.

"Bu bir sır mı?" diye sordu Tesh, cücelerın sadece kendileri için olduğunu düşündükleri peynire uzanırken.

Herkes Tressa'ya baktı, o da içini çekti. "Benden duyunca inandırıcı gelmeyecektir."

"Ama Malcolm'un konuştuğu kişi sensin," dedi Roan.

Tressa Roan'a sert bir bakış attı. Haklıydı. *Roan, sürekli yanılmakla köle olmaktan bilge olmaya geçmemiştir, değil mi? Tet.*

Tressa ağzını sildi ve başını salladı. "Tamam, durum şöyle. Malcolm sandığınız kişi değil. Düşünürseniz, bunu anlarsınız. O her zaman doğru zamanda doğru yerde oluyor. Arion'a taş atan oydu. O yapmasaydı, Nyphron'u Estramnadon'a geri götürürdü. Böyle olsaydı, her şeyin ne kadar farklı olacağını hayal edebiliyor musun? Suri'ye Alon Rhist'teki köprüyü yıkmamasını söyledi. Suri'yi Raithe'yi öldürmeye ve onu ejderhaya dönüştürmeye ikna etmeseydi, hepimiz ölmüş olurduk."

"Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz. Bunlar sadece tesadüf olabilir. Herkes önemli bir şey yaptı."

Tressa başını salladı. "Ama o bazı şeyleri de biliyor. Bilmesinin imkânsız olduğu şeyleri. Mesela Fhrey'lerin yedi köprü inşa edeceğini. İki ya da beş ya da sekiz değil, yedi köprü."

Gifford'u işaret etti. "Giff'in Perdife gece yolculuğunda başarılı olacağını ve Gula'nın geleceğini, ancak çok geç kalacaklarını bile söyledi. Ve tüm bunlar gerçekleşti."

Cüceler, sadece cücelerın yapabileceği derin bir samimiyetle başlarını sallıyorlardı. Roan, Tressa'ya hayranlıkla, sanki her şey onun için yeniymiş gibi, gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde bakıyordu.

"Malcolm hepimiz hakkında bilmemesi gereken şeyler biliyordu. Kimsenin duyamayacağı gecelerde sadece tanrılarla paylaşılan kişisel şeyler

duyulmadığı gecelerde tanrılarla paylaşılan kişisel şeyler. Geleceği ve geçmişini biliyordu ve söylediği her kelime doğru çıktı. Raithe'yi hayatını feda etmesi gerektiğine ikna edebildi ve Suri'yi onu almaya ikna edebildi. Bu bile bir şeyleri kanıtlamalı. O

bunu yapabilirsin çünkü...

Tressa durakladı ve herkes bekledi. Doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyordu. Diğerlerini ikna edebilen Persephone gibi değildi. Ama bu önemliydi. O çadırdaki insanları ikna etmek zorundaydı. "Malcolm'un söyledikleri ve yaptıkları değil, bize hissettirdikleri önemliydi. O demirci dükkanında, Reglan öldüğünden beri ilk kez..." Başını salladı. "Hayır, çocukluğumdan beri ilk kez çocukluğumdan beri ilk kez kendimi *iyi* hissettim. Cesur, yürekli ve... ve temiz hissettim." "Ne demek istiyorsun?" diye sordu Brin.

Sözcükler boğazında takıldı. Bunları daha önce hiç yüksek sesle söylememişti. Ve sadece bir kez kafasında düşünmüştü. Açıklı ki Kalbin sınırları, yetersiz dil filtresi aracılığıyla ifade edildiğinde genellikle iyi bir şekilde aktarılamıyordu. Yine de, başka seçeneği yoktu. "Herkes Fhrey'lerin tanrı olduğunu söylerdi, ama biz onların tanrı olmadığını biliyoruz. Malcolm için aynı şeyin söylenebileceğini sanmıyorum."

Brin ona baktı. Yüzündeki ifade inanmazlık değil, şaşkınlıktı.

Tressa şaşırılmıştı. Moya gülerdi, Persephone ise üzülerek başını sallardı. Ama Brin onların bilgeliğine, yıllarına, alaycılığına sahip değildi. Brin için dünya hâlâ boş alanların, her şeyin barınabileceği boşlukların olduğu bir yerdi. Hiçbir şey gerçekten imkânsız değildi. Henüz değil. Yaş ve deneyim, şüpheleri, katı kuralları, körelmiş hayal gücünü kanıtladı. Tressa, Brin'in hala inanılmaz olanı inanacak kadar genç olduğunu düşünüyordu.

Brin, Roan'a ve ardından cücelere baktı. Her birinin yüzünü dikkatlice inceledi. "Roan? Buna inanıyor *musun*?"

"Oradaydım. Ne olduğunu biliyorum. Açıklayamıyorum, ama evet, Tressa Malcolm konusunda haklı bence."

"Ve buna dayanarak sen de..." Brin, Tressa'ya baktı. "Ne yapmayı planlıyordun?"

"Kuzeye gideceğiz." Tressa, umduğu yönde parmağıyla işaret etti. "Bir günlük yürüyüş mesafesindeki bir bataklığa."

"Orası Ith Bataklığı," dedi Tesh. "Hoş bir yer değil. Savaş bile orayı es geçti."

Tressa başını salladı. "Bataklık ile Yeşil Deniz'in birleştiği yerde küçük bir ada var. Oraya gitmemiz gerekiyor."

"Bu Suri'ye nasıl yardımcı olacak?"

"Oradan yeraltına geçeceğiz, böylece nehri geçmek sorun olmayacak."

"Yeraltında mı?" diye sordu Rain. "Ne kadar derinde?"

"Oldukça derine, sanırım, çünkü denizin altından geçmemiz gerekiyor. Şehre çıkacağız. Sonra tek yapmamız gereken Suri'yi bulmak ve geldiğimiz yoldan geri dönmek."

Tesh yüksek sesle güldü. "Ah, pardon." Kendini tuttu. "Sadece, bu pek bir plan gibi gelmiyor. Ben de şu anda savaş planları yapıyorum. Diyelim ki nehrin altından şehre giden bir yol *var*, peki... Oraya vardığında onu nasıl bulacaksın? Yani, bir tünelden çıkıp

tünelden çıkıp, düşmanla dolu, tanımadığın bir yerin ortasında kalırsın, değil mi? Suri mutlaka bir yerde gardiyanların gözetiminde olacaktır, ama sen nerede olduğunu bilmiyorsun. Ne yapacaksın? Etrafta dolaşacak mısın? Yol tarifi mi soracaksın? Karşılaştığın ilk elfe gidip, "Affedersiniz, bana çok benzeyen Rhune'u nerede tuttuklarını biliyor musunuz?" diye mi soracaksın? Tabii Fhrey dili konuşabiliyorsan, ki konuşabileceğini sanmıyorum. Direnişle karşılaşırsan ne olacak?

? Bu arada, bence bu oldukça olası bir durum. Peki nasıl kaçmayı planlıyorsun? İlk birkaç saniyede öldürülmesen bile, kaçmaya mı çalışacaksın? Eminim peşinden geleceklerdir.

"Bilmiyorum," dedi Tressa. "Malcolm bu ayrıntıları açıklamadı."

"Ayrıntılar!" Tesh yine güldü.

"O sadece her şeyin yoluna gireceğini ima ediyor gibiydi." Kız ellerine baktı. "Ama sonra benimle birlikte yedi kişinin daha geleceğini söyledi, ama bunun olacağını sanmıyorum."

"Tressa hariç bu çadırda yedi kişi var," dedi Roan. "Oh, hayır. Dur bakalım, kızım. Ben hiçbir yere gitmeyeceğim demedim," dedi Frost dedi.

"Ben de," dedi Flood.

"Brin ve ben gitmiyoruz," dedi Tesh ikisi adına. "Roan?" diye sordu Brin.

"Ben yine de gidiyorum," diye cevapladı.

"Bu da benim de gittiğim anlamına gelir," dedi Gifford, Roan'ın elini tutup o çarpık gülümsemesini gösterdi.

"Ne dersin, Brin?" diye sordu Roan.

"Malcolm'un gerçekten..."

"Malcolm bir tanrı değil," diye ısrar etti Tesh. "Bana güvenin. Ben onunla birlikte yaşadım. Peki ya o bataklık? Orası yürüyüşe çıkılacak bir yer değil. Tehlikeli. İth Bataklığı ormanın sınırında.

Adamlarım Harwood'a ne diyor biliyor musun? *Korku Ormanı*, ve bunun iyi bir nedeni var. Orada elf keşifçileri, goblinler ya da daha kötüsü olabilir. Orası

"Ama Suri'yi kurtarabilme ihtimalimiz varsa..."

"Bu grupla Suri'yi kurtaramazsın," dedi Tesh. "Bir orduya ihtiyacın var."

Brin, Tesh farkında olmadan her şeyi çözmüş gibi başını salladı ve gülümsedi. "Eğer bu doğruysa, onu kurtarmak için bizden daha fazlası gerekir, ama keenig bunu ciddiye almaz, tabii ki... Anlamıyor musun? Nehrin altında gizli bir geçit varsa, tek yapmamız gereken onu bulmak. Sadece bir günlük yürüyüş mesafesi, değil mi?" Tesh'e baktı ama cevabı beklemedi. "Oraya gidip onu buluruz, geri döneriz ve Persephone ile Nyphron'a haber veririz. Onlar da askerleri gönderir. Böylece sadece Suri'yi kurtarmakla kalmaz, savaşı da kazanırız. Bu, bataklıkta bir günlük yürüyüşe değmez mi?"

"Sanırım öyle," dedi Tesh. Sonra Tressa'ya baktı. "Bu geçit ne kadar büyük? Kaç kişi yan yana yürüyebiliriz? İyi gizlenmiş mi?"

"Ben nereden bileyim? Malcolm bana harita çizip resim yapmadı ki. Gerçi..." Tressa burnunu çekti. "Bu da bahsetmem gereken başka bir şeyi akla getiriyor." Aslında söylenmesi gereken birçok şey vardı, ama ilerleme kaydediyordu ve tüm hikayeyi anlatırsa, Roan dahil kimse gitmeyecekti. "Daha önce bu konuyu açmadım çünkü bana inanmayacağınızı düşündüm."

"Cidden mi? Oh, bu ilginç olacak," dedi Flood, ağzındaki peyniri çiğneyerek. "O zaman ben yutana kadar beklemelisin."

"Boğulursan umurumda mı sanki," diye tersledi Tressa. "Evet, sanırım giriş oldukça iyi gizlenmiş, çünkü Malcolm onu bulmak için yardıma ihtiyacımız olacağını söyledi."

"Ne tür bir yardım?" diye sordu Gifford.

"Adada bize yolu gösterecek bir kişi yaşıyor."

"İth Bataklığı'nda biri mi yaşıyor?" diye şüpheyle sordu Tesh.

"Evet." Tressa, gitmek istemediği bir yere ayaklarını sürükler gibi, kelimeyi uzatarak söyledi.

"Kim?"

"Tetlin Cadısı."

Herkes ayrılmadan önce Persephone'ye söylemeleri gerektiği konusunda hemfikirdi. Beklendiği gibi, Tressa bunu yapmayı reddetti. Brin en uygun adaydı ve

Keenig's Lodge'a geri döndükten sonra, Habet'ten her zamanki dostça selamlamayı aldı.

Çadır bütün gün hareketliydi. Bunun çoğu, yeni bir stratejiyi tartışmak için lejyon komutanlarıyla orada buluşan Nyphron'dan kaynaklanıyordu. Buna Uzun Atış ve Son Çare adını verdiler, çünkü Suri'nin kaçırılmasıyla işler o noktaya gelmişti. Fikir, bir Fhrey grubunu Grenmorian topraklarındaki Nidwalden'in kaynağına doğru kuzeye göndermektir. Elysan'ın birliklere liderlik etmesi planlanıyordu. Görevi, devlerin hükümdarı Furgenrok ile konuşmak ve onu çatışmada taraf değiştirmeye ikna etmek ya da en azından Rhune lejyonunun topraklarından geçmesine izin vermeye ikna etmektir. Brin, duyduklarına bakılırsa, hiç kimsenin planın başarılı olacağına pek umutlu olmadığını düşünüyordu.

Brin geri döndüğünde, Fhrey komutanlarının ve Nyphron'un gitmiş olduğunu görünce sevindi. İçeride sadece Persephone, Justine ve Nolyn vardı. Küçük çocuk Persephone'nin kucağında uyuyordu ve Justine günün kargaşasının ardından kalan dağınıklığı topluyordu.

"Neden Tesh'in yanında değilsin?" diye fısıldadı Persephone. "Seni bütün gün burada tuttum. Senin..."

"Bu önemli."

"Öyle mi?" Persephone dikkatlice kendini yukarı iterek oturdu. "Ne oldu?"

"Roan, Gifford, Tressa ve ben Ith Bataklığı'na gidiyoruz."

"Ne? Neden? Bunun Tressa'nın bize daha önce anlattıklarıyla bir ilgisi var mı?"

Brin başını salladı. "Onunla daha fazla konuştuktan sonra, nehrin altından geçmenin bir yolunu gerçekten biliyor olabileceğini düşündük."

"Fhrey başkentinin merkezindeki bir kapıya giden bir geçitten mi?"

Persephone şüpheyle sordu.

Brin omuz silkti. "Ne olduğunu bilmiyoruz. Tressa da bilmiyor, ama bataklığa sadece bir günlük yürüme mesafesinde. Ve eğer haklı çıkarsa, haberle geri döneceğiz ve sen de bir lejyon gönderebilirsin. Eğer yanılıyorsak yanılıyorsak... dörtümüzün bir gün bataklıkta dolaşması kimin umurunda olur ki?"

"Ben umursarım," dedi Persephone. "Orası tehlikeli."

"Tesh'i de getirebilirim. Başlangıçta ilgilenmemiştin, ama onu ikna edebileceğime eminim."

"Onun çok güçlü olduğunu biliyorum, ama o olsa bile seni Harwood yakınlarında dolaşmana izin veremem." Persephone, battaniye yığını içinde hafifçe nefes alan Nolyn'e baktı.

"Suri'yi zaten kaybettim. Seni ve Roan'ı da riske atamam."

"Seph," dedi Brin yumuşak bir sesle, "Suri'den ejderhaları nasıl yaratacaklarını söylemesini isteyecekler."

"Biliyorum."

"Suri bunu yapmak istemeyecek."

Persephone başını eğdi.

"Ona işkence edecekler, Seph."

Persephone elini Nolyn'in sırtına koydu ve nazikçe ovuşturdu. "Bu benim dördüncü çocuğum. Biliyor muydun? Mahn hariç hepsi sen doğmadan önce öldü. Anneler çocuklarından daha uzun yaşamamalı. Suri'yi ben dünyaya getirmedim, ama o yine de benim kızım."

"Kılıçlarımız yokken, bizi denizden geçerek Neith'e götürdün. Sadece birkaçımız vardı, büyük bir ordu değildik. Ama bak, neler başardık."

Persephone başını salladı. "Evet, ama Neith'te savaş yoktu ve bir Miralyith ile bir sanatçı adayı vardı. Onlar tek başlarına bir orduydular. Ama sen, Tesh, Tressa, Roan ve Gifford? Ciddi misin?"

"Sadece bakacağız. Muhtemelen bir şey çıkmayacak, geri döneceğiz ve her şey bitecek. Ama en azından denemeden nasıl yaşayabiliriz? Suri bizim için çok şey yaptı. Onu da seviyoruz."

"Brin" —Persephone başını salladı— "Sana izin veremem. Üzgünüm. Yapamam. Çok tehlikeli."

Brin kaşlarını çattı. "Peki," dedi, parmaklarını yumruk haline getirerek. "Söylediklerimi unut."

Bekçi arkasını dönüp dışarı çıktı.

YIRMINCI BÖLÜM

GÜNDÜZ IŞIĞININ ÖTESİNDE

Tressa birçok şeyle tanınıyordu; şarkı söylemek bunlardan biri değildi, ama belki de olmalıydı. — BRIN'İN KİTABI

Ertesi sabah, başını ön pençelerinin arasına koymuş gilarabrywn uyuyor gibi görünüyordu. Hayır, uyumaktan da öteydi; taştan oyulmuş gibi duruyordu. Tek hareket, canavarın yanlarına katlanmış iki büyük kanadının deri gibi kenarlarını çırpıp rüzgardan geliyordu. Bir attan, bir geyikten, sivri çatılı iki katlı bir evden daha büyük olan bu yaratık, Brin'in kendi gücüyle hareket eden gördüğü en büyük şeydi ve o, ondan üç metreden daha az bir mesafede duruyordu. Daha önce hiç bu kadar yaklaşmamıştı. Çok az kişi yaklaşmıştı.

Kampta herkes Dragon Hill'den kaçınıyordu ve şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Brin yalnızdı. Uzun ıslak çimleri aşan ilk kişi, buluşma yerine ilk ulaşan kişi oydu.

Omuzlarına bir çanta asmıştı, Roan'ın ona *Brin'in Kitabı'nı* taşımak için verdiği çanta. Bitirdiği sayfalar çadırında bir yığın halinde duruyordu. Yazma şansı olacağını düşünmüyordu ve yiyecek ve battaniye için yer ihtiyacı vardı. Brin, Padera'nın hazırladığı yemeği çantasına koymuştu. Yaşlı kadın rahatsız edici bir soğuk algınlığı çekiyordu, ama yemeği hazırlamakta ısrar etmişti. Bataklık bir günlük yürüyüş mesafesinden fazla değildi ve çok az şey getirmiş olmasına rağmen, sırt çantası yürüyüş için rahatsız edici derecede ağır geliyordu.

Naraspur'u yöneten Roan ve Gifford ortaya çıktı. Çadırların arasından geçtiler, sonra el ele tutuşarak birlikte tepeye tırmandılar. Güneş henüz ufuktan tam olarak doğmamıştı, ama Roan saatlerdir uyanık olmuştu. Üçü, sisli sabah ışığında beyaz ve koyu renkli karelerden oluşan bir dama tahtası gibi görünen kamptan uzun yokuşu zorlukla tırmandılar.

"Günaydın," dedi Gifford gülümseyerek, sanki Dahl Rhen'deki eski kuyuda yeniden buluşmuşlar gibi.

Tanrılar, bu çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor! diye düşündü Brin.

"Günaydın," dedi.

Vadiye kadar esmeyen bir rüzgâr kuzeyden esti ve Brin titredi. Yünlü pelerininin başlığını başına geçirdi.

İnanılmaz bir şekilde, giysi hala annesinin kokusunu taşıyordu. Annesi ölmeden birkaç gün önce bu giysiyi örmüştü. Ya da belki de annesi sadece yün kokuyordu. Üçü yaklaşırken, Brin Gifford'un koltuk değneğinin gıcırdamasını duyabiliyordu. Sanki

Brin, sol kapının her zaman garip bir ses çıkardığını, ancak sağ kapının hiç ses çıkarmadığını hatırladı. *Hatırladığınız şeyler ne tuhaf.*

Gifford ve Roan o kapılara çok benziyorlardı. Brin'in gençliğinin dünyası sonsuza dek yok olmuştu, ama tepenin yamacından onun ruhu geliyordu. İkisi de Rhen desenli ağır pelerinler giyiyorlardı. Atın sırtında, aynı akıllı omuz çantaları ve küçük metal su taşıyıcıları bağlıydı.

"Zırhın nerede?" diye sordu Brin, Gifford'a.

Yüzünde ter damlalarıyla başını kaldırdı. "Hepimiz biliyoruz ki, o olmadan da yeterince yavaşım. Ayrıca yürüyüş için çok ağır. Belki şaşırırsınız ama uzun yürüyüşlerde pek iyi değilim."

"Naraspur'a binmeyecek misin?"

Gifford başını salladı. "Bataklığa gitmek için yaşlı kızı kullanacağım, ama adaya ulaşmak için Naw-as-pa'yı geride bırakmam gerekecek sanırım. Biz geri dönene kadar bekleyebilir."

Roan, birbirine kenetlenmiş ellerini dudaklarına götürdü ve Gifford'un parmaklarını öptü, sonra ona hayranlık dolu bir bakış attı ki, sonbahar rüzgarı ne olursa olsun, Brin'i içten içe ısıttı. İkisini kışkırdı ve bir gün Tesh ile onun da onlar gibi olmasını diledi.

Sırada üç cüce vardı. Dün yapılan toplantıda Frost ve Flood'un reddettiğini göz önüne alarak, Brin onları görünce şaşırdı. Sonra onların sırt çantası taşımadıklarını fark etti, yani sadece grubu uğurlamak için oradaydılar. Üçü de kendi ana dillerinde keskin, kesik kesik bir tonda konuşuyorlardı, bu biraz öfkeli geliyordu, ama onların dili her zaman öyle geliyordu.

Tressa, arkalarındaki tepeye tek başına çıkıyordu. Sanki bir yıl boyunca yok olacakmış gibi omuzlarına dolu bir sırt çantası takmıştı. Onu izleyen Brin, dahl'in kadını yanlış mı değerlendirdiğini yoksa son birkaç yılda yaşanan olayların onu daha iyi bir insan mı yaptığını merak etti. Her ikisinin de biraz etkisi olduğunu düşündü. Bu fikir Brin'i profesyonel açıdan rahatsız etti ve Malcolm'un gerçek hakkında söylediklerini hatırlattı. Hayat, masallarda anlatıldığı kadar basit değildi. Peki bu, onlar hakkında ne anlama geliyordu? Onlar gerçek miydi, yoksa uydurma mı?

"Brin!" Tesh, zırhı ve çift kılıcıyla yokuşu kolayca koşarak çıkarken seslendi.

"Günaydın, canım!" Brin neşeyle el salladı.

O ise karşılık olarak somurtarak baktı. "Dün gece bunu konuştuk. Gitmiyoruz, *hatırladın mı?*"

"Haklısın. Konuştuk ve *ben* gidiyorum, *hatırladın mı?*"

Persephone'nin çadırından çıktıktan sonra Brin, Tesh'e onlara katılacağını söyledi ve ondan da gelmesini istedi. Tesh, Brin, Tressa, Gifford ve Roan'ın kuzeyde durumun nasıl olduğunu hiç bilmediklerini söyleyerek öfkeyle bağırdı. Saatlerce tartıştılar, ama Persephone'nin emri gibi bu da Brin'in kararını değiştirmede.

Görünüşe göre Tesh mesajı almamıştı.

Tesh dişlerini sıktı ve gözlerini devirdi. "Bu..." Bir kelime aradı, muhtemelen *aptalca* ya da *anlamsız*, çünkü önceki gece bunları birkaç kez kullanmıştı, ama ağzından çıkan kelime "*tehlikeli*" oldu.

"Sadece küçük bir yürüyüşe çıkacağız," dedi.

"Hayır, çıkmayacaksınız. Bunu yasaklıyorum."

"Anlamadım?" Brin şaşkına dönmüştü. "Ne dedin sen? Benim kocam mısın? Öyle olsan bile, bunun bir önemi yok."

Tesh cevap vermedi, ama öfkeliydi. "Ama gitmek için bir nedenin yok." "Suri *benim arkadaşım*. Bunun hangi kısmını hala anlamıyorsun?"

"Onu kastetmedim. Demek istediğim..." "Burada ne var böyle?"

Brin, Tesh ile kavga etmekle o kadar meşguldü ki, Moya ve Tekchin'in yaklaştığını fark etmemişti. Onlar da tepeye tırmandılar. "Bir yere mi gidiyorsun, Brin?"

Brin, Moya'ya sırtını döndü ve ejderhaya karşı kaldı. "Tarçın çubukları!"

"Ne?" Tesh fısıldayarak, yavaşça yaklaştı.

"Persephone onu gönderdi," diye fısıldadı Brin.

"Anladım, ama *tarçın çubukları* ne alaka? Bu bir lanet mi?"

"Annem, köpeğimiz Darby yünlere bulaştığında bunu söylerdi." "Vay canına, annen gerçekten ateşli bir kadındı, değil mi?"

Brin, arkadan Moya'nın yaklaştığını duyabiliyordu. "Persephone gitmemen gerektiğini söyledi. O konuşmayı hatırlıyor musun, Brin?"

"Çok fazla yasak var," diye fısıldadı Brin kendi kendine. "Beni duyabildiğini biliyorum," dedi Moya.

"Günaydın, Moya," diye seslendi Gifford.

"Günaydın, Gifford," diye cevapladı

Moya. "Günaydın, Moya," diye selamladı

Tressa. "Kapa çeneni, Tressa," diye

karşılık verdi Moya.

Brin kollarını kavuşturdu ve dişlerini sıktı.

"Brin?" Moya artık yakındaydı. "Persephone'nin kimsenin gitmesine izin verilmediğini söylediğini herkese söylemeyi unuttun mu?"

"Bize söyledi," dedi Gifford. "Bu yüzden bu tepede, kamptan uzakta buluşuyoruz."

Teşekkürler, Gifford, diye düşündü Brin.

"Yani bu gizli bir toplantı mıydı?" diye sordu Tekchin. "Gizli bir buluşma mı?"

"Erkek arkadaşım ne kadar da havalı konuşuyor," dedi Moya. Adımları durmuştu.

Brin hala dönmeyi reddediyordu.

"Persephone'nin o kadar aptal olduğunu mu düşündün?" dedi Moya. "Sen..."

Brin hızla döndü. Yanakları gözyaşlarıyla parlıyordu. "Suri, Moya! Bu Suri! Ve biz burada oturup hiçbir şey yapmayacağız. Ayrıca, sadece bakacağız! Ben yapamam... Yapamam..."

Moya uzanıp ona sarıldı. "Biliyorum. Sorun değil."

"Sadece bir şeyler yapmak istedim," diye Brin omzuna yaslanarak ağladı.

"Ona yardım etmeliyim. En azından denemeliyim. Bizim için yaptığı onca şeyden sonra..."

"Anlıyorum. Anlıyorum. Sorun değil."

Brin kollarını Moya'nın boynuna doladı ve Moya bir şey hissetti. Ondan uzaklaşarak sordu, "Neden sırt çantası takıyorsun?"

"Çünkü bu yolculuğun bütün gün, belki de iki gün süreceğini duydum. Bir nevi gece kampı gibi bir şey, değil mi?"

"Ne diyorsun sen?"

"Seph, tek bir Techylor'un koruma için çok tehlikeli olduğunu söyledi."

"Prymus'a baktı. "Alınma, Tesh." Dikkatini tekrar Brin'e çevirerek, "Ee, tahmin et ne oldu? Keenig bana bebek bakıcılığı yapmamı emretti." dedi. Moya alaycı bir gülümseme gösterdi. "Bu arada, teşekkürler. Tressa ile iğrenç bir bataklıkta günümü geçirmek için can atıyordum."

"Ben de seni seviyorum, Moya," dedi

Tressa. "Kapa çeneni, Tressa."

"Tekchin de geliyor mu?" diye sordu Brin.

"Evet. Yürüyüşten sonra ayaklarımın masajını yapacak birine ihtiyacım olacak." Moya ona sırıttı.

"Evet," diye cevapladı Tekchin. "İşte bu yüzden geceleri uzun otların arasında inleyecek—çünkü ben onun ayaklarını ovuyorum."

Brin gözyaşlarını sildi ve "Teşekkür ederim" dedi.

"Bana teşekkür etme, canım. Seph bana emretmeseydi bunu yapmazdım."

"Buna bir saniye bile inanmıyorum."

"Belki de beni çok zorlamasına gerek kalmamıştır."

Tesh, Moya'ya, "Gitmeye niyetim yoktu, ama Persephone seni ve Tekchin'i gönderiyorsa, ben de sizinle gelirim," dedi. Brin'e baktı. "Çantanı bana ver."

"Ben taşıyabilirim," dedi Brin.

Kaşlarını çatarak, "Gitmeyeceksin, Brin," dedi.

"Tesh, tehlikenin ne olduğunu biliyorum. Neith'e gittim. Orada neredeyse ölüyordum, hem de birden fazla kez."

"İşte bu yüzden gitmene izin vermeyeceğim. Ölmeni *istemiyorum*. Seni kaybedemem."

"Eğer gelersen, beni koruyabilirsin."

"Yapamam!" diye bağırdı. "Bu iş öyle yürümez. Orada insanlar göz açıp kapayıncaya kadar ölüyorlar." Dağı sanki bir tür canavar gibi göstererek Mador Dağı'nı işaret etti. "Yardıma olacağını düşünseydim bütün birliğimi götürürdüm, ama olmayacak. Elfler pusu kuruyorlar. Her zaman ilk ateşi onlar açıyor. Sen gitmeyeceksin, bu kadar!"

"Gideceğim, Tesh. Bu sana bağlı değil. Ben senin askerlerinden biri değilim. Beni durduramazsın."

"Ya sana şunu söylersem..." Yine tereddüt etti, dudakları sıkı ve mutsuz bir çizgiye dönüştü. "Ya gidersen, aramızdaki her şey biter dersem?"

"Ne?" Brin sanki ona sertçe vurmuş gibi hissetti. Darbe göğsüne isabet etti ve konuşacak nefes alamadı. İnanamayan gözlerle ona baktı. "Tesh, yapma" diyebildi sadece. Bir adım geri çekildi, bir adım uzaklaştı, bir eliyle ağzını kapattı. "Yapma."

Ona sertçe baktı ve ilk kez, onun normalde ormanda bıraktığı şeyi gördü. Tesh, Harwood'daki günlerinden hiç bahsetmezdi ve onun hakkında tek bildiği şey sıcaklığı ve şefkatiydi, ama bunun altında pürüzlü bir kaya yatıyordu. Orada sert, soğuk bir kenar olduğunu tahmin etmişti. Başka türlü yaptığı işi nasıl yapabilirdi ki? Ama bunun kendisine yöneleceğini hiç düşünmemişti.

Bütün bunlar yüzünde belli olmuş olmalıydı, çünkü gözlerindeki vahşet hızla kayboldu ve isteksizce başını salladı. "Peki," dedi ve sonra elini uzattı ve onu omuzlarından tuttu. "Ama bana bir şey söz vermelisin, tek bir berbat şey."

"Ne?"

Elini uzattı ve yüzünü ellerinin arasına aldı. "İşler kötüye giderse, kaçacaksın... Kendini kurtarmak için olabildiğince hızlı ve olabildiğince uzağa kaçacaksın. Buraya geri döneceksin. Ölürsen dayanamam. Bekleyemezsin. Başımız belaya girerse ve sana kaçmanı söylersem, kaçacaksın. Bana bunu söz verir misin? Lütfen Brin, bana söz ver."

"Tamam," dedi.

O başını salladı. "Yeterli değil. Söz ver. Yemin et." Kız başını salladı. "Söz veriyorum. Kaçacağım."

Tesh kollarını Brin'in boynuna doladı ve ona sıkıca sarıldı. "Tamam o zaman."

"Bunun gerçekten işe yarama ihtimali olduğunu varsayarsak" — Moya gözlerini kısarak

Güneşin parlak ilk ışınları ağaçların üstünden yavaşça yükselirken

— "Gitmemiz gerek. Suri'nin ne kadar zamanı kaldığını bilmiyoruz."

"Bekle," dedi Roan. "Gidemeyiz."

"Ne oldu şimdi?" diye sordu

Moya. "Sadece altı kişi var," dedi

Roan. "Ha?" diye cevapladı Moya.

Roan parmağıyla işaret edip saydı. "Ben, Gifford, Brin, Tesh, Moya ve Tekchin... Sadece altı kişi."

"Evet, öyle Roan, ve hepimiz saymayı bildiğin için oldukça etkilendik," dedi Moya dedi.

"Ama Malcolm yedi kişi olacağını söylemişti."

"Malcolm'un ne dediği kimin umurunda..."

"Ben gidiyorum," dedi Rain.

Frost cüceye sert bir bakış attı. "Hayır."

"Onların gittiği yerde onu bulamazsın," diye patladı Flood.

O ve Frost, daha küçük ve daha genç görünen cüceye koruyucu ebeveynler gibi yaklaştılar. Frost parmağını uzattı ve işaret etti. "Saçmalıyorsun."

"Tamam, siz üçünüz neyden bahsediyorsunuz?" diye sordu Moya. "Sen bunu bilemezsin," dedi Rain Frost'a. "Onu bulabilirim."

"Birini mi arıyorsun?" diye sordu Moya. "Bataklıkta mı? Kimi?" Rain utangaç görünüyordu. "Bilmiyorum."

Frost, boğazından inanamama anlamına gelen bir ses çıkardı. "Tabii ki bilmiyorsun. Kim olduğunu bilmek çok mantıklı olurdu, değil mi? Ama o bataklığa gitmiyor. Yolculuk yeraltında olduğu için gidiyor."

"Dünyanın dibinde mahsur kalan bir kişi var, bir Belgriclungreian," diye açıkladı Rain, ve Brin bunun en genç cücenin şimdiye kadar söylediği en uzun cümle olduğunu fark etti.

"Yıllardır bana sesleniyor."

"Çağırıyor," diye bağırdı Flood, ayak parmaklarının üzerinde zıplayarak, gözleri parlayarak.

"Bekle, sen nasıl..." Moya durakladı. "Eğer o kapana kısılmışsa ve sen nerede olduğunu bilmiyorsan, onu nasıl tanıyorsun?"

"O bana geliyor. Rüyalarımda," dedi Rain. "Oh," diye cevapladı Moya. "*Oh-kay*."

"Bir kişiye daha ihtiyaçları var," dedi Rain. "Bu bir işaret." "Tabii ki işaret değil, seni aptal."

"Malcolm ona yedi dedi." Rain, Tressa'yı işaret etti. "Bu bir işaret. Bu yüzden Neith'e gittim, hem de iki kez."

"Ve bunun ne kadar iyi sonuçlandığını hatırla," dedi Flood.

"Ben gidiyorum ve bu konuyu kapatıyorum."

"O zaman hazır mıyız?" diye sordu Moya. "Rain, battaniye falan alman gerekiyor mu? Ya sen, Tesh?"

"Evet. Bir gün ve bir gece için sorun yok," diye cevapladı Rain.

Tesh ellerini kılıçlarının kabzalarına koydu. "Kısa bir yolculuk için ihtiyacım olan her şey var."

"Tamam o zaman, gidelim," diye emretti Moya.

Frost ve Flood, Rain'e baktılar ve ikisi de iç geçirdiler. Rain büyük kazmasını yere bıraktı ve ikisine de sarıldı, sırtlarını sıvazladı. Sonra Frost ve Flood, Rain'in küçük sakalını bir kez çektiler. Brin bunun nedenini hiç anlamadı.

Son bir derin nefes alarak, Moya ve Tekchin grubu kuzeye doğru yokuş aşağı götürdüler, sekiz kişi bilinmeyen bir dünyaya ve belirsiz bir kadere doğru yürüdüler.

Günlerce süren yağmurların ardından, sabah parlak bir şekilde ortaya çıktı. Sadece bulutsuz değil, yazın puslu yüzü, derin mavi gökyüzünden doğan şiddetli bir parıltıyla yer değiştirmişti. Sıcaklık soğukla yenilmiş, hava serin ve kavrulmuş çimlerin yerine ölmekte olan yaprakların kokusuyla doluydu. Keskin güneş ışınları ağaçların arasından sızarak gece boyunca derin çukurlarda biriken sisi yakıp yok etti.

Brin her zaman sonbaharı sevmişti. Yiyecek boldu, işler hafifti, orman parlak kırmızı ve sarı renklerle boyanmıştı ve yaklaşan soğukların vaadi vardı; o zamanlar Dahl sakinleri ateşin etrafında toplanıp, uzun karanlık saatleri geçirmek için hikayeler anlatırlardı. O günleri özlüyordu.

annesi ve babasının arasında, yumuşak yün katmanlarına sarılmıştı. Güvende ve sıcaktı, çıtırdayan ateşin sesini de uluyan rüzgârın sesini de duymuyordu, çünkü hikâye anlatıcılarının gür sesleri,

aynı kış rüzgarları şimdi de yol almaktaydı ve o yine annesinin yünlerini giyiyordu, ama anlatılan hikaye onunkindi ve canavarlar sadece göl

Aynı kış rüzgarları şimdi de onların yolundaydı ve o yine annesinin yünlerini giyiyordu, ama anlatılan hikaye onunkindi ve canavarlar sadece gölgeler olmayacaktı.

Tekchin ve Moya, sekiz kişilik küçük grubun başında yürüyorlardı. Brin, Tesh'in yanında keyifli bir yokuş aşağı yolculuğa başlamıştı. Başlangıçta elini tutmuştu, ama Tesh onu bırakmıştı. Kilometrelerce yol boyunca tek kelime bile konuşmamışlardı. Brin, Tesh'in hâlâ kızgın olduğunu düşünüyordu, ama bazen Tesh'in sadece sessiz olduğunu da biliyordu. O sabah, hava kadar soğuk görünüyordu. Öğle vakti, Tesh Rain'in yanına geçmişti, Brin ise Naraspor'un sırtında giden Gifford ve Roan'ın yanına düşmüştü. Roan, hayvanı iki kişi ile yüklemek istemediği için itiraz etmişti, ama Gifford'un Roan'ın kolları belindeyken binmeyi sevdiği açıktı.

Yanında yürüyen Brin, Roan'ın onun için yaptığı desteğe bağlanmış Gifford'un bacağını mükemmel bir şekilde görebiliyordu. "Acıyor mu?" diye sordu. "Bacağının öyle bağlı olması, yani."

"Hayır," diye cevapladı. "Yani, pek acımıyor."

Roan endişeli bir bakışla desteğe baktı. "Eğer istersen kayışları gevşetebilirim..."

"Sorun yok," diye onu rahatlattı. "Sıkı olmasını istiyorum."

"Tamam," dedi Roan, ama kızın hali pek iyi görünmüyordu. Gifford kadar acı çekiyor gibiydi, belki de daha fazla.

Brin başka bir konuya geçti. "Suri gibi sihir yapabildiğini duydum, Gifford. Bu harika bir şey."

Gifford çarpık bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Aslında tam olarak öyle değil, ama bana birkaç şey öğretti. Bir konum dokuması yapmayı başardım. Çok basit, sadece adımları takip ediyorum. Sanırım bu bir başlangıç."

"Korkuyor," dedi Roan, atın hareketleriyle sallanırken. "Gerçekten mi?" diye sordu Brin.

Gifford başını salladı. "Sanırım öyle."

Brin bekledi, ama Gifford başka bir şey eklemedi. "Neden korkuyor?"

Roan ve Gifford rahatsız edici bakışlar değiştirdiler.

"Sorun değil," dedi Brin. "Sadece sohbet ediyordum."

Brin, Neith'e giden gemide saatlerce süren tartışmalarını sevgiyle hatırlıyordu, ama bu yolculuk farklıydı. Tesh, onun gelmesinden dolayı kızgın görünüyordu. Moya orada olmak istemiyordu, Tressa sert davranıyordu ve

Rain ve Roan hep sessizdi. Şimdi, son sığınağı olarak gördüğü Gifford bile garip davranmaya başlamıştı.

Bu uzun bir yolculuk olacak, diye düşündü Brin.

"Sadece," Gifford burnundaki teri silerken beklenmedik bir şekilde konuşmaya başladı, "kimseyi üzmem istemiyorum."

"Ha?" diye sordu Brin.

"İnsanları *korkutmak* istemediğini kastediyor," diye açıkladı Roan. "Sadece kelimeyi telaffuz edemiyor."

"Oh," dedi Brin.

"Su-wee, engeller ve acılarla dolu kötü bir hayatın büyüü güçlendirdiğini söylüyor," diye açıkladı Gifford. "Eğer büyük, ah... sorunların varsa, o zaman çok yoğun, çok güçlü olabilirsin."

"Güç mü?" diye sordu Brin.

Gifford utanarak başını salladı ve Brin bunu garip buldu. İnsanları rahatsız eden şeyler ne tuhaf. Eğer net konuşamasa bile, bunun onu ilgilendirmeyeceğini düşündü. En azından öyle inanmak istiyordu, ama Gifford'un yerinde olsaydı, belki farklı hissederdi.

"Büyü, dışarıdan, canlılardan güç çekerek yapılır, tıpkı bir kovayı kuyuya daldırmak gibi. Ama insanların içinde de kuyular vardır. Sanırım benim kuyum alışılmadık derecede derin, çünkü çok fazla sorunum oldu."

"Oh," dedi Brin yine.

Ona kısmen sırıtiş, kısmen gülümseme, kısmen de somurtma gibi görünen ve tamamen anlaşılmaz bir yüz ifadesi yaptı.

Brin de gülümsedi, ama mutlu bir yüz ifadesi değildi. Çocuklarına tanrıları kızdırmamaları konusunda uyarıda bulunurken Gifford'u gösteren ebeveynler tanıyordu.

Gifford hiçbir zaman böyle bir şey yapmadığı için bu suçlamalar hiç mantıklı değildi. hiçbir cezayı hak etmiyordu, ailesi de öyle, ama tanrıların üçünü de nefret ettiği şüphe götürmez bir gerçektir. Annesi tek çocuklarını doğururken öldü ve babası Gifford karşılığında onun fedakarlığıyla yaşamak zorunda kaldı. Ve Gifford... Eh, o Gifford olmak zorundaydı.

"Bu yüzden bir şeyler yaptığımda," diye devam etti, "endişeleniyorum, ya... bilirsin..."

"Herkesi öldürürüm," dedi Roan. "Perdif'te sinyal ateşi yakmaya çalıştığında, bütün köyü yakıp kül etti. Kendi saçlarının bir kısmını da yaktı."

"Anlıyorum," dedi Brin.

Gifford kaşlarını işaret etti. "Geri döndüm." Yine, Brin'in başka birinde olsaydı kendini küçümseyen bir gülümseme olduğunu düşündüğü anlaşılmaz ifadesini gösterdi ki Brin, bu ifade başka birinde olsaydı, kendini küçümseyen bir yarı gülümseme olurdu diye düşündü.

O öğleden sonra, Brin kalçalarına kadar uzanan çimlerin arasında yürürken ve ağır bir sırt çantasıyla mücadele ederken sivrisinekleri eliyle uzaklaştırırken , Suri'yi kurtarmanın bir yolunu bulma ihtimali çok uzak görünüyordu. Gerçeklik geri dönmüştü ve somut dünya hayalleri hor görüyordu. "Sence bu mümkün mü? Tetlin Cadısı gerçekten hayatta olabilir mi ve bize Fhrey şehrine girmenin bir yolunu göstermeye razı olur mu? Yani, dün gece her şey mümkün gibi görünüyordu, ama şimdi..." Parlak mavi gökyüzüne baktı. "Bilmiyorum."

"Neden olmasın?" dedi Gifford. "İnanılmaz şeyler her zaman olur. Bana bak. Hala hayattayım."

Brin bunun bir şaka olduğunu düşünerek gülümsedi, ama sonra emin olamadı.

Bütün gün, geç mevsim çiçekleri ve kahverengi püsküllü otlarla kaplı açık arazide yokuş aşağı yürüyüşe devam ettiler. Mador Dağı'nı geçerken herkes sağa bakıp duruyordu; dağ çok büyük ve görkemliydi, görmezden gelinemezdi. Karla kaplı zirve, gökyüzünü tutan beyaz saçlı bir tanrı gibi, canlı bir varlık gibi görünüyordu. Kuzeyde, nehrin hemen ötesinde, kocaman bir orman uzanıyordu. Tepeler üstüne tepeler, göz alabildiğince uzanan koyu renkli ağaçlar her şeyi kaplıyordu. Orman

Crescent Ormanı gibi. Harwood daha yoğun, daha az davetkardı ve Brin oraya girmeyeceklerini duyduğuna sevindi. Yolları doğuya, nehre doğru döndü — aslında daha çok bir bataklık gibiydi.

Su kenarında, inatçı bir sis kalktığı için manzara bulanıklaşmıştı. Çimlik bir kıyıda dinlenip sazlıkların yanında yemek yediler ve suyun güzel melodisini dinlediler. Pelerinleri ve pelerinleri bir kenara attılar, güneş ısınırken çimlerin üzerine piknik battaniyesi gibi serildi. Brin yine Tesh'in yanındaydı, elmalarından birini yiyor ve rüzgarda sallanan uzun otları izliyordu. Tesh hâlâ fazla konuşmuyordu, ama Brin artık onun kızgın olduğunu düşünmüyordu.

O, onunla konuşmuyordu, sadece hiç konuşmuyordu. Adam huysuzdu. Muhtemelen onun için endişeleniyordu. Bunun yerine Brin, arkalarına yaslanıp yüzünde güneşi hissederek anın *tadını* çıkarmaya çalıştı. *Güzel günler görmezden gelinmemelidir.*

"Bu noktadan sonra işler zorlaşıyor," dedi Tekchin. "Bataklığın denizle bulunduğu bir ada aradığımızı söylemiştin, değil mi?" diye sordu Tressa'ya, o da başını salladı. "Tamam, o zaman su depolarını doldurun ve bol bol için. mümkün olduğunca. Aşağıdaki bataklık." Tekchin, güzel sazlıkların yoğun olduğu nehrin aşağısını işaret etti. Çalılar yükseliyordu ve bodur ağaçlar birbirine sıkışmıştı. "Buna benzer birçok tatlı su deresi buraya akıyor, ancak doğuya, denize doğru ilerledikçe su tuzlu ve siyah bir hal alıyor."

"Yani neredeyse vardık mı?" diye sordu Brin.

"Oradasınız. İth Bataklığı'na bakıyorsunuz, en azından başlangıcına."

Bu itiraf, herkesin başını nehrin aşağısındaki sise çevirdi.

Brin, karanlık kuşların daireler çizdiğini fark etti. Onların çoktan orada olduklarını hayal etmekte zorlanıyordu. Nedense, bunun daha uzun süreceğini düşünmüştü. Tetlin Cadısı'nın sözde evi sadece birkaç saat uzaklıkta çıktı. Bu rahatlık o kadar yapmacık geliyordu ki, Brin Tressa'nın yalan söylediğinden daha da emin oldu — belki yalan değil, ama kesinlikle yanılıyordu.

"*O kadar da kötü görünmüyor,*" dedi Moya, sanki kendi sözlerine inanmıyormuş gibi. "Yani, sadece bir bataklık."

"Daha da kötüsü var." Tekchin, Moya'nın yanına uzandı, bir kolunu başını desteklemek için kullandı, güneş bronz zırhında parlıyordu. "Yıllar önce, Galantianlar

bu tarafa geldik ve başımızı içeri soktuk. Gerçekten berbat bir yer." Gifford'a baktı. "Naraspur'u su ve otların bol olduğu buraya bıraksan iyi olur. Aşağıda zemin yumuşak ve çamurlu. Onun batmasını istemezsin. Onu iki ağaç arasına bir ip ile bağlayabilirsin. Bir ya da iki gün boyunca sorun olmaz."

Roan çantasından bir parça ip çıkardı, Naraspur'a bağladı ve işe koyuldu.

"Orada tam olarak ne bulmaya çalışıyoruz?" Moya sorusunu Brin'e yöneltti, ama herkes Tressa'ya baktı.

"Malcolm bir ada olduğunu söyledi," diye açıkladı kadın. "Bir tür gizli ada, sanırım."

"Gizli mi?" Moya şüpheyle sordu. "Bir ada nasıl gizli olabilir ki?"

"Emin değilim, sadece bulmanın kolay olmadığını söyledi. Onun öyle yaptığını söyledi."

"O mu?"

"Tetlin Cadısı."

Moya, Tressa'ya baktı. "Ciddi olamazsın." Brin'e döndü. "Ciddi değil, değil mi?"

Brin başını salladı. "Malcolm ona Tetlin Cadısı'nın adada yaşadığını ve cadının bize yeraltı geçidini göstereceğini söyledi, ki sanırım o da gizli, değil mi?"

Tressa başını salladı.

"Tressa," dedi Moya, "bütün bunları uyduruyor musun? Bu bir tür şaka mı? Öyle, değil mi?"

Tressa battaniyesinin üzerinde oturmaya devam etti ve kendi elmasını yemeye devam etti.

"Tetlin Cadısı sadece bir efsanedir. Beni oraya götürürsen ve tüm bunların yalan olduğunu anlarsam, ben..."

Tressa çığnediği şeyi tükürdü ve şarkı söylemeye başladı:

*"Ormanlık tepelerin çok ötesinde, iğrenç dağların ötesinde, Korkunç
bir adadaki sisle kaplı bataklıkta gizlenmiş.
O, dalgalanan kararmış havuzları ve sürünen sarmaşık yolları
dolaşır, Ve orada kahverengi saçları ve yeşilimsi gri gözleriyle
bekler.*

"Bu da ne böyle?" diye sordu Moya.

Tressa'nın sesi şaşırtıcı derecede güzeldi. Güzel değil, şarkı söyleme konusunda gerçek bir yeteneği yoktu, ama Brin, çoğu tam zamanlı sarhoş gibi, boğazında bir kurbağa ailesi yaşıyormuş gibi konuşan Tressa'dan bu kadar hoş bir ses çıkmasını asla beklemezdi.

"Malcolm'un bana öğrettiği bir şarkı."

Brin şok oldu. "Bunu daha önce hiç duymadım."

"Malcolm bunun çok eski olduğunu söylemişti," dedi

Tressa.

Moya ayağa kalktı. "Şunu bir netleştirelim." Parmağını kaldırdı. "Efsanevi Tetlin'in gizli evini bulmak için o bataklığı geçeceğiz.

Cadı." Bir saniye durakladı. "Ve bize gizli bir geçidi gösterecek."

Üçüncü bir şey daha ekledi. "Ve bu geçit bizi Fhrey'in başkentine götürecektir. Doğru mu? Doğru mu anladım?"

"Şuna bakın, millet." Tressa ona sırtıttı. "O kadar kolay ki Moya bile anlayabiliyor."

Moya sırt çantasını kapattı ve omzuna astı. "Umarım bizimle dalga geçmiyordursun, Tressa. Gerçekten umarım, hem senin yüzün hem de benim yumruklarım için. Hadi gidelim!" Moya, baston gibi kullandığı Audrey'i yakaladı. "Hadi gidip bir cadının kapısını çalalım."

YIRMI BİRİNCİ BÖLÜM

İTH BATAKLIĞI

Hepimizin birçok sırrı vardır. Bazılarını anlatırız, bazılarını ise gömeriz. En kötüsü ise, geri dönüp bizi rahatsız eden sırlardır. — KİTAP

BRIN

Bataklık Harwood değildi, ama yine de Tesh endişeliydi.

Onun gelmesine asla izin vermemeliydim.

Yola çıktıktan sadece birkaç saat sonra kendini lanetlemeye başlamıştı. Vahşi doğada insanları korumanın imkânı yoktu. Tesh, Meeks'in sol gözündeki oku hatırladı ve Brin'in geride kalmasını talep ederek kararlı davranması gerektiğini fark etti. Brin, hayatındaki tek iyi şeydi. Belki de dünyadaki tek iyi şeydi. O, diğerlerine benzemiyordu. Bu kadın nazik, iyi ve güzeldi. Dünyanın geri kalanı kül olsa bile, Brin güvende olduğu sürece bunun bir önemi yoktu.

Nyphron'a gitmeliydim. Komutanın bu yolculuktan haberi olmadığına emindi. bu yolculuktan haberi olmadığına emindi. Haberi olsaydı, buna engel olurdu. Keenig olan Persephone, onun emrini geçersiz kılabilirdi, ama askeri kararlara nadiren müdahale ederdi. *Brin benden nefret ederdi ve onu sonsuza kadar kaybederdim*

, ama o hayatta kalırdı. Bütün bu olay aptalca.

Kendine bunun Harwood olmadığını hatırlatmaya çalıştı. Savaştan, olayların yaşandığı yerden bir iki gün uzaktaydılar. Bu sadece uzun, tatsız ve sonuçsuz bir yürüyüş olacaktı. Ama bilmediği bir yerdeydiler ve Dureyan "iyimserliği" devreye giriyordu. Harwood'da, tehlikeyi koklayabilme, işlerin yolunda gitmediğini anlayabilme gibi özel bir duyu geliştirmişti. Bu içgüdüsüne güvenmeyi öğrenmişti. Bu, onun ve adamlarının hayatını kurtarmıştı, ama bu bataklıkta, bu tanıdık olmayan yerde, kördü ve kontrol onda değildi. Ve sadece özel duyusu azalmamıştı; her şey görmek zordu. Bataklığa girdikleri anda görüş mesafesi düştü ve her adımda daha da kötüleşti. Sis yoğunlaştı, çimler uzadı ve

ağaçlar - eğer onlara ağaç denilebilirse, çünkü hepsi sefil bir şekilde eğrilmiş şeylerdi —her yerde yükseliyordu, sanki bulundukları yerden tiksinişçesine, kavisli kökleriyle bulanık sudan çıkıyorlardı. Yosunla kaplı taş yığınları, sonsuz siyah gölette bir dizi küçük ada oluşturuyordu. Islak yüzey, altında kim bilir neler gizlendiğini kim bilebilirdi, ince bir yeşil tabaka ile kaplıydı.

Zırhın ağırlığıyla boğulan Tesh, yabancı sesler ve çürüklerin keskin kokusuyla dolu bir dünyada sıkışıp kalmıştı. Sevdığı kadın, aynı sülüklerle dolu çamurun içinden ilerliyordu. Sadece birkaç adım uzaktaydı ama onu net olarak göremeyecek kadar uzaktaydı ve ayakları çamur ve suyla zincirlenmiş olduğu için, kötü bir şey olursa ona ulaşamayacak kadar uzaktaydı. Tesh, beline kadar gelen su ve boynuna kadar uzanan korku içinde ilerlemeye devam etti.

Hiçbir şey olmamıştı. Kuş, kurbağa veya böcek olabilecek sesler dışında hiçbir ses yolculuklarını rahatsız etmemişti ve o, gölgeler ve sis dışında hiçbir şey görmemişti. Ama bu durumu daha da kötüleştiriyordu. Tesh, görebildiği, tanıdığı düşmanlardan nadiren korkardı. En büyük tehdit, bulamadığı, orada olduğunu bile bilmediği düşmandı.

Bu ve kendi zihni.

Kafasında, Brin'in bir okla vurulduğunu, bir mızrakla bıçaklandığını, kafasının kesildiğini veya bir balta ya da kılıçla ikiye bölündüğünü gördü. Her görüntü, geniş anı koleksiyonundan alınmış, ince ayrıntılarla işlenmişti. Tesh, her zaman peşini bırakmayan hayaletlerin olduğunu biliyordu — önce intikam için haykıran ebeveynleri, sonra da geceleri kulağına fısıldayan Sebek: "*Başka bir dersin zamanı geldi.*"

Sonra savaşa girdiğinde, öldürdüğü herkes tarafından takip edildi. Her birini hatırlıyordu. Kendini her bir ölümü izlemeye, düşünmeye, üzerinde düşünmeye ve tadını çıkarmaya zorladı. Kanlarını tatmış, onlarla yıkanmıştı. Bir keresinde, kafası kesilmiş bir elfin yanında bir gece geçirmiş, kafasını yastık olarak kullanmıştı. Edgar bile onu bu yüzden garip bulmuştu. Kan onu asla doyumadı, onu kelimenin tam anlamıyla içtiğinde bile. Sadece kan, hala taşıdığı tek anıyı boğmaya yetmiyordu: tanıdığı herkesin öldürüldüğü gece.

Ith Bataklığı'nda sıçrayarak ilerlerken, korku onu ele geçirdi. Ölümün yüzünü görmüş ve yaşamış olan zihni, endişesini haklı çıkarmak için hemen kabuslar üretmeye başladı. Edgar, Atkins ve Brigham'ın yanında olmasını diledi; güvenebileceği, yapabilecekleri insanlar...

Harwood olmasın, diye kendini teselli etti. *Burada elf yok.* Sonra Tekchin'e baktı. *Yani, çok fazla elf yok.*

Tesh, çürümüş havayı derin bir nefesle içine çekti ve odaklanmaya çalıştı. Yumuşak, köklerle kaplı çamurun ayaklarını emdiğini hissederek ilerledi ve...

Bacaklarının yüzeyi kestiği yerde altında koyu renkli su olduğunu fark etti. Onlar, onun anlayabildiği kadarıyla herhangi bir yolu takip etmiyorlardı. Brin, Moya ile konuşmak için öne doğru ilerlemiş, Tesh ise Tressa'nın arkasında zorlukla yürümeye devam etmişti. Uzun ve yoğun çimlerin arasında, Tesh sadece Tressa'nın sırtını net bir şekilde görebiliyordu.

Onlara *ot bıçağı* denmesinin iyi bir nedeni vardı. Tesh, avuç içleri sert, jilet gibi kenarlarda kayarken elini birden fazla kez kesmişti. İlk kesikten sonra, yolunu açmak için hançerini kullanmaya başladı, ama Tesh'in küfür ettiğini duyunca Tressa'nın küfür ettiğini duyunca bıçağı ona vermişti. Brin'in de benzer bir durumda olmadığını umuyordu.

zor durumda olduğunu ve onun kendisini beklemesini dilediğini düşündü. Tressa'yı geçmeyi düşündü ama Brin'in hala kızgın olduğunu tahmin etti. O gün boyunca pek konuşmamıştı ve yola çıktıklarında, onunla kalmak yerine kasten geride kalarak Roan ve Gifford ile konuşmuştu. Onu suçlayamazdı. O, onun gördüklerini görmemişti. Dünyanın ne kadar korkunç bir yer olabileceğini bilmiyordu ve bunu anlaması da imkansızdı. Birçok yönden, o hala bir çocuktur. Onun işi, Tressa onu bunun için nefret etse bile, onu korumaktır.

Onu rahat bırakmak en iyisiydi. Öfkesinin geçmesini beklemek.

Tesh yüzünü buruşturdu ve Tressa'nın peşinden ilerlemeye devam etti. Kendine çok büyük gelen bir erkek gömleği giymiş, beline bir kayışla bağlamış ve kayışın fazla kısmı sarkarak uyluklarına çarpıyordu. Tressa sanki kendi savaşını çoktan vermiş gibi görünüyordu. Ama pes etmemişti. Tesh bunu takdir ediyordu, bunu ve onun dikenli mizacını. Ona hançerini uzattığında onu yalan söylemekle suçlamıştı. Hançeri uzattığında tereddüt etmiş ve karşılığında ne istediğini sormuştu. Bu ve herkesin o kadını nefret ettiğini bilmek, onun Dureyan kanı taşıdığına ikna etmişti. Onu sevmekten kendini alamıyordu.

"Yılan!" Moya'nın sesini duydu.

"Yılan!" diye bağırdı Brin.

Tesh sol kılıcını çekti ve ileri atıldı. "Snake!" diye bağırdı Tressa.

Tesh bir adım daha atmadı, çünkü çimlerin arasından, su yüzeyinde süzülerek kendi uyluğunun kalınlığında ve uzunluğunu tahmin edemeyeceği kadar uzun, siyah ve yeşil pulları sümük içinde kıvrılan devasa bir yılan çıktı. Bir bakış bile atmadan, yanından geçip gitti.

"Yılan!" diye Roan ve Gifford'a seslendi, onlar da arkadan geliyorlardı. arkadan geliyordu.

Kalbi çarparak yılanın çimlere kaybolmasını izledi. Belki de en kötüsü buydu.

Bir an sonra, hava kararmaya başladığını fark etti.

"Burada uyuyamayız," dedi Tekchin.

"Uyumak mı?" diye patladı Moya. "Sence bu gece kim uyuyacak?
? Şimdiye kadar oraya varmış olacağımızı umuyordum, ama pek iyi zamanlamamız yok."

Hepsi çoğunlukla sudan çıkmış, bazıları kayalar ya da çürümüş üç ağaç kütüğü olabilecek küçük yosunlu bir tepenin üzerinde toplanmıştı. Karanlık çökünce, bunu anlamak zordu. Moya su yolculuğuna ara vermişti ve Tekchin bundan memnun değildi. Kimse memnun değildi, ama çoğu için uyluk hizasına, Rain için ise bel hizasına kadar gelen sudan çıkma fırsatını takdir ettiler.

Tesh, Brin ile yeniden bir araya gelme fırsatını değerlendirdi. Brin, başını Tesh'in göğsüne gömdüğünden, öfkesi sönmüş gibi görünüyordu. Elleri ıslak bez şeritleriyle sarılmıştı. Zor nefes alıyordu ve yorgun görünüyordu. Onu sıkıca sarıldığında, onun ne kadar küçük olduğunu ve kendine ne kadar kızgın olduğunu hatırladı.

"Başka kimde sülük var?" diye sordu Tressa.

"Bakmaya korkuyorum," dedi Brin.

"Işık bitmeden sağlam bir zemin bulmalıyız," diye ısrar etti Tekchin.

"Neden bahsediyorsun? Zaten karanlık oldu," dedi Brin.

"Fhrey'lerin gözleri loş ışıktaki bizinkinden daha iyi görür," diye açıkladı Moya. "Bakin, biz Galantian değiliz. Bütün gece durmadan yürüyemeyiz."

Tesh, bunun acemilerle vahşi doğaya girmenin sorunu olduğunu anladı. Hayatta kalmak için gereken zorlukları anlamıyorlardı. "İkiniz de haklısınız. Burada kalamayız, ama amaçsızca dolaşmaya da devam edemeyiz. Tekchin ve ben öncü olacağız. Etrafı tarayabiliriz. İkimiz birlikte bulma şansımız çok daha yüksek..."

"Hayır," dedi Moya. "Ayrılmayacağız." "Ama birlikte, Tekchin ve ben..."

"Hayır dedim, Tesh." Sesi kararlı ve kesindi. "Sadece biraz dinlenmemiz gerekiyor." biraz dinlenmemiz gerekiyor."

Orada durup, bataklığın geceye gömüldüğü sırada çıkan gıcırıltıları ve kargaları dinlediler. Sonunda Moya onlara bir kez daha ilerlemelerini emretti. Bataklıkta gece, gerçeküstü bir şeydi.

Bataklıkta gece gerçeküstü bir şeydi. Sudan çıkan parçalanmış kütüklerden sarkan sürünen sarmaşıklar, parçalanmış giysilerle sarılmış kırık kemiklere dönüşüyordu. Yapraklarla örtülü şişmiş ağaçlar,

. Ama bunlar illüzyonlardı. Harwood'da geçirdiği yıllar, Tesh'e asla sadece görmeye güvenmemeyi ve korkunun aklını ele geçirmesine izin vermemeyi öğretmişti.

Sadece bir bataklık. Bulanık su, çürümüş odunlar, çimenler, çamur, sarmaşıklar, böcekler ve...

Tesh, su seviyesinden sadece birkaç santim yukarıda, alçak bir ağacın dalına gizlenmiş bir yuva gördü. Yerel yılanlar koçbaşı büyüklüğünde olmasa bile, bir kuşun yuvası için tehlikeli bir yerdi. Tesh, yuvanın terk edildiğini, yukarıdan düştüğünü düşünürdü

yukarıdan düşmüş olduğunu düşünürdü, ama yuva boş değildi.

Sonbaharda yumurta mı? diye
düşündü Tesh. Yuvaya doğru
yöneldi.

Örgülü dallar, çimenler ve siyah tüylerin arasında, üç parlak göz küresi yatıyordu. Biri yukarı bakıyordu, diğeri sola dönmüştü ve üçüncüsü o kadar parçalanmış ve yırtılmıştı ki, göz bebeği tamamen kaybolmuştu.

"Elan'ın kutsal adına, bu da ne böyle?" Tesh kendi kendine fısıldadı.

Tekchin'in Fhrey kulakları onu duydu ve Galantian yanına gelip içeriye baktı. Bir an baktıktan sonra sordu: "Sence neden *üç tane*?"

"Ciddi misin? Seni şaşırtan sayı mı?" "Çoğu şeyin
iki gözü vardır."

Tesh sadece ona baktı.

Tekchin omuz silkti. "Burada üç gözlü şeyler olup olmadığını merak
ettiriyor."

"Ya da tek gözle üç şey," diye mırıldandı Tesh, dönüp etraflarını saran gölgelerin içine girmeye çalışırken. Dinlemek faydasızdı. Bataklık, milyonlarca kurbağanın vıraklaması, böceklerin vızıldaması ve suyun şapırdamasıyla gürültülüydü. Karanlıkta her şey daha yüksek sesliydi ve gözlerin yuvasını bulduktan sonra gece daha da derinleşmiş gibiydi.

"Ne oldu?" diye sordu Moya. Onlar yuvayı incelerken ipi durdurmuştu.

"Hiçbir şey," dediler Tesh ve Tekchin aynı anda ve gruba geri döndüler. "Sen bin yaşında falan gibisin, değil mi?" diye fısıldadı Tesh Tekchin'e.
"Daha önce böyle bir şey gördün mü?"

"Bir keresinde bir akbaba kolla uğraşırken görmüştüm," diye cevapladı Tekchin yumuşak bir sesle. "Dirsek ucunu gagalamış, tendonları çekmiş, parmakları el salları gibi hareket ettirmişti ama hayır, bunun gibi bir şey görmedim."

"O zaman bu *iyiye* işaret değil, sanırım." "Öyle
düşünmüyorum."

"Renklerini belirleyebilir misin?" Loş ışıktaki Tesh bunu ayırt edememişti, ama elf görmüş olabileceğini düşündü.

"Neden önemsiyorsun?" diye sordu Tekchin. "Kahverengi gözler, insan. Mavi gözler, Fhrey."
"Oh," dedi Tekchin. "Ayırt edemedim, ama geri dönüp sabaha kadar onları taşımak istersen..."
"Sorun değil. O kadar da merak etmiyorum."
Splunk!
Bir şey sıçradı. Büyük bir şey.
Tesh iki kılıcı da çekti ve karanlığa dikkatle baktı, ama herhangi bir hareket yakalayamadı.
"Ne görüyorsun, Tek?" diye seslendi Moya.
"Hiçbir şey," dedi, kendi kılıcını çekip bataklığın sazlıklarını delen az miktardaki ay ışığını yakaladı.
"Moya, Fhrey'lerin karanlıkta görebildiğini söylemişti," dedi Tressa.
"Rhunes'lerden daha iyi görürüz, ama karanlıkta hiçbir şey göremeyiz," diye cevapladı Tekchin. "Baykuşlar ve goblinler bile. Peki ya cüceler?" diye sordu.
"Evet, haklısın," diye cevapladı Rain. "Tamamen karanlıkta hiçbir şey göremeyiz." "Peki dışarıda hiçbir şey görmüyor musun?" diye tekrar sordu Moya.
"Hayır."
Beklediler. Hiçbir şey olmadı.
"Hadi," dedi Moya, ileri doğru ilerlerken, "ama kılıçlarınızı hazır tutun."

Güneş ışığının son hatıraları kaybolurken, soğuk ve kokuşmuş suda ilerleyen Moya, Tressa'yı öldürmek istedi. Ve bunun nedeni sadece Moya'nın ayak bileklerine ve baldırlarına bir düzine veya daha fazla sülük yapışmış olmasının Tressa'nın suçu olması değildi.

Ayak bileklerinde ve baldırlarında bir düzine ya da daha fazla sülük emiyordu. Kadın, Heath Coswall'ın Moya'nın White Oak Köprüsü'nün altında onunla yattığı hikayesini yaydığından beri bir baş belası olmuştu. Moya yatmıştı, ama Tressa, Coswall'ın birçok kişiden sadece biri olduğunu ima etmişti. Herkes ona inanmıştı çünkü hikayenin bir kısmı doğrudu ve geri kalanı da Moya'dan beklenen tam olarak buydu. Kendi annesi bile buna inanmıştı.

Tressa, Moya'dan dört yaş büyüktü, bu da iki kadın otuzlu yaşlarında oldukları için artık bir önemi yoktu, ama Moya on üç, Tressa on yedi yaşındayken bu çok önemliydi. Tressa sadece daha büyük değildi, dört kız kardeşi, üç erkek kardeşi ve saygın bir anne babası vardı. Moya, dahl'in çamaşırcısı Audrey'in tek çocuğuydu ve babasının adını hatırlamıyordu. Moya'nın annesinin kötü bir şöhreti vardı ve Moya on dört yaşına geldiğinde aynı vahşi eğilimleri sergilediğinde, varsayımlar yapıldı.

Tressa, on yedi yaşındaki nüfuzunu Moya'yı savunmak için kullanabilirdi, ancak onun yerine ona saldırmayı tercih etti. Kolay hedefler, Tressa gibiler için rahat birer basamaktı.

Yaş, kadının içindeki zehri daha da olgunlaştırmıştı. Çocukluk çağındaki yaramaz kızıdan, zorbalığa olan sevgisini hiç kaybetmeden tam bir cadaloz kadına dönüşmüştü.

Hiç kimse Moya'yı, Tressa'nın Konniger'in Reglan ve Persephone'yi öldürme planlarından haberi olmadığına ikna edemedi.

Muhtemelen tüm planın arkasındaki beyin Tressa'ydı. Konniger her zaman birkaç adım geride kalırdı ve hırslı komplolar Tressa'nın tarzıydı. Bu da muhtemelen başka bir komlodur. Moya'yı zorlayan sorun: Bunun amacı ne? Ne kazanacak? O da burada olmasaydı anlayabilirdim, ama kadın bizimle birlikte bu durumun içinde. O da herkes kadar mutsuz.

"Yalnız değiliz," dedi Gifford uğursuz bir şekilde.

Moya durdu. Etrafına baktı, hiçbir şey görmedi ve sonra uzağı görmeye çalıştı, ama çok karanlıktı. "Ne demek istiyorsun?" diye sordu, gece cıvıltıları ve sohbetlerinin gürültüsünün ötesini duymaya çalışarak. Sürekli gıcırta, vıraklama ve uluma sesleri sinir bozucunun ötesindeydi.

"Bir şey yakınlarda," dedi Gifford.

"Bir şey mi? Yoksa birini mi kastediyorsun?" *"Bir şey,"* diye onayladı Gifford. "Tekchin, bir şey görüyor musun?"

"Hayır," diye cevapladı Galantian. "Sadece su ve ağaçlar var."

Moya, Audrey'i eğip ipi suya değdirmekten bağlamaya çalıştı, ama bu imkansızdı ve ucu zayıf zemine bastırmak için yayı suya daldırmak zorunda kaldı. *Bir şey geliyorsa, neden cırcır böcekleri ve kurbağalar susmadı? Etrafta bir şey olduğunda susarlar.*

"Hiçbir şey görmüyorum," dedi, ipinin gücünü test ederek ve güven verici bir şekilde sert olduğunu fark ederek. İpin ses çıkarmasına izin vermedi. Moya hiçbir şeyin açığa çıkmasını istemiyordu.

"Ben de," dedi Brin. Moya'dan iki kişi gerideydi ve Tesh hızla onun yanına geldi.

"Mari adına," diye bağırdı Tressa, "Rel adına ne görüyorsun, Gifford?"

"Görmüyorum," diye itiraf etti Gifford. *"Hissediyorum. Bütün bu yer... ee-biz."*

"Ürkütücü," dedi Roan, açıklığa kavuşturma ihtiyacı hissederek.

"*Bunu hissediyor musun?*" diye sordu Moya. "Bu bir tür sihirli şey mi?"

"Evet, sanırım öyle. Ve genelde bu konuda pek iyi değilim. Çoğu zaman sadece bir ürperti gibi geçici bir his oluyor. Su-wee bana öyle öğretmişti, ama neyin ne olduğunu anlamakta zorlanıyordum. Ancak şimdi..."

"Evet?"

"Artık o sorunu yaşamıyorum. Bir sürü hisse kapılıyorum."

"Ama bu *sadece* bir his, değil mi?" Moya okunu yayına takmaktan vazgeçti. "Çünkü, yani, ben de bol bol hissediyorum."

"Hayır, aynı şey değil."

Moya sadece birkaç metre ötesini güvenilir bir şekilde görebiliyordu. O mesafenin ötesinde, onu vurma şansı olması için bir şeyin ay ışığının vurduğu birkaç havuzdan birine girmesi gerekiyordu. "Tamam, peki nasıl bir his? Orada ne var?"

Gifford sessizdi ve Moya'nın görebildiği tüm kafalar onun yönüne döndü.

"Ben... Ben... Bilmiyorum."

"Hadi ama Giff, Tet aşkına, bana bir şey söyle. Raow, yılan, dev, insan, cüce, Fhrey, hayvan, sebze, mineral. Ne?"

"Hiçbiri."

"Hiçbiri... ah... tamam." Moya bu cevabı beğenmedi ve bir sonraki soruyu sormakta tereddüt etti. "Tahmin etmek zorunda olsaydın, iyi mi yoksa kötü mü hissettirdiğini söyledin?"

"Kötü," diye cevapladı Gifford çok hızlı bir şekilde.

Moya, onun bu kelimeyi söyleme şeklini de beğenmedi; endişeli bir ağırlıkla çıkmıştı.

"Kesinlikle kötü," diye eklemek zorunda hissetti. "Aslında, etrafta çok fazla *kötü şey* hissediyorum. Burası..."

"Nedir, Gifford?"

"Dürüst olmak gerekirse? Tek söyleyebileceğim şey... *hayaletli*."

"Perili," diye tekrarladı Moya. Ona soru sormuyordu; tüm varlığıyla buna inanıyordu. Gifford, içeri girdiklerinden beri hissettiği şeyi sadece adlandırmıştı. *Perili*. Bunu yüksek sesle söylemek, onu gerçek hale getirdi.

"Cadı mı?"

"Bilmiyorum. Belki."

"Geliyor mu, gidiyor mu?"

Bir başka duraklama. Sessiz boşluk, bataklığın sinir bozucu konseriyle doldu.

"Geliyor mu, gidiyor mu, Gifford?" Moya'nın sesi istemeden yükseldi.

"Geliyorum," diye cevapladı sonunda, sesi giderek yumuşuyordu. "Ve... Sanırım bizi dinliyorlar."

"Onlar mı?"

"Şurada!" Tekchin sol taraflarındaki ağaçları işaret etti.

"Ne var?" diye sordu Moya, ama Tekchin cevap veremeden, kendisi gördü.

Bir adam ay ışığının aydınlatığı bir alanda yürüyordu. Tesh ve Techylors'ların Harwood'da giydiği türden bir orman zırhı giymişti ve onlara doğru yürüyordu.

"Vur ona!" diye bağırdı Tesh.

Moya tereddüt etti. Tanımadığı bir adama ok atmaya niyetli değildi ve baktığı adam açıkça öyle biriydi, tanıdık bir kıyafet giyen bir insan.

Savaşın ön cephesinden çok uzak değiliz, diye düşündü. Bu adam ormanda ekibinden ayrılmış, güneye doğru koşmuş ve bataklıkta kaybolmuş olabilir.

"Vur onu, Moya!" diye bağırdı Tesh tekrar.

"Neden?"

Cevabının bir kısmı, kaybolan askerin ona doğru gelmediğini, doğrudan Tesh'e doğru gittiğini fark etmesinden geliyordu. Tesh iki kılıcını da çekip Brin'in önüne geçti.

"Vur onu, Moya!" Bu sefer bağırان Brin'di.

Yaklaştıkça, kaybolan asker koşmaya başladı. O anda Moya, tuhaf bir şekilde su sıçraması olmadığını fark etti. Asker suda hiçbir iz bırakmıyordu. Ayrıca, askerin etrafında zayıf ama inkar edilemez bir parıltı olduğunu da fark etti. Ancak bunların hiçbiri onu ateş etmeye sevk etmedi. Bunun yerine, askerin sol göz çukurundan çıkan kırık bir ok ucu onu ateş etmeye sevk etti. Moya geri çekildi ve kendi okunu fırlattı.

Mükemmel bir atıştı, ama hedefi vuramadı. Ok, adamın göğsünden geçip, gürültülü *bir sesle* siyah suya çarptı! Bir saniye sonra, kaybolan asker ortadan kayboldu.

Moya karanlığı aradı. "Ne oldu?" Moya'nın görebildiği herkes gözleri fal taşı gibi açılmış ve nefes nefese bakıyordu, ama kimse cevap vermedi. "O da neydi?"

"Onu tanıdım," dedi Tesh. "Ve sanırım Brin de tanıdı. O Meeks'ti."

"Tesh'in yeni işe aldığı ve öldürülenlerden biri," dedi Brin. "Bana hep *'hanımefendi'* diyen adam."

Moya, Brin'in ellerinin titrediğini gördü ve kendi ellerinin de aynı şekilde titrediğini fark etti. Üşüyordu, ama o kadar da üşümüyordu. Kalbi hızla atıyordu ve daha çok uyuşmuş gibi hissediyordu. *Hayalet görmüş gibi*, diye düşündü.

"Giff? Gitti mi?"

"Hayır."

Moya karanlığı aradı, çamurda elinden geldiğince döndü, ama hiçbir şey görmedi. Tekchin yanında duruyordu, kılıcı çekilmişti. O da geceye bakıyordu.

"Hepsi senin suçun, Tesh!" Garip bir şekilde boğuk bir ses, sanki bir şey kelimeleri engellemeye çalışıyormuş gibi, gelip gidiyordu. Meeks karanlıktan sesleniyordu, kış rüzgarı gibi uluyarak ve kaybolarak; kelimelerin doğal olmayan sesi Moya'nın sırtını ürpertti. *"Gerçekten zaman ayırıp beni gömmeliydin beni gömmek için zaman ayırmalıydın, Prymus."*

"Bu bir manes," dedi Tesh, mutsuz bir kesinlikle.

"Nerede olduğunu bilen var mı?" diye sordu Moya.

"Beni gömmeliydin, Tessshhh," diye tısladı ses. *"Beni nasıl öyle bırakabildin? Ben sadece bir çocuktum. Sana güvendim, sana inandım. Beni öldürdün, sonra da bıraktın... hayvanların yemesi için bıraktın. Taşım yok!"* Ses insanlık dışı bir sese yükseldi, etraflarındaki ağaçları salladı. *"Taşım yok!"*

"Kusura bakma," diye cevapladı Tesh. "Acelelerimiz vardı."

"Acele et! Phyre'ye giremiyorum! Sonsuza kadar Elan'ın yüzünde yürüyeceğim. Sen çok meşgul olduğun için ben iki dünya arasında sıkışıp kalmış bir hayalet oldum!"

"Manes nedir, Brin?" diye sordu Moya.

"Hayalet," diye cevapladı. "Öbür dünyaya geçemeyen ya da geçmek istemeyen ölülerin ruhları. Dünyada dolaşırlar ve genellikle kendilerine kötülük yapanları

."

"Bize zarar verebilir mi?" diye sordu Moya.

"Bilmiyorum. Onlarla hiçbir şekilde etkileşime girememeliyiz. Manes bir ruhtur, biz ise etten kemikteniz. Tamamen farklı dünyalar, ama..."

"Ama ne?"

"Onu görememeliyiz."

"Oh! Seni incitebilirim, Tessshhh!" Meeks'in hayalet gibi parlayan figürü bir kez daha ortaya çıktı, bu sefer çok daha saydam ve belirsizdi. Eski komutanına bakarken yüzünde şeytani bir gülümseme vardı. *"Sadece iki kişi kaldı. Öyle değil mi, Tesh? Yoksa Moya'yı da dahil ediyor musun? O da Galantian, değil mi?"*

Adını duyunca Moya titredi. *Kim olduğumu biliyor mu?*

Tesh, kılıçlarını havaya kaldırarak sudan ilerleyerek gölgeye doğru yaklaştı. "Tesh, yapma!" diye bağırdı Brin.

Kılıcı savurdu, ama kılıçları duman gibi adamın yelesinden geçti ve Meeks güldü. *"Ne oldu, Prymus? Onlara sırrını söylememi istemiyor musun?"*

Tesh tekrar kılıcını salladı.

Meeks'in parıldayan görüntüsü güldü. *"Tesh, Alon Rhist'e yapılan son saldırının olduğu gece, Sebek'i hasta yatağında öldürdü. Eres'i Harwood'da öldürdü. Prymus bunu sıradan bir savaş kaybı gibi gösterdi. Anwir'e de aynı şeyi yaptı. Diğerleri ayrılmaya hazırlanırken onu kamptan uzaklaştırdı. ayrılmaya hazırlanırken onu kampın dışına davet etti. Acele etmedi. Galantian'ın ellerini kestikten sonra, Anwir'in değerli düğümlerini tek tek keserken, Tesh hikayesini anlattı, Anwir'in bunu başka birine anlatma şansı olmayacağını düşünerek*

başka birine anlatamayacağına inanarak hikayesini anlattı. Anwir bana anlattı. Sen de Anwir'e taş vermedin, Tesh. Bu senin hatandı. Anwir benim gibi intikamcı biri değil. Yine de bu, sana yaptıklarını bana anlatmasını engellemedi. Bahse girerim Tesh Nyphron'u sona saklıyor, bu da demek oluyor ki Tekchin, sıradaki sensin.

"Bu doğru değil," dedi Brin.

"Öyle! O, tüm Galantianları avlayıp öldürdü. Sadece iki tane kalan var... sadece iki tane, ama belki şimdi işi bitirme şansın olmayacak, Tesh. Çok yakındın. Çok yakındın. Hedefine ulaşmadan ölmek ne kadar hayal kırıcı. Nasıl bir duygu, Tesh? Bu kadar yaklaşıp da son adımı atamamak? Merak etme, Tesh. Seni yalnız bırakmayacağım. Her zaman yanında olacağım. Rüyalarında beni ara; karanlıkta beni bekle."

Görüntü kayboldu ve bir kez daha bataklığın konseriyle baş başa kaldılar. Uzun bir süre kimse kıpırdamadı ve konuşmadı.

"Bu doğru mu?" diye sordu Moya,

Tesh'e. O ve Tekchin ona baktılar.

"Anwir, Harwood'dan ayrılmaya hazırlanırken bir pusuda öldürüldü," dedi Tesh.

Bu bir inkar gibi geliyordu, ama değildi ve Moya bir adım daha yaklaştı.

"Meeks yalan söylüyor," dedi Tekchin. Tesh ve Moya şaşkınlıkla Fhrey'e baktılar. "Tesh'e saygısızlık etmek istemem, ama bir Rhune, yaralı olsa bile Sebek'i öldüremezdi, Eres gibi sağlıklı bir Fhrey'i ise hiç öldüremezdi. Anwir'i alt etmesinin imkanı yoktu, özellikle de ormanda, yüz yüze. Ölümeleri kaderleriydi. Ferrol'un isteği idi. Anwir'in günleri dolmuştu ve savaşta onurlu bir ölümle öldü."

Moya, Tesh'i işaret etti. "Onlar öldüklerinde hepsinin yanındaydı."

Tekchin küçümseyen bir ses çıkardı. "Sebek'in Shahdi tarafından öldürüldüğünü herkes bilir. Tesh o zamanlar daha bir çocuktı ve Sebek'i öldürmek için yaralı olsa bile beş ya da altı Fhrey gerekirdi. Eres..." Tekchin tereddüt etti. "Eres, Medak öldükten sonra eskisi gibi olmadı. Galantianların da sınırları vardır ve o, kardeşinin ölümünden kendini sorumlu tuttu. Tesh onları öldürmedi. Öldürmesi ."

"Tabii ki onları o öldürmedi!" diye haykırdı Brin. "Moya, senin neyin var?" Moya, Tesh'e bakmaya devam etti.

Onlardan nefret ediyorsun, değil mi? Yıllar önce, Tesh henüz bir çocukken ona sormuştu. Onun cevabını hatırlayamıyordu, ama O zamanlar bunun ne olduğunu bilmiyordu, ama şimdi bildiğini düşünüyordu. *Onun ruhunu bir an için görmüştü.*

YIRMI İKİNCİ BÖLÜM

TREYA'NIN HEDİYELERİ

Üşüyordum, açtım, yorgundum ve çok korkuyordum. Kendime acıyordum, benim, bizim, herkesten daha fazla fedakarlık yaptığımıza inanıyordum daha fazla fedakarlık yaptığımıza inanarak kendime acıyordum. Sonra Suri'yi düşündüm ve utandım. — BRIN'IN KİTABI

Mawyndulë, onun sürekli bakışlarından hoşlanmamıştı. Rhune, parmaklıklar arasından ona dik dik bakıyordu, bacaklarını sıkıca birbirine dolamış ve sırtını kafesin arkasına dayamıştı. Karanlıkta, kamp ateşi gözlerinde parıldıyordu ve Rhune'a şeytani, korkunç bir görünüm veriyordu. Ne düşündüğünü merak etti, sonra kendini yakaladı ve onun düşünmediğini fark etti — o bir Rhune'du.

Ama hayvanların da düşünceleri vardır, değil mi?

Ayağa kalktı ve kamp ateşine yaklaştı. Rhune'un gözleri ondan hiç ayrılmadı. Eğer düşünüyorsa, düşünme yeteneği varsa, Mawyndulë onun uzun ve müreffeh bir hayat sürmesini dilediğini sanmıyordu.

Benden nefret ediyor. Arion'a yaptıklarım yüzünden beni öldürmek istiyor.

Bu his rahatsız ediciydi. Birkaç metre ötedeyken o şeyin bakışlarını hissetmek, bir uçurumun kenarında durup aşağıya bakarak o adımı atmanın nasıl bir his olacağını, düşmenin nasıl bir şey olacağını merak etmek gibiydi. Mawyndulë savaşa katılmıştı; Grandford'un karşısında düşmanla yüzleşmişti, ama bu his gibi bir şey hissetmemişti. Alon Rhist'teki düşman, nehrin öbür tarafında bulunan, daha çok belirsiz bir fikir gibi var olan yüzsüz bir şeydi ve nefret bir orduya yayılmıştı. Bu ise, kutudaki bu parıldayan Rhune, kişisel bir şeydi.

Sırrını vermeyecekti. Şimdi değil.

Mawyndulë kaşlarını çattı. Babası ve Jerydd, birleşik tozlu aptallıklarıyla her şeyi mahvetmişlerdi. Hiçbiri Mawyndulë'nin suçu değildi, ama bir şekilde onu suçlayacaklardı. İnsanlar felaketler olduğunda her zaman başkalarını sorumlu tutmak isterlerdi.

Rhune'u daha uzun süre yatıştırmalı, daha fazla hoş görmeliydiler.

Hayır, Mawyndulë fark etti. Önemli olmazdı. Yaşlı kel çok kibirliydi. Anlaşmanın meşru olduğunu bir an bile olsa taklit edemezdi. Mawyndulë, Jerydd'in Rhune ile kibarca sohbet ettiğini, çay içip gülümsediğini hayal etmeye çalıştı. Yağmurun yukarı doğru yağdığını hayal etmek daha kolaydı. En azından bu konuda Mawyndulë ona hak verdi. Bir Rhune'u yatıştırmak hayal bile edilemezdi.

O şey bir kutuya kilitlenmemiş olsaydı, onu Estramnadon'a götürmeyi asla kabul etmezdim.

Onun özgür olduğu düşüncesi bile onu ürpertti ve titredi. Kampın diğer tarafında, Rhune bunu fark etti ve bir an için gülümsediğini sandı.

Önemli değil. Bir şekilde sırrı öğreneceğiz. Gerekirse Vasek onu kesecek.

Mawyndulë bir an için bilgiyi kendisi nasıl elde edebileceğini düşündü. Kafasına böcekler yerleştirebilirdi ya da Rhune'a bunu yaptığını düşündürebilirdi. Onu yakabilir, kanını kaynatabilir, ellerini eritebilir, parmaklarını dondurup bir sopayla kırabilirdi. Sanat, geleneksel işkence yöntemlerinden çok daha üstündü.

Mawyndulë ateşin yanına oturdu, bir sopayla ateşi karıştırırken, Rhune'dan sırrı öğrenirse onu geri götürmek zorunda kalmayacağını fark etti. Onu orada öldürüp işini bitirebilirdi. Sonra sorunu çözmüş olarak geri dönebilirdi. Mawyndulë, Erivan'ın kahramanı, halkının kurtarıcısı olacaktı.

Hatta ilk ejderhayı kendim yapıp Jerydd'e gönderebilirdim, belki de bu gece.

Sırrı öğrenmenin en iyi yolunu düşünmeye başladı, yaratığa en fazla acı çektirecek ama konuşma yeteneğini bozmayacak bir yol.

Bu bilgiyi zorla elde etmek zorunda kalmamam en iyisi olurdu. Doğrudan elde etmenin bir yolunu bulabilirsem daha iyi olurdu.

Rhune'a bakarak, bu sanatı kullanarak onun düşüncelerini okumak ya da sorularına cevap vermeye zorlamak için bir yol arıyordu. Aklına çeşitli olasılıklar gelirken gülümsedi. Sonra gözü tasmaya takıldı.

Ferrol lanet olsun! Örümcek Kolordusu'nun saldırılarına karşı koyan Rhune savaşçılarını hatırlayarak hayal kırıklığıyla kaşlarını çatı.

Rhune'u hala işkence edebilirdi, ama bunu geleneksel yöntemlerle yapmak zorunda kalacaktı. Orinfar tasması koruduğu kadar engelliyordu da. Mawyndulë, bir sopa, bir demir veya bir bıçakla o kafese girme fikrinden hoşlanmıyordu. Ayrıca, hata yapmak çok kolaydı. Yapabileceği en son şey

kazara onu öldürürse. Hem babası hem de Jerydd, Rhune'u ölü olarak geri getirirse ondan nefret ederlerdi.

"Yatağınız hazır, lordum." Treya yanına geldi. "Yemeğinizi bitirdiniz mi?" Mawyndulë kaseye baktı. "Bu çok kötüydü, biliyor musun?" "Yolda yapabileceğim pek bir şey yok, lordum. Döndüğümüzde size güzel bir güvercinli turta yaparım." Ona gülümsedi.

"Neyse." Somurtarak yanan odunları karıştırmaya devam etti. Çubuğun ucu alev aldı. Çubuğu sallayarak söndürdü ve duman çıkan ucunun turuncu renkte parladığını izledi. *Bununla Rhune'u dürtersem nasıl çığlık atar acaba? Eminim bana bakmayı bırakırdı.*

"Bu gece hava soğuk olacak." Treya karanlık ağaçların tepesine bakarak pelerinini boynuna sıkıca sardı, sonra kafese baktı. "Zavallı şey donacak. O giysi çok ince."

"Ee?" Çubuğu tekrar ateşe tuttu, biraz yanmasına izin verdi, sonra bir kez daha alevleri söndürdü.

Treya cevap vermemişti ve döndüğünde, onun da kendisine baktığını gördü. Yüzünde *"prensım"* ifadesi vardı.

"Ne?" diye sordu, ellerini havaya kaldırarak.

"Ona fazladan battaniyeni vermelisin."

"Kesinlikle olmaz!"

"Neden?"

"Delirdin mi? Bu iğrenç. Sonra onu yakmak zorunda kalırım."

"Yanmaz." Treya, bunu yapmaya hakkı varmış gibi ona kaşlarını çatı.

"Şuraya bak." Kafesi işaret etti. "Zavallı şeyin nasıl titrediğini görmüyor musun?" titrediğini gör."

"Bırak. Umurumda değil."

Treya kollarını kavuşturdu. "Ya bu gece soğuktan ölürse ve Estramnadon'a donmuş bir cesetle dönersek?"

"O kadar soğuk olmayacak."

"Zayıf birinin ölmesi için hava dondurucu soğuk olması gerekmez."

Dudaklarını büzdü ve kaşlarını kaldırdı. "Biz gelene kadar ona yemek verdiler mi, biliyor muyuz? Belki günlerdir bir şey yememiştir. Peki ya su? Susuzluk soğuktan daha büyük bir tehlikedir." Bütün bunları, tanıdık ve sinir bozucu bir ifadeyle söyledi: Ben *senin hizmetçin olabilirim, ama senden daha akıllıyım ve bunu sen de biliyorsun.*

Mawyndulë gözlerini devirdi. "Tamam, hadi sen o aptal battaniyeyi ver."

"Peki ya yemek artıkları?"

"Ne? Ciddi misin?"

Treya, sebzeleri ve darıyı haşladığı tencereyi işaret etti. "Sen istemiyorsan, neden o yiyemesin?"

Mawyndulë Rhune'a hiçbir şey vermek istemiyordu, ama hayır demek için bir neden bulamıyordu. Treya onun sessizliğini izin olarak kabul etti ve tencerede kalanları bir kaseye koydu.

"Hangisi olduğunu unutma," dedi sert bir sesle, "ve bana asla ondan yemek servis etme."

"Onu yakıp küllerini gömeceğim ve Ferrol'a dua ederek onun dönüştüğü tozu yok etmesini dileyeceğim." Bunu o kadar ciddi bir şekilde söyledi ki, Mawyndulë onun kendisine hakaret edip etmediğinden emin olamadı. Treya bu konuda çok iyiydi. Çoğu hizmetçinin öyle olduğunu düşündü.

"Dikkatli ol," dedi ona. "Kolunu tutmasın diye dikkat et. Muhtemelen onunla yemek arasındaki farkı anlayamaz."

Treya ona kaşlarını çatarak baktı. "Tabii ki yapabilir. Neden böyle davranıyorsun? Onu babana götürüp ejderhaları yaratmanın sırrını ona anlatmasını istiyorsun. Eğer dediğin kadar ilkelse, nasıl sanatın sırlarını öğretebilir ki?"

"Babama Sanatı öğretmeyecek!" diye bağırdı, Treya'nın ırkileceği kadar yüksek sesle. "Bu saçmalık! Bir Rhune, bir Miralyith'e hiçbir şey öğretemez! Senin o çingiraklı çuvalında tencere ve tavalar *olabilir*, ama çuval sana yemek yapmayı *öğretemez*!

ama o torba sana yemek yapmayı öğretemez! Bunu söylediğine inanamıyorum. Ama sanırım bu, berbat bir Gwydry'nin düşüneceği türden bir şey, değil mi?"

Mawyndulë dumanlı çubuğu ateşe attı, hem o hem de çubuk öfkeyle dumanlanıyordu.

Nasıl böyle bir şey söyleyebilir? Onu bunun için cezalandırmalıyım! Fane'in, Fane'in bir Rhune tarafından eğitilebileceğini öne sürmek. Hem de Sanat konusunda! Ne aptalca!

"Özür dilerim, efendim." Treya, kasenin iki eliyle tutarken, yüzünde endişeli bir ifadeyle duruyordu.

Onu korkuttum.

Mawyndulë kendini çok kötü hissetti. Treya'ya neredeyse hiç bağırmasdı. Onun doğum gününü hatırlayan tek kişi oydu ve her yıl ona bir hediye verirdi. Hediyeler ucuz ve saçma sapan şeylerdi, ama Treya ona her zaman el yapımı bir hediye verirdi. Akademiye giriş sınavında başarısız olduğunda ona değer veren tek kişi oydu, aptalca şakalar yapıp odasına taze çiçekler koyarak onu neşelendirirdi. Hasta olduğunda ona çay getirip gece gündüz yatağının başında oturmuştu. Hatta çocukken ona ninni bile söylemişti.

Bunu unutmuştum.

Yüzündeki acıyı gören Mawyndulë rahatsız oldu. Özür dilemek istedi, ama o bir prensdi. Bir Gwydry hizmetçisinden özür dilemek uygun olmazdı. Böyle şeyler gelecekte sorunlara yol açabilirdi.

Ayağa kalktı. "Yürüyüşe çıkacağım. Döndüğümde her şey halledilmiş olsun."

Treya başını salladı ve onun ağaçların arasına doğru yürüdüğünü izledi.

Mawyndulë çok uzağa gitmedi, sadece nehir kıyısındaki yokuş aşağı, gözden kaybolacak kadar uzağa gitti. Kendini eğretili otlarının üzerine bıraktı, orman örtüsüne baktı ve "Neden benim gibi olmak bu kadar zor?" diye yakardı.

"Al bakalım," dedi Treya, parmaklıklar arasından yemeği uzattı. Daha önceki cesur tavrına rağmen, kaseyi Suri'den en uzak olan kafesin ucuna koydu.

Mistik hayal kırıklığıyla kaşlarını çatı. *Kendi sözlerine inanmıyorsun.*

Suri'nin öfkesi, hizmetçinin gözyaşlarını sildiğini fark edince kısa sürdü. Suri bir kez daha, Sanatı kullanarak Treya'nın duygularını keşfedebilmeyi diledi. Bir şeyler yolunda değildi. Fhrey güçlü ve zeki görünüyordu, ama şımarık bir veledin kaba sözleri onu gözyaşlarına boğabilmişti.

Suri bir şeyi gözden geçiriyordu, ama zaten pek çok şeyi gözden geçiriyordu:

yiyecek ve giyecek sıcak bir şey, bu listenin başında geliyordu. Kafesten geçerek kaseye doğru sürünürken, Treya'nın ona battaniye vermeyi unutmadığını umdu.

Donuyordu. Aralıklı titreme nöbetleri onu fiziksel olarak bitkin düşürmüştü, ama beklenmedik bir fayda da sağlamıştı.

Fiziksel ihtiyaçları daha acil hale geldikçe, zihinsel durumu sakinleşti. Yiyecek ve içecek gibi temel ihtiyaçlar, soğuk gece rüzgârının getirdiği acı ile birleşince, hapsedilme korkusunu geri püskürttü. Bilinçli düşünce geri döndü ve bu, çoğunlukla yiyecek ve

sıcak bir şeyin vaadiyle ilgili olsa da, bu bir rahatlamaydı.

"Teşekkür ederim," dedi Suri, çene hizasının hemen altında tuttuğu kaseyi ağzına götürerek, yulaf ezmesi benzeri bir tahıl ve bir çeşit sebzeyi ağzına attı. Suri bunun ne olduğunu tam olarak bilmiyordu ve umursamıyordu da. Bu bir yiyecekti ve her lokmayı yuttu, parmaklarını, ellerini ve kaseyi yaladı.

"Adın var mı?" diye sordu Treya.

Tabii ki adım var! Az önce o kan emici prence benim hayvan olmadığımı açıklamış olman gerekmiyor mu? diye düşündü Suri. Ama hala aklında battaniye umudu olduğu için, "Evet, adım Suri" diye cevap verdi.

Lekesiz kaseyi uzattı. "Ve bu çok lezzetliydi. Sen mükemmel bir aşçısın." Bu bir yalan olabilir; Suri bilmiyordu. Az önce yediği şeyin tadını hatırlamıyordu. O kase dolusu

günlerdir yediği ilk şeydi. İçinde sıçan iç organları olsa bile mutlu olurdu.

"Biraz su da alabilir miyim?" Treya ona

şaşkın şaşkın baktı.

Bu, doğru olduğuna inandığın bir şeyi söylemekle, sözlerinin gerçeğiyle yüzleşmek arasındaki farktır.

"Ben... ah... evet. Evet, tabii ki." Treya kaseyi almadan ayrıldı.

Suri, Fhrey'e acıyarak uzaklaştı ve kaseyle kendisi arasında olabildiğince mesafe bıraktı.

Treya bir su tulumu ile geri döndü. Hiç duraksamadan, tulumun içindekileri kaseye döktü.

Sanırım kabın içinden direkt içmeme izin vermesi çok fazla bir beklenti olurdu. Onun onu yere döküp benim onu yalamamı beklemediğine şükretmeliyim.

"Tekrar teşekkür ederim," dedi Suri. Kaseye gitti ve dökmeden içmek için uğraştı. Çoğunu ağzına aldı. Treya ona biraz daha verdi ve Suri ikinci seferde daha başarılı oldu. "O kadar üşüyorum ki kaseyi sabit tutamıyorum." Bu en azından yarı yarıya doğruydü.

"Oh!" dedi Treya ve aceleyle uzaklaştı. Bir bez yığınıyla geri döndü. "Al." Bez yığınına parmaklıkların arasından içeri attı. Suri'nin tam önünde olmasa da, yine de kaseyi durduğu yerden daha yakındı.

Bezin içinde diz boyu bir önlük ve bir battaniye vardı. "Bu benim yedek elbisem," dedi Treya, Suri onu kaldırırken dudağını ısırarak.

Giysi temizdi ve katlandığı yerlerden kırılganlıklar vardı. "Bunu bana vermek istediğinden emin misin?" Suri elbiseyi başına geçirirken sordu. Elbise çok büyüktü ve geniş yakası bir omzundan sarkıyordu, ama sıcaktı. "Bana kıyafet verebileceğini söylemedi."

Treya, Mawyndulë'nin gittiği yöne baktı. Suri korku görmeyi bekliyordu, ama gördüğü şey üzüntüydü. *Bağırılmaktan korkmuyordu, hatta saygısızlığından dolayı kızgın da değildi. Kırılmıştı. Belki de sevgililerdir?* Suri insanları veya ilişkileri konusunda uzman değildi, bu yüzden emin değildi, ama aralarında bir şeyler vardı.

"O kötü biri değil, biliyorsun," dedi Treya. "O bir prens, bir gün hüküm süreceği için güçlü ve kendine güvenen biri olmak zorunda."

Treya, Suri'yi ikna etmeye çalıştığı kadar kendini de ikna etmeye çalışıyor gibiydi.

Suri battaniyeyi omuzlarına sardı ve boynuna sıkıca çekti.

"Bana karşı çok nazıksın. Neden?"

Treya şaşkın, sonra düşünceli bir ifadeyle baktı ve omuz silkti. "Hiç Rhune ile tanışmadım. Hepimizi öldürmek isteyen keskin dişli, kıllı canavarlar hakkında türlü türlü hikayeler duydum, ama sen hiçbirini değilsin.

Aslında oldukça güzelsin. İşaretlerini bile beğendim." Kendi yüzünü parmağıyla okşadı. "Bunların bir anlamı var mı?"

Suri başını salladı. "*Benim* anlamı var."

Treya bir an şaşkın göründü, sonra anlamış gibi başını salladı. "Bir köpeğin senin gibi muamele görmesini istemem - ve sen köpek değilsin bir köpek değilsin."

"Ama ben Fhrey de değilim."

"Hayır..." dedi Treya. "Ama tüm Fhrey'lere aynı şekilde davranılmaz. Ben Miralyith değilim. Ben Gwydry'im."

"Duydum."

Treya başını salladı ve tekrar ormana baktı. "Bazen bizim de Fhrey olduğumuzu unuttuklarını düşünüyorum. Bu, gelecekteki bir fane için iyi değil."

"Beni bu kafesten çıkarmayı düşünmez misin?" diye sordu Suri. Treya bu düşünceye gözlerini genişçe açtı.

"Kaçmayacağıma, kolunu ısırmayacağıma ya da başka bir şey yapmayacağıma söz veriyorum, gerçekten. Ben... Ben sadece kapalı kalmaktan hoşlanmıyorum. Bu... bu beni korkutuyor. Duvarlar, onlar... Dışarı çıkabilmem gerekiyor. Bu normal bir Rhune özelliği değil. Sadece ben böyleyim. Kendimi biraz hasta hissediyorum. Evleri bile sevmiyorum."

"Üzgünüm. Bunu yapamam." Treya başını sallıyordu. "Ben..." Farkına vardığında dudakları bir gülümsemeyle oynadı. "Anahtarım bile yok. Seni dışarı çıkaramam."

Arion bu kelimeyi sık sık kullanmasına rağmen, Suri anahtarın ne olduğunu bilmiyordu, genellikle Suri'den bahsederken kullanırdı. "Peki, yemek ve kıyafetler için teşekkür ederim. Hayatımı kurtarmış olabilirsin, hatta kurtarmış olman muhtemel." Suri ormana baktı. "O bana hiçbir şey vermezdi."

Treya kaseyi geri alırken başını salladı. "Ondan nefret etme."

Ah, o süt, Arion'u öldürdüğünde döküldü. Bu tasma boynumda olmasaydı, o iki ayaklı keniyi şişmiş, irin dolu bir sivilceye çevirip patlatırdım. Suri de bunların hiçbirini söylemedi, ama yalan da söyleyemedi.

Onun hayatını kurtarmış olabileceğinden şüphelendiği kişiye değil. Bunun yerine, sadece başını salladı.

"Yakında Estramnadon'a varacağız," dedi Treya. "Orada seni serbest bırakacaklarından eminim."

Suri yine başını salladı, ama Treya'yı sevdiği dışında artık hiçbir şeyden emin değildi.

Tüm Fhrey'ler kötü değildir, diye hatırladı. Sonra Mawyndulë'nin gittiği yere baktı. *Ama insanlar gibi, çoğu da kötüdür.*

Karnı doyduktan ve battaniye ile önlük onu ısıttıktan sonra, Suri'nin dikkati onu hapseden parmaklıklara yöneldi. Bir kez daha titremeye başladı. Yine nefes almakta zorlanıyordu.

YIRMI ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

SİS İÇİNDE FİSİLTİLER

Bazen inanma ihtiyacımız bizi gerçeklerden kör eder, bazen de gerçekleri görmek bizi inanmamız gerekenlerden kör eder. — BRIN'IN KİTABI

Ağaçların arasında hareket eden, bataklıkta yürüyen bir insan kalabalığı görüldü. Moya, az önce sona ermiş bir pikniğe geç kalmış gibi hissetti ve eve dönen eğlence severlerin arasından nehir yukarı doğru ilerledi. Bu garip konuklar, çeşitli büyüklükteki gruplar halinde, ancak çoğunlukla tek tek geldiler. Sessiz yolcular, su dolu yolda sıçrama ya da dalgalanma yapmadan ilerliyorlardı. Düzensiz ve dağınık bir şekilde ilerleyen geçit töreninde her türden insan vardı. Moya erkekler, kadınlar ve çocuklar gördü. Beş ya da altı yaşından büyük olmayan beş ya da altı yaşından büyük olmayan, karanlıkta ağır ağır yürürken ağlayan küçükleri görünce, ağlamak istedi. İnsanlar, cüceler ve hatta birkaç Fhrey vardı. Erkeklerin çoğu asker gibi giyinmişti, ama diğerleri tarlalardan yeni gelmiş çiftçiler gibi görünüyordu. Neredeyse tüm kadınlar ağlıyordu; bazıları feryat ediyordu. Her ne kadar farklı olsalar da, ruhların oluşturduğu konvoy, sanki her adım bir ıstırapmış gibi, ortak bir sefil görünüşe sahipti.

Kanlı paçavralar tutan ağlayan bir kadın durdu ve Moya'ya baktı. "Neden?" diye sordu.

Moya bir cevap bulamadı. Soruyu anlamamıştı. Kadın tiksintiyle başını salladı ve yoluna devam etti.

O gece, onlar yoluna devam ederken belki yüz ya da daha fazla kayıp ruh yanlarından geçmişti. En son hayalet grubu karanlıkta kaybolduğunda, Moya Gifford'a baktı. "Kesinlikle hayaletli."

Gifford cevap vermedi, ona bakmadı bile. Başı gökyüzüne dönük, gözleri yukarıyı tarıyordu.

"Gifford?" dedi Roan. "Ne oldu?"

"Dinleyin," dedi Gifford herkese.

Cırcır böcekleri, kurbağalar, sivrisinekler, yaprakların arasında esen rüzgâr... Hepsi ses çıkarıyordu, ama Moya'nın duyduğu en yüksek ses kendi nefesiydi.

"Neyi dinleyeceğiz?" diye sordu

Rain. "Sesleri."

"Hayaletleri mi?" diye sordu Moya.

Onun bakışını fark eden Gifford başını salladı. "Onlar değil. Başka bir şey —fısıldıyor."

"Ben bir şey duymuyorum," dedi Moya. "Başka duyan var mı? Tekchin, senin kulakların en iyisidir."

Fhrey başını salladı.

"Giff?" diye sordu Tressa endişeyle. "Bu seslerden herhangi biri sana geri kalanımızı öldürmeni söylüyor mu?"

Gifford başını salladı. "Hayır. Sesler benimle konuşmuyor bile, kendi aralarında konuşuyorlar."

"O zaman daha fazla hayalet mi?" diye sordu Moya.

"Görünmez olanlar mı?" "Sanmıyorum."

"O zaman ne?" diye sordu Tekchin.

"Bence" —Gifford dudaklarını bir yandan diğer yana kaydırды— "Bence bu ağaçlar yüzünden." "Ağaçlar mı?" dedi Moya. "Ciddi misin?"

"Suri ağaçlarla konuşur," dedi Roan, Gifford'a yaklaşıarak kolunu onun koluna doladı.

"Bence bunu uydurdu," dedi Moya, "tıpkı kurtla konuşuyormuş gibi davranması gibi."

"Bence ikisini de yapabilir." Roan başını kaldırdı. "Ne diyorlar?"

"Bizden bahsediyorlar," dedi Gifford. "Ne yaptığımızı merak ediyorlar."

"Ben de kendime aynı şeyi soruyordum," dedi Moya. Gece giderek soğuduğu için artık açıkça titriyordu. "Bu sesler... sence sorun olur mu? Bize tehdit oluşturur mu?"

Gifford başını salladı. "Hayır, sadece tweesler kendi aralarında konuşuyorlar."

"Ne yapacağız, Moya?" diye sordu Brin. Bekçi yorgun görünüyordu. Gözleri açık kalmakta zorlanıyordu ve o da titriyordu, konuşurken dişleri takırdatıyordu.

Persephone, Moya'yı grubu korumak ve yönetmek için göndermişti, ama bunda bir sorun vardı. Grandford Savaşı'nda okçulara komuta ettiği zaman dışında, Moya hiçbir zaman gerçekten bir şeyin sorumluluğunu üstlenmemişti. Okçularla olan o tek seferde iş kolaydı. O, daha büyük bir bütünün parçasıydı

ve iyi olduğu bir görevle yükümlüydü. Tek gereken cesaretti, aptalca, akılsızca bir cesaret. Bu ise başka bir şey gerektiriyordu.

Onlar ondan cevaplar bekliyorlardı, ama o cevapları bilmiyordu. Onun akıllı olmasını istiyorlardı, ama o akıllı değildi. Moya'nın cesareti boldu, ama aklı yoktu. Onları hayaletler, yılanlar ve kim bilir daha nelerle dolu korkunç bir bataklığın ortasına götürmüştü.

başka ne yapacağını bilmiyordu ve nereye gideceğini de bilmiyordu. Daha da kötüsü, nasıl çıkacağını da bilmiyordu. Bir süredir, tüm bu su yüzünden dönüş yolculuğu için izleyecek net bir yol olmayacağından endişeleniyordu. Hepsi burada ölebilirdi.

Audrey'i kollarında yatay olarak tuttu, böylece baş kısmı suya değmesin diye. Yıldızları görmek umuduyla yukarı baktı, ama Moya'nın gördüğü tek şey karanlıktı. Yorgun, korkmuş, ıslak yedi kişi, ondan cevaplar ya da en azından gidecekleri yönü öğrenmek için ona baktılar. Oysa onun da hiçbir şeyi yoktu.

"Geç oldu, dinlenmeliyiz. Sanırım sırayla şuradaki kütüğün üzerinde uyuyacağız." "Uyumak için yeterince büyük değil," dedi Tressa.

"Yeterince yorgunsan," dedi Tesh, "nerede uyuyabileceğine şaşıracaksın."

"Biraz uyuklasak bile, asıl soru, sonra ne olacak?" Kadının yüzü yumruk atılmaya davet ediyordu. Sürekli kaşlarını çatmış, sanki her zaman yargılıyor ve kusur buluyormuş gibi bir hali vardı. Nadiren gülümsediği zamanlarda bile sinsi bir ifade takınıyordu.

"Senin yüzünden geldik," dedi Moya. "Sen ve Malcolm Kültün yüzünden. Eh, buradayız. Herhangi bir fikrin var mı?"

Tressa bir an düşündü ve Moya onun iyi bir hakaret bulmaya çalıştığını düşündü, ama sonunda verdiği cevap beklenmedikti. Tressa kütüğün üzerinden Gifford'a baktı. "Neden ağaçlara sormuyorsunuz?"

"Tabii, harika bir fikir," dedi Moya. "Hazır başlamışken yılanlara da sorsak nasıl olur?"

"Persephone Magda'ya sorular sordu," dedi Brin, "ve Suri cevapları duydu. Roan'ın yuvarlak evinde bize bunu anlattığını hatırlıyor musun?"

Moya bir an Brin'e baktı. Aslında o konuşmayı hatırlamıyordu, ama böyle bir konuşma olduğunu düşünüyordu. *Bu yüzden Brin Bekçi ve ben değilim.* "Bunu yapabilir misin, Gifford?"

"Belki. Bir deneyeyim."

Gifford, Eton'a hitap eder gibi başını geriye eğdi. Bir an boğazını temizledi ve sonra, "Ah, merhaba, ben Gif-fud. Çok zahmet olmazsa, uyuyabileceğimiz bir yer önerebilerseniz çok seviniriz." dedi.

"Kuru bir yer," diye ekledi Roan.

"Evet," Gifford başını salladı, "ıslak olmayan bir yer."

Brin, Rain ve Roan, özellikle son cümleye katıldıklarını belirtmek için başlarını salladılar. Sonra herkes hareketsiz ve sessizce bekledi. Bazıları karanlığa baktı, diğerleri Gifford'dan bir işaret bekledi. Moya duymaya çalıştı.

Durumları bu kadar vahim olmasaydı, Moya gülerdi belki. İki erkek, dört kadın, bir Fhrey ve bir cüce, hepsi dizlerine kadar kirli, soğuk suya batmış, ağaçların onlara nerede uyuyacaklarını söylemelerini umut ediyorlardı. Başka bir durumda, Moya ağaçların onunla konuşmaması için dua ederdi.

Birkaç dakika geçti ve sonra hafif bir esinti esti. Moya bunu hissedemedi, ama başının üstünde bir hışırtı duydu. Sonra Moya bile bir şey duyduğunu sandı. Gifford'a baktı ve onun başını salladığını gördü.

"Bize yardım eder misiniz, lütfen?" diye sordu

Gifford. Bir duraklama oldu.

"Cadıyı arıyoruz, Tetlin Cadısını." Bir başka sessizlik.

"Bize yardım edebilir misiniz?"

Moya, Gifford'un bir konuşma mı yaptığını yoksa sadece geceye bağırıp cevap beklediğini anlayamadı.

Bir avuç yaprak düşmeye başladı. İlk başta kimse bunun tuhaf olduğunu fark etmedi. Sonra, her zaman sıradan dünyaya tuhaf bir ilgi duyan Roan, "Yapraklar düşüyor" dedi.

"Evet, Roan," dedi Moya. "Bu sonbaharda olur." "Düz bir çizgide olmaz."

Moya baktı. Hepsi baktı. Roan'ın dediği gibi, durgun suyun yüzeyinde bir dizi yaprak yüzüyordu. "Bu bizi kuru topraklara mı yoksa cadıya mı götürecekt?" Gifford geriye bakıp omuz silkti, pek yardımcı olmuyordu.

"Sor."

"Soramıyorum."

"Neden?"

Gifford'un yüzü kızardı ve utanarak başını eğdi.

Roan onun yerine konuştu. "*Kuru* diyemiyor ve kesinlikle *ya da* diyemiyor."

Gifford Roan'a baktı. "Bana yardım et, konuşmama yardım et."

Kız başını salladı ama korkmuş görünüyordu. Roan, Padera gibilerle konuşmakta zorlanıyordu ve Gifford onun ürkütücü bataklık ağaçlarıyla sohbet etmesini mi istiyordu?

Gifford başını kaldırdı. "Tekrar özür dilerim, ama bu yapraklar cadıya mı götürüyor..." Roan'ı işaret etti.

"Ya da kuru..." Roan ekledi.

"Toprağa mı?" diye bitirdi Gifford.

Beklediler ve beklerken Gifford, Roan'a sanki o bir ters takla atmış gibi gururla gülümsedi. Karısı mütevazı bir gülümsemeyle yüzünü kapattı.

Sanki ikiniz de nerede olduğunuzun farkında değilsiniz, diye düşündü Moya hayretle.

Daha fazla yaprak düştü, boşlukları doldurdu ve su üzerinde belirgin ve çok uzun tek bir çizgi oluşturdu.

"Ee?" diye sordu Moya.

Gifford bir kez daha omuz silkti.

"Büyük Anne'ye şükürler olsun ki bu konuyu hallettik." Moya iç geçirdi.

"Tüm yollar ileriye gider, değil mi?" Kimsenin cevap vermesini beklemeden izi takip etmeye başladı.

Yürüyüş şaşırtıcı derecede kısıydı ve Moya'nın şokuna, bir kumsalda sona erdi. Kum siyahı ve çok sayıda sivri kayalar vardı, ama burası şüphesiz bir sahil.

Dalgaların sesini duyuyordu ama onları göremiyordu. Karanlıkta, tüm Moya gördüğü şey düz bir boşluktu, ama çarpışma ve yuvarlanma Neith'e yaptığı yolculuktan tanıdığı bir şeydi. Su kenarı, denizin bataklıkla, çimlerin kumla buluştuğu ve hiçbirinin üstünlüğü olmadığı geniş bir kum sırtından ibaretti. deniz bataklıkla, çimen kumla buluşuyordu ve ikisi de hakimiyet kurmuyordu. Ama kuru, temiz ve genel olarak düzdü — yorgun bir insanın umabileceği tam da buydu.

"Geri kalanlarınız uyuyun," dedi Moya. "Audrey ve ben ilk nöbeti tutacağız."

Moya da herkes kadar yatmak istiyordu. Hatta kendi kafasında, liderlikle ilgili stres nedeniyle diğerlerinden daha fazla hak ettiğini düşünerek kendini ikna etti, ama... *Persephone uyanık kalacaktı.* Moya, keening kadar zeki olmadığına göre, en azından onu taklit etmeye çalışması gerektiğini düşündü.

Kimse itiraz etmedi. Konuşmadılar bile. Çoğu, başlarını yatırmadan önce battaniye sermeye bile zahmet etmedi ve birkaç dakika içinde uykuya daldılar.

Tekchin en son yatan oldu. "Gözlerin kapanmaya başladığı anda beni uyandır," dedi ona.

Bunun iki saat önce olduğunu söylemeye tenezzül etmedi. Öpüştüler ve o, onun yanına kıvrıldı.

Moya, büyük, siyah, suyla yumuşatılmış bir kayanın yanına bir yer seçti ve Tekchin uykuya daldıktan sonra, iki botunu da çıkardı ve bacaklarını kuma uzatarak oturdu ve ayaklarını havaya kaldırdı.

Büyük Anne, sudan çıkmak ne kadar da güzel!

Nemli bir soğuk esinti esti. Titredi. Moya çantasına uzanıp bir battaniye çıkardı. Mucizevi bir şekilde yün kuru kalmıştı. Battaniyeyi omuzlarına sardı, kayaya yaslandı ve rahatladı.

Kötü fikir. Çok rahatım. Ayağa kalkmalıyım. En azından şunu çıkarmalıyım...

Gözleri kapandı ve başı öne düştü. Çenesi göğsüne çarptı ve birden uyandı.

Tetlin'in kıcı!

Kendinden ve o lanet bataklıktan nefret eden Moya ayağa kalktı ve etrafta dolaşarak küçük bir ayak izi halkası oluşturdu, bu izler kısa sürede küçük bir hendek haline geldi. Botlarını çıkarmıştı. Bir raow bile onu botlarını giymeye zorlayamazdı. Biraz başı dönüyordu, bu yüzden dönen yürüyüşünü durdurdu. Hala ayakta duran Moya, ayak parmaklarını kuma gömdü ve sonsuz geceye baktı. Arkasında belirsiz, düzensiz

siyah üzerine siyah tonlarında belirsiz şekiller vardı: ağaçlar, çalılar ve uzun otlar, ama rüzgârın diğer tarafına baktığında hiçbir şey görmedi.

Sadece bir boşluk vardı. Burası olabilir — dünyanın sonu. O yöne beş adım daha atarsam, gideceğim.

Moya, daha geniş dünya ile ilgili olarak nerede olduğunu hiç bilmiyordu. Dahl Rhen'de büyüyen kız, Elan'ın sadece Hilal Ormanı ve birkaç dış köyden oluştuğunu sanıyordu. Büyüdüğünde, kuzeydeki Gula toprakları hakkında hikayeler duyduktan sonra Rhulyn'in bundan daha büyük olduğunu fark etti. Alon Rhist'in de orada olduğunu biliyordu — ki o her zaman Fhrey'lerin ülkesi olduğuna inanmıştı — ve Dherg'lerin güneyde, Mavi Deniz denen bir şeyin ötesinde yaşadığını. On yıllardır belirgin sınırlarla çevrili bu zihinsel harita ile yaşamıştı; şimdi ise sınırlar bulanıklaşmıştı. Mavi Deniz'i geçip dünyanın devam ettiğini gördü, Alon Rhist'e seyahat etti ve hiçbir son veya sınır bulamadı. Rhulyn, görünüşe göre küçüktü; gençliğinin dünyası önemsizdi. Bu topraklar ne kadar uzanıyordu? Belki kimse bilmiyordu, ama belki de sonunda bir sınır bulmuştu.

Eğer adım atarsam ne olur? Ölüyor muyum? Yoksa düşmeye devam mı ederim?

Moya, küçük kumul adasının diğer tarafındaki diğerlerine baktı. Tekchin her zamanki gibi sırt üstü uyuyordu. Birazdan horlamaya başlayacaktı. Gifford ve Roan o kadar mükemmel uyum içindeydiler ki, tek bir kişi gibiydiler. Rain, rüzgarı engellemek için kuma küçük bir yuva kazmıştı. Brin, Tesh'e sarılarak onu battaniye gibi etrafına sarmıştı.

Tesh başardı. Kafasında dolaşan fikir sonunda yerine oturdu. Tesh'in inkârına ve Tekchin'in iddialarına rağmen, Tesh'in Galantianları öldürdüğünü biliyordu.

Anwir, Eres ve Sebek... O, her birinin yanındaydı ya da onu öldürebilecek kadar yakındaydı. Son Grandford Savaşı'nda nerede olduğu kimse bilmiyordu. Persephone'nin odasına kanlar içinde geç geldi. Eres, Harwood'daki İlk Savaş'ta onun komutanıydı ve Tesh, Anwir'den şahsen onun iz sürücüsü olmasını istemişti.

Geriye sadece Nyphron ve Tekchin kalıyor. Bu yüzden mi geldi? Tekchin'le birlikte uyuyacak bir yer aramaya çıkmayı önerdiğinde, bu bir taktik miydi? Tekchin'i almak için mi geldi?

Her şey o kadar mantıklıydı ki, Moya, Tesh saldırırsa ne yapacağını merak etmeye başladı. Kollarında mutlu ve memnun görünen Brin'e odaklandı.

Onu öldürürsem beni affeder mi?

O içini çekti ve bir kez daha karanlık suları seyretti.

Bu yolculuk tamamen aptalca.

Moya başından beri kendine bunu söylemişti. Tressa Persephone ile ilk kez konuştuğunda bunun imkansız olduğunu biliyordu ve o zamandan beri işler kontrolden çıkmıştı. Tetlin Cadısı diye bir şey yoktu. Fhrey'lerin tanrı olduğu söylentisi gibiydi. Her şey uydurmaydı. Suri'yi kurtarmak için hiçbir şey yapmadıkları için duydukları suçluluk duygusundan kurtulmak için hayatlarını tehlikeye atıyorlardı.

kendilerini, tapınağın ejderhaların sırrını ele geçirmesini engelleyebileceklerine ikna etmeye çalışıyorlardı. Ama bir şeyi istemek onu gerçek yapmazdı. *Umut ve inanç masaya yemek koymaz, derdi Moya'nın annesi.*

Roan bunu biliyor mu? Gifford biliyor mu? İkisi de zeki olsalar da, kör noktaları var. Hepsi Tressa'nın suçu! Birdenbire kahraman gibi davranmaya ne oldu? Sevgili Mari, o kadından ne kadar nefret ediyorum!

Moya, Tressa'nın uyuduğu yere baktı. Tressa, diğerlerinden belirgin bir mesafede kıvrılmış yatıyordu. O kadın, istenmediğini ve sevilmediğini biliyordu ve mesafesini korumak için akli başında davranıyordu. Tressa soğukta tek başına titriyordu.

Aptal sürtük!

Tüm Büyük Anne adına, Tressa neden bizi buraya gönderdi ki?

? Bu yolculuk tamamen saçmalık, değil mi? Moya, Tetlin Cadısı'nın gerçek olduğunu kabul etmek istemediği için, o dalgaya karşı koymak zorundaydı, çünkü o çok yakın olabilirdi.

Cadı, dünyadaki tüm kötülüklerin kaynağıydı. İblisleri ve raow'ları o yaratmıştı. Tüm hastalıkların kaynağıydı. Çocukları yiyor, havuç ve fesleğen yapraklarıyla birlikte tencerede pişiriyordu. Eğer gerçekten varsa, Moya, Tressa'nın planında korkunç bir kusur keşfetti. Mesele şu ki, kimse Tetlin Cadısı'nı bulacaklarına gerçekten inanmıyordu. Bu, Mari'yi bulmak ya da... *bir hayaletle sohbet etmek gibi bir şey* olurdu.

Meeks'i gördü. Karanlıkta, yaklaşıyordu. "Moya?"

Moya gözlerini açtı ve karanlıkta Tressa'nın yüzünün kendisine baktığını görünce şaşırdı. Moya korkuyla sarsıldı. "Ne? Ne?"

"Sorun yok. Sadece uyuyakalmışsın."

"Ha?" Moya'nın kalbi hızla atıyordu, nefesleri hızlı ve kısa nefesler halinde geliyordu. Audrey kucağının üzerindeydi ve ayakları hala çıplaktı. Soğuktan titriyordu. "Oh."

"Git uzan," dedi Tressa. "Bir süre ben devralırım." Moya'nın başı dönüyordu.

"Sorun değil," dedi Tressa ve ardından esnedi. "Hiçbir şey söylemeyeceğim. Hâlâ korumak zorunda olduğun bir itibarın var."

Moya, tartışacak kadar yorgun olduğu için başını salladı. Sürünerek Tekchin'in yanına gidip kıvrıldı. Moya ikisini de battaniyeyle örttü. Orası sıcaktı, sıcak ve güvenliydi. Başını yastığa koydu.

Tressa. Moya başını salladı. O kadından ne kadar nefret ediyorum.

Moya boynu tutulmuş, ağzında kumla ve bulutların içinde kaybolduğunu fark ederek uyandı. Hepsi kaybolmuştu. Yoğun gecenin karanlığı, yoğun sisin opak beyazlığıyla yer değiştirmişti. Roan, Gifford ve Rain küçük bir kamp ateşiyle ilgilenirken, Tekchin, Tressa ve Tesh odun topluyordu. Brin oturdu. battaniyesine sıkıca sarılmış, küçük alevlere ve esintinin estiğinde yükselip uçup giden dumanlara bakıyordu.

"Sabahları soğuyor," dedi Tesh, topladığı küçük odunları yere bırakıp ısınmak için kollarını ovuşturdu.

Roan, yeni getirilen odunlardan ikisini kapıp ateşe stratejik bir şekilde yerleştirdi.

"Bu *uygun* mu?" diye sordu Moya, Gifford'a ve ardından sisle kaplı ağaçlara bakarak. "Yani, bilirsin..."

Gifford bir an şaşkınlıkla omzunun üzerinden baktı, sonra başını salladı. "Oh, evet, henüz şikayet yok."

"Canlı odun kullanmadık," diye açıkladı Rain. "Bunun... olacağını düşündük." Omuz silkti.

"Kaba mı?" diye sordu Brin.

"Mantıksız ve sapkın," diye ekledi Gifford.

Yeni odunlar kolayca tutuştu ve alevler Moya'nın yüzünü ve ellerini ısıtan hoş bir sıcaklık yaydı, onu oturup geriye yaslanmaya zorladı. Uzaklarda dalgaların sesi devam ediyordu. Moya neden sesin kesildiğini düşündüğünü bilmiyordu sesin durmuş olabileceğini düşündüğünü bilmiyordu, ama yine de bunu tuhaf buluyordu. "Herkes yemek yedi mi?"

Tekchin başını salladı. Yanında otururken, Moya'nın yüzündeki saçları geriye doğru taradı ve yanağındaki kumu silkeledi. "Resmi bir şey yok, sadece atıştırma." "

Moya körü körüne çantasını karıştırdı ve henüz dokunmadığı bir parça peynir buldu. O yemek yerken, diğerleri ateşin etrafında toplandılar ve gözleri yine ona odaklandı. O anda anladı: *Onlar bekliyorlardı beni uyandırıp onlara ne yapacaklarını söylemek için.*

"Tesh, Rain ve ben bu sabah biraz keşif yaptık," dedi Tekchin.

"Yeşil Deniz'in kıyısındayız. Ithil nehri bataklıktan körfeze akıyor ve burası nehrin ağzı. Yani bataklığı geçtik, ama" —Moya'ya baktı—"ada yok."

"Orada bir yerde olmalı." Tressa dalgaların sesini işaret etti. "Belki," dedi Tekchin.

"Bu büyük bir *olasılık*," dedi Tesh, "ama aynı şekilde orada da olabilir." Ağaçları işaret etti. "Ya da hiç var olmayabilir. Ve eğer suyun ötesindeyse, oraya ulaşmanın bir yolu yok."

"Yüzebiliriz," dedi Moya. Üçü de başlarını salladı.

"Güneş doğduktan sonra denedik," dedi Tekchin. "Ve?"

"Birincisi, su çok soğuk," dedi Tesh. "İkincisi?" diye sordu Moya.

Tesh dönüp tunikasındaki yırtığı gösterdi. "Bir şey beni ısırma çalıştı. Birden fazla şeydi galiba. Yani, ada oradaysa, tekne olmadan oraya ulaşamayız."

"Peki," dedi Moya, "O zaman bu kadar. Ada yoksa ve oraya ulaşmanın bir yolu da yoksa, ben bir yol göremiyorum..."

"Oh lütfen." Tressa gözlerini devirdi. "Başaramayacağımızı bilseydi bizi göndermezdi."

"Kim?" diye sordu Moya. "Malcolm mu?"

"Tabii ki Malcolm." Kadın ateşe yeni odun koymayı üstlendi.

"Sizin ikinizin nesi var?" diye sordu Moya. "Birlikte yattınız mı?"

"Hayır!" Tressa dehşet içinde patladı. Gözlerinde nefret dolu bir bakışla hepsinden uzaklaştı.

"Ne?" Moya, onun öfkesine gerçekten şaşırmişti. Bu soru, son zamanlarda kadına söylediği en samimi şeydi. "Konniger yıllardır ölü ve Malcolm yeterince hoş birisi. Kesinlikle daha kötüsü de olabilirdi."

"Öyle değil, *hiç de* öyle değil! Sizler çok körsünüz. Malcolm her şeyi biliyor," dedi Tressa.

"*Her şeyi* bilmiyor."

"Hayır, gerçekten biliyor. Ne zaman doğduğunu biliyor. En sevdiğin yemeğin ne olduğunu biliyor. Başka hiç kimseyle paylaşmadığın, en çok utandığın şeyi biliyor. Şu anda burada oturduğumuzu ve ne konuştuğumuzu biliyor. Muhtemelen ne düşündüğünü ve sonra ne söyleyeceğini bile biliyor."

Moya gülmemek için dudaklarını sıkıca kapattı. Nedenini bilmiyordu. İki gün önce, Tressa'nın yüzüne gülüp bunu hiç önemsemezdi. Sık sık bunu yapmak için elinden geleni yapardı. *Bu kadından ne kadar nefret ediyorum!*

"Bu doğru!" diye bağırdı Tressa. "Göreceksin." Dalgaları işaret etti. "Adayı bulacağız. Tam orada olacak ve tekneye ihtiyacımız olmayacak, ya da bir tane bulacağız. Malcolm bizim başaracağımızı gördü bile. Bunu yapacağımızı biliyor."

"O *bilmiyor*," dedi Roan yumuşak bir sesle. Alevlere bakıyordu. Bu, Tressa'nın dikkatini çekti. "Nasıl böyle söyleyebilirsin?" Moya'nın aksine, Tressa Roan'a bağırmadı. Sesi yumuşaktı, incinmişti, sanki Roan onu onu bir şekilde ihanet etmiş gibi.

"Kendisi de her şeyi bilmediğini söyledi," diye açıkladı Roan. "Geçmiş belki, ama geleceği değil. Birinin ayağı engel olabilir, hatırladın mı? Yani geleceği görmüş olsa da, onun değişebileceğini de biliyor."

"Sen de mi?" dedi Moya. "Roan, onca insan arasından..."

"Beni de listeye ekleyebilirsin," dedi Rain. "O gece demirci dükkanındaydım, Suri... şey, yaptığı şeyi yaptığında."

"Tet ne oldu da hepiniz Malcolm'un bu kadar özel olduğunu düşünmeye başladınız?"

"Bundan sonra o laneti kullanmaktan kaçınsan iyi olur," dedi Tressa, Tekchin'in düşürdüğü küçük odun yığınının geri dönerek. Sisli sabah havasında cızırdayan ve tıslayan kamp ateşini beslemeye devam etti.

"Ne? *Tet mi?*"

Tressa başını salladı. "Tanışmayı umduğumuz kişiye bakılırsa, evet. Bu hakaret olarak algılanabilir."

"Oh, lütfen." Moya başını salladı. "Ama ciddi, neden hepiniz Malcolm'u bir kaideye oturtmaya bu kadar kararlısınız?"

"Duymadın mı? O bir tanrı," dedi Tesh şüpheyle.

"Tanrı mı?" Moya güldü. Kimse onunla birlikte gülmediğinde, gülmeyi kesti. "Hadi —hadi ama."

Moya, endişeli bir ifadeyle omuz silken Brin'e döndü. "Ben orada değildim. Ama," Brin düşünerek yavaşça konuştu, "o gerçekten çok şey biliyor gibi görünüyor ve ona Kadim Olan'dan bahsettiğimde, onu avlayacakmış gibi koşarak uzaklaştı. Ve Tressa'ya, Suri'nin kaçırılmasından yıllar önce ona kaçırıldığını söyledi."

"Bu sadece Tressa'ya inanırsan geçerli, ki ben inanmıyorum." Moya yaşlı kadına sert bir bakış attı, kadın ise gülümsedi. "Tamam, neyse. Malcolm her şeyi bilir, peki. Zaten önemi yok çünkü bu adayı bulamıyoruz..." Moya, geçilmez sisi seyretti.

"Orada olsa bile," dedi Tesh, "ne kadar uzakta olduğunu veya hangi yönde olduğunu bilmiyoruz." Ayağa kalktı ve sanki tekrar yüzmeye gidecekmiş gibi suya doğru birkaç adım attı.

Moya, giysilerindeki yırtığı gördü ve üzerinde küçük bir kan lekesi de vardı.

"O zaman sisin dağılmasını bekleyelim," dedi Tressa.

"Ya dağılmazsa?" diye sordu Moya.

"Her zaman böyle olamaz," dedi Tressa.

Moya ona şaşkın bir bakış attı. "Dün gece bir hayalet bizimle konuştu. Hepimiz ölülerin geçit törenini izledik ve Tekchin bana, Tesh ile birlikte yumurtaların yerine gözbebekleri olan bir yuva bulduklarını söyledi. Oh, ve buradaki ağaçlar birbirleriyle fısıldaşıyorlar. Hayır, Tressa, bence sis *her zaman* burada olabilir."

"Bakın, eve dönmek isteyen varsa, gitsin," dedi Tressa. "Siz olmadan da adayı bulabilirim."

"Çünkü Malcolm başaracağını söyledi." Moya, söylenmemiş düşünciyi tamamladı.

Tressa başını salladı. "Evet."

"Tamam," dedi Moya. "Kalmak istiyorsan, benim için sorun yok. Geri kalanımız

—

"Ağaçlar ne diyor?" diye sordu Brin, Gifford'a. "Adaya nasıl gidileceğini biliyorlar mı?"

Gifford başını salladı. "Bunu sordum. Hatta yanlarına gittim." Bir ağaç grubunu işaret etti. "Onlarla konuştum. Bana hiçbir şey söylemediler."

"Belki sadece geceleri konuşurlar," dedi Brin. "Belki."

"Beklemeliyiz." Yine Roan'dı, küçük sesi ateşin çıtırtılarının arasında zar zor duyuluyordu.

"Beklemek mi?" diye sordu Moya. "Neyi bekleyeceğiz, Roan? Bu bir gecelik bir gezi olacaktı. Fazla yiyecek ve suyumuz kalmadı. Kaybolmadan geri dönebilirsek şanslıyız. Burada kaldığımız her dakika, başımızı büyük belaya sokma riskini göze alıyoruz."

"Tirre'deki gibi," dedi Roan.

Moya peyniri çantasına geri koydu ve yavaşça ilerledi. "Ne, Roan?"

"Su... alçalıyor." "Alçalıyor mu?"

"Tirre'de bazen yüksek, bazen alçaktı. Ağaçların dibine bakarsan, renk değişikliği göreceksin. Bu su izi. su seviyesinin bazen nerede olduğunu gösterir."

Moya, Gifford'un konuşmaya çalıştığını söylediği ağaçlara baktı ve herhangi bir renk değişikliği görmedi. "Orada hiçbir şey yok."

"Hayır," dedi Roan, "çünkü şu anda su seviyesi yüksek, ama düşecek. Birkaç saat içinde çok daha aşağıya inecek."

"Sonra ne olacak?" diye sordu Moya.

"Açık değil mi?" dedi Tressa uzaklara bakarak ve hayalperest bir gülümsemeyle. "Adaya yürüyerek gideceğiz. Sana söyledim. Malcolm her zaman haklıdır."

"Ne kadar beklememiz gerekiyor?" Roan omuz silkti.

"Bilmiyorum." Moya iç geçirdi.

Tüm yolculuk zaman kaybı gibi görünüyordu, ama... Roan bunun mümkün olduğunu düşünüyordu ve o mucizeler yaratmamış mıydı? Sonuçta, gerçekten perili bir bataklık vardı.

Ama Tetlin Cadısı gerçekten orada olabilir mi? Moya sisin karşısına geçip merak etti. Onu bulursak ve her şey doğru çıkarsa ne yapacağım? Ve daha da önemlisi... o bize ne yapacak?

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

HOŞ OLMAYAN YOLLAR

Arpa damıtılarak içki yapılır. Tekrar damıtıldığında tadı biraz kaybolur ama içki çok daha güçlü hale gelir. — BRIN'IN KİTABI

Dış köylerden geçerken, araba bir takipçi grubu topladı. Çoğu Fhrey daha önce hiç Rhune görmemişti ve özellikle Gwydry günlük işlerini bırakıp arabanın yanında yürüdüler ve parmaklıklar arasından kafese kapatılmış canavarı izlediler. Mawyndulë onları rahatsız edici buluyordu. Yola çıkıyorlardı ve kontrol altında tutması zaten zor olan atı ürkütüyorlardı. Tabii bu onun sorunu değildi.

Mawyndulë, hayvanı çoğu zaman Treya'nın sürmesini istiyordu. "Bunu kendin mi yakaladın?"

"Tehlikeli mi?"

"Onunla ne yapacaksın? Başkentte sergileyecek misin?"

Sorular arka arkaya geliyordu, ama Mawyndulë hiçbirine cevap vermedi. Çok mutsuzdu, dostça davranacak durumda değildi. Sol ayağında bir su toplama vardı, sakalları uzamıştı.

Başı ağrıyordu ve Treya'nın seyahat yemeklerinden bıkmıştı. Ekmek bitmişti ve ince çorba, bütün gün yürüdükten sonra karnını doyurmaya yetmiyordu. Onu en çok kızdıran şey, Rhune'un bütün yolu at sırtında gitmesiydi.

Haber yayılmaya başladı ve her köyde bekleyen insan sayısı arttı. Alluriville'e vardıklarında, onlara saldıran kalabalık bir çeteye dönüşmüştü. Mawyndulë orada durmayı planlamıştı. Ağrıyan ayaklarına ve boş midesine, bir mola yerinde dinlenerek ödüllendirileceklerine söz vermişti, ancak kalabalık çok heyecanlıydı ve o da yoluna devam etti. Tüm yolculukları boyunca Rhune onu izledi.

Treya'nın tuniklerinden birini giymişti. Hizmetçisi böyle bir yedek kıyafeti feda etmemeliydi yedek kıyafeti feda etmemeliydi, ama Rhune'un "insan kıyafetleri" giymiş halini görmek komikti. Bahar şenliğinde, genellikle keçilere şapka, ineklere pelerin giydirerek insanları güldürürlerdi. Treya'nın kıyafetini giyen Rhune de aynı etkiyi yaratıyordu.

"Dişleri var mı?"

"Ne yer?"

"Onu dürtünce ses çıkarır mı?"

Birkaç kişi Rhune'a taş attı. Treya onlara durmaları için bağırdı ve Mawyndulë'den bir şeyler yapması için yalvardı. O yapmadı. İnsanlar sadece Rhune'un kalkmasını, hareket etmesini görmek istiyorlardı. Canavar rahatça vagonda seyahat ederken, onun Avempartha'ya kadar yürüyüp geri döndüğünü düşünürsek,

Mawyndulë, onu bir şeyler yapması için dürtmenin bir sakıncası olmadığını düşündü. Bir sopa alıp onu kendisi dürtmeyi düşündü.

Güneş batmadan Estramnadon'a varamadılar, bu da Mawyndulë'yi daha da sinirlendirdi. Eve gitmek istiyordu. Bu berbat yolculuğu bitirmek istiyordu, ama gece yolculuk yapması mümkün değildi. Zaten iki kez köklerin üzerine basıp düşmüştü. Yorgundu. Ayakları ağrıyordu ve geceler soğumaya başlamıştı. Mawyndulë, Estramnadon'un bir sonraki virajda olacağını düşünerek, durmaları gerektiğinin farkına varmakta gecikti. Öyle olmadı ve o pes edip durmalarını emrettiğinde, Treya hazırlıksız kaldı ve karanlıkta kamp kurmak ve yemek hazırlamak için koşturmak zorunda kaldı. Ona acıdı ve ateşi kendisi yaktı.

"Al bakalım," dedi Treya, Rhune'a bir kase yemek götürerek. "Dikkat et, çok sıcak."

"Neden bunu yapıyorsun?" diye sordu Mawyndulë, Treya'nın dumanı tüten kaseyi parmaklıkların arasından uzatmasını izlerken sordu.

"Ne yapalım? Onu besleyelim mi? Atı besliyorsun. Neden onu beslemeyelim ki?" "Hayır, yemekten bahsetmiyorum. Neden onunla bir insanmış gibi konuşuyorsun demek istedim."

Treya şaşkın *bir* ifadeyle baktı. "O bir insan."

Mawyndulë güldü. "O bir hayvan."

"Hayvanlar konuşmaz. O konuşuyor."

"Bazı kuşlar taklit yapmayı öğrenmiştir. Bu onları insan yapmaz.

Bu hayvan eğitildi, hepsi bu."

Treya, kasenin kenarından yalayıp yudumlarken yüzü neredeyse tamamen gizlenmiş olan Rhune'a baktı. "Bence bu..."

"Ferrol'un hatırı için, düşünmeye çalışma. Sen bir Gwydry'sin; bunun için yaratılmadın. Bak, günlerdir onunla birlikte seyahat ediyoruz. Eğer konuşabilseydi, yani Arion'un ona öğrettiği kelimeleri gevezelik etmekten öte, gerçekten akıllıca konuşabilseydi, bunu yapardı. Eğer bir kafeste olsaydın, dışarı çıkmak isterdin, değil mi? Ama bunu yapmadı çünkü bir keçiden daha fazlasını anlamıyor. O bir insan değil."

Treya başını salladı. "Bana biraz konuştu. Ona yemek verdiğimde teşekkür etti, beni övdü ve..."

"Evet, evet, sana bu şeyin basit görevleri yapmak için eğitildiğini söyledim. Instarya ahır ustasının toynaklarıyla sayabilen bir atı var, ama bu onun Aquila'da hizmet edebileceği anlamına gelmez, değil mi? Instarya'lar zekidir. Bu yarattığı zeki görünmesi için eğittiler, ama ona bir bak. Orada korkmuş bir şekilde oturuyor. Gevezelik ediyor. Salya akıtıyor. Ağlıyor. Ve deli gibi kendini parmaklıklara atıp durduğunu gördün. O gözlerin arkasında zeka yok.

"Korkuyor. Bu yüzden titriyor. Küçük bir alana hapsedilmiş olmasıyla ilgili. Bana öyle söyledi."

Mawyndulë kaşlarını çattı ve başını salladı. "Sana söylediği mi? Kendini duyuyor musun?"

"Onun bir Fhrey kadar zeki olduğunu söylemiyorum, ama bir inek ya da keçi gibi olduğunu da düşünmüyorum. O da duyguları var ve bunları ifade edebiliyor."

"İnekler ve keçiler de öyle."

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Ne demek istediğini anlıyorum ve sana söylüyorum, yanıyorsun."

Mawyndulë kendi iğrenç sebze lapası kasesini masaya bırakıp uzaklaştı. "Yarın onu babama götüreceğiz, o da Arion'un ona öğrettiklerini çıkarabilir."

"Ona ne yapacak?"

Treya yine aynı konuya geliyordu, ama o bunu kabul etmedi. "Hiçbir fikrim yok."

"Yani onun Sanata sahip olduğuna inanmıyorsun?"

Jerydd'in sözleri geçmişten bir kez daha yankılanırken tereddüt etti. *Yetenek bir şey, beceri başka bir şey, ama az önce Avempartha'nın tüm gücü bir kenara itilmişti.* O anda, Mawyndulë bile bunun doğru olduğuna inanmıştı, ama onu gördükten, iki gün boyunca yarattığı sürükledikten ve onun salyalarını gördükten sonra, hatasını fark etti. Neredeyse ölmek üzereyken yaşadığı şokun etkisiyle, aceleci bir sonuca varmıştı. *Alon Rhist'te olanlar için muhtemelen bir düzine bir sürü açıklama olabilir, ama bunların hiçbiri gerçek bir Rhune Sanatçısının varlığını gerektirmiyor. Ayrıca...* "Hangi Sanatçı kendini kafese kapatır ki?"

Treya'nın yüzünde karışıklık belirlediğini gördü. Hizmetçisi Orinfar hakkında bir şey bilseydi, tasmanın herhangi bir Sanatçı'yı, Rhune ya da Fhrey'i çaresiz hale getirdiğini iddia edebilirdi. Ya da bir akvaryum balığından daha zeki olsaydı, genç kadının kafese kapatılmak için kandırıldığını tahmin edebilirdi. Ama Treya, Mawyndulë'nin öncülünü kabul etti ve başını salladı. "Baban işini bitirdikten sonra ona ne olacak?"

Mawyndulë omuz silkti. "Kimin umurunda?"

Yolculuk, acı, mide bulantısı, baş dönmesi ve zihni uyuşturan korkuyla dolu kabus gibi bulanık bir deneyim olmuştu. Bu zehirli bulut, ona yemek veren ve nazıkçe konuşan Fhrey hizmetçisi ile ona gülen, dürtten ve bir şeyler fırlatan çirkin yüzlü kalabalıklar tarafından farklı noktalardan delinmişti. Kafasına bir taş çarpmış ve yıldızlar görmüştü.

Suri kendini başka bir yerde hayal etmeye çalıştı. Gözlerini kapattı ve Hawthorn Glen'deki evine, açık çayırına odaklandı. Bu biraz yardımcı oldu. Sanki onu saran ve boğmakla tehdit eden sızan bir katran battaniyesine karşı savaşıyormuş gibi hissediyordu. Hawthorn'a odaklanması onun çıkış yoluydu, ellerini açarak katran battaniyesine karşı itiyordu, ama katran parmaklarının arasından sızıyor, içeri giriyordu ve çok geçmeden... gençliğinin açık orman vizyonunu kaybetmek. Bu çaba yorucuydu. Terle kaplı vücudu battaniyeye rağmen üşüyordu. Midesinde, Crescent Ormanı'ndaki şelaleden atlarken hissettiği o tuhaf hisle birlikte rahatsız edici bir karıncalanma vardı. Suri çoğu zaman şiddetli baş ağrıları çekiyordu ve duvarların üzerine çöktüğünü hissedip bayıldığı zamanlar da oluyordu. Kafası karışık ve kaybolmuş bir şekilde uyanır, ancak kapana kısıldığını hatırlardı. Sonra korku onu tekrar sarardı. Böyle anlarda ne kadar uğraşsa da, Suri kendini parmaklıklara atmaktan alıkoyamıyordu.

Çürükler acısını daha da artırıyordu.

Ölüm bundan daha iyiydi.

Kısa bir an için zihninde bir şey gördü, parıldayan bir renk.

Kelebek.

Gözlerini sıkıca kapatarak, Suri zihninde onu aradı ve bulmak zor olmadı

bulmak zor olmadı.

Kelebekler saklanacak türden değildir.

Bunu açıkça gördü, siyahla çevrili turuncu renk ve kenarlarında küçük beyaz noktalar vardı

. Çok güzeldi.

Ondan önce.

Kanatların ihtişamı kayboldu ve onun yerine, küçük bir daldan sarkan kalın yeşil fasulyeye benzeyen bir şey gördü.

Kozalar.

Tırtıllar kendilerini sallanan hapishanelere kapatmışlardı.

Ne kadar korkunç.

Bir tırtıl için bile hapsedilme fikri korkunç olmalıydı, ve yine de... *Ya asıl mesele buysa? Kanatlar verilmiş değildir, içten büyütülür, geliştirilir. Dış dünyadan kopuk olan tırtıllar, güçlerini içlerinden çekmelidirler. kendi içlerinden. Yardım, destek, herhangi bir kaynak olmadan hayatta kalma yeteneğini kendileri bulmak zorundadırlar. Bunu yaparken değişirler, değişmek zorundadırlar.*

Ama Suri çoktan kelebek olmuştu. Arion öyle demişti. Kanatları vardı. Onları hak etmişti.

Peki, kelebek kozanın içinde mühürlendikten sonra ortaya çıkan şey nedir?

YIRMI BEŞİNCİ BÖLÜM

GIZLI ADA

Görmek, genellikle ne aradığını bilmekle ilgilidir. Ne aradığını bilmek ise bilgelikle gelir. Bilgelik bazen akıntıyla birlikte terk edilir — özellikle de dişleri varsa. — BRIN'İN KİTABI

Acele et.

Gifford bu kelimeyi zar zor duydu.

Çoğu kişi gibi, o da uyukluyordu. Sisli havaya rağmen gün harika bir şekilde ısınmıştı ve oturup beklemekten başka yapacak pek bir şey olmadığı için, çok az kişi uykuya direnebiliyordu. Uykuya direnenler, uyumanın zaman kaybı olduğuna inanan Roan ve Tressa'ydı. Brin, ikisine de okumayı öğretiyordu.

"Tekrar dene," dedi Brin yaşlı kadına.

Tressa, Brin'in kuma çizdiği işaretlere sanki ona hakaret ediyormuş gibi kaşlarını çatı ve belki de öyleydi; Gifford'un hiçbir fikri yoktu. Emin olduğu tek şey, Brin'in yeni bir sihir icat ettiği idi. *Ne harika insanlar tanıyorum.*

Acele et!

Gifford başını kaldırıp etrafına bakındı, Tesh'i arıyordu. Ses, sanki fısıldıyormuş gibi, neredeyse onun sesine benziyordu. Ama Tesh'i kumun başladığı yerin hemen önündeki çimlerde uyurken gördü. Rain de orada uyuyordu.

Çabuk! Çabuk! Çabuk! Bu sefer birden fazla ses vardı. Bu sözü üç veya daha fazla kişi söyledi.

Gifford o kadar hızlı oturdu ki herkesin dikkatini çekti.

"Kötü rüya mı gördün?" diye sordu Tressa, sanki "Ben de öyle" diyen sempatik bir ifadeyle. *Ben de yaşadım.*

"Evet, gördüm," dedi Brin. "Aslında birden fazla."

"Dur tahmin edeyim," dedi Tressa. "Meeks mi?"

Brin kaşlarını çatdı ve başını salladı. "*Senin* rüyan da bu muydu, Gifford?"

Kafasını salladı ve Tekchin ile birlikte Moya'yı gördü. Meğer onlar diğerleriyle birlikte uyumuyorlardı. Neredeyse herkesin yürüdüğü yıpranmış bir patikayı takip ederek küçük kampın çevresinde dolaşıyorlardı.

"Ne oldu?" diye sordu Brin.

"Sanırım bir sorunumuz var," dedi ve Moya'ya el salladı. Moya, —küçük kumullarında hiçbir şey diğerinden elli metreden fazla uzakta değildi.

"Ne?" diye sordu Moya. "Ne oluyor?" "Twees yine konuşuyor," dedi ona.

Bu, herkesin dikkatini çekti. Tesh ve Rain bile oturdular. Moya, Gifford'un önüne diz çöktü. "Ne diyorlar?"

"Şey, ah..." *Rrr*

"Hızlı olmalıyız." "Hızlı mı? Neyi hızlı?"

Gifford omuz silkti. "Bilmiyorum." Sonra bir an düşündü ve ekledi, "Belki adaya ulaşmak konusunda."

Ağaçlar bunu söylemedi, ama öğleden sonra uykusundan uyandığından beri Gifford bunu hissetmişti: bir gerginlik, artan bir gerilim. Suri ile çalışmak ona, zihninin kenarlarında kalan çevresel duyguları görmezden gelmemeyi öğretmişti. Genellikle görmezden geldiği bu geçici düşünceler, sadece kriz anlarında gürültüyü aşıyordu, tıpkı devlerin Dahl Rhen'e saldırdığı ve depo çukuruna sığınması gerektiğini bildiği zaman olduğu gibi. O zamanlar bunun Sanat olduğunu bilmiyordu, ama geriye dönüp baktığında hayatının kalıplarını ve düz çizgisini görebildi.

o zamanlar daireler gibi görünen yollar. Normalde Gifford, Sanatın gönderdiği ince mesajları duymakta, hissetmekte zorlanırdı, ama bu yerde durum farklıydı. İth Bataklığı'nda, normalde fısıltı olan sesler kulağında çılgınlara dönüşmüştü.

Harekete geç!

"Roan?" diye seslendi Moya ve kadın başını kaldırdı. "Sopanı kontrol et."

Roan, su kenarına koşarak, su çizgisine diktiği ve çizgilerle işaretlediği bir buçuk metrelik sopaya doğru giderken herkes ayağa kalktı. Eğilip yüzünü dalgaların yakınına getirdi. Saymaya başladı.

"Kaç tane?" diye seslendi Moya.

"Sekiz."

"Sekiz mi? Daha önce dokuz değil miydi?" Roan başını salladı.

"Hafızamı tazele, Roan. Sekiz, dokuzdan az, değil mi? Yani bu demek oluyor ki...?"

"Su seviyesi olabildiğince düştü ve tekrar yükseliyor." Roan bunu sanki bir cinayeti itiraf ediyormuş gibi söyledi.

"Ama sen sadece beklememiz gerektiğini söylemiştin. Ve sen" —Moya, Tressa'ya döndü — "*sadece adaya yürüyeceğimizi* söyledin." Moya, inatçı sise karışmaya devam eden denizi işaret etti. Gelgit çekilmişti. Birkaç saat öncesine göre daha fazla kumsal vardı, ama deniz hala oradaydı ve ada görünmüyordu.

Bir kez olsun, Tressa kendini savunmak için hiçbir şey söylemedi. Roan gibi, o da şaşkındı.

Sessizlik içinde Moya, Gifford'a döndü. "Ağaçlar başka bir şey söylüyor mu? Ne yapmamız gerektiği gibi yardımcı olacak bir şey?"

Gifford başını salladı.

Moya elini saçlarına götürdü ve o kadar kuvvetli bir şekilde geri çekti ki "Bakın, ben Persephone değilim. Yardıma ihtiyacım var. Biriniz bana bir şey söylemeli. Roan? Sen benim dahim. Bir fikrin var mı?" Moya, geri dönen gelgit bir kum saatiymiş gibi ellerini esneterek volta atmaya başladı.

Gifford, *onun da aynı şeyi hissettiğini* fark etti. *Muhtemelen benim kadar bilmiyor, ama dünya onunla konuşuyor. Bu yer yüzünden.*

Bunu düşünürken, Gifford'un zihninde dönen bir koni, bir huni, bir drenaj görüntüsü belirdi. *Burada duvarlar daha ince,* diye düşündü. *Dünyalar arasındaki duvarlar.*

Roan'ın yüzü ciddi ve odaklanmış bir ifadeye büründü, saçını çekti ve sonra uçlarını çiğnemeye başladı. Neredeyse bir dakika geçmesine rağmen, hâlâ hiçbir şey söylememişti.

"Şarkı..." dedi Tressa ve melodiyi tekrar söylemeye başladı.

"Tet aşkına, Tressa," dedi Moya, "lütfen şarkı söyleme. Ağaçları korkutacaksın."

Tressa kaşlarını çattı, düşünürken gözleri bir yandan diğer yana kaydı. Sonra mırıldanmaya başladı. "*Sisli bir bataklıkta, korkunç bir adada saklı.*"

"Tressa," dedi Tesh, "biz bataklığın içindeyiz. Burada ada falan yok. Şarkı yanlış."

Gifford Roan'a döndü; yüzünde o ifade vardı. Gözleri açık ve netti, ama görmüyordu ya da normal insanların görebildiğinden çok daha fazlasını görüyordu.

"*Gizli,*" diye mırıldandı Roan. Sonra sanki bir şey duymuş gibi, dönüp suya baktı.

"Ne var, Woan?"

"Gizli," diye tekrarladı. "Orada, siste, ama gizli." "Bunu biliyoruz," dedi Moya. "Aslında *bilmiyoruz*, ama sanırım en azından genel umut bu."

"Göremediğin bir şeyi nasıl bulursun?" diye sordu Roan.

Brin gözlerini kapattı ve bir süre sonra, "Onu hissederek mi?" dedi.

Bu, Moya'nın şüpheli bir bakışını çekti. "Kilometrelerce uzakta olabilecek bir adayı hissetmek biraz zor."

"Haklısın," dedi Roan. "O zaman bu da olamaz. Dokunamıyoruz, koklayamıyoruz, tadına bakamıyoruz..."

"Duyabilir miyiz?" diye sordu Moya ve Roan başını salladı. "Bir adayı nasıl *duyabiliriz*?" diye sordu Tesh.

Roan tekrar saçını çiğnemeye başladı. Bir an sonra, birden ayağa fırladı.

"Audrey!"

"Ha?" dedi Moya.

"Sislerin içine bir ok at." "Hangi tarafa?"

"Oraya!" Dalgaları işaret etti.

Moya bir an şaşkınlıkla ona baktı, sonra omuz silkti. Yayını kaparak, ok kılıfından bir ok aldı.

Moya yayını gererken herkes sessizdi, böylece Gifford, yaydaki gerginliğin artmasıyla Audrey'in ağacının gıcırdamasını duyabiliyordu. Moya nişanını yukarı doğru eğdi ve oku bıraktı.

Vın.

Ok sisin içine hızla girdi ve bir anda kayboldu.

Plip.

"Su," dedi Roan, gözleri kapalı. "Tekrar dene. Biraz sola nişan al." Moya bir tane daha attı.

Plip.

"Diğer tarafa dene."

"Roan," dedi Moya. "Oklarımın sınırlı olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Oklarını saklamak mı istiyorsun, yoksa adayı bulmak mı?" diye sordu Tressa.

"Orada ada olmayabilir," diye işaret etti

Moya. "Orada ada *var*," diye ısrar etti

Tressa.

"Adayı bulmamızın bir önemi yok," dedi Tesh. "Yine de oraya gidemeyiz."

"Diğer yolu dene," diye ısrar etti Roan.

Moya iç geçirdi, döndü ve bir ok daha attı.

Plip.

Moya'nın omuzları çöktü.

Acele et! Acele etmelisin! Zaman kalmadı! Üçlü, Gifford'un zihninde bir koro haline gelmişti. "Tweets, hızlı olmamız gerektiğini söylüyor. Zamanın neredeyse bittiğini söylüyorlar."

"Gördün mü!" dedi Tressa. "Ağaçlar bile benim tarafımda."

Roan eğilmiş, kuma çizgiler çiziyordu. "Daha sağa."

"Roan," dedi Moya sinirli bir sesle, "emin misin ki..." "Yap şunu!" diye bağırdı Tressa.

Moya iç geçirdi ve azalan oklarından bir tane daha çekti. Tekchin'e baktı ve başını salladı. Hedefi son atıştan biraz daha sağa kaydırarak, sisin içine bir ok daha attı.

Tink!

Herkesin gözleri fal taşı gibi açıldı.

"O su değildi," diye ilk Moya konuştu. "Hayır, değildi," dedi Tressa.

Roan kuma kesin bir iz bıraktı. "Tekrar yap. Aynı yönde, ama bu kadar uzağa değil."

Moya başını salladı ve bir ok daha attı.

Tink!

Roan ayağa kalktı. "İşte bu."

Gidin şimdi! Gidin şimdi, yoksa çok geç olacak!

"Twees şimdi gitmemiz gerektiğini söylüyor," diye duyurdu Gifford.

"Nereye?" diye sordu Tesh. "Hatırlatayım, yüzmek bir seçenek *değil*."

"Roan?" diye sordu Moya.

Roan suya doğru yürüyordu.

"Woan?" Gifford endişeyle seslendi. Roan odaklandığında, başka hiçbir şeyi görmüyordu. Gifford, onun kendisiyle dışarıdaki tehlikeli deniz arasında bir engel olduğunu unuttuğundan endişelendi.

Roan durmadı. Güçlü ve kendinden emin adımlarla yürümeye devam etti.

"Herkes eşyalarını toplasın ve Roan'ı takip etsin," diye emretti Moya.

"Yürüyün!"

Çılgınca bir koşuşturma içinde, hepsi ateşe geri koştular. Tembel bir gün, çoğunun ıslak giysilerini dışarıya sermesine neden olmuştu. Gifford da istisna değildi ve eşyaları dağınıktı. Hiç düşünmeden, eşyaları, beraberinde gelen kumları da dahil olmak üzere, hepsini topladı ve çantasına tıktırdı. Roan'ın çantasını da aldı. Her iki omzuna birer çanta asan Gifford, döndü ve şok içinde durdu.

Roan gitmişti.

"Woan?" diye bağırdı. "Woan?"

Bu, herkesin dikkatini çekti. Botunu giymek için tek ayak üzerinde zıplayan Moya, "Roan?" diye bağırdı.

"Buraya!" diye cevapladı Roan.

Gifford diğerlerini beklemedi. Kumlu yokuşu sendeleyerek su kenarına indi. "Woan?"

"Buradayım!" diye seslendi.

Gifford sesinin geldiği yöne doğru ilerledi ve sonunda onu buldu, sisin içinde belirsiz, bulanık bir insan silueti. Sonra ağzı açık kaldı.

"Nerede..." Moya onun yanına geldi. Onun bakışlarını takip etti.

Nefesini tuttu.

Roan'ın soluk silueti, deniz yüzeyinde süzülen bir hayalet gibi görünüyordu.

Tressa, "Sana söylemiştim. Sana söylemiştim!" diye bağırdı.

"Tanrım, o su üzerinde yürüyor!" dedi Tesh.

Roan onlara gelmeleri için el salladı. "Acele edin! Fazla vaktimiz yok!"

Çubuğu diktiğim yerden başlayın ve beni takip edin."

Gifford, suyun yüksekliğini ölçmek için kullandığı çubuğu bulana kadar sahili aradı. Çubuk şimdi yeni bir yere saplanmıştı.

"Bunu nasıl yapıyor?" diye sordu Brin, sakın ama ürkütücü sonsuzluğuyla deniz yüzeyine bakarak.

"Ben çok iyi bir yüzücü değilim," diye itiraf etti Rain.

"Genelde oldukça iyiyimdir, ama..." Gifford bacağındaki metal çapayı işaret etti.

Roan, diye düşündü Gifford. Başka ne önemli ki?

Onu takip eden ilk kişi oydu. Ölü eller gibi buz gibi soğuk su, ayak bileklerini kavradı. İlerleyerek su sıçratarak ilerledi ve şaşırtıcı bir şekilde su hiç derinleşmedi. Altında gizli bir geçit, neredeyse su altında kalmış bir köprü vardı. "Bu bir raf, bir kum seti ya da yüzeyin hemen altındaki bir şey."

"Bir kara köprüsü!" dedi Tekchin.

Ölü bacağını suyun üzerinden sallamak zordu ve Gifford sisin içine doğru ilerledi. Normalde yavaş olan hızı daha da yavaşladı ve diğerlerine geçmeleri için el salladı. Her biri geçerken deniz suyunda köpükler oluşturdu. Roan, onun yaklaşmasını gülümseyerek bekledi. Sırt çantasını aldı, bu yardımcı oldu ama yine de zorlanıyordu. Bükemediği ölü bacağı, suyu sürüklemeye devam ediyordu. Gifford, ellerini kullanarak uyluğunu ileri itmek,

ve sonra onunla zıplamaya zorlandı. Bu süreç sıkıcı ve yavaştı ve kısa bir süre sonra ağaçların neden acele etmesini söylediklerini anladı.

Su yükseliyordu.

Denizin buz gibi soğuk elleri artık ayak bileklerini kavramak yerine baldırlarını tokatlıyordu. Bu, ilerlemesini hızlandırmaya hiç yardımcı olmuyordu, bacağını öne doğru zorlamak daha da zorlaşıyordu. Gifford, çabalarından başını kaldırıp, zor bulunan adayı görebilmek umuduyla ileriye baktı, ama her yer sisle kaplıydı.

"Sence ne kadar uzakta?"

"Bilmiyorum," diye cevapladı

Roan.

Zaman kalmadı! Gifford ağaçların korosunu hatırladı. "Sen devam etmelisin. Batıya doğru yetiş."

Roan ona şaşkınlıkla baktı, sonra suya, bacağına baktı ve sonunda o da sisin ötesine baktı. "Kolunu omzuma koy."

"Woan, sen gitmelisin. Ben çok yavaşım." "Bana yaslan ve zıpla. Bir şey olmaz." "Ama Woan, sen yüzme bilmiyorsun."

"Yüzebiliri

m." "İyi

yüzemezsin

."

"Zıplarsan gerek kalmaz. Hadi yap şunu!"

Yükselen denizin içinden ilerlediler, tek bir garip yaratık gibi hareket ederek, iki kolu ve dört bacağı olan bir yengeç gibi. Arkalarında, geceyi geçirdikleri bataklık ve kumullar yok olmuştu. Diğerleri de öyle —her şey beyaz sis tarafından yutulmuştu. Her yönde manzara aynıydı: yüzeye bağlı, opak beyaz bulutlar ve içlerinden görünmeyen martıların çığlıkları geliyordu.

Su dizlerinin üzerine kadar yükseldi.

Gifford, suyun altında kayaları hissedebiliyordu. Artık kumda yürümüyorlardı — belki de hiç yürümemişlerdi. Bunun yerine, pürüzsüz taşlar hissediyordu. deniz kabukları ve diğer şeyler - ayak bileklerini saran lifli, kaygan dallar. Denizin sadece elleri yoktu, parmakları da vardı. İlk başta balık ya da yılan olabileceğini düşündü, ama bir dalga geçtiğinde, yüzen bir yumrulu deniz yosunu kümesi gördü. Ayakları bunu hissediyordu. Bu onu rahatlattı, ama aynı zamanda, suya karışmış bitkilerle birlikte, suyun beline kadar yükseldiğini ve zıplamanın bir işe yaramadığını fark etti. Artık sorunu ölü bacağı değildi. Sadece suda ilerlemek - her iki bacağı da

Roan'ın yüzü terden parlıyordu ve su yükselirken, korku gördü.

Roan suyu hiç sevmemişti. Suyla iki karşılaşması da acı verici ve korkutucuydu. İlki, dalgınlığı yüzünden Crescent Creek'e düşüp bileğini kırdığı zamandı. İkincisi, Neith'te Persephone ile birlikte diğerleriyle birlikte yeraltı kanalına düşüp neredeyse boğulduğu zamandı. Üçüncüsü de pek umut verici görünmüyordu.

Gifford onu geride bırakmasını istemeyi bıraktı ve nasıl yüzüp *onu* da beraberinde sürükleyebileceğini düşünmeye başladı. Sırt çantalarını bırakması gerekecekti. Belki sırt üstü yatarsa, kız ona binip ve o da...

Bir şey onun sağlam bacağına değdi ve bu deniz yosunu değildi. "Hissettin mi?" diye sordu Roan.

"Devam et," dedi Gifford ve serbest eliyle kürek çekmeye başladı. Bunu yaparken, parmak uçlarından kayan sert, pullu ve büyük bir şeye dokundu. Hızlı hareket etmek kolay değildi. Suda hiçbir şey hızlı değildi, ona dokunan şey hariç.

"Bana tutun, Woan," dedi ve iki kolunu da bu çabaya verdi.

Bacakları işe yaramaz haldeydi, ama Gifford'un kolları güçlüydü. Roan, Gifford kürek çekerken boynuna sarıldı. Kolları güçlü bir çift kürek gibiydi. Gifford başını kaldırıp baktığında, nihayet karanlığın içinden ağaçların silüetini görebildi. Ada çok uzakta değildi. Bu, dudaklarına bir gülümseme getirdi.

Başaracağız! Başaracağız...

Devasa çeneler bacağına ısırıldı.

Gifford dişler sıkıştığında çığlık attı, ama bu çığlık acıdan çok korkudan kaynaklanıyordu. Suyun altında ne varsa, onu ısırarak yaratık güçlü çenelere sahipti ama kötü bir karar vermişti. Onun zayıf bacağına, destekli olan bacağına seçmişti.

O, onun çırpındığını ve sarsıldığını hissetti, onun etini parçalamaya çalışıyordu, ama çelik destek zırh kadar iyi iş görüyordu. Gifford yumruğuyla o şeye vurdu, birkaç darbe indirdi

sonra bıraktı. Sonra yenilenen enerjisiyle Gifford tüm gücüyle ileriye doğru yüzdü.

Daha büyük çekişler elde etmek için başını suya daldırdı ve her iki kulaçta bir nefes almak için su yüzüne çıktı. İleriye bakmayı bıraktı. Bunu yapmak zaman alıyordu ve yavaşlamayı göze alamazdı. Gifford'un aklında sadece o yaratık ve birden fazla olup olmadığı vardı. Zihninde, yarattığın Roan'ın koluna veya bacağına dişlerini geçirdiği ve etini parçaladığı görüntüler canlanıp duruyordu. Onun kendisine sarıldığını hissedebiliyordu.

Bir koluyla, diğerkoluyla elinden geldiğince kürek çekiyor, bacaklarıyla tekme liyordu. Tekmelemek iyiydi, tekmelemek harikaydı, en azından canavarı uzak tutabilirdi.

Her kulaçta, her dalışta ve her nefes alışta, canavarın dişli ısırığının acısını ya da Roan'ın çığ lığının daha büyük acısını bekliyordu. Sonra yine bir şeyin onu yakaladığını hissetti, ama bu sefer kolundan. Tıpkı önceki gibi, acı yoktu. Serbest kolunu kaldırıp salladı...

"Gifford! Gifford!" Tesh bağı rıyordu. "Başardın." Tesh bir eliyle onu tutuyordu. Diğerkolunda ise hazırda bekleyen çıplak bir kılıç vardı.

"Ayaklarını yere bas," dedi Moya. O da oradaydı, Roan'a uzanıyordu.

Gifford yeri yokladı ve suyun yine beline kadar geldiğini, arazinin dik bir şekilde yükseldiğini fark etti.

Hepsi tepeye tırmandı ve yeni bir kumsalda yere yığıldı, nefes nefese, sı rılısıklam ve gülümseyerek yatıyorlardı.

Başardık. Ama tam olarak nereye vardık?

YIRMI ALTINCI BÖLÜM

EJDERHA TEPESİ

Kimse onun gece oraya çıktığını bilmiyordu. Bilselerdi, nedenini kesinlikle tahmin edemezlerdi. Ben bunların hiçbirini bilmiyordum. Bilseydim, kalbim kırılırdı. Öğrendiğimde, kalbim çoktan kırılmıştı. — BRIN'İN KİTABI

Persephone bir kez daha kuzeydoğu tepesine tırmanırken ıslak çimlerin elbisesinin eteklerini ıslattı. Hala karanlıktı, *sabah saatleri mi?* Uyuyamıyordu ve bu iyi bir şey değildi, ne kendisi, ne Nolyn, ne de halkı için. Karanlıkta, şafak sökmeden önceki sessiz saatlerde tepeye tırmandı, kimse görmeseydi, Nyphron'un haberi olmasaydı daha iyi olurdu. Nyphron kendi çadırında derin uykudaydı. Nyphron'un uyku sorunu hiç olmamıştı.

Persephone titredi ve pelerinin boynuna sıkıca çekti, önünü elleriyle kapattı. Bu, Roan'ın Fhrey giysisinde ilk düğmeyi gördüğünde ne kadar heyecanlandığını hatırlattı. Bu onu durdurdu. Tepenin sadece yarısına gelmişti, ama bu düşünce ona bir darbe gibi çarptı ve doğruya bakmaktan kendini alamadı.

Gitmeliydim. Ama nasıl gidebilirdim ki? Artık Nolyn var ve ben keenig'im, belki bunları yeterince tekrar edersem inanmaya başlarım. Şüpheli, ama zayıf da olsa bir umut var.

Tepedeki rüzgâr, deriyi delip kemiğe kadar işleyen, ıslak dişler gibi acımasızca soğuktu. En erken kalkanlar bile gözlerini açmadan bir saat önce, tepenin açık alanında

Persephone yalnızdı. Yıllardır kendini böyle hissediyordu, ama ilk kez gerçekten yalnızdı. Ölmüş kocasının hayaleti bile artık onu rahatsız etmiyordu. Herkes gitmişti, ama bataklığa gitmemiş olsalar bile, Moya, Roan veya Brin ile konuşamazdı. Hepsini seviyordu, ama onlar anlayamazdı.

Hayır. Bunu yapabilecek tek bir kişi vardı.

Ejderha, yıllardır olduğu gibi tepenin zirvesinde yatıyordu. Persephone, canavarla konuşmak için onlarca kez yokuşu tırmanmıştı. Hareketsiz yaratık, onu duyabiliyormuş gibi davranan hayali bir arkadaş, sessiz sırdaşı olmuştu. Persephone asla çok yaklaşmazdı, ama bu sefer farklıydı. Sırf kendi sesini duymak için olsa bile, söylemesi gereken önemli bir şey vardı.

Canavara doğru yürümeyi, hatta ona dokunmayı planladı, ama canavarın gözlerinden biri açıldığında durdu. Karanlıkta göz bebeği genişledi, dikey yarık sola ve sağa yayıldı, bir kapı gibi açıldı ve ona odaklandı. Başka hiçbir şey hareket etmedi, pullu derisindeki bir kırışıklık bile. Belki de aklını kaybetmişti. eğer olsaydı cesaret edemezdi. Bu şeyin büyüklüğü kalp durdurucuydu. Tek bir dişi bile kolunun uzunluğundaydı ve o gözler gerçekten kapı olsaydı, geçmek için zar zor eğilmesi gerekirdi. O, tarlada aslan büyüklüğünde bir kediye doğru yavaşça ilerleyen bir fare gibiydi. Suri'nin bunu yaratmış olabileceği hayal bile edilemezdi. *Yine de bir şehri yok etmişti.* Persephone oradaydı, görmüştü. Suri, tüm dağ yıkılmıştı. Şehirde kimse yoktu — Suri her zaman tuhaftı, kötü değildi, ama ejderha kötü niyetli görünüyordu. Pulları, dikdörtgen göz bebekleri olan derin gözleri ve o dişleri — bu Suri'nin doğurduğu bir yavru değildi ve gözlerinden başka bir yeri hareket etseydi, Persephone çığlık atacağını düşündü.

Gözünün açılmasıyla durdu, ona bakarken yaklaştıyaya cesaret edemedi. "Onlar gitti," dedi, onun anlayıp anlamadığını bilmeden. "Moya, Roan, Gifford, Brin, Tesh, Tekchin, Rain ve" — güldü — "hatta Tressa." Başını salladı. "Tressa, onca insan arasından." Persephone, bir rüzgâr esintisi daha onu vurduğunda pelerinin kenarlarını düzelitti. Rüzgâr çimlerin arasında eserek onları salladı ve Persephone'yi sendeletti. Ejderhaya ise hiçbir etkisi olmadı. Gözünü bile kırpmadı.

"Suri'yi kurtarmaya gittiler. Şu anda Estramnadon'da. Fhrey muhtemelen onu öldürecek. Büyük olasılıkla şu anda ona işkence ediyorlar. O benim için bir kız evlat gibidir, biliyor muydun?" Persephone, çimli çimlerde ıslanan ayaklarına baktı. "Ona da hiç söylemedim. Söylemeliydim. Belki biliyordur. Umarım biliyordur. Mesele şu ki, her zaman söylemek istediğin şeyleri düşünürsün çok geç olduktan sonra birisi."

Gözleri yaşlarla doldu. Gözyaşlarını silmedi, göz kapaklarında birikip, canavara bakarken kenarlarına yapıştı.

"Beni duyup duymadığını bile bilmiyorum. Belki de sen sadece... Bilmiyorum ...sadece tırmık ya da kartopu gibi bir şeysin, ama sana bir şey söylemem gerek... altı yıl önce sana söylemeyi umduğum bir şey." Persephone burnunu çekti. "Söylemeliydim ve denedim de. Saldırının olduğu gece, Padera'yı seni almaya gönderdim.

Kendim gelirdim, sana koşardım, ama o aptal yatakta mahsur kalmıştım, karnım... Ve dūřındım ki... Zamanım olacağını dūřındım. Her zaman olduğu gibi yarın da olacaktı. Bilmediđim için beni gerçekten suçlayabilir misin?"

Canavarın gözüne, o kocaman kapıya baktı. Canavar ona sarsılmaz, gözünü kırpmadan bakıyordu. Cevabını almıştı. "Elbette yapabilirsin, ve bunu yapmakta haklısın."

"Her neyse" —Persephone tekrar burnunu çekti, nefes almakta zorlanıyordu— "O gece... sana söylediklerimin ciddi olmadığını ve... şey..."

Ağlamaya başladı. Pelerini bırakıp, yüzünü iki eliyle kapattı ve ağladı. Tepede titreyerek durdu. Beş yıldan fazla zaman geçmişti, ama bir bakıma, bir dakika bile geçmemişti. Hâlâ onun yüzünü, o bakışını, o korkunç acı ifadesini görebiliyordu. O, Tanrı Katili, büyük savaşçıydı, ama o, hasta yatağından, sadece sözleriyle ölümcül darbeyi indirmişti.

O anda gitmiş miydi? Suri'yi kovalayıp ona sormuş muydu? Yoksa Suri ona gelmiş ve yaşayacak bir şeyi kalmadığı için kabul etmiş miydi?

O, herkesin yaşayabilmesi için kendi hayatını feda ederek gönüllü oldu.

"Ve ben sana" —derin bir nefes aldı—"seni bencil *seni* bencil olarak adlandırımdı. Bizi umursamadığını söyledim."

Dizlerinin zerine çöktü, ağlayarak ayakta duramıyordu.

Suri başka bir ejderha yaratamaz çünkü artık Raithe kalmadı.

"Seni seviyorum, Raithe. Ve çok, çok zgnm."

Gz, bir çarşafın açılması gibi bir sesle kırıldı.

Persephone şaşkınlıkla başını kaldırdı. Bekledi ama gilarabrywn başka bir şey yapmadı.

imlerin ıslaklığının elbisesine sızdığını hissedebiliyordu. Rüzgâr tekrar esmeye başladı, saçlarını savurup pelerinini çekiyordu.

Yanlış kararlar arasında en ktsyd. Ama ya doğru kararı vermiş olsaydım? Ya Padera bir şekilde ona ulaşmayı başarmış olsaydı? Ya da yaralanmamış olsaydım ve kendim ona gidebilseydim? Ona gerçeği söyleseydim, ona gerçekte ne hissettiğimi söyleseydim, yine de bunu yapar mıydı? Ve yapmasaydı, herkes lmez miydi? Nolyn olmazdı. Gifford geri dönüp Roan'ın cesedini bulurdu. Brin ve Tesh asla

birlikte zaman geçirmek, ve bu pek okları için de geçerli olurdu. Onun hayatı çok mu fazlaydı?

Raithe yle düşünmüyordu.

Sadece diledi...

Persephone ayağa kalktı. Şafak yakında sökmek üzereydi. Bunu hissedebiliyordu. Dünya, kaçınılmaz yürüyüşüne devam ediyordu. ve artık kimin umursadığını kim bilebilirdi ki? Yine de, keenig Dragon Hill'de ağlarken yakalanamazdı. İnsanlar nedenini sorabilirlerdi ve sorarlarsa, onlara gerçeği söyleyebilirdi.

"Raithe," dedi canavara, "cenazende söylediklerim... Onları da içten söylemedim. Kızgındım. Kızgındım. Ve seni çok özlemiştim."

Yüzünü sildi. "Beni duyabiliyor musun bilmiyorum, ama duyabiliyorsan, lütfen, yalvarırım, lütfen benden nefret etme. O zaman söylemedim. Söyleyemedim, sen sorduğunda söyleyemedim. Ama seni sevmiştim, hala seviyorum ve her zaman seveceğim. Lütfen, lütfen benden nefret etme."

Persephone, tekrar nefes alabilene kadar, düşme korkusu olmadan düşme korkusu olmadan yürüyene kadar bekledi. Sonra döndü ve yokuş aşağı inmeye başladı. Sadece birkaç adım atmışken arkasında bir hışırtı duydu. Dönüp baktığında, gilarabrywn'in büyük kafasının yükseldiğini gördü. Yapraklar ve çim parçaları kafasından düşüyordu.

Persephone korkuyla nefesini tuttu ve donakaldı. O kadar yakındı ki, canavar istese onu on farklı şekilde öldürebilirdi ve canavar ağzını açtığında kalbi durdu. Canavarın onu dişleriyle yakalayıp bir bütün olarak yutacağını hayal etti. Ama canavar saldırmadı ve uzun bir süre birbirlerine baktılar. Sonra, sabahın ilk ışınları doğu gökyüzünü doldururken, ejderha konuştu. Sadece iki kelime söyledi, ama bu kelimeler Persephone'yi

Persephone'yi tekrar dizlerinin

üzerine çökertmeye yetti.

"Şimdi bile."

YIRMI YEDİNCİ BÖLÜM

TETLIN CADISI

Bildiğim kadarıyla, adanın bir adı yok ve ben de ona bir isim vermek niyetinde değilim. Bazı yerler isimsiz kalmalı, bazı kelimeler söylenmemeli, bazı insanlar rahatsız edilmemelidir. –

BRIN'İN KİTABI

Adadaki kayalar yüzlere benziyordu. Çoğunlukla yaşlı adamlar, ama birkaç buruşuk cadı da vardı. Hatta ara sıra burnu kalkık, gözleri iri çocuklar da vardı. Hatta biri, hırlayan bir kurt profiline benziyordu, tüylü yosunlarla temsil edilen kürkü ve ağartılmış, ölü bir ağaç kökünün soluk dişleri de dahil. Muhtemelen bunlar, Brin'in çok saf zihninde oynayan ışık oyunlarıydı. Her biri hoş olmayan ve kesinlikle misafirperver olmayan görüntülerdi.

Grup, geçişin yorgunluğunu atmak için toplandıkları küçük kumsala sıkıca yapışarak birbirine yaklaştı. Kimse yaralanmamıştı, sadece ıslanmış, bitkin ve bunu başardıklarına şaşkındılar. Gerçekten de *gizli* bir *ada* vardı ve onlar da o adadaydı.

Brin, kumsalı çevreleyen devasa taş yüzlerin arasındaki yarıkların arasından baktı; bu devasa kayalar, uzun zaman önce kayalıklardan kopmuştu.

O yukarıda mı?

Brin, kayalığın iç kısmına, adanın iç kısmına geçişi sağlayacak çatlaklar ve yarıklar gördü...

Tetlin Cadısı gerçekten burada mı yaşıyor?

Yolların Bekçisi olarak Brin, Malcolm'un şarkısı hariç, onunla ilgili her hikayeyi biliyordu. Tüm korkunç şeylerin annesi olarak bilinen cadı hakkında her türlü bilgiyi hatırlamaya çalıştı. Cadının o kadar çirkin olduğu söylenirdi ki, ona bakan kişi taşa dönüşürdü ve o kadar kötüydü ki, kötülüklerin gittiği yer olan Nifrel onu kabul etmezdi. Onun zulmüyle ilgili birçok hikaye vardı, örneğin müziksever bir adama şarkı söyleme yeteneği verdiğini, sonra da onu sağır bıraktığını anlatan hikaye gibi. O

kıştan sorumluydu. Hastalıklar tamamen onun eseridir. Hastalıklar, ateşler ve rahatsızlıklar, hatta burun akıntısı bile onun eseridir. Bazı özellikle kötü rahatsızlıklar Cadının Hediyesi veya Tetlin'in Laneti olarak bilinir.

Dünya çapında ünlü olan cadı, Rhunes, Fhrey ve Dherg tarafından korkuluyor ve nefret ediliyordu. O, tüm kötü ruhların akrabası, iblislerin ve raow'ların annesiydi. Onun, gezginleri kulübesine çekip, kocaman kararmış bir tencerede pişirip, zavallı kurbanlarını akşam yemeği olarak yediği ve kanlarını şarap gibi içtiği sayısız hikaye vardı. Brin'in hatırlayabildiği tüm hikayelerde bazı ortak noktalar vardı: Cadı genellikle zamanın bitmesini bekliyordu; bir taburede oturuyordu ve neredeyse her hikayede bir göletin yakınında yaşıyordu. Brin epey bir şey hatırlıyordu, ama bunların hiçbiri şu anki durumları için önemli değildi. Tetlin Cadısı hakkındaki tüm hikayeler korkunç, ürkütücü şeylerdi.

Ve burası onun eviydi.

Brin bir kez daha korkunç uçuruma baktı.

Ona yakışıyordu.

Karanlık, şekilsiz kayalar, bükülmüş dallardan sarkan sürünen sarmaşıklar ve geçilmez sis, burayı Brin'in Tetlin Cadısı'nın yaşayabileceği en mükemmel yer haline getiriyordu. *Cadı buraya kendisine uygun olduğu için mi gelmişti, yoksa burası bir zamanlar onun mahvettiği bir cennet miydi?*

"İyi misin?" diye sordu Tesh. Fısıltıyla konuştu. Herkes konuşurken böyle yapıyordu.

Çok fazla ses çıkarmamak için başını salladı.

Çoğu, gözlerinde beklenti ile çevrelerindeki kayalara bakıyordu. Rain büyülenmiş gibi duruyordu. Moya, odunların üzerine bir ok saplanmış olan Audrey'i tutuyordu. Sadece Roan, Gifford'un bacak desteğine ve onun üzerindeki garip çukur çukurlarına odaklanarak çevrelerine kayıtsız görünüyordu.

Roan, Gifford'un bacak desteğine ve üzerindeki garip iki çentiğe odaklanmıştı.

"Bunu nasıl yapacağız?" diye sordu Tesh Moya'ya. Ekipmanını ve kılıçlarını iki kez kontrol etti.

Moya mutlu görünmüyordu. "Ne demek

istiyorsun?" "Bir stratejin var mı?" diye sordu Tesh.

"Strateji mi?" dedi Tressa. "Neden bahsediyorsun? Normalde birini ziyaret ederken *savaş planı* yapar mısın? Onu avlamıyoruz. Buraya öldürmeye gelmedik. Bir iyilik istemeye geldik. Ayrıca, hiçbirinizin cadıya inandığını sanmıyorum. O sadece bir masal, değil mi?"

Moya Tressa'ya baktı, sonra tekrar Tesh'e döndü. "Dürüst olmak gerekirse? Bilmiyorum. Ama başladığımızdan beri pek bir şey bilmiyorum ve şu ana kadar

oldukça iyi gidiyoruz." Bir gülümseme zorladı. "Yani, buradayız, değil mi? Onun adasındayız. Tabii ki, onun var olduğunu varsayarsak." Moya bu son cümleyi Tressa'ya başını sallayarak ekledi.

Bir gün önce, neredeyse hepsi Tetlin'in adını ayçiçeği çekirdeği kabuğu gibi tükürmekten mutluluk duyuyorlardı. Kara köprüsünü geçtikten sonra, kimse onun adını kullanmamıştı. Moya bile dilini sürçmemişti, oysa bir zamanlar Dahl Rhen'in en küfürbaz ağzı olarak şüpheli, ancak gayri resmi bir ödül kazanmıştı.

"Harika, yağmur yağıyor." Moya, damlaları engellemek için avucunu yukarı çevirerek gökyüzüne bakarken başını salladı. "Bu yerin bizi ıslak tutmak istemesi neyin nesi?"

"Ne yapacaksak, çabuk yapmalıyız," dedi Tekchin. "Günler eskisi kadar uzun değil. Karanlıkta 'onu avlamamak' en iyisi."

"Tamam." Moya dikleşti. "Hadi başlayalım. Herkes birbirine yakın dursun. Dağılmayın. Kimsenin kaybolmasını istemiyorum." Tressa'ya döndü. "Bunu sorduğuma inanamıyorum ama ne dersin? Eğer yapmamamız gerekiyorsa... nasıl devam etmeliyiz?" Tesh'e baktı.

Tressa dudaklarını yaladı, sonra başını salladı. "Sanırım onu bulup, bize gizli yeraltı geçidinin yolunu gösterip gösteremeyeceğini kibarca sormalıyız." geçidi gösteren yolu gösterip gösteremeyeceğini sormamız gerektiğini düşünüyorum."

"İçimden bir ses bunun o kadar kolay olmayacağını söylüyor," dedi Moya.

Herkes sırt çantalarını kaldırdı, başlıklarını taktı ve Moya'nın arkasında sıraya girdi. Moya, dev yüzlerin bulunduğu ormanın içinden ve kayalık uçurumun yukarısına doğru yol gösterdi.

Plajdan yolculuk çok yorucuydu. Dik kayalıklar tırmanmak için eller, ayaklar, kökler, kayalar ve sarmaşıklar gerektiriyordu. İki kez Moya, Gifford, Tressa ve Roan'ın yardım edilmesi gerekti ve Rain'in bir çift vinç kullanılması gerekti. Çevik ve zayıf olan Brin, yardıma ihtiyaç duymadığı için gurur duyuyordu ve kimsenin yükseklikten nasıl korkabileceğini hiç anlamıyordu.

Zirveye vardıklarında, otlarla kaplı ama derin bir yol buldular ve onu takip ederek ormana girdiler. Ağaçlar bodur, kocaman yumrulu gövdeleri, siyah, buruşuk kabukları ve alçak dalları vardı. Bazıları yapraklarını kaybetmiş, dokunamayacak kadar uzaktaki bir şeyi aramak için uzanan narin kemikli parmaklarını ortaya çıkarmıştı.

önceki aciliyetine rağmen, Moya şimdi tereddütle hareket ediyor, sisin içinden bakıyordu. Bir kuzgun uçuşunda irkildi, ama hemen arkasında yürüyen Tekchin de öyle yaptı. Brin, Moya'nın uçan kuşu bir okla vurmamış olmasına ya da en azından "Tet!" diye bağırmanın olmasına şaşırdı.

"Yol ikiye ayrılıyor," dedi Moya herkese ve durdu. Düzenli küçük geçit töreni, ileriye bakmak için düzenini bozdu.

Yüksekliği iki metreden fazla, genişliği ise sadece bir metre olan gizemli ve ürkütücü bir dikilitaşın önüne gelmişlerdi. Koyu renkli kaya, soluk mavi-yeşil likenlerle kaplıydı, ancak üzerinde hiçbir işaret yoktu, neden orada olduğu ya da her yolun nereye gittiği konusunda hiçbir ipucu yoktu.

Moya, Brin ve Tressa'ya baktı. "Herhangi bir fikriniz var mı?"

Brin'in de Tressa'nın da bir fikri yoktu ve ikisi de omuz silkti.

Moya da bu bilgisizliğe katılarak omuz silkti ve sağdaki patikadan ilerlemeye devam etti. Bu, Brin'in seçeceği yön değildi, çünkü ormanın derinliklerine doğru giden, daha karanlık bir yoldu. Yine de seçim mantıklıydı. Piknik yapacak bir yer aramıyorlardı. Yürüdükçe çimler azaldı ve ağaçlar yoğunlaştı. Yağmurla siyahlaşan çıplak dallar, başlarının üzerinde birleşerek çubuklardan yapılmış bir tünel oluşturdu. Ayaklarının altında, kayalar ve yayılan kökler onları tökezletmek için komplo kurmuştu. Diğer her şey sisle örtülü bir gizem olarak kaldı. Ayrılmadan kısa bir süre sonra, saatlerdir hafifçe yağan yağmur, artık tereddüt etmeden ciddi bir şekilde yağmaya başladı ve kalan az sayıdaki yapraklara gürültülü bir şekilde vuruyordu. Patika, damlayan bir dereye dönüştü. Sis ve bulutlar nedeniyle emin olamasa da, Brin hava kararmaya başladığını düşündü.

Moya yine durdu ve arkasında duran grup da onunla birlikte durdu.

Beklediler, ama Moya hareket etmedi ve konuşmadı. Brin sıradan çıkıp ileriye baktı ve giderek kararan karanlıkta, sisin içinden sarı bir ışık gördü. Moya tekrar hareket etmeye başladı, daha yavaş, daha dikkatli. Moya'nın dikkatle baktığı bir ağaç kütüğünün üzerinde duran bir kovayı geçtiler. Kova, sis içinde kaybolmayacak kadar yakındı ama gerçek dışı görünecek kadar uzaktı, dik duruyordu ve küçük taşlarla doluydu. Yağmurun kenarına çarptığı sesler hüzünlü, akıldan çıkmayan bir melodi oluşturuyordu.

Patika, küçük bir kulübenin küçük bir göletin yanında bulunduğu bir açıklıkta sona erdi. Yaşlılıktan solmuş dalların ve yosun kaplı taş yığınlarının birbirine dolanmasıyla inşa edilmiş olan küçük yer yuvarlaktı, ağır sazdan bir çatısı ve geleneksel cadı şapkası gibi eğri bir tepeye benzeyen asmalarla şekillendirilmişti. Gevşekçe istiflenmiş taşlardan yapılmış bacadan sürekli duman çıkıyordu ve ahşap kapının yanındaki küçük pencereden bir ışık yanıp sönüyordu.

"İşte orada," dedi Tressa ve yumuşak bir şekilde şarkı söylemeye başladı:

*"Onlar, zamanın sona ermesini ve hayatının bitmesini beklediğini
söylüyorlar. O zamana kadar, beni ve seni bekliyor.
Eğimli çatılı bir kulübede, Tetlin Cadısı yaşıyor."*

"Bu şarkının devamı var mı?" diye sordu Moya, sesi sert bir fısıltıydı. Tressa kaşlarını çatı. "Evet."

"Neden daha önce söylemedin?"

"Önemli olduğunu düşünmedim. Adayı bulamasaydık, önemli olmazdı. Ve ilk kıtayı söyledikten sonra, hepiniz bana deliymişim gibi bakıyordunuz. Serenadı uzatmak işime yaramayacaktı."

Hepsi, gölet ile üzerinde bir balta bulunan kesme tahtasının arasında duran Moya'nın iki yanına toplanmışlardı. Kesme tahtasının üst kısmı ve balta bıçağı koyu kırmızı lekelerle kaplıydı. Yağmur yağmaya devam ediyor, çatıdan akıp balta sapına çarpıyordu. Yağmur damlaları göleti dans ettiriyor ve evin kapısının yanında duran, taşlarla dolu başka bir kovaya çarpıyordu.

"Buraya baskın yapmaya gelmediğimize göre, kapıyı çalayım mı?" diye sordu Tesh. Cevap alamayınca bir adım öne çıktı.

"Bekle." Moya ıslak saçlarını gözlerinden çekti. "Ben yaparım." Audrey'i Tekchin'e uzattı. "Bunun için ona ihtiyacım olacağını sanmıyorum." Sonra sırt çantasını çıkarıp çimlerin üzerine koydu. Arkasını dönüp diğerlerine baktı. "Sanırım bu kadar."

Moya bilinçli bir şekilde derin bir nefes aldı, ellerini yumruk yaptı ve kulübeye döndü. kulübeye doğru

döndü. "Ben de seninle geliyorum," dedi Tekchin.

"Hayır." Moya başını salladı. "Bir kadının kapısını çalmakla, savaş kıyafetleri giymiş bir erkeğin kapıyı çalması arasında bir fark var." "O zaman ben de seninle geliyorum," dedi Brin, hızla sırt çantasını çıkarıp. "Brin," diye itiraz etti Tesh. "Sen..."

Ekipmanını yere bıraktı ve elini kaldırdı. "Ben de gidiyorum."

"Orada yaşlı bir kadın yok," dedi Tesh. "Bu komşuluk ziyareti değil."

"Aslında bu konuda Tesh'e katılıyorum." Tekchin kollarını Audrey'in omuzlarına doladı. "Onu Padera gibi davranmak en iyi strateji olmayabilir."

"Peki *ona* bir inin içindeki katil bir ayı gibi yaklaşmak en iyi strateji mi?" dedi Moya. "Mızrak yapalım mı? Belki onu dışarı çıkarmak için ateş yakalım? Eğer bu, malum kişi ise, uzun zamandır buralarda ve eminim bizim gibilerden daha kötülerıyla başa çıkmıştır."

Tekchin kaşlarını çatı.

"Malcolm bizi yiyip bitirecek olsaydı buraya göndermezdi," dedi Tressa.

"Gördün mü?" Moya sırtı.

"Şimdi *Tressa'yı* mı dinliyorsun?" diye sordu Tekchin.

"O haklı," dedi Tesh. "Malcolm hiçbir şey bilmiyor. Onunla birlikte yaşadım. Botlarını giymekte bile zorlanıyor."

"Bunu şimdiye kadar sakladın, değil mi?" diye sordu Moya. "Dinleyin, geri kalanlarınızın burada kalmasını istiyorum. Brin ve ben yenilirsek, o zaman en iyi olduğunu düşündüğünüz şeyi yapabilirsiniz."

"Brin'in *yenilmesine* izin vermek için gelmedim," dedi Tesh.

Brin ona baktı. "Beni sevdiğin için geldiğini sanıyordum." "Öyleydim."

"O zaman burada bekle."

Konuşmaya başladı, ama Brin parmaklarını dudaklarına koydu. "Harwood'a giderek hayatını tehlikeye atıyorsun. Seni seviyorum ve senin istediğin bu olduğu için gitmene izin veriyorum. Bunun senin kişiliğinin bir parçası olduğunu biliyorum."

"Ama ben bir savaşçıyım. Bu benim işim. Bunu biliyorsun."

Brin başını salladı. "Ve benim Yolların Koruyucusu olduğumu biliyorsun, değil mi? Bu benim işim."

"Bunun tehlikeli olması gerekmiyor," diye ısrar etti Tesh.

"Bunu sonra tartışabilir miyiz?" diye sordu Moya.

"Daha sonra olmayabilir," diye tersledi Tesh. "Onun ölmesini istemiyorum."

"Tanık olmak benim işim. Ben buyum. Suri'yi kurtarmaya yardım etmenin yanı sıra,

Bu yüzden geldim. Benim işim bu, yapmak *istediğim* şey bu.

"Belki de Malcolm seni bu yüzden seçti," dedi Tressa, Brin'den çok kendine.

"Ama seçmedi. Bu konuda tek kelime bile etmedi," dedi Brin. "O zaman neden buradasın?"

"Suri'ye yardım etmek için."

"Hayır." Tressa başını salladı. "Bu çok basit." Kadın daha çok kendine konuşuyordu. Etrafındaki herkese baktı. "Tıpkı demirci dükkanındaki gibi. Yedi kişiyi daha getirmek zorunda kaldım çünkü her birimizin kendi görevini yapması gerekiyor. Rain'in kendi görevi var. Roan gelgitleri bilir. Gifford ağaçlarla konuşabilir. Tekchin ve Tesh savaşabilir. Moya'nın yayı var. Malcolm beni seçti çünkü beni bir duvarcı olarak görüyor, ama *Brin* neden burada?"

"Sana söyledim, Suri'yi kurtarmak için."

"Bana okumayı öğretiyordun. Nasıl oldu bu?"

"Çünkü Malcolm dedi ki..." Brin durakladı, sonra sesinde hafif bir titremeyeyle devam etti. "Başkalarına okumayı öğretmem gerektiğini söyledi."

"Sadece bir dokunuş," dedi Tressa, "bir ipucu, hafif bir dürtme. O böyle yapar. O sana bunu söylediği için, bana karşı nazik davrandın. Ve bana karşı nazik davrandığın için,

Roan ve Gifford seni bu geziyle ilgili toplantıya dahil ettiler." Tressa başını salladı. "Malcolm senin burada olmanı istedi."

Brin çok korkmuştu ama her zamankinden daha kararlıydı. Moya'ya döndü. "Gidelim."

Rain, Tressa'ya baktı. "Senin mason olduğunu bilmiyordum."

"Ben de bilmiyordum."

Moya ve Brin ilerlediler. Kapıdan sadece birkaç metre uzaktaydılar, ama mesafe kilometrelerce gibi geliyordu. Düz kaldırım taşları bir yürüyüş yolu oluşturuyordu ve sonunda yolun sonuna geldiklerinde, Moya uzanıp kapıyı çaldı. Sonra ikisi de yağmurda hareketsizce durup nefeslerini tuttular. Brin, Tressa'nın en son söylediği küçük şarkıyı kafasında tekrar etti:

*Zamanın bitmesini ve hayatının sona ermesini bekliyorlar diyorlar, O
zamana kadar beni bekliyor ve seni de bekliyor.
Eğimli çatılı bir kulübede, Tetlin Cadısı yaşıyor...*

Bir mandalın kaldırıldığını duydular.

Brin'in vücudu kalp atışlarının ritmiyle sallanıyordu. Yağmurun sesi, kulaklarında atan kanın ritmiyle aynı ritimde gelip gidiyordu. Son anda, elini uzattı ve Moya'nın elini tuttu. Moya elini kabul etti ve sıkı.

Kapı açıldı ve ışık içeri sızdı. Bir kadın gördüler. Kahverengi örgülerle süslenmiş saçları, uzun boynunu ve yüksek alnını ortaya çıkarmıştı. Hareket ettiğinde, küçük taşlardan yapılmış sallanan küpeleri tıkırdadı. Ne yaşlı ne de gençti. Yanakları yüksek, boynu pürüzsüz, saçları koyu renkti.

Ağız köşelerinde ve gözlerinin çevresinde bazı kırışıklıklar vardı. Brin, göz bebeklerinin parlayacağını ya da gözlerinin tamamının opak siyah olacağını bekliyordu.

—ya da belki beyaz. Bunun yerine, garip bir renk olsa da normaldi. Rhunes'ların kahverengi gözleri, Dherg'lerin soluk grisi veya Fhrey'lerin mavi gözlerinden farklı olarak, onun gözleri yeşilimsi griydi. Brin sadece Nolyn'in yeşil gözleri olduğunu sanıyordu, ancak çocuğun gözleri gençlikle parlakken, bu kadının gözleri derin ve rahatsız ediciydi. Onlara bakmak Brin'e yıldızlı bir geceye bakmakla aynı hissi verdi — sanki sonsuzluğu ve ötesini görüyormuş gibi.

"Merhaba?" Kadın onlara oldukça hoş bir şekilde selam verdi.

"Ah... merhaba," diye cevapladı Moya, yüzünde ezici bir kafa karışıklığıyla.

Brin onun nasıl hissettiğini çok iyi biliyordu. Bu *cadı mı? Hiç de öyle görünmüyor.*

Brin, onun nasıl

hissettiğini tam Yeşil gözlü kadın kapıyı tutarak biraz daha bekledi. Ne zaman *olarak biliyordu.*

Moya hala hiçbir şey söylemedi, gökyüzüne baktı. "Dışarıda dolaşmak için biraz yağışlı bir gece. Kayboldunuz mu?"

"Sen Tetlin Cadısı mısın?" diye patladı Moya ve Brin'in kalbi durdu.

Kadının kaşları kalktı ve Moya, felaket beklentisiyle yüzünü buruşturdu.

"Tetlin Cadısı'nı mı arıyorsunuz?" diye sordu kadın. "Evet...

evet, arıyoruz. Çok önemli."

"Önemli mi?" Kadın gözlerini kısarak baktı. Arkasında bir yerden ateşin çıtırtısı geliyordu. "O zaman içeri girmelisiniz.

İster misiniz?"

Moya, Brin'e bir bakış attı. Brin, o bakışta milyonlarca soru gördü ve tek bir cevabı bile yoktu.

"Cevap vermek zorunda değilsin," dedi kadın oldukça nazik bir şekilde.

"Sadece" —çatıdan akan suyu izledi—"yağmur çok şiddetli yağıyor."

Kadın geri çekildi ve kapıyı açık bıraktı. İçerisi ahşap zeminli ve halılarla kaplı sıcak ve kuru bir odaydı. Taş şöminede üç odun yanıyordu ve yanında bir sepet bulunan sallanan sandalyeyi aydınlatıyordu. Kadın sandalyeye geri döndü, üzerinde çalışmakta olduğu örgü iğnelerini aldı ve oturdu.

"Lütfen kapıyı açık bırakmayın. Su içeri sızıyor ve soğuk giriyor."

Moya, hala Brin'in elini tutarak içeri girdi ve kapıyı kapattı.

Hiçbir şey korkutucu değildi. Burası, tüm samimiyetiyle Brin'in eski yuvası olabilirdi.

Fırından çıkan ekmek kokusu ve ocak başının sıcaklığı onları dostça bir kucaklamayla karşıladı. Bu, önceki gece bataklıkta geçirdikleri zamana kıyasla harika bir şeydi.

dürüst olmak gerekirse, Alon Rhist'in düşüşünden bu yana, hatta belki de Dahl Rhen'den bu yana gittiği hiçbir yerden daha iyiydi. İşte böyle hissediyordu: kendi evindeymiş gibi.

Etrafına bakan Brin, kırılgan sarkan otlar, spatulalar, tokmaklar ve tencereler gördü, ama en çok dikkatini çeken şey taşlardı. Her yerdelerdi. Birçoğunun ortasında bir delik vardı, bu sayede boncuk gibi ipe geçirilebiliyorlardı. Kayalar seramik kaseleri, bardakları, kavanozları ve sepetleri dolduruyordu. Küçük ahşap masanın üzerinde bir yığın küçük taş vardı, masanın sadece köşesi ateşin ışıyla görünüyordu. Bir tarafta bir tereyağı çalkalayıcı duruyordu ve bir dizi ıslak giysi

ateşin yanına asılmıştı. Küçük kulübenin içi, dışarıdan görüldüğünden çok daha genişti, ancak ateşin ışığı azaldıkça çoğu karanlıkta kayboluyordu.

"Adaya neyin getirdi sizi?" diye sordu kadın. Hoş ama sade kahverengi bir elbise giymişti ve üzerine ten rengi bir şal atmıştı. Yüzü yuvarlak ve kulakları hafifçe açılıydı, ama Fhrey'lerinki gibi sivri değildi. Garip renkli gözleri dışında insan gibi görünüyordu. Örgü örerken yavaşça sallanıyordu. Birçok yönden Brin'e kendi annesini hatırlatıyordu.

Bu çok garip. Belki de bir büyü? Cadı bizi tuzağa düşürmek, hazırlıksız yakalamak için her şeyi bu kadar hoş mu yapıyor? Hikayelerde böyle olurdu.

Moya iki adım attı ve sallanan sandalyedeki kadının önüne geldi. "Sen cadı mısın?"

Kadın, Moya'nın giysilerinden halıya damlayan suya kaşlarını çattı. "Benim adım Muriel. Burası benim evim, biraz uzak durur musun? damlamayı kesene kadar halıyı mı?"

Moya ahşap zemine geri döndü. Moya yine Brin'e baktı, bu sefer çok daha az panikle ama aynı derecede çaresizlik ve kafa karışıklığıyla. "Yani sen cadı değilsin?"

Muriel gülümsedi. "Hayır, cadı değilim. Bu seni hayal kırıklığına uğrattı mı?"

"Ah... aslında, evet... evet, hayal kırıklığına uğradım. Uzun bir yol kat ettik... aslında o kadar da uzun değil, ama zorlu bir yolculuktu ve umuyorduk ki..." Moya ateşe odaklandı ve dudağını ısırıldı.

"Evet?"

Moya utangaç bir şekilde güldü. "Cadının bize Fhrey'lerin vatanına giden yolu gösterebileceğini umuyorduk."

"Yeşil Deniz'in ötesinde mi?" Muriel yine kaşlarını kaldırdı.

Kapı çalındı.

"Yoğun bir gece," dedi Muriel gülümseyerek. Bir gün bir fular olabilecek örgüyü elinde tutarken onlara çaresiz bir bakış attı. "Kapıyı açabilir misin?"

Brin kapıya ulaşmadan, kapı açıldı ve Tekchin ile Tesh kılıçlarını çekmiş olarak içeri daldılar.

"Sorun yok," dedi Moya, onları durdurarak. "Biz iyiyiz. Her şey yolunda. O... değil." Moya iç geçirdi. "O cadı değil."

İki savaşçı bunu doğrulamak için etrafa hızlıca baktılar, sonra garip, özür diler gibi kaşlarını çattılar. Tressa, Roan, Gifford ve Rain arkalarından sessizce yaklaştılar, her biri yavaşça içeri girip gergin bir şekilde etrafa bakındılar.

"Oh, evet, lütfen, herkes içeri girsin," dedi Muriel alaycı bir şekilde. "Halıları takmayın. İstedığınız yere oturun."

"Dinle," dedi Moya kadına, iç çekip başını sallayarak, "Tüm bunlar için üzgünüm. Sanırım yanlış bilgilendirildik." Bir an durup Tressa'ya sert bir bakış attı.

"Oh? Biri size buraya gelmenizi mi söyledi?" Muriel örgü iğneleriyle hafif bir tıkırtı çıkardı.

"Malcolm adında bir arkadaşımız Tressa'ya söyledi" dedi Moya, onu işaret ederek. —"Tetlin Cadısı bu adada yaşıyordu ve bize Estramnadon'a giden gizli bir yolu gösterebilirdi. Bir tünel olması gerekiyordu." Moya utangaç bir şekilde omuz silkti. "Görüyorsunuz, orada mahsur kalan bir arkadaşımızı kurtarmak için çaresiziz ve bunun bir yolu olabileceğini düşündük. Ama sanırım olmuyor."

Muriel başını salladı ve pişmanlıkla dudaklarını şapırdatarak, "Üzgünüm. Burada tünel yok." dedi.

"Tünel değil," dedi Tressa.

Moya ellerini beline koydu. "Tünel olduğunu söylemiştin." "Hayır, *geçit* olduğunu söyledim."

"Buradan denizi geçecek bir geçit de yok," dedi Muriel. "Havuzda," dedi Tressa. "Giriş orada."

Tressa bunu söylediği anda, Muriel'in yüzündeki nazik gülümseme kayboldu. Başını çevirip Tressa'yı daha iyi inceleyerek gözlerini kısıp kaşlarını çatı. "Bir havuz *var*, ama Fhrey topraklarına çıkmıyor."

"Bir bahçe kapısına açılıyor," diye devam etti Tressa. "Fhrey şehrinin tam ortasında Tam kalbinde. Normalde açılmayan bir kapı."

Tekchin'in gözleri büyüdü. Moya onu tanıdığı altı yıl boyunca, böyle bir ifadeyi hiç görmemişti, şaşkınlık ve korkunun gerçeküstü bir karışımı.

"Sen bir kapıdan bahsetmiyorsun," dedi. "Sen *Kapı'dan* bahsediyorsun."

"Hangi kapı olduğu kimin umurunda?" dedi Moya. "Önemli olan tek şey "Oraya nasıl gideriz?"

Tekchin, Moya'yı tuttu. "Anlamıyorsun. O, Bahçedeki Kapı'dan bahsediyor."

Moya rahatladı. "Davranışlarına bakılırsa, daha kötü bir şey beklerdim. Bahçe kapısı kulağa hoş geliyor."

Sözcükleri bulmakta zorlandı. "Fhrey olmayan birine açıklamak zor. Bu kapının, bu dünya ile öbür dünya arasındaki geçit olduğuna inanılıyor. Elan ve Phyre arasında."

"Ve bu *gerçek* bir kapı mı?" diye sordu Moya. "Memleketinde öbür dünyaya açılan gerçek bir kapı mı var?"

Tekchin başını salladı. "Sembolik olabilir. Ama Umalyınler, yani halkımızın rahipleri, bunun gerçek olduğuna inanıyor. Estramnadon şehrinin tam merkezinde bulunan basit bir ahşap kapı, ama kimse onu açmayı başaramadı. Birçok insan bunun iyi bir şey olduğunu düşünüyor, çünkü Kapının ötesinde ölümlerin dünyası var. dünyası var."

Bu, hepsinin birbirlerine kaşlarını kaldırarak bakmasına neden oldu.

"Tamam, durun." Moya başını Tressa'ya doğru eğdi. "Ne diyorsun sen? Nasıl yapacağız, ah..." Tereddüt etti, ellerini sanki iplik sarıyormuş gibi birbirinin etrafında döndürerek düşünmeye başladı. "Sen, senin bu geçitten geçmek için ölmemiz gerektiğini mi söylüyorsun?"

Tressa ayaklarına baktı. "Sana yolun yeraltına gittiğini söyledim, çok çok yeraltına."

"Ne kadar uzak, Tressa?"

"Yeraltı dünyasından geçiyor," dedi Tressa yumuşak bir sesle. Sonra aceleyle başını kaldırıp ekledi, "Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum, ama..."

Moya'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Oh, bunun *nazik* bir yanı yok. Bu tamamen kayaları yiyip çakılları tükürmek gibi delilik."

"Malcolm bana Suri'yi kurtarmanın tek yolunun bu olduğunu söyledi. Giriş buradaki bir havuzda ve oraya girmemiz gerekiyor. Oradan başlayacağız."

"Yani orada öleceğiz demek istiyorsun," diye düzeltti Moya.

Tressa kaşlarını çattı. "Yeraltı dünyası gerçek dünyadan daha küçük. Elan'ın içinde olduğu için yolculuk daha kısa olacak. Suri'yi yakalayabileceğiz..."

"Hepsi bu kadardı... Ah, Tressa, bu büyük bir hataydı. Persephone'ye geri dönüp ona, "*Tek yapmamız gereken tüm lejyonu öldürmek ve onları oraya göndermek*" diye söyleyeceğimi görebiliyorum.

"Lejyon gitmemeli," dedi Tressa. "Sadece biz." "Biz mi?" diye sordu Roan, Gifford'un arkasından gözetleyerek.

Tressa başını salladı. "Yedi kişi benimle Rel'e gidecek." "Ne? Bekle, sen biliyor muydun?" Moya gülmeye başladı. "Oh, Tressa. Bizi buraya bizi buraya grup intiharına katılacağımızı düşünerek getirmedi, değil mi?"

"Seni buraya getirdim çünkü Suri, tapınak tarafından ejderhaların sırrını ele verene kadar işkence görmeden onu kurtarmanın tek yolu bu. Eğer bu olursa, hepimiz öleceğiz, o zaman ne fark eder ki?"

Moya tiksinişmiş bir ifadeyle başını salladı. "Benden çıkardığım onca sülükleri düşününce..." Tırnağıyla yüzündeki ıslak saçları geriye çekti.

"Bak, seni rahatsız ettiğimiz için üzgünüm... Muriel, değil mi?" Kadın başını salladı.
Moya başını salladı. "Bu çok korkunç bir şeydi..."
Tressa tekrar şarkı söylemeye başladı, bu sefer baştan başlayarak:

*"Ormanlık tepelerin çok ötesinde, iğrenç dağların ötesinde, Korkunç
bir adadaki sisle kaplı bataklıkta saklanmış.
O, çırpınan kararmış göletleri ve sürünen sarmaşık yolları musallat
eder, Ve orada kahverengi saçları ve yeşilimsi gri gözleriyle
bekler."*

Bu kıtayı bitirince, Tressa kanıt olarak Muriel'i işaret etti ve devam etti:

*"Onlar, zamanın sona ermesini ve hayatının bitmesini beklediğini
söylüyorlar. O zamana kadar, beni ve seni bekliyor.
Eğimli çatılı bir kulübede, Tetlin Cadısı yaşıyor, Ve kokuşmuş
göleti, Rel'e giden kapıyı izliyor."*

Moya ona sert bir bakış attı. "Bize yalan söyledin! Bize küçük bulmacanın sadece bir parçasını verdin
bulmacanın bir parçasını bir seferde verdin çünkü bizim... O aptal şarkının devamı var mı?"

Tressa başını salladı ve devam etti:

*"Ve o, uçurumun kenarındaki taburesinde oturuyor, Ve
kaderinde karanlığa batmak olan aptalları izliyor. Tetlin
Cadısı'na dikkat et dostum, asla yoldan sapma, Ormanlık
tepelerin ötesine, gün ışığının ötesine."*

*Yoksa sen de kendini bataklıkta bulabilirsin, Batarken, boşuna
çılgılık atarken, yorulana kadar çaresizce.
Sonra çamurun altında, suyun altında, bir o yana bir bu yana
çırpınarak, Hepiniz kayboldunuz, sonsuza dek yok oldunuz, cadı
gülerek sizi uğurladı."*

"Neden geri kalanını kendine sakladığını anlayabiliyorum," dedi Moya.
Tressa nefes aldı. "O, Tetlin Cadısı. Bir havuz var ve
Estramnadon'daki kapıya bağlanan bir geçit var."

Brin bir adım öne çıktı, Muriel'e bir adım daha yaklaştı. "Saçların kahverengi ve gözlerin yeşilimsi gri. Kimsenin yeşilimsi gri gözleri yoktur."

Kadın cevap vermedi.

"Tek başına yaşamak için tuhaf bir yer," dedi Tressa.

"Genelde sessizdir." Muriel gülümsedi. "Sessizliği severim." "Kimsin sen?" diye sordu Brin.

"Ben, çoğu ziyaretçinin kaçındığı bir bataklıkın ötesindeki bir adada yaşayan yaşlı bir kadını. Bu da şu soruyu akla getiriyor... *Sen* kimsin?"

Brin cevap vermedi. O küçük kulübede bir şeyler yolunda değildi ve Tesh'in yanında olmasına seviniyordu. Ama bu, bir raow ile karşılaştıkları zamanki gibi değildi. Brin, kadında korkutucu bir şey bulamadı, ama yine de tedirgin olmaktan kendini alamıyordu.

"Bu, görünüşe göre terbiyesini unutmuş olan Brin," dedi Moya. "Tressa ile tanıştınız zaten. Ben de Moya. Hepimiz aslen Dahl Rhen'deniz. Ben Keenig Persephone'nin Kalkanı'yım. Hepimiz..."

Muriel başını hafifçe eğdi ve gülümsedi. "Demek *sen* Moya'sın." Moya gözlerini kısarak sallanan sandalyedeki kadına daha yakından baktı.

"Beni tanıyor musun?"

"Seni *tanıyorum*. Annenle bir kez tanışmıştım."

"*Annem* mi?" Moya başını salladı. "Annemle tanışmış olamazsın.

O dahl'dan hiç ayrılmazdı."

"Adı Audrey'di, değil mi?" Moya

şaşkın bir şekilde başını salladı.

"Senin pek iyi bir kız evlat olmadığını söylemişti." Muriel örgüsüne baktı.

"Söylendiğine göre, hayatı boyunca seninle sorunları olmuş çünkü onu hiç dinlememişsin. Ne kadar çok kez bir şeyi yapmanı söylese de, sen yapmamışsın. Senin bunu kininden yaptığını düşünüyormuş."

"Onun gibi konuşuyorsun," dedi Moya. "Ve haklıydı, en azından inatçılık konusunda."

Muriel başını salladı. "Bu yüzden mi ona taş vermedin?"

"Anlamadım?"

Muriel örgü örmeyi bırakıp başını kaldırdı. "Bir mezar taşı. İnsanlar genellikle sevdiklerini gömmek için ellerine bir tane koyarlar. Bu, en yakın akrabasının sorumluluğundadır."

"Ben... ah... ah... Cenazeden erken ayrıldım. O toprağa girerken ben orada bile değildim. Yani diyorsun ki..." Yüzünde endişe belirdi.

Muriel iç geçirdi ve örgü iğnelerini tıklatmaya devam etti. "İkiniz anlaşıyor olsanız bile, bu bir mazeret olamaz. Bu konuda oldukça üzgündü."

"Bekle..." Moya, yeşil-gri gözlü kadına sert bir bakış attı. "Yani... annem öldükten *sonra* onunla tanıştığını inanmamı mı bekliyorsun?"

Muriel başını salladı. "Buraya geldi. Onu düzgün bir şekilde defnetmediğin için sana kızgındı. Onun beni ziyaret etmemesi için bana teşekkür edebilirsin."

"Onun *ziyareti* mi?"

"Bazıları öyle yapar," dedi Muriel, sepetten çıkmadan önce direnen zor bir ipliği çekerek. "Kızgın olanlar. Phyre'ye giremediklerinde ve gidecek başka yerleri olmadığında, eve yürürler. Varlıkları

geride kalanlar için oldukça rahatsız edici. Phyre'nin girişinden uzaktayken, genellikle onları göremez veya duyamazsınız, ancak eşyaları hareket ettirebilir, kapıları veya pencereleri açabilir veya sadece derin bir ürperti hissettirebilirler. Gerçekten öfkeli olanlar ise daha fazlasını yapabilirler. Öfkelerini, yaşayan bir insanı delirtip hatta kendine zarar vermesine neden olabilecek bir güce dönüştürürler.

"Doğrusu, muhtemelen seni aramazdı. *O kadar* kızgın değildi. Dediğim gibi, güzel bir sohbet ettik ve sonunda sakinleşti. Onunla ilgilendim."

"Nasıl?"

"Bir taş. Ona bir tane verdim. Gördüğün gibi, elimde epeyce var." "Anneme bir taş *mu* verdin?"

"Taşı olmadan Phyre'ye giremezsin."

Brin masaların üzerinde, kapının yanında yığılmış ve sepetleri dolduran küçük taşlara baktı.

Muriel onun bakışını yakaladı ve başını salladı. "Birçoğu buraya geliyor. Penceredeki ışık yüzünden olmalı. Dürüst olmak gerekirse, ben de senin o olduğunu düşünmüştüm." Tesh ve Tekchin'e baktı. "Bir savaş falan olduğunu düşündüm. Bu kadar çok kişinin aynı anda gelmesi olağandışı bir durum. Belki küçük bir köyün, kadınları öldürmekten çekinmeyen adamlar tarafından saldırıya uğradığını ya da belki de bir selin hepinizi alıp götürdüğünü düşündüm. Genelde böyle olur, bilirsin, ani bir şey, cesetlerin bulunamadığı bir şey. Aksi takdirde, akrabaların sana uygun bir cenaze töreni düzenler, bir taşla tamamlar. Benim durumumu bir düşün.

Hayatta olduğun ortaya çıktığında çok şaşırdım." Diye gülerek dedi.

"O zaman Phyre'nin girişi, Rel'in girişi gerçekten burada mı?" diye sordu Brin.

"Phyre'ye her yerden girebilirsin... Brin, değil mi? Tek yapman gereken ölmek."

Onun bunu söylediğini, adını duyduğunu işitince, Brin soğuk bir gecede ıslanmanın hiçbir ilgisi olmayan bir ürperti hissetti.

"Ama şarkıda Rel'e giden bir havuz ve bir kapı olduğu söyleniyor," diye itiraz etti Brin.

"Yaratıcı takdir yetkisi, sanırım. Bu ada zayıf bir yer, bu dünya ile öbür dünya birbirine çok yakın olduğu bir nokta." Bu noktayı açıklamak için örgüsünü bırakıp iki işaret parmağını bir araya getirdi. "İkisini ayıran duvarların çok ince olduğu bir yer. Öldüğünüzde, bir nehir üzerinde Phyre'nin üç aleminden birine seyahat edersiniz. Bu nehir, tüm nehirler gibi davranır ve daha büyük bir nehre dökülür, tıpkı yakındaki bataklığın

Ithil Nehri'nin ağzını işaret eder. Bu dünya ve öteki dünya birbirini taklit eder. Bahsettiğin havuz, dünyalar arasındaki kesişme noktası, birbirlerine dokundukları noktadır."

"Bunları nereden biliyorsun?"

"Onlar söylüyor."

"Onlar mı?"

Muriel, o sıcakkanlı, iyi huylu gülümsemesini gösterdi, ama Brin buna kanmadı. Yine de, diğer alternatifleri düşününce mutluydu.

"Görüyorsun, taşları olan ruhlar Ölüm Nehri'ni bu noktaya, nehrin ağzına kadar geçerler ve sonra Phyre'ye batarlar. Ama taş verilmeyenler, ortaya çıkarlar ve dolaşmaya başlarlar. Çoğu zaman buraya gelirler ve yolculuğun sonunda bu sığ yerde sallanıp dururlar."

Muriel onlardan uzaklaştı ve ateşle aydınlatılmış kulübesinin içini işaret etti. Kulübede güzel rustik sepetler ve üzerine oyulmuş hoş desenlere sahip masalar vardı. "Dünyalar burada birbirine çok yakın olduğu için ruhlar görülebilir ve duyulabilir, ve sürekli buraya gelirler. Kaybolmuş ve kafası karışmış olan çoğu, nereye gideceklerini veya ne yapacaklarını bilmezler. Gelip ateşin yanına otururlar." İki koltuğu işaret etti. "Sohbet ederiz. Bana hayatlarını, aşklarını ve pişmanlıklarını anlatırlar. Çok konuşurlar, ama sonunda ateşe bakmaya başlarlar.

O zaman ben bir taş sunarım. Bazılarında farkındalık görebiliyorum, ama diğerleri şaşırtıcı bir şekilde hiçbir fikri yok. *Phyre'ye geçmek için buna ihtiyacınız var*, diyorum onlara. Bazıları anlayışla başını sallar. Taşı almaya çalışırlar, ama elbette alamazlar.

O zaman biraz açıklama yapmak gerekiyor — taşın ağırlığın sembolü olduğunu — bu yüzden büyük bir taş olması gerekmiyor. Bu sadece bir fikir. Onlarla birlikte gömüldüğünde, her şey sezgisel oluyor. Ateşin önünde onlara açıklamak zorunda kaldığımda işler biraz daha karmaşık hale geliyor. Tabii ki, bazıları dinlemek istemiyor. Kızgın olanlar

olanlar... Muriel başını salladı, yüzündeki ifade hayal kırıklığına dönüştü.

"Bazıları ailelerine o kadar öfkeli ki taş reddeder ve onları cezalandırmak için eve giderler."

"Manes," dedi Tesh.

Muriel başını salladı. "Diğerleri ise... diğerleri sadece ölmek istemiyor, gerçeği kabul etmiyor. Bu yüzden kalıyorlar. Öfkeli ve hayal kırıklığına uğramış bir şekilde, hayalet olarak dolaşmaya başlıyorlar."

dünyayı, ama genellikle tanıdık olan yerlere geri dönerler: eskiden yaşadıkları yer, bir zamanlar mutlu oldukları yer, ya da bazen öldükleri yer.”

"Ve tüm bu hayaletlerin sürekli seni ziyaret etmesini garip bulmuyor musun?" diye sordu Moya.

Muriel başını salladı. "Artık değil. Uzun zamandır buradayım. Garip olan, canlı insanların ziyareti, hele de bir seferde sekiz kişinin ziyareti. Ve şu şarkı, 'Beyond the Woodland Hills', şimdiye kadar unutulmamış olmasına şaşıyorum. Sana kim öğretti?"

"Adı Malcolm," dedi Tressa gururla. "Peki beni nereden tanıyor?" "Malcolm her şeyi bilir," dedi Tressa.

"Bundan şüpheliyim. Estramnadon'a ulaşmak için seni Phyre'ye gönderdiyse, pek bilgili biri gibi görünmüyor." Kadın, evden kaçıp hırsız çetesine katılacağını anlatan beş yaşındaki çocuğuna bir anne gibi, bastırılmış bir eğlenceyle örgü örmeye devam etti. "Sadece ölümler Phyre'ye girebilir. Ve bir kez girdin mi, geri çıkamazsın. Ölümün özelliği budur. Genellikle kalıcıdır. Ruh bedenden ayrılır, sonra beden çürüyüp toza dönüşür, hem de oldukça hızlı bir şekilde. Yani, yeraltı dünyasından çıkabilsen bile, ki çıkamazsın çünkü kapılar arkandan kilitlenir, yeniden yerleşebileceğin işlevsel bir beden kalmaz."

"*Kilit*" kelimesini duyunca Tressa gülümsedi ve elini göğsüne koydu.

"Evet, bak, planın bu olduğunu bilmiyorduk," dedi Moya. "Rel ile ilgili kısım, ben duyduğumda hikayeden çıkarılmıştı." Ateşin sıcaklığından uzaklaşarak kulübenin pencerelerinden dışarı baktı. "Bakın, bu bir hataydı ve içtenlikle özür dilerim, ama dışarıda hala çok şiddetli yağmur yağıyor. Yağmur dinene kadar burada kalabilir miyiz? Size herhangi bir rahatsızlık vermeyeceğiz.

Sorun var. Dışarısoğuk ve ıslanmaktan biraz yorulduk. Sakıncası var mı?

Muriel hâlâ Tressa'ya bakıyordu, gözleri yüzünden göğsündeki ele kayıyordu. "İstedığınız kadar kalabilirsiniz."

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

ANAHTAR

Artık efsanenin nereden geldiğini ve hikayelerin ardındaki gerçeği bildiğim için, bize neden öyle öğretildiğini anlayabiliyorum. Ama yanılmışız. Çok yanılmışız. Öğrendiğim kadarıyla, gerçek efsaneden çok daha korkutucu. — BRİN'İN KİTABI

"Misafir beklemiyordum," dedi Muriel, onlar şöminenin önünde yere otururken, o da kararmış bir tencereyi karıştırıyordu. "Genelde fazla yemem, yani elimde fazla bir şey yok."

Kadın çorba yapmıştı. En azından öyle söylemişti; Brin pek emin değildi. Muriel, isle kaplı metal bir koldan sarkan ve ateşin üzerinde dönüp duran büyük siyah bir kazanda çorbayı pişirmişti. Şöminenin altından birçok siyah zincir ve kanca sarkıyordu: olta kancaları, tencere kancaları, ekmek kızartma makineleri ve süt ısıtıcıları. Bir de aletler vardı: soyucular, kazıyıcılar, kürekler, maşalar, süpürgeler, bıçaklar — çok sayıda bıçak — ve bir kocaman testere. Ayrıca, her iki yanında farklı boyut ve şekillerde seramik tencereler, sürahiler ve tavalar vardı ve her birinin içinde bir çeşit sıvı vardı.

Bir kazan. Brin, Muriel büyük tahta kaşıkla karıştırırken, ateşle yanmış devasa tencereye bakakaldı. Brin'den Tetlin Cadısı'nın resmini çizmesi istenseydi, çizdiği sahne tam da bu olurdu. Her şey tam da oradaydı, ev sıcaklığında bir korku içinde mükemmeldi. Muriel ise buraya pek uymuyordu. O, söylentilerdeki gibi kancık burunlu ve siğilli yaşlı bir cadı değildi. Brin, Muriel'in havuç ve patatesleri kesmesini izlerken, Muriel, Brin'in daha önce edindiği, ziyaret etmekten keyif alacağı bir bekar teyze izlenimini pekiştirdi.

Kadın tahta bir kaseyi tencereye daldırdı, kenarından damlayan suyu sıyırdı ve sonra Moya'ya uzattı. "Dikkat et, sıcak."

"Moya?" Brin olabildiğince rahat bir şekilde konuştu. "Seninle konuşabilir miyim?" Bunu söylerken başını kapıya doğru çevirdi.

"Ne, şimdi mi?"

Brin başını salladı.

Moya kızgın görünüyordu. Üşümüş, ıslanmış ve acıkmıştı, üstelik az önce kendisine harika kokulu, buharlı bir kase çorba verilmişti. Brin yoluna çıkıyordu.

"Ne var, Brin?" diye sordu Moya.

"Buraya gelebilir misin?"

"Çorbayı içmemeni tavsiye etmek istiyor," dedi Muriel. "Sanırım tenceremin görünüşünü beğenmedi. Onun için biraz fazla cadımsı

. Ve yemek tehlikelidir. Aç olduğunda kokusu çok cezbedicidir. Üşümüş ve ıslanmışken sıcak bir yemek, reddedilmesi zor bir şey, değil mi?"

Moya, artık biraz şüpheyile kaseye baktı.

Dışarıda yağmur yağmaya devam ediyor, çatıya vuruyor ve pencerelere çarpıyordu.

"Eski hikayelerde yemek her zaman bir tehlike oluşturur, değil mi Brin?" dedi Muriel. "*Büyücülerin* seni ele geçirme yöntemi budur, değil mi? Eminim hikayelerdeki insanların mağaralarda ve cadıların mutfaklarında kendilerine sunulan yiyecekleri nasıl bu kadar kolay yediklerini hiç anlayamamışsındır.

Efsaneler, yemeğin ne kadar dayanılmaz olduğunu anlatır, ama insanların ihtiyatlarını bir kenara bırakacak kadar nasıl *bu kadar* baştan çıkarıcı olabileceğini asla anlayamazsın." Muriel, Moya'nın kasesini işaret etti. "Bu zehirli ya da büyülü değil. Tavuk çorbası. Dün tavuğun son parçasını yedim ve bütün sabah boyunca karkasını kaynattım. Onun

Adı Mildred'di ve artık yumurta bırakmamak gibi ölümcül bir hata yaptı. Ben de kafasını kestim ve bu ateşte kızarttım. En azından Mildred'in, benim güvenilir birisi olduğum konusunda seninle aynı fikirde olacağına eminim.

"Bana söylemek istediğin bu muydu, Brin?" Brin başını salladı.

"Yemek zorunda değilsin ve..." Muriel kaseyi kendi dudaklarına götürdü ve yudumladı. "Evet, kesinlikle çok iyi değil. Hiç de benim en iyi yapım değil."

Moya kaseye baktı.

"Dikkatli ol," diye uyardı Muriel. "Az önce ciddiye dim. Sıcak."

Moya ekmeğini kaseye batırdı, çorbayı emdi ve yedi. "En iyin ne acaba, çünkü bu harika," dedi çiğnerken.

"Çünkü açsın."

Hepsi Moya'ya bir saniye zaman tanıdı, sonra bir saniye daha.

Tekchin endişeli bir yüzle yanına oturdu.

"O haklı," dedi Moya sonunda, bakışlardan bıkmış bir şekilde. "Bu tavuk çorbası."

Kaseyi Tekchin'e uzattı. "Dene."

Fhrey dikkatlice çorbayı içti ve gülümsedi. "Çok güzel."

Muriel'in sadece bir tahta kasesi vardı, bu yüzden kasesi daire içinde dolaştırdılar ve gerektiğinde yeniden doldurdular. Brin dışında herkes biraz içti, bu da onu aptal hissettirdi ve hepsi birdenbire kurbağaya dönüşürse ya da uykuya dalıp uyanamaz hale gelirse ne yapacağını merak etti.

Muriel çay demledi ve üç seramik fincana döktü, bunlar da etrafa dağıtıldı. Muriel demliği ocağa geri koyarken Tressa fincanları dağıtmaya yardım etti. "Canlı, nefes alan ziyaretçilerin olması çok hoş, itiraf etmeliyim. Bazen burada kendimi yalnız hissediyorum."

"Yalnız mı?" Moya güldü. "Tabii ki yalnız hissedersin. Yaşadığın yere bir bak. Neden bir kasabaya, insanların olduğu güzel bir köye taşınmıyorsun?"

Muriel diğerleriyle birlikte yere oturdu ve sırtını ocak taşına dayadı. "Eskiden çok güzel bir köyde yaşıyordum. İki dağ arasındaki yeşil bir vadide, içinden güzel bir dere akan harika bir yerdi." Hepsi arkasında dururken gülümsedi. "Güzel bir yerdi. Tepeler çok çarpıcı bir renge sahipti, artık o rengi göremezsiniz. Görseniz, garip bulursunuz. Çok yeşil dersiniz. Ama öyle değildi, mükemmeldi. Bugün insanlar mükemmelliği anlamıyor. Her şeyin bir kusuru olmalı, yoksa gerçek değil. O tepeler gerçektir. Hâlâ onları, o dereyi ve o gökyüzünü görebiliyorum."

"Gökyüzü farklı mıydı?" diye sordu Tesh.

"Her şey farklıydı — tıpkı sandaletlerinizi ilk giydiğinizde son giydiğinizden farklı olması gibi. Ve kokular, tatlar... Daha fazla şey söyleyecekmiş gibi bakmaya devam etti, ama söylemedi.

"Neden gittin?" diye sordu Brin.

"Çünkü sevdiğin insanların ölmesini izlemek iç karartıcı. Onları yeni tanımış, gerçekten değer vermeye başlamışsın gibi gelir, ama sonra..." ellerini havaya kaldırdı—"hepsi gitti. Her biri. İstisnasız. Hepsi gitti, ama sen hala oradasın. Her seferinde, bir parçan onlarla birlikte gidiyor, ta ki kendini boş hissetmeye başlayana kadar, tıpkı o içi boşalmış yaşlı ağaçlar gibi— Nasıl hala ayakta durduklarını merak ettiğin ağaçlar gibi. Bu yüzden arkadaş edinmekten kaçınmaya başlarsın

çünkü incineceğini biliyorsun. Ama insanlar münzevi insanları sevmezler. Onların iyi niyetli olmadıklarını ve saklayacak bir şeyleri olduğunu düşünürler. Herkes yaşlanırken sen yaşlanmıyorsan, herkes hastalanırken sen hiç hastalanmıyorsan, bu *bazı* insanları rahatsız eder — aslında çoğu insanı. Bir saat boyunca su altında tutulduğunuzda ya da ateşe verilen devasa bir odun yığınının bağlandığınızda ve hala ölmediğinizde, insanlar bunu daha da fazla sevmezler.

"Tetlin," dedi Roan. "Dağların arasındaki köyün adı Tetlin'di."

"Sen Tetlin Cadısı'sın, değil mi?" diye patladı Brin. "Ben *cadı* değilim," dedi Muriel keskin bir şekilde, hatta biraz sinirli bir şekilde.

"Özür dilerim," dedi Brin. "Ama insanlar bu ismi kullandıklarında, kastettikleri sensin, değil mi?"

Muriel omuz silkti. "İnsanlar sürekli başkalarının arkasından konuşurlar. Eminim sana da isimler takmışlardır. Bazılarını biliyorsun, bazılarını bilmiyorsun."

"Herkes..." Brin tereddüt etti. "Herkes senin kötü olduğunu söylüyor."

"*Herkes mi*, gerçekten? Garip. Siz sekiziniz, nesiller boyunca gördüğüm ilk canlı ruhlarsınız

. Sanırım ortalıkta birçok söylenti dolaşıyor. Ve biri" — Tressa'ya baktı — "Estramnadon'un Bahçesi'ndeki Kapı'nın girişini koruduğumu ima ediyor gibi görünüyor."

"Öyle mi?" diye sordu Tressa.

"Hayır. Ve sana söyledim: Phyre'ye bir kez girdiğinde, çıkış yolu yoktur."

"Ya bir çıkış yolu olsaydı?" diye sordu Tressa. "Bu Fhrey şehrinden geçip dışarı çıkmak mümkün mü?"

"Hayır. Bu mümkün değil."

Tressa önce şok olmuş, sonra öfkelenmiş gibi görünüyordu. "Sen hiçbir şey bilmiyorsun."

Muriel onu izledi, kaşları yine çatıldı. "Çıkabileceğine inanıyorsun.

Neden?"

"Seni ilgilendirmez," diye tersledi Tressa.

Muriel ona doğru eğildi. "Evime girdiğinde bu benim işim oldu. Neden bana söylemiyorsun? Brin'e bir bakış attı. "Benim kötü olduğumu düşündüğün için mi? Seni tencereme atmayı planladığımdan mı korkuyorsun?"

Brin yüzünün kızardığını hissetti, ama Tressa sadece başını salladı. "Bana onu güvende tutmamı söyledi."

"Bu Malcolm denen adam mı?"

Tressa başını salladı.

"Nerede yaşadığımı bilen ve sana benden yardım istemek için seni gönderen kişi mi?"

Tressa yine başını salladı, ama bu sefer daha yavaş ve daha az emin bir şekilde. "Ve bana söylemememi özellikle söyledi mi?"

Bir an sürdü, ama Tressa sonunda kaşlarını çatarak başını salladı. "Ama yine de söylemeyeceksin, değil mi?" Tressa cevap vermediğinde Muriel iç geçirdi. "Peki. Bu kişi kim? Malcolm denen bu kişi," dedi.

diye sordu, etrafındaki herkese bakarak. "Beni nereden tanıyor? Bu adada yaşadığımı nereden biliyor? Sanki bunu herkese duyurmuşum gibi."

"Malcolm her şeyi bilir," dedi Tressa. "Ah, doğru, unutmışum. O zaman o bir kahin mi?"

Tressa kırılmış gibi görünüyordu. "Bilmek istiyorsan, o bir tanrı."

"Oh," dedi Muriel. "Malcolm adında bir tanrı tanımıyorum. Yeni mi? Neyin tanrısı?"

Tressa kollarını kavuşturdu ve somurtarak baktı.

"Bilmiyor musun? Onun bir tanrı olduğundan eminsin ama neyin tanrısı olduğunu bilmiyor musun?" "Senin bir cadı olduğundan eminim ve senin hakkında pek bir şey bilmiyorum,"

" dedi Tressa.

"*Birini tanımak için bir tane olması gerekir*" deyimine yepyeni bir boyut katıyor, değil mi?" dedi Moya.

"Sen Fhrey misin? Bu yüzden mi bu kadar uzun yaşıyorsun?" Roan, Muriel'in Tetlin köyünden olduğunu anladığından beri hiçbir şey duymamış gibi Muriel'e sordu. "Fhrey gibi görünmüyorsun."

"Değilim. Ama Ferrol'un Takipçileri Erivan'a taşındığında hatırlıyorum. Sanırım ben buraya taşındığım zamandı."

"Bu mümkün değil," dedi Tekchin. "Bu dokuz bin yıl önce olurdu."

Kadın başını salladı. "Öyle bir şey. Artık yılları saymıyorum. Beni sadece depresyona sokuyor." Muriel Tressa'ya baktı. "Onun bir tanrı olduğunu nereden biliyorsun?"

? Yani, görünüşe göre herkes benim bir cadı olduğumu biliyor çünkü uzak bir adada bir kulübede yaşıyorum ve zamanın başlangıcını hatırlayabiliyorum, değil mi? Peki sen

Malcolm'un bir tanrı olduğunu nereden biliyorsun? Diğer insanların işleri hakkında çok şey biliyor gibi görüldüğü dışında. Düşünsenize, neden *onun* bir cadı *olduğunu* düşünmüyorsun? O nasıl tanrı statüsüne ulaşırken ben cadı unvanını alıyorum? Bu nasıl oluyor? Biraz adaletsiz görünüyor."

Tressa ağzını açtı, sonra kapattı. "Tanrı olduğunu mu *söyledi*?"

"Hayır."

"O zaman nasıl..."

"Çünkü o geleceği görebiliyor," dedi Tressa. "O, her bir kişinin kaderini ve geçmişini biliyor. Şu anda burada olduğumuzu biliyor. burada oturup seninle konuştuğumuzu biliyor."

"Oh, bu gerçekten tanrısal bir şey gibi geliyor," dedi Muriel ve Brin onun alaycı olup olmadığını anlayamadı.

"Malcolm tanrı değil," dedi Moya. "O, keskin burunlu, uzun boylu, sırık gibi bir adam. Duyduğuma göre botlarını giymekte zorlanıyormuş ve Narsirabad adını verdiği bir mızrak kullanıyormuş. Bu arada, bu isim Fhrey dilinde 'sivri' anlamına geliyor ve onun ne kadar tanrı gibi olmadığını gösteriyor."

Muriel fincanını masaya koymak için uzandı ve neredeyse döküyordu. Şok olmuş bir şekilde Moya'ya baktı.

"Ne?" diye sordu Moya.

"Bu *Malcolm*," diye başladı, hala çayını masaya koymaya çalışırken. "Seni *buraya o mu* gönderdi?"

"yle görünüyor..." Moya tereddüt etti, sonra baőparmaęıyla Tressa'yı işaret etti. "Elimizde sadece onun sözü var. Malcolm onunla konuştu ve Tressa dürüstlüğüyle pek tanınan biri değil. Malcolm yıllardır ortalarda yok, ona soru sorma imknımız da yok."

Brin, Tressa'dan bir yanıt bekliyordu, ama Tressa sessiz kaldı, gözleri cadı üzerindeydi.

"Seni neden gönderdi?" diye sordu Muriel, ses tonu birdenbire şüpheye dönüştü. Davranıőları dostadan savunmacıya dönüştü ve hepsini daha iyi görebilmek için öne eğildi.

"Söyledim ya," dedi Tressa. "Bize yolu göstereceksin." "Phyre'ye mi?"

Tressa başını salladı.

"Bu hiç mantıklı değil," dedi Muriel. "Phyre'ye girmek için tek yapman gereken şey lmek. Bunun için buraya gelmene gerek yoktu."

"Havuzun yanındaki girişten geçmeliyiz." "Neden?"

"Böylece geri çıkabiliriz."

Muriel kafası karışmış görünüyordu ve başını salladı. "Ama bu mümkün değil. Bunu nasıl yapacaksın?"

Tressa bir kez daha cevap vermeyi reddetti. Muriel'in baķıőlarına karşılık vermeyi bile reddetti, ki bu Tressa için garip bir durumdu; kadın kavgadan asla kaçınmazdı.

"Boynunda ne var, Tressa?" diye sordu Muriel.

Tressa yine cevap vermedi, ama koruyucu bir el göğüslerinin arasına bastırmak için kalktı.

Muriel'in kaşları bir kez daha çatıldı, gözleri kısıldı ve yavaşça başını salladı. "O sana *bunu* vermiş olamaz. Ve eğer vermiş olsaydı... seni kesinlikle *bana* göndermezdi."

"Ne?" diye sordu Moya. "Neler oluyor?"

"Bu Malcolm," dedi Muriel, "geleceği bilen uzun boylu, sırık gibi adam; başka bir isimle anılabileceğinden hiç bahsetti mi?"

"Bize ilk adını söyledi," diye cevapladı

Roan. "*Raithe*'ye söyledi," diye sertçe söyledi Tressa.

"Peki ilk adının ne olduğunu söyledi?" diye sordu Muriel.

Roan, Brin'e, sonra Moya'ya ve son olarak Tressa'ya baktı. Kimse bir tavsiye vermedi. Sonunda, "Turin" dedi.

Muriel o kadar hızlı ayağa kalktı ki, herkes geri çekildi. Ayağa kalktıktan sonra tek kelime etmedi, kıpırdamadı, sadece sert bir şekilde durdu, dişlerini sıktı, ellerini yumruk yapıp, genişlemiş burun deliklerinden zor nefes alıyordu. "Onun böyle bir şey yapacağına inanamıyorum..." Söylemek istediği sözleri unuttu ve dişlerini sıktı.

Muriel kulübenin diğer tarafına yürüdü ve kendini irkiltecek kadar sert bir şekilde destek direğine vurdu. Yaralı elini salladı, yüzü acıdan buruştu.

"Onu tanıyorsun galiba?" diye sordu Moya. O da ayağa kalkmıştı. Neredeyse herkes ayağa kalkmıştı, ancak Gifford ayağa kalkmakta zorlanıyordu ve Roan onun yanında kalmıştı.

"Oh, evet. Onu *taniyorum*." Sözler sıkılmış dişlerin arasından çıkıyordu. "Ve görünüşe göre onu pek sevmiyorsun."

"Ondan *nefret ediyorum*." Muriel alaycı bir şekilde konuştu. "Evet, bu durumu oldukça iyi özetliyor. Onu tüm varlığım ile nefret ediyorum."

"Ama o..." Tressa başladı, ama Tetlin Cadısı'nın öfkeli yüzü karşısında durakladı. "Neden? Nasıl onu *nefret* edebilirsin? Onu kim *nefret* edebilir ki? O, mızrağına Pointy adını vermişti."

"O orospu çocuğu beni lanetledi," dedi Muriel. "Beni sonsuz yaşamla lanetledi."

Bir süre kimse bir şey söylemedi. Brin, herkesin bir şey söylemek istediğini düşündü, ama Muriel kızgın kömür gibi görünüyordu ve kimse yanmak istemiyordu. O ana kadar Muriel korkutucu hiçbir şey yapmamıştı; onları fırına atmamış, kurtlara yem etmemiş, kurbağaya dönüştürmemişti. Tetlin Cadısı'nın yapması gereken gibi davranmamıştı.

ve kimse bunu değiştirme riskini almak istemiyordu. Bir süre sonra Muriel, tek kelime etmeden kulübenin içinde dolaşmaya başladı.

dağınıklığı toparlayıp, bir leğen suyla kase ve bardakları yıkadı.

Hepsi onu izliyordu, ama kimse tek kelime etmedi.

Temizlik için yapılan alışılmış hareketler ve Muriel'in üzüntüden ya da öfkeden ağlayacakmış gibi incinmiş görünmesi Brin'e çok tanıdık geliyordu. Annesi, babasıyla kavga ettikten sonra yüzlerce kez bu şekilde temizlik yaparken görmüştü. Bu ritüel o kadar benzerdi ki Brin korkusunu yitirdi. Bir bez buldu ve annesine yaptığı gibi masayı silerek yardım etmeye çalıştı. Muriel bulaşıkları bitirdi ve fincanları kurularken, "Kimse daha fazla çay ister mi? Ben bir fincan daha içebilirim," diye sordu.

"Çaydanlığı koyayım," dedi Brin ve su ısıtıcısını aldı.

Muriel onu izledi. "Ailen hayatta mı, Brin?" "Hayır," diye cevapladı Brin.

Muriel başını salladı. "Sen iyi bir kızsın." "Neden öyle diyorsunuz?"

"Ailenle hiç tanışmadım. Onlara bir taş vermiş olmalısın."

"Evet." Brin ateşe doğru iki adım attı ve durdu. "Nasıl bir yer?

Yani Rel'de."

"Kesin olarak söyleyemem. Hiç gitmedim ve gitme ihtimalim de yok." Muriel bunu daha önce kullandığı aynı keskin tonla söyledi. "Dediğim gibi, sadece ölümler Phyre'ye girebilir. Ve ben ölemem."

"Bence bu iyi bir şey," dedi Tekchin.

Muriel, Fhrey'e eğlenceli bir bakış attı. "Kaç yaşındasın?

On iki, on beş yüz?" "On

bir," dedi.

Muriel başını salladı ve gülümsedi. "Senin için hayat hala bir yenilik, değil mi? Hala bir macera?"

"Kaç yaşındasın?" diye sordu Tekchin, Moya'nın kaşlarını çatmasına neden oldu.

Muriel alınmadı ve sadece omuz silkti, su ısıtıcısının sapını bir bezle sardı ve askısından kaldırdı. "Bilmiyorum. O zamanlar yaş diye bir şey yoktu."

Herkes bu beklenmedik espriye gülümsedi. Gifford bile güldü. Bu, Brin'e Padera'nın yapacağı türden bir şakayı hatırlattı.

Muriel şaşkınlıkla onlara baktı.

Onun açık şaşkınlığı Gifford'un kahkahasını kesintiye uğrattı. Öksürdü ve "Fena fincanlar değil" dedi.

"Ne?" diye sordu Muriel.

"Fincanlar... çay fincanları... çok güzel."

"Gifford bir çömlekçi," diye açıkladı Roan. "Gerçekten çok iyi bir çömlekçi, bu yüzden bu güzel bir iltifattır."

"Teşekkürler, Gifford. Ben yapmadım ama teşekkürler." Muriel gölgede durmuş, masaya yaslanmış, odayı ateşin çıtırtıları doldurmuştu.

"Üzgünüm," dedi Muriel sonunda, sesi hüzünlü ve düşünceli. "Ziyaretçilere alışkın değilim, en azından yaşayanlara. Bilseydim..." Başını salladı. "Seyrek çorba kimse için uygun bir son yemek değildir."

"Son yemek mi?" diye sordu Brin endişeyle. "Bu yüzden gelmedin mi?"

"Hayır," dedi Moya, anında ve kesin bir inançla. "Öyle değil." "Ben bu yüzden geldim," dedi Tressa.

"Unut gitsin, Tressa. Malcolm için kendini öldürmen mümkün değil. Neden yapasın ki? Onu duydun. Ölmek Suri'ye yardımcı olmaz çünkü Öldüğünde, ölmüş olursun. Phyre'a girdiğinde, geri çıkamazsın." "Anahtarın yoksa," dedi Muriel, Tressa'ya bakarak.

"Anahtar nedir?" diye sordu Moya.

Muriel ona şaşkın bir şekilde baktı. "Anahtarın ne olduğunu bilmiyor musun?" "Bilmem mi gerekir?"

Muriel cevap vermek için ağzını açtı, sonra konuşamayacak kadar şaşkın bir şekilde durdu.

"Anahtar, kilitli bir kapıyı açabilen, başka türlü açılmayan bir şeydir." Rain'in sesi, Brin'in onu kaybettiği arka köşeden geldi. Cüce, gruplar içinde adeta ortadan kaybolma alışkanlığı vardı. Roan kadar sessizdi ve daha küçük olduğu için görülmesi daha zordu. O anda, iki büyük taş sepetinin arasında oturmuş, botunu yeniden bağlamaktaydı. "Genellikle anahtar, belirli bir kilit için özel bir şekilde şekillendirilmiş küçük bir metal parçasıdır. Belgreig'de bunları üretmek için bütün bir endüstri vardır. İnsanlar önemli şeylerini bu şekilde güvende tutarlar."

"Ama burada *gerçek* bir kapıdan bahsetmiyoruz, değil mi?" diye sordu Moya. "Yani, bu nasıl işe yarar ki?"

"Hayır," dedi Muriel. "Yeraltı dünyası maddi bir yer değildir. Fiziksel değildir. Ruhsaldır."

"Yani Tressa'nın anahtarı olsa bile bir önemi olmaz, değil mi? Öldüğünde anahtarı yanında götüremez ve anahtarı kullanabileceği gerçek bir kilit de yok. Anlamıyorum." Moya, Rain ve Muriel'e sırayla baktı.

"Eğer düşündüğüm anahtar ise, o yapabilir," diye cevapladı Muriel. "O anahtar çok özel bir anahtar ve her yerde, her kapıyı, her kilidi açabilir. Böyle bir alet inanılmaz derecede güçlüdür ve Turin'in ona onu güvende tutmasını söylemesinin nedeni de budur."

Tressa, Muriel'in dikkatli bakışları altında gergin görünüyordu.

"Yani bu bir iskelet anahtarı, değil mi?"
diye sordu Rain. "Hayır," dedi Muriel, "bu
Eton'un Anahtarı."

"Eton mu?" diye sordu Brin, ismi kafasında tekrar *tekrar* düşündü. *Gerçekten Eton mu dedi?* Sonra yukarıyı işaret ederek sordu, "O Eton mu demek istiyorsun? Gökyüzündeki Eton mu?"

Muriel, "*Üzgünüm, ama sen sordun*" diyen özür diler bir gülümsemeyle başını salladı. "Bu şekilde Phyre'ye taşınabilir. Görüyorsun, tüm canlılar Eton, Göklerin Tanrısı ve Elan, Her Şeyin Büyük Annesi'nin birleşmesinden gelir. O, gökyüzü, ebedi, sonsuzdur. O, Elan, dünyayı var eden kişidir. hayatı geri alır. Eton ve Elan'dan doğan tüm yaşamın iki parçası vardır: ebedi ruh ve geçici beden. Beden öldüğünde, Elan onu geri alır. Eton'a ait olan şey ebedidir ve onun emriyle sonsuza kadar Phyre'nin içinde mühürlenmelidir. Ancak birleşik oldukları sürece, her iki dünyanın da bir parçasıdırlar ve birbirleriyle etkileşime girebilirler. Anahtar da aynı şekilde çalışır. O da Eton ve Elan'dan yapılmıştır, bu yüzden hem yaşayanlar hem de ölüler ona dokunabilir. Yani, evet, o anahtarı yanında götürebilir.

Hepsi bir kulübenin ateşinin etrafında oturan çocuklardı ve Muriel hikâye anlatıcısıydı —uzun zaman önce, benzer bir rüzgârlı gecede yaşanan olayların kişisel hikâyesini anlatan türden bir anlatıcıydı. İnsanlar gündüz vakti böyle bir hikâyeye gülebilirlerdi, ama sisle kaplı, gizli bir adada...

"Eton, Phyre'ı yarattığında anahtarı da yaptı. Kapıları açmanın tek yolu bu."

Moya yavaşça, dengesiz bir şekilde başını salladı. "Tamam, ama Phyre'dan çıkabilsen bile, buradan bahçe kapısına ulaşamayacağını da söylemiştin."

Muriel eğilip masaya yaslandı, dirseklerini masaya dayadı, elinde hala kurutma havlusu vardı. "Çünkü Phyre'da üç alem var: Rel, Nifrel ve Alysin. Bir de Kutsal Koruluk var. Kapıya ulaşmak için hepsinden geçmek gerekiyor. Her birinin kendi kilitli kapısı var ve buradan Kapıya ulaşmak için hepsinden geçmek zorundasın."

"Ama Eton'un Anahtarı'nın Phyre dahil her yerde tüm kilitleri açtığını söylemiştin," dedi Tressa.

"Öyle."

"O zaman mümkün mü?"

"Eton'un Anahtarı ile mi? Evet," dedi Muriel. "Eton'un Anahtarı ile ölürsen, onu Phyre'ye götürürsün ve o da tüm kapıları açar, sana tüm yeraltı dünyasını geçme ve sonunda Estramnadon'daki Kapıyı açma yeteneği verir."

Kimse bir şey söylemedi, dışarıda rüzgâr ve yağmurdan geriye kalanlar birbirlerine fısıldaşıyorlardı.

"Şimdi lejyonu çağırmamı mı istiyorsun, Moya?" Tekchin ona sırtıttı. "Ben... bilmiyorum..." Moya tereddüt etti. "Bununla ne yapacağımı bilmiyorum. Bu ... bu... bu delilik. İşte bu. Aptalca."

"Eve dön, Moya," dedi Tressa yumuşak bir sesle. "Herkes gitsin." "Yedi," dedi Roan. "Yedi seninle gitmek zorunda."

"Sayıları bırak, Roan," diye bağırdı Moya, sonra Tressa'ya sert bir bakış attı. "Peki sen ne yapacaksın?"

"Buraya geldiğim şeyi."

"Bu mümkün mü? Bu anahtar gerçekten sende mi? Yoksa bu sadece senin aptalca bir şakası mı?"

Brin, Moya'nın bunu bir suçlama olarak söylediğini düşündü, ama bu daha çok bir yalvarış gibi geliyordu, sanki tüm bunların bir şaka olmasını umuyormuş gibi.

Tressa tereddüt etti, hepsine baktı, sonra omuz silkti. "Sanırım size göstermek bir zararı olmaz. Ve o haklı; bana göstermemem gerektiğini söylemedi." Tressa boynundaki küçük zinciri tuttu ve anahtarı çıkardı.

Altın, gümüş, bakır ya da bronz değildi, ama anahtar bir tür metalden yapılmıştı. Brin ona baktığında, o kadar da şaşırtıcı bulmadı. Bir bakıma sıradışı ve güzeldi: ışıktaki eğildiğinde rengi değişen dalları olan küçük metalik bir sap, ama onun öbür dünyaya açılan anahtarın olması gerektiği gibi görkemli bir yanı yoktu.

Muriel başını sallıyordu ve Brin, onun bu anahtarın meşhur anahtar olmadığını söyleyeceğinden emindi, ama Muriel, "Onun seni bununla buraya göndereceğine inanamıyorum," dedi.

"Peki, bu Eton'un Anahtarı mı?" diye sordu Moya.

Muriel başını salladı. "Evet, o küçük metal parçası Phyre'nin kapılarını ardına kadar açabilir."

"Ne zaman yapacağız?" diye sordu Roan, kulübeyi saran ortak sessizliği bozan küçük sesiyle.

Tressa çok ciddi görünüyordu. "Sanırım ne kadar erken o kadar iyi. Suri, sırrı tapınağa vermeden onu kurtarmazsak, başka hiçbir şeyin önemi kalmayacak."

"Bunu yapmak *istediğinden* emin misin?" diye sordu Muriel. Sesi yumuşak, endişeli ve anlayışlıydı. Birinin annesi olabilirdi.

"Neden?" diye sordu Gifford. "Bu kötü bir fikir mi? Yani, anahtarın işe yaramayacağını mı düşünüyorsun? Malcolm'a güvenemeyeceğimizi mi söylüyorsun?"

"Ben öyle demiyorum. Turin sana o anahtarı verdiyse, ve ben başka nasıl elde edebileceğini bilmiyorsam, ve o anahtarla bu arkadaşını kurtarmanın mümkün olduğunu söylediye, o zaman eminim ki öyledir, hatta muhtemeldir. Turin genellikle istediğini elde eder."

"Ne demek istiyorsun?"

Ellerini hareket ettirerek parmaklarını açtı ve avuç içlerini yukarı doğru çevirdi. "Muhtemelen beni baştan çıkarmanı umuyor, ve sizler oldukça çekicisiniz. Başkaları için ölmek için özel bir insan olmak gerekir. Bunun beni etkileyeceğine bahse giriyor." Başını salladı. "Ama o gerçekten değişmedi. Sadece... bu onun doğasında yok."

"Demek istediğin," diye başladı Brin, sonra durakladı. "Özür dilerim. Kaba olmak istemem, ama Malcolm'un seni kendine aşık etmeye çalıştığını mı söylüyorsun?"

"

"*Bana mı?*" Muriel o kadar şok oldu ki, gülmeye başladı, sonra kendini durdurdu ve gözlerinde yine o uzak bakış belirdi. "Biliyor musun, sanırım öyle. Bir bakıma, belki de öyle. Sanırım ben onun için minyatür bir dünyayım."

"Yani ona güvenilebilir *mi?*" diye sordu Gifford.

"Senin için öyle," dedi Muriel. "Görünüşe göre senin başarılı olmanı istiyor ve dediğim gibi, Turin bir şey istediğinde genellikle onu elde eder. Sorun da bu, sorun hep bu olmuştur."

"Buralarda yaşarken onu ne kadar iyi tanıyabilirsin ki?" diye sordu Moya.

"Oh, bana güven," dedi Muriel. "Onu çok iyi tanıyorum. O benim babam."

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

BABA VE OĞUL

Mawyndulë'nin ailesiyle nasıl bir ilişkisi vardı acaba? Sanırım benim ailemle olan ilişkimin aynısı değildi. Babasıyla olan tüm o olaylar çok garip olmalıydı. — BRIN'İN KİTABI

Vagon bir kez daha durdu.

Bu iyiydi. Hareket, Suri'nin bulunduğu yeri görmezden gelmesini imkansız hale getiriyordu, ama kutu sabit kalırsa ve gözlerini kapalı tutarsa, kendini bir tarlada hayal etmeye çalışabilirdi. Suri daha güzel yerler düşünmek için çabaladı.

Bazen bu hayaller yardımcı oluyor ve biraz rahatlayabiliyordu; çoğu zaman ise yardımcı olmuyor ve gerginleşiyor, dişlerini gıcırdatıyor ve yarım ay şeklinde çukurlar kazıyordu.

avuç içlerine çentikler açtı. Bu yetmediğinde, inilti çıkaracak kadar sertçe kendini ısırdı. Bunu yapmak zorundaydı, çünkü aksi takdirde kontrolünü kaybedip kendini parmaklıklara atacak ya da ahşap zemini parçalamaya çalışacaktı. Kutuyu güneşle dolu büyük bir girişi olan bir mağara olarak düşünmek için elinden geleni yaptı, ama bu zordu çünkü insanları duyabiliyordu, hem de çok sayıda. Onları duymamaya çalıştı, ama çok yakındaydılar ve heyecanlı bir şekilde konuşuyorlardı.

"Bu bir Rhune

mu?" "Ne çirkin!"

"Neden giysi giyiyor?"

"İşaretlere bak. Eminim savaş sembolleri. Bilirsin, yüzlerini boyarlar. Bunun savaşta onlara güç verdiğini düşünürler."

"Kan da içiyorlar! Bunu biliyor muydun? Hayvan kanı ve düşmanlarının kanı. Ve kalplerini çiğ çiğ yiyorlar."

Suri, mağarasının dışında konuşan bir grup tavşan hayal etmeye çalıştı, ama bu da işe yaramadı. Tavşanlar, etrafındakilerden daha mantıklı geliyordu. Birkaç dakika sonra, gözlerini açmaya cesaret etti.

Kafes, Fhrey yüzleriyle çevriliydi. Genç ve yaşlı, hepsi ona sinsi sinsi bakıyordu. Her birinin yüzünde tiksinti dolu bir ifade vardı. Başlarının üzerinde, Suri'nin Magda dahil gördüğü en büyük gövdeli ağaçlardan oluşan bir daire gördü. Bir tanesi eksikti, onun yokluğunu gösteren kocaman bir kütük vardı. Bir tarafta, taş basamaklar bir tepeye çıkıyor ve kubbeye örtülü sütunlu bir binaya ulaşıyordu. Diğer tarafta ise benzer tarzda, ancak daha fazla parçası vardı: pencereler, balkonlar ve kanatlar. Aralarında yeşil bir alan vardı, yollar, çalılar, akan dereler ve uykuda olan çiçek tarhları ile özenle bakılmış bir bahçe. Ortada yüksek, kavisli, sağlam taştan bir duvar vardı ve o duvarda bir kapı vardı.

Ne Mawyndulë ne de Treya görünürde yoktu. Aslan başlarına benzeyen miğferleri olan altın zırhlı birkaç asker arabanın etrafında duruyordu. Kalabalığa dönük olarak ona sırtlarını dönmüşlerdi. Suri bir çınlama duydu ve kutu hafifçe öne, sonra geriye kaydı. Bir an sonra, koşum takımından kurtulmuş ve uzaklaştırılan atı gördü.

Ben buradayım.

Bu düşünce, şimdilik bilincini sabit tutan bir iğne gibi zihninde kalmayı başardı. Panik hala oradaydı, hala derisinin altında batmaya devam ediyordu. Yine de yolculuğunun sonuna geldiği, Estramnadon'da olduğu düşüncesi, dikkatini bir anlığına duvarlarından uzaklaştırmaya yetecek kadar dikkatini dağıttı.

"Prens Mawyndulë onu yakaladı," dedi Fhrey'lerden biri. "Sınırdan geri getirdi."

"Neden?"

"Bilmiyorum."

"Hepsi böyle mi görünüyor?" diye sordu Fhrey'lerden biri. "Hepsi bu kadar zavallıysa, savaşı kazanmak neden bu kadar uzun sürüyor?"

"Prens nerede?" "Saraya

girdi." "Kokuyor."

"Kendi pisliğinde uyuyor gibi görünüyor."

"Elbise giymiş çirkin, sıksa bir domuzdan başka bir şey değil."

Suri'nin hayal ettiği varış böyle değildi. Kendini, lüks asica'sıyla gururla Estramnadon'a girerken, çenesini dik tutmuş, dudaklarında dostça bir gülümsemeyle hayal etmişti. Fhrey'leri Rhunes'ların aydınlanmış bir halk olduğuna ikna etmeyi planlamıştı, bunu görünüşü, duruşu ve Sanat'a hakimiyetiyle, mükemmel Estramnadon lehçesiyle konuşarak açıklayacaktı. Bunun yerine alaycı bir şekilde, "Sen de bir *brideeth eyn mer'sin*" dedi.

Suri bunun tam olarak ne anlama geldiğini hâlâ bilmiyordu. Arion bu ifadeyi açıklamayı reddetmişti. Ama bu, onun umduğu etkiyi yarattı.

Herkesin gözleri fal taşı gibi açıldı. Ağzları açık kaldı ve kalabalık korku içinde geri çekildi korku içinde geri çekildi.

Askerlerden biri mızrağıyla parmaklıklara vurdu. Çınlama sesi Suri'ye kafesini, parmaklıkları hatırlattı. Titremeye ve sallanmaya başladı. Bacaklarını tutarak yüzünü gömdü, gözlerini kapattı ve tekrar mağaraya girmeye çalıştı —parlayan güneşe bakan büyük ağzı olan mağaraya.

Mawyndulë, taht odasının muazzam manzarasına hiç önem vermemişti, çünkü ona göre bu manzara biraz fazla —Fhrey'di. Kahin Gylindora Fane'e Ferrol Boynuzu'nu veren Caratacus, altı tür canlı ağacı birbirine örerek Orman Tahtı'nı yaratmıştı — her bir ağaç, orijinal kabilelerden birini temsil ediyordu. Binlerce yıl sonra, Orman Tahtı devasa bir boyuta ulaşmış ve oda onun etrafına inşa edilmişti. Taht her yöne doğru genişlemiş, dalları ve yaprakları, bir kutudan çıkmaya çalışan birinin eller gibi duvarlara baskı yapıyordu eller gibi duvarlara baskı yapıyordu. Tahtı oluşturan ağaçlar yerden büyümüş olsa da, zeminde görünür bir delik yoktu; birçok kıvrımlı kök aslında zemini oluşturunuyordu. Aynı şekilde, büyük kubbenin açıklığı da yapraklı gölgelik tarafından gizlenmişti. Bu, Umalyn rahiplerinin ve Eilywin inşaatçıların ısrarla vurguladığı doğayla iç içe olma hissini kesinlikle uyandırıyor, ancak Mawyndulë'nin zevkine göre her şey fazla odunsu idi. O Caratacus'un çok fazla çaba gösterdiğini düşünmüştü.

"Hoş geldin," dedi fane, yumrulu koltuğundan.

Yalnız değillerdi. Her zamanki gibi, Sile ve Synne saçma sandalyenin iki yanında duruyorlardı. Vasek de oradaydı, Birinci Bakan Metis ve Komutan Taraneh de öyle.

"Sana ejderhaların sırrını getirdim, fane'im." Neden bu unvanı kullandığını bilmiyordu. Belki de *babamdan* daha yetişkin hissettirdiği içindi.

Fane, Mawyndulë'ye prensi endişelendiren korkunç bir yoğunlukla baktı. Mawyndulë, dönüşünün bir zafer anı olarak görülmesini yarı yarıya bekliyordu zafer anı olarak görülmesini bekliyordu; bu şüphe, babasının oğluna karşı hiç sevgi veya gurur göstermediği için vardı. Ancak Lothian'ın şu anki ifadesini görünce, Mawyndulë, babasının savaş yüzünden tehlikeli bir şekilde dengesizleştiği ve delirdiği yönündeki söylentilerin doğru olup olmadığını merak etti.

"Hepiniz dışarı çıkın," diye emretti fane. "Beni oğlumla baş başa bırakın."

Odadaki tek oturma yeri tahtın kendisiydi, bu yüzden Mawyndulë garip bir şekilde ayakta durup babasını izledi. Lothian kambur oturmuş, dirseklerini dizlerine dayamış, tebaasının çıkmasını bekliyordu. Vasek kemerden geçen son kişi oldu ve kapıları arkasında kapatarak baba ve oğlu eski salonda yalnız bıraktı.

"Senin her zaman kötü bir evlat olduğunu düşündüm," dedi Lothian, ona dik dik bakarak. "Neredeyse mükemmel olan Pyridian'ın yerine geçmeye layık olmayan birisin. Bunu biliyor muydun? Sanırım bilmiyordun. Prens olduğun için herkes hayatını sorunsuz hale getirmek için çalıştı. Seni benden bile uzak tuttular, gerçekten çok fazla. Ama bu doğru. Ferrol'un benden nefret ettiğini sanıyordum. Bana harika bir fane olan ama ölmeyi reddeden bir anne ve senin gibi bir oğul verdi: ağlayan, tembel, şımarık, sıradan, bencil bir çocuk. Karanlıktan korktuğun ve on yaşına kadar odanda ışık olmadan uyuyamadığın doğru mu?"

"Evet," diye cevapladı Mawyndulë, yalan söylemenin bir anlamı olmadığını düşünerek, ama babasının *hala* ışığa ihtiyaç duyduğunu bilmediğine çok sevindi. On yaşında kendi lambasını yakmayı öğrenmişti.

"Bak." Fane acınası bir kahkaha attı, sonra başını salladı.

Babası, son beş yılda görünüşü dramatik bir şekilde solmuş insanlardan biriydi, ama sadece kırışıklıklardan daha fazlasından muzdaripti. Fane olarak, babası her kötü haberin tüm yükünü omuzlarında taşıyordu. Bu yük çok büyük olmalıydı, çünkü Lothian ezilmiş görünüyordu. Kambur oturmuş, omuzları çökmüş, başı eğikti. En kötüsü de, babası saçlarını uzatmıştı. Saçları beyazlaşmış ve ölü ot gibi kırılğan bir yapıya sahipti. Hiç kesmemiş, yıkamamış ya da taramamıştı, saçları korkutucu, yağlı bir yumağa dönüşmüştü. Uykusuz da görünüyordu. Gözleri kırmızı ve şişmişti. Fane Lothian, Mawyndulë'nin ölülerin yürüdüğünü, ya da bu durumda oturduğunu ve şikayet ettiğini görmeye en yakın olduğu kişiydi.

"Ve sonra savaş çıktı. Ferrol, bu berbat koltuğa uzun zamandır erişemediğim yükselişimi kutlamak için ne kadar sefil bir hediye verdi." Babası, hiç de rahat görünmeyen cilalı ağaç kabuğuna yaslandı. Alaycı bir gülümsemeyle tahtın kolçaklarını çırttı. "Ferrol annemi sevdi ve ona güzellik, bilgelik, Sanat ve eşsiz bir başarı verdi. Gylindora Fane'den sonra, büyükannen tüm zamanların en saygı duyulan hükümdarı, hayatının çoğu boyunca yaşayan bir efsaneydi. Sanki bunlara yetmezmiş gibi, *beni* oğlu olarak dünyaya getirdi." Yine güldü, daha yüksek sesle ve daha uzun süre. Belki de kendini küçümsemek için söylemişti, ama gülüşü çılgınca geliyordu.

Mawyndulë ağırlığını değiştirdi. Bu kadar uzun süre tek bir yerde durmaya alışık değildi ve uzun yürüyüşten dolayı ağrısı vardı. Ayağındaki su toplama iltihaplanmıştı, bu yüzden üzerine basmamak için ayak parmaklarını kıvırıyordu.

"Çoğunlukla anneni suçluyorum. Beni hiç sevmedi. Çoğu sevmez. Gözlerinden anlayabiliyorum, biliyor musun? Senin şu anda yaptığın gibi önümde durup nazikçe başlarını sallıyorlar. Başka ne yapabilirler ki? Ben fane'im. İstedğim her şeye sahip olabilirim. Şikâyet bile etmiyorlar. Edemezler. Kime itiraz edecekler ki?

Ferrol'a mı? O dinlemez. Beni fane yapan oydu, değil mi?

Mawyndulë o anda babasının sarhoş olduğunu anladı — öyle olmalıydı. Bu fikir bir süredir aklında dolanıyordu, ama saçma olduğu için reddetmişti. Babasının aşırı içki içtiğini hiç görmemişti. Bunu Gwydry yapardı, Rhunes yapardı, Miralyith yapmazdı, fane ise hiç yapmazdı. Ferrol da kendini sarhoş mu ediyordu? Böyle bir şey pek çok şeyi açıklayabilirdi, ama Mawyndulë tüm Fhrey'lerin tanrısının sonsuza kadar ayık ve her zaman bilge olduğuna inanmayı tercih ediyordu. Mawyndulë sonunda fane'in ikisi de olmadığını kabul etti. Belki de ikisini bu kadar farklı kılan şey buydu.

O deli değil, sadece sürekli sarhoş.

"Ama onları uzun süre tutmuyorum. Bir gece, en fazla birkaç gün," diye devam etti Lothian.

Mawyndulë, babasının neden bahsettiğini hiç anlamadığı için bir şeyi kaçırmış olabileceğini düşündü. *Kimi ne kadar süre saklıyordu?* Tozlu zihinler bir şeydi, ama ıslak saçmalıkları takip etmek imkansızdı.

"Onlar benim ilgimi bundan daha fazla çekmezler. Yüzlerce kadını olmuştur, ama annen tek çocuk sahibi olan tek kadındı, hem de bir erkek çocuk. Zafer!" Lothian dişlerini göstererek güldü ve Mawyndulë'ye biraz odaklanamayan gözlerle baktı. Lothian dudaklarını yaladı ve burnunu sildi. "Görüyorsun, senin nasıl biri olacağını hiç bilmiyordum. Aptallığımla, senin de benim gibi olacağına inanmıştım. Babalar hep böyle düşünür. Koruyucularımızı kil gibi şekillendirebileceğimizi düşünürler. Seni eğitir, mükemmel bir insan olman için yetiştiririz. Asla olmaz. İnsanlar oldukları gibi doğarlar. Ebeveynlerin etkisi en iyi ihtimalle önemsizdir. Bana inanmıyorsun, değil mi? Harika çocukları olan berbat ebeveynleri ve berbat veletleri olan harika insanları düşün. Ferrol herkese damgasını vurur. Ebeveynler olarak bizim etkimiz çok azdır. Yani bunun aptalca olduğunu anlıyorsun, ama... En azından Pyridian gibi olacağını düşünmüştüm." Teslimiyetle ellerini havaya kaldırdı ve yüksekteki yaprakları izlemeye başladı.

Takip eden sessizlikte, Mawyndulë babasının onun orada olduğunu unuttuğunu merak etti. Bir şey söylemeyi düşündü, ama o anda tek istediği kaçmaktı. Öylece çekip gidemezdi. Öksürmeyi düşündü

Öksürmeyi düşündü. Bu tamamen tarafsız bir hareketti, sarhoş ve her şeye gücü yeten babasının öfkesini ateşleme ihtimali yoktu, ama Mawyndulë duygusuz değildi. Babasının söyledikleri onu incitmişti ve bu acı dışa vurdu. "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

Bu, umduğu etkiyi yarattı. Babasının bakışları gölgeliğin üzerinden ayrıldı ve oğluna döndü. Tapınağın bulanık bakışları, şaşırtıcı bir şekilde net bir odaklanmaya dönüştü. Sonra tapınak, yani babası, onu gerçekten şok etti. Lothian başını salladı ve "Beni hayal kırıklığına uğratmadın. Öyle mi düşünüyorsun? Seni burada ne için tuttum? Pislik olduğun için azarlamak için mi?" Babası yine güldü.

Bu sefer fane, düz avucuyla tahtın düğümlü kolunu defalarca tokatladı. Mawyndulë, Gylindora Fane'den itibaren tüm fanelerin o noktada oturup o tahtaya ellerini koyduklarını düşündü. Büyücü Caratacus, Sanat döneminden önce bir tür büyüyle bu şeyi yaratmıştı.

Mawyndulë, sarhoş ve kaba bir şekilde babasının eski koltuğun kolunu yumruklamasına bakarken, bu sapkınlığa öfkelenildi. Geçmişteki tüm ruhlar bir yerlerde, Lothian'a tiksinti ve muhtemelen öfkeyle bakıyorlardı.

"Senden kalmanı istedim çünkü seninle ne kadar gurur duyduğumu söylemek istedim. Sana şunu bilmeni istedim... oğlum hakkında yanılmışım... karanlıktan korkan korkak hakkında. Elbette, senin

Gri Pelerin isyanına karışmışlardı. Yani, orada başka ne seçeneğim vardı ki? Oğlum ya bir komplocuydu ya da bir aptaldı. Meğer üçüncü bir olasılık daha varmış. Sen sadece masumdun. Bu, 'saf' ya da 'temiz' demenin başka bir yolu. Ve belki de tek masum olan sensin. Diğerleri" —boş odayı işaret ederek elini salladı—"hiçbir şey yapmadılar. Dünyamız sona ermişti.

Rhunes bizi çekirge gibi yiyorlardı. *Yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu, bana öyle söylediler. Hiçbir şey.* Ama sen, oğlum, bir şey *yaptın*. Rhune Miralyith'i keşfettin ve şimdi onu bana getirdin."

Lothian tekrar öne eğildi, tahtın koltuğunun kenarına kaydı ve titrek parmağıyla onu işaret etti. "Görüyorsun, korkunç tehlike ve sıkıntı zamanlarında, bilirsin, krema bir kova sütün üstüne çıkar, değil mi?"

Mawyndulë refleks olarak başını salladı.

"Aynen öyle." Babası koluna bir kez daha vurdu, bu sefer o kadar sert vurdu ki, ses odanın her yerinde yankılandı. "Birlikte kalmalısınız birlikte kalmalısınız, sen ve ben. Elimizde sadece birbirimiz var. Herkesin elinde sadece biz varız. Biz bu dünyadaki ilahi varlıklarız — Ferrol'un sesi, Ferrol'un gözleri ve kulakları, Ferrol'un elleri."

Mawyndulë, babasının tanrının sahip olabileceği her vücut parçasını sayıp saymayacağını merak ediyordu

sayacak mı diye merak ederken, Lothian şöyle bitirdi: "Onlara güvenemeyiz *güvenemeyiz*, değil mi?"

Mawyndulë başını salladı.

Babası ona kızgın değildi. Lothian gururluydu — en azından şarap öyle diyordu ve belki de doğruydu — ama aynı zamanda Mawyndulë'yi işe yaramaz ve korkak buluyordu. Bu iki haber birbirini dengeledi ve geriye sarhoş olup kutsal tahtı şiddetle döven bir baba kaldı.

Mawyndulë hiçbir zaman katı bir gelenekçi olmamıştı. Din ve törenleri, mantıksız olan tüm saçma kuralları sık sık hafife alırdı. Ama o anda, kendini aşağılanmış hissetti. Mawyndulë, babasının oturma ayrıcalığına sahip olduğu tahtı küçümsemesine kızdı.

Sarhoş birinin övgüsü ne işe yarar? Ve nasıl cüret eder oraya oturur? Ferrol bunu nasıl izin verebilir? Rhunes'ların kazanmasına şaşmamalı.

Garip bir şekilde, uzun süredir babasının onayını arayan Mawyndulë, bunu elde ettiğinde Lothian'ın gizemini yitirdiğini keşfetti. Mawyndulë tapınağı hor görüyor gibi davranıyordu, ama içten içe ona saygı duyuyordu ve babasının görüldüğünden daha akıllı ve bilge olduğuna inanıyordu. Öğrenmek Rhunes'larda bir sanatçı vardı ve Avempartha'dan bir at arabası sürmek övgüye değer bir şey değildi. Babasının böyle düşünmesi, Lothian'ın Mawyndulë'nin hayal ettiğinden daha az değerli olduğunu kanıtlıyordu. Babası, meğer bir aptalmış.

"Sadece bunu bilmeni istedim," dedi Lothian.

Mawyndulë bir kez daha başını salladı ve sonra kaçmak için fırsatı değerlendirdi. "Teşekkür ederim," dedi ve kısa bir reverans yaptı. Kapıya doğru bir adım geri attı.

Lothian tekrar konuşarak onu durdurdu: "Ejderhaların sırrıyla, bu iğrenç canavarların bir filosunu oluşturacak ve bizim olanı geri alacağız, tıpkı annemin Dherg Nidwalden kıyısında durduğunda ve o Sanatı ilk keşfettiğinde yaptığı gibi." Mawyndulë'nin babası oğluna dostça bir alaycı gülümseme attı. "Ama onun aksine, biz onları tamamen yok edeceğiz. Her birini. Sonuna kadar."

Mawyndulë bununla bir sorunu yoktu, ama babasının bu iş için doğru kişi olup olmadığını ciddi olarak merak ediyordu.

OTUZUNCU BÖLÜM

KOKUŞMUŞ HAVUZ

İlk öpücüğünü asla unutmazsın diye duydum, ama bence en çok aklında kalan son öpücüğüdür. — BRIN'İN KİTABI

Gifford ve Roan ateşin yanında oturmuş, birbirlerine sarılmışlardı. Hasta gibi görünüyorlardı. Rain ve Tressa da pek iyi görünmüyorlardı. Hepsi de top gibi kıvrılmış, pencereden dışarıya ya da ateşe bakıyorlardı, ama aslında hiçbir şey görmüyorlardı.

Moya şaşırmamıştı. Bütün bu olay çok saçma ve gerçek dışı görünüyordu, ama bataklığın ötesinde gerçekten bir ada ve Tetlin Cadısı vardı, ancak Muriel hikayelerdeki gibi değildi. O anda, "cadı" akşam yemeğini hazırlamak için kullandığı tencereden son kalıntıları temizliyor ve bunu yaparken keyifle mırıldanıyordu.

Moya ayağa kalktı ve Tekchin başını kaldırdı. "Burada kalır mısın? Onunla konuşmak istiyorum... kız kıza konuşmak," dedi hüzünlü bir gülümsemeyle.

"Uh-huh." İkna olmuş gibi görünmüyordu, ama onu takip de etmedi. Tekchin şimdiye kadar garip bir şekilde sessizdi. Fhrey normalde gürültücü ve konuşkandı, uygunsuz şakalar yapar ve duyduğu herkese hakaret ederdi, ama bu yolculuğa çıktıklarından beri, alışılmadık bir şekilde sakinleşmişti. Belki de bunun nedeni Tesh meselesi - eğer doğruysa, sonu iyi olmayacaktı. Ama bu başka bir günün sorunu idi. Şu anda Moya'nın daha büyük sorunları vardı.

Küçük kulübe fazla mahremiyet sağlamıyordu, ama ateşin çıtırtısı ve rüzgârın uğultusu, fısıldayarak konuşurlarsa güvenli olmasını sağlıyordu. Muriel tencerenin dibini ovarken, Moya onun yanına yanaştı.

"Bir şeyi bilmem gerekiyor," dedi Moya, yakın durarak yumuşak bir sesle. "Malcolm kim?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Az önce onun baban olduğunu söyledin."

"Turin benim babam. Malcolm'un Turin olduğunu söyleyemem, ama babamın adını değiştirme alışkanlığı var."

"Peki, neyse. Peki, Turin kim?"

"Babam."

Moya iç geçirdi. Oyun oynamak istemiyordu. Bu çok önemliydi ve ciddi cevaplara ihtiyacı vardı. "Ama senin baban kim?"

Bu kez Muriel sinirli görünüyordu. "Babam Turin. Turin benim babam. O, hayatımı mahveden ve sonra da bu ıstırabı sonsuza dek sürdüren korkunç, iğrenç bir piç. O böyle bir adam. Başka ne bilmek istiyorsun?"

"Bak, üzgünüm ama arkadaşlarım, gerçekten harika insanlar, şurada oturuyorlar ve Malcolm'un söyledikleri yüzünden ciddi ciddi intihar etmeyi planlıyorlar. Gerçekten ölebileceklerine, Estramnadon'a gidebileceklerine, arkadaşımız Suri'yi kurtarabileceklerine ve sonra hayata dönebileceklerine inanıyorlar. Yani, sorum şu..."

"Evet, bu mümkün," dedi Muriel. "Eğer öyle düşünüyorsan, yalan söylemedim. Anahtar... O, odanın diğer ucundaki Tressa'ya baktı. "Onu ona verip seni buraya gelmesine izin verdiğine inanamıyorum." Başını salladı ve gözlerini devirdi, dudaklarını sıkıca kapattı, sanki çılgılık atmamak için kendini zor tutuyormuş gibi. Sonra nefes aldı. "Evet, soruna cevap vermek gerekirse, o anahtar bunu mümkün kılıyor. O anahtar Eton'un Anahtarı. Eton, Phyre'yi yarattı ve o şey her kilidi açabilir. Onunla bir kişi alemler arasında seyahat edebilir ve geri dönebilir. Bu yalan değil. Bu gerçek."

Tanrıça! Moya midesinin burkulduğunu hissetti. "Olamaz." "Neden olmasın?"

"Çünkü olamaz... Bu imkansız. Tamam mı?"

Muriel ona hüzünlü bir gülümseme gösterdi. "Buraya geldin ki, tüm bunların bir yalan, bir tür aldatmaca olduğunu itiraf edebileyim. Böylece onları bunu yapmamaya ikna edebilirdin."

"Evet, ben öyle komik biriyim. Arkadaşlarımla öldürülmesini görmekten hoşlanmıyorum. kendileri." Moya, hala ateşin etrafında toplanan diğerlerini işaret etti. "Tressa ölmek istiyorsa, sorun değil; ama Roan ve Gifford başka bir mesele. Roan birçok yönden özel biridir birçok yönden özel, ama hepsi sağlıklı değil. Eğer ölebileceğini, Rel'e gidebileceğini ve sonra geri dönebileceğini kafasına takarsa, sadece nasıl bir şey olduğunu görmek için bunu yapacaktır. Ve Gifford... İnan bana, o giderse, o da gider. Ve ben bunu kabul edemem."

"Üzgünüm. Turin'den ne kadar nefret etsem de, yalan söylemem, beyaz yalanlar bile. Bu daha çok onun işi."

Moya ona öfkeyle baktı. Hazır değildi.

Malcolm'a inanıyordu ve Tressa'ya kesinlikle güvenmiyordu, ancak Moya, Muriel'in ucuz heyecan için bunu uydurduğunu iddia etmekte zorlanıyordu. Babasından bahsederken kullandığı dil onu ikna etmişti. Moya, ebeveynlerden nefret edenlerin kullandığı dili anlıyordu ve sahte olanı ayırt edebileceğini düşünüyordu. Muriel samimiydi.

ebeveyn nefretinin dilini anlıyordu ve sahte olanı ayırt edebileceğini düşünüyordu. Muriel samimiydi.

Benim gibi bir aynaya bunu taklit etmek imkansızdı.

Her şeyin gerçeği, sadece altta yatan sevgiden kaynaklanan şiddetli tiksinti ve saf öfkede yatıyordu. Ne kadar silmeye çalışırsan çalış, kan lekesi gibi kalıcı olan bir sevgi.

"Hepsi gidiyor mu?" diye sordu Muriel.

"Sadece Tressa ve Roan, ama dediğim gibi, Gifford onun izinden gidecek, Rain'den emin değilim — o, kazma taşıyan cüce."

Muriel kaşlarını çatı.

"Ne?" diye sordu Moya.

"Bak, dediğim gibi, ben öbür dünya konusunda uzman değilim, oraya hiç gitmedim tabii ki, ama bu yerde, bu dünya ile öbür dünya arasındaki duvarlar ince. Sesleri duyabilirsin. Çok sessiz gecelerde, konuşmalar bile yapabilirsin. Arkadaşlarının planladığı şey... Kolay olmayacağını düşünüyorum. Phyre, savaşçıların düşündüğü gibi sonsuz bir kutlama değil. Orası gerçek bir yer, farklı kuralları olan farklı bir yer, ama buradan çok da farklı değil. Demek istediğim, tehlikeler olacak."

"Tehlikeler mi? Nasıl tehlike olabilir ki? Ölecek değilsin ya. Yani, zaten ölmüşsün, değil mi?"

"Ölümünden daha kötü şeyler vardır ve tabii ki yine de ölebilirsin. Geri dönemezsen ya da bedenlerin çürümeden önce çıkamazsan, Phyre'da kalırsın. Ölü olursun... sonsuza kadar. Ve..."

"Ve ne?" "O

anahtar." "Ne

olmuş ona?"

"Phyre'deki tüm kapıları açar." "Bunu zaten söyledin."

"Çünkü şunu anlaman gerekiyor: oradan çıkmak isteyenler var, o anahtarı alıp kaçmak ve Elan'a dönmek isteyenler var. Dürüst olmak gerekirse, çoğu kişi öyle yapacaktır. Ve inan bana, oradan çıkmasını gerçekten istemediğimiz bazı kişiler var.

Phyre'ye götürmek, hayal bile edemeyeceğin kadar tehlikeli. Arkadaşlarının neyle karşılaşacağını ben bile tam olarak anlayamıyorum." Muriel öfkeyle homurdandı ve daha da sertçe ovmaya başladı, sonra geri çekilip bezini tencereye attı.

"O anahtarı ona verdiğine inanamıyorum! Bu... bu çok sorumsuzca! Ama bu tam da onun yapacağı bir şey, değil mi?" Koluyla saçlarını geriye attı. "Böyle bir şeyi yapabileceklerinden emin misin?" Muriel bir an durup Moya'ya baktı. "Sen cesursun. Seni tanıdığım kısa sürede bunu anlayabildim."

Senin metanetin Phyre'da önemli olacak türden bir şey. Orada ihtiyaç duyulan şey bu. Peki ya onlar?" O, şu yönde başını salladı
Herkes bir araya toplanmıştı. "Senin kapımdan ilk giren kişinin ben olman bir tesadüf değildi herhalde."

"Gitmem gerektiğini mi düşünüyorsun?"

Muriel başını salladı. "Hayır, bence hiçbiriniz gitmemelisiniz, o anahtarla olmaz."

Moya paçavrayı aldı ve Muriel'e geri verdi. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu Muriel.

"Bilmiyorum." Moya iç geçirdi. "Sadece Estramnadon'a giden bir yol olup olmadığını bulup rapor vermemiz gerekiyordu. Şimdi tuzağa düşürüldüğümüzü hissediyorum, hepimiz."

"Babam işte böyle biridir. Bir meşe palamudu düşürür ve üç yüz yıl sonra, ondan büyüyen meşe ağacı devrilir ve ölmesini istediği birini uygun bir şekilde öldürür."

Moya üzgün bir şekilde başını salladı. "Ne oldu?"

"Hiçliğin ortasında bir kulübede, küçük çocukları korkutmak için uydurulmuş bir efsaneyle konuşuyorum. Ve bu kişi düzenli olarak ölümlerle konuşuyor ve ölümsüz olduğunu iddia ediyor. Ve bana, son yedi yıldır tanıdığım bir adamın onun babası olduğunu söylüyor. Bir de Tressa var, tanıdığım en büyük yalancı, bana bu adamın onu ve yedi kişiyi öldürmek istediğini söylüyor, bu da, bu arada, arkadaşımız Suri'yi bir şekilde kurtaracakmış. Bütün bunlarla ne yapmam gerekiyor?"

Muriel cevap vermedi. Tencereleri yıkadı, kuruladı ve kirişlerdeki kancaya astı.

Moya, onu dikkatle izleyen Tekchin'e baktı. *Muhtemelen söylediğimiz her şeyi duyabiliyordur.*

"Sekiz kişinin gitmesi gerektiğini mi söyledi?" diye sordu

Muriel. "Bu sekiz kişi mi?" "Tressa öyle dedi."

"Ve ona güvenmiyor musun?"

"Hiç güvenmiyorum. Her konuda yalan söyledi, bizi oyaladı, bilgi sakladı. Yola çıktığımızda amacımız, orduyu gönderebileceğimiz bir geçit bulmaktı. O ise başından beri bunun mümkün olmadığını biliyordu. Bize ölmemiz gerektiğinden ya da anahtardan hiç bahsetmedi. Başka neler söylemedi acaba?"

Muriel zayıf bir gülümseme zorladı. "Belki biraz daha çay yapmalıyım?"

Moya, çayın yetmeyeceğini düşündü.

Moya, ateşin etrafında toplanmış, dans eden alevleri izleyen küçük gruba geri döndü. Tekchin, onun yaklaşmasını fark edince başını kaldırdı. Ateş, yüzündeki yara izinin olduğu tarafı aydınlatıyordu. Moya, bu yara izinin onu diğer Galantianlardan daha gerçek, daha insan gibi gösterdiğini düşünürdü. Şimdi ise, bu yaralanmanın ne kadar acı verici olduğunu düşünüyordu. Hikayenin tamamını bilmiyordu. Dağ goblinleriyle bir ilgisi vardı, ama ona hiç ayrıntıları anlatmamıştı. Her ne kadar övünse de, maceralarından pek bahsetmezdi, en azından ona. Tekchin genellikle gürültücüydü, sanki sessizliği düşmanıymış gibi, ama bu yolculukta alışılmadık bir şekilde sessizdi, sessiz ve dikkatli. Gözleri onu her yerde takip ediyordu, ama bakışları her zamanki şehvet dolu bakışlar ya da onu çekici kılan kötücül sırtış değildi. Onu inceliyor, görünüşünü ezberliyor gibiydi, sanki bu yakında önemli olacakmış gibi. Moya, onun kendisinin bilmediği bir şey bildiği izlenimini edindi.

Onu unutmadığını belirtmek için ona kısa bir gülümseme attı, sonra şöminenin önünde omuz omuza çapraz bacaklı oturan Roan ve Gifford'un yanına oturdu. Titreyen ışığın etkisiyle daha da melankolik hale gelen yüz ifadeleriyle alevlere bakıyorlardı.

"Bunu yapma, Roan," dedi Moya yumuşak bir sesle, ona dokunmamaya dikkat ederek yanına oturdu. "Muriel bunun tehlikeli olabileceğini söylüyor."

"Malcolm'a güveniyorum," diye cevapladı Roan, ateşe doğru sessizce konuşarak.

"Tamam, Malcolm'un sen ve Muriel'in söylediği gibi biri olduğunu varsayalım. Dindar olmasını anlayabiliyorum. Ama sana şahsen gelip gitmeni istemedi. Tressa'nın söylediklerinin ondan mı geldiğini yoksa her şey hakkında yalan mı söylediğini bilemezsin. Bu Tressa, ve sen onu benim kadar tanıımıyorsun. O yalan söyler. Persephone'yi öldürmeye çalıştı."

Roan ona döndü. "Eton'un Anahtarı onda, Moya. Bu konuda nasıl yalan söylenebilir ki?"

"Boynunda biraz metal var. Hepsi bu kadar olabilir."

"Tetlin Cadısı bunun Eton'un Anahtarı olduğunu söylüyor," dedi Gifford.

"Twessa ve cadının bizi öldürmek için bir komplo kurduklarını mı söylüyorsun? Çünkü bunun için bu kadar yolu gelmemize gerek yoktu."

Moya iç geçirdi. "Sizin ölmenizi istemediğimi söylüyorum. Eğer bu gerçekse, eğer insanlar gerçekten öbür dünyadan geçip Fhrey şehrine ulaşabiliyorsa, o zaman plana sadık kalmalı ve geri dönüp Persephone'ye her şeyi açıklamalıyız. O anahtarı bir lejyona verip onları oraya gönderebilir."

Roan başını salladı. "Tressa ve diğer *yedi* kişi."

Moya çığlık atmak istedi ama kendini tuttu ve yavaşça nefes aldı.

"Kısa bir süre önce, Pe'sephone silah almak için Neith'e gitti. Bir lejyon götürmedi; buna ihtiyacı yoktu. Belki bu da öyle bir şeydir."

"Bu acımasızca gelirse özür dilerim, ama siz ikiniz ve Tressa'nın bunu başarmanızın imkanı yok. Üçünüzün kendi başınıza Ejderha Kampı'na geri dönebileceğinizden şüpheliyim. Muriel bunun tehlikeli olacağını söylüyor."

Roan ve Gifford tekrar ateşe bakmaya başladılar, ama dinliyorlardı. Başka seçenekleri yoktu.

"Ne yapmayı planladığını bir düşün. Öleceksin, Rel, Nifrel ve Alysin'den geçip Fhrey başkentine çıkacaksın, peki ne olarak?

Hayaletler olarak mı? Sonra ne olacak? Nasıl bir şey yapabileceksin?"

"Oraya vardığımızda öğreniriz," diye cevapladı Roan. "Malcolm bizi başka türlü göndermezdi. O yüzden ben gidiyorum."

"Ben de," dedi Gifford. "Ben de gidiyorum," dedi Rain.

Hepsi ona baktı ve Gifford cüceye gülümsedi.

"Üzgünüm." Rain, utangaç bir şekilde başını eğdi. "O kadar da uzakta değilsin. Seni duymamak biraz zor."

"Neden böyle bir şey yaptın?" diye sordu Moya. "Malcolm'un bir tanrı olduğu söylentileri yüzünden mi? Suri gilarabrywn'i yaptığında sen demirci dükkanındaydın diye mi?"

"Bir nevi, ama çoğunlukla rüyalarım yüzünden. Bataklığa girdiğimizden beri rüyalarım daha da kötüleşti. Sürekli beni çağırıyor. Aşağı inmem gerektiğini söylüyor. Her zaman bunun kazmam gerektiği anlamına geldiğini düşünmüştüm, ama şimdi düşünüyorum da... Kimse o kadar derine kazamaz. Bence o öldü ve ona ulaşabilmemin tek yolu bu."

"O kim?" diye sordu Gifford.

Rain başını salladı. "Hiçbir fikrim yok, ama hayatım boyunca onunla ilgili bu görüntüler gördüm

Bu yüzden kazıcı oldum. Küçük bir çocukken beri ona ulaşmaya çalışıyorum."

"Bu dördüncü oldu," dedi Roan.

"Kes şunu!" diye bağırdı Moya, ayağa kalkarak. "Kes şunu Roan, olur mu? Kes şunu." Moya öfkeli, sinirli ama en çok da korkmuştu. Bu saçma sapan vagonun yokuş aşağı yuvarlandığını hissediyordu ve onu yavaşlatacak gücü yoktu. "Persephone'ye seni koruyacağıma söz verdim." Daha fazla bir şey söylemek istedi ama onların boş bakışlarına bakınca bunun bir faydası olmayacağını anladı.

Moya, odanın uzak köşesinde oturmaya devam eden Tekchin'in yanına döndü. Kendini onun yanına attı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Tesh ve Brin'i yanına çağırdı, sonra fısıldayarak konuşmaya başladı. "Roan, Gifford ve Rain, Tressa ile birlikte intihar etmeyi planlıyorlar. Biz buraya bunun için gelmedik. Buna izin veremem. Onları bizimle geri getirmek için güç kullanmamız gerekebilir diye düşünüyorum."

"Moya..." Brin şok olmuş gibiydi. "Ne yapacaksın? Onları bağlayacak mısın? bağlayacak mısın?"

"Gerekirse, evet." Moya sinirli, öfkeli ve kızgındı; karar vermek için en iyi karar vermek için en iyi ruh hali değildi, bunu biliyordu, ama başka bir seçenek göremiyordu. Onlar ona başka bir seçenek sunmuyorlardı. "Bak, Tesh Gifford'u izleyebilir, Tekchin Rain'i gözetleyebilir, ben de Tressa'yla ilgilenirim."

"Peki ya Roan?" diye sordu Brin. "Ona ne yapmamı istiyorsun? Onu Yere mi? Onu bağlayabilmek için onu yere mi yatırmak istiyorsun? Bunu yapmadan önce, Muriel'den kulaklarıma koymak için biraz balmumu istesem iyi olur, yoksa tüm bu çılgınlardan sağır olacağım. Tabii, Gifford ona dokunabilir, ama başka biri dokunabilir mi? Onun nasıl biri olduğunu hatırlıyorsun. Belki hala öyledir. Ve eğer başlarsa, Gifford öylece durup izleyecek mi sence? Tesh güç kullanmak zorunda kalacak ve Gifford görüldüğünden daha güçlüdür. Roan'a zarar verirsen, aklını kaçıırır. Roan'ın aldığı ciriti geri verdiğinde aldığı dayakları unuttun mu? Brin durakladı ve nefes aldı. "Moya, gerçekten birbirimizle savaşmamızı mı istiyorsun?"

Moya hiçbir şeyi unutmamıştı. Eres'in Gifford'u neredeyse öldürmesine nasıl izin verdiğini, sessizce izlediğini ve bir daha asla böyle bir şey yapmayacağına nasıl yemin ettiğini çok iyi hatırlıyordu. Yine de... "Ne istiyorsun, Brin? Onların birbirlerini öldürmelerine izin veremem!" diye bağırdı, çok yüksek sesle, ve herkes başını çevirdi.

Her zamanki gibi pencerenin yanında tek başına duran Tressa ayağa kalktı. "Eminim yapabilirsin."

"Tressa! Seni kaltak!" Moya ayağa kalktı ve odanın diğer ucunda duran Tressa'ya döndü.

"Sekiz tanesi gitmeli," diye hatırlattı Roan, sayılara olan takıntısıyla Moya'yı öfkелendirdi.

"Bırak artık, Roan!"

Tressa odayı geçerek Muriel'in durduğu yere geldi. "Bence yeterince bekledik. Şimdi yapmalıyız. Malcolm bana Rel'in girişinin bir havuzda olduğunu söyledi..."

"Orayı biliyorum," dedi Muriel. "Yolun hemen yukarısında. Size göstereyim."

Bir askıdan ağır bir pelerin aldı, giydi ve başlığını çekti. bir noktaya geldi ve Muriel bir kez olsun gerçekten biraz cadı gibi göründü. Kapının yanındaki sepet yığınının, çemberli saplı ve kapaklı, sağlam ve güzel bir sepet seçti. ve kapağı olan ince, sağlam bir sepet seçti. Sonra bir fener aldı. "Beni takip et."

Muriel kulübenin arkasındaki çitlerle çevrili bir ağıla yürüdü ve küçük sarı gagalı küçük beyaz bir ördeği aldı. Onu sepetine koydu ve kapağı kapattı.

Sonra Muriel onları, dikili taşın bulunduğu yola geri götürdü. Diğerlerinin yetişmesini beklemek için durdu. Dünya karanlık, soğuk ve nemliydi. Yağmur çoktan durmuştu, ama ağaçlar hala damlıyordu. Beklerken Moya pelerininin kapüşonunu çekip yünlü omuzlarını kendine sıkıca sardı. Yine de titriyordu.

Cadılar Roan ve Gifford'u beklerken fenerleri yüksekte tuttular. Diğer elinde sallanan sepet sarsıldı ve titredi.

"Ördek ne iş?" diye sordu Tesh.

"İhtiyacınız olacak bir şey," dedi Muriel. Sonra Gifford onlara katıldığında, dönüp onu bulmak için geldikleri yolu takip etti.

"Ördeğe ihtiyacımız mı olacak?" diye sordu Rain. Muriel sadece gülümsedi.

Yol, derin bir bataklığa inerken geniş bir daire çizerek kıvrılıyordu. Su birikintilerini kaçınmak mümkün değildi ve kısa sürede Moya'nın ayakları sırlıslık oldu.

Hava daha da nemli hale geldi — Moya bunun mümkün olabileceğini düşünmemişti. Ağaçlar kısa, çirkin şeyler haline gelmiş, şişkin büyümeler, eğri gövdeler ve bükülmüş dallarla bozulmuştu. Birkaç santim uzunluğunda, jilet gibi dikenleri olan siyah çalılar bolca yetişiyordu ve uzun otlar, uzun, ölü saçlar gibi kırılğan görünüyordu.

"Burası iki dünyanın birbirine en yakın olduğu yer," dedi Muriel, fenerini çok rahat bir şekilde sallayarak yürürken. "Elan'ı yeraltı dünyasından ayıran sadece ince bir tabaka var. Phyre, zehirli bir kaynak gibi fışkırıyor ve sızıyor, ve bu bozulma, bu ince ayırım, çevreyi çarpıtıyor. Bir göletin yaşam için bir vaha olması gibi, bu ada da geçidin bir sonucudur. Burada hiçbir şey olması gerektiği gibi değil. Hiçbir şey *doğal* değil."

"Sadece ürkütücü olduğunu söyle," dedi Moya. "Bu yüzden mi buradasın? Yani, akli başında hiç kimse burayı ziyaret etmez, değil mi?"

"Evet, bu da bir neden," dedi Muriel. "Ama bu daha çok bir yan fayda. Sana söylediğim gibi, bağırsam duvarın ötesindeki komşularıyla konuşabilirim. Uzun zaman önce, biriyle konuşmak umuduyla buraya geldim."

"Olmadı mı?"

Kafasını salladı. "Ama benim de ihtiyaç duyulduğumu keşfettim. Burada, Tetlin Cadısı'nın bir amacı var."

"Yeni ölenlere taş vermek mi?"

"Yardım sunmak." Muriel başını salladı ve düşmüş bir dalın üzerinden atladı. "Taşlar sadece bir fikir. Öbür tarafa götürebileceğin bir şey. Ölümünden sonra insanlar Elan terimleriyle düşünmeye devam ederler çünkü bildikleri tek şey budur. Kayıp ruhlar taşları almazlar, taşların anlamını, Phyre'ye batmalarına yardımcı olan ağırlık kavramını alırlar."

Moya, onun ne kadar normal, samimi ve dostça davrandığına hayret etti. Kötü şöhretli Tetlin Cadısı onun arkadaşı olabilirdi ve Seph ve diğerleriyle hiç zorlanmadan kaynaşabilirdi.

"Bu sana önemli veya anlamlı gelmeyebilir. Çoğu insan ölüm hakkında fazla düşünmez. Ama mutlu bir hayat sürdüğünü ve çiçek toplamaya ya da bir kova su almaya çıktığını ve birdenbire öldüğünü hayal et.

Belki bir vahşi hayvan seni yakalar. Belki buza düşersin. Binlerce şey olabilir, bazıları gerçekten saçma, örneğin bir taşta kayıp kafanı çatlatmak gibi. Sorun şu ki, kimse senin gittiğini bilmiyor. Kimse nereye gittiğini bilmiyor. Cesedini bulamıyorlar. Gömülmüyorsun ve mezar taşın da olmuyor. Sonra bir bakarsın, buradasın." El fenerini ağaçlara doğru salladı, sapı kapağına çarparak tıkırdadı. "Islak bir kayanın üzerinde kayıp düştüğünde, ne olduğunu bilemezsin. Öldüğünü fark etmemen mümkün, hatta muhtemeldir. Kaybolmuş ve yalnızsın. Belki de ilk kez."

"Bir insan sadece..." Tekchin yürürken etrafına bakındı.

— "Bilmiyorum, bir kayayı, herhangi bir kayayı alabilir mi?"

"Hayır. Ölülerin ruhları Elan'ın hiçbir kısmına dokunamaz."

"O zaman anlamıyorum," dedi Moya. "Nasıl olur da gömüldükleri taş onlara ait olabilir?"

"Bataklıkta karşılaştığınız ruh, giysiler giyiyordu, değil mi?" Moya ve Tekchin başlarını salladılar.

"Ama bunlar gerçek değildi, değil mi?"

Moya, okun Meeks'i, giysileriyle birlikte nasıl delip geçtiğini hatırladı ve başını salladı.

"Onlar onun öldüğü kıyafetlerdi ve dediğim gibi, fikirleri alırsın ve seninle olan anılar. Ruhların Phyre'ye ulaşması uzun sürmez. Bu yüzden

Bu yüzden sevdiklerini mümkün olduğunca çabuk bir taşla gömmek çok önemlidir. Nehrin sonuna ulaşip bir taş hissettiklerinde, öldüklerini anlarlar. Bu, acil bir durumda bile nasıl tepki vereceğini bilmek için bir şeyi tekrar tekrar pratik etmek gibidir. Cenazeler de böyledir.

Moya, elinde bir taş tuttuğunu hayal etti. Her şey değişmişse, dünyanın geri kalanından kopmuşsa, o taş —hayali olsun ya da olmasın— ne olduğunu ve ne yapması gerektiğini açıklayacaktı. Dahası, o taş, en kötü anda ihtiyaç duyduğu rahatlığı sağlayabilecek sevgi dolu bir veda olacaktı. Yalnız, tamamen yalnız ve korkmuş olan Moya, o küçük hayali kayadan gözyaşları akıtacağını düşündü.

Anneme bir taş vermedim, başka kimse de vermedi. Cenazeden ayrıldıktan sonra, başka birinin bu işi halledeceğini düşündü. Belki de bunun kendilerine düşmediğini ve annemin geri gelip bunu kendisi yapacağını düşündüler. Sonuçta, bu onun sorumluluğuydu. *Annemin tutunacak hiçbir şeyi yoktu. korkunç bir şeydi bu! Ve annem bunu kasten, kinimden yaptığımı düşündü. Ama öyle değildi. Annem benim ihmalkarlığım yüzünden neredeyse öbür dünyaya giremeyecekti.*

"Taşsız gelenler genellikle ani bir şekilde ölenlerdir," dedi Muriel. "Olayı sindirecek zamanları olmamıştır. Bu yüzden burada durup şaşkın şaşkın bakarlar. Ben sık sık buraya gelip kontrol ederim. Çoğu zaman ağlama sesleri duyarım. Erkekler, kadınlar, çocuklar, hepsi artık hiçbir şeyi anlamadıkları için ağlarlar. Diğerleri, daha maceracı olanlar, Nifrel'e gitmeye mahkum olanlar, doğrudan evime gelirler. Oturup konuşuruz. Bazıları bunu anlamak için sadece bir dakika harcar. Diğerleri ise günlerce oturur ve sonunda bir taş seçerler. Nedenini bilmiyorum, ama farklı taşlar farklı insanlara hitap ediyor; bu yüzden elimde bu kadar çok taş var, işi kolaylaştırmak için. Taş olduğu yerde kalır, ama ona benzeyen bir taş ellerinde belirir ve onlar bu yolu takip ederler. Elbette, bataklık ve bu ada güzel değildir, ama ben burada olmasaydım, bunu yapmasaydım, tüm bunlara ne olurdu? Onlar mı? Benim kadar uzun süredir buradaysan, hala önemli olan bir şey bulmak zor oluyor.

Uzun bir spiral içinde aşağı indiler ve kendilerini sarkan söğütler, dikenli çalılar ve ince çimlerle kaplı derin bir kanyon sardı. Aşağı inerken hava biraz ısınmaya başladı, ama sıcaklıkla birlikte bir koku da geldi, çürümüş sular, yanmış saçlar ve çürüyen şeylerin kokusunu andıran hoş olmayan bir koku çürümüş sular, yanmış saçlar ve çürüyen şeyler hakkında konuşan bir koku geldi. Moya göremiyordu, ama karanlıkta bir yerlerde, yağmurun neden olduğu bir şelale gibi, bir şeylerin akıp gittiğini duyabiliyordu. Sonra, hiçbir uyarı olmadan, dibe ulaştılar.

Yol, sazlık, bataklık otları ve uyuşuk kamışlarla çevrili kasvetli bir bataklık havuzunda son buldu. Havuz, çapı sadece bir buçuk metre kadar olan bir su birikintisinden biraz daha fazlasıydı ve etrafındaki çimleri lekeleyen bulanık, çamurlu bir çamurla doluydu.

Muriel sepetini ve fenerini havuzun yanına koydu ve bekledi. Diğerleri şaşkın bakışlar attılar.

Tressa ilk soruyu sordu. "Giriş nerede?"

"İşte burada," dedi cadı, çamurlu su birikintisini işaret ederek.

Bu, sanki bir dans gösterisi yapmış gibi, hiçbirinin sorusuna cevap vermedi. Muriel rahatsız görünmüyordu, hatta şaşırması bile değildi. Bunun yerine, sakince sepeti açtı ve kuşun tüylerini yoldu. Kuş çırpınıp şiddetle gıdıkladı, ama Muriel onu sıkıca tuttu. Sonra boynuna bir parça ip bağladı ve ortasında delik olan küçük taşlardan birini ipin ucuna astı. Cadı daha fazla gecikmeden ördeği sepetten çıkardı ve çamurlu çamurun içine attı.

Sadece fenerin ışığıyla karanlıkta bile, parlak beyaz ördeğin perdeli ayaklarıyla kıyıya doğru yüzmeye çalışırken zorlandığını görmek kolaydı, ancak pek ilerleyemiyordu. Kuş, kanatlarını çırparak, yapışkan çamurdan kurtulmak için büyük bir çaba sarf etti. Ancak ördek çamurun içine gittikçe daha da batıyordu.

"Oh, büyükanne!" Moya, herkes ördeğin hayatı için çığlık atıp çabalarken fısıldadı. Tüm çabalarına rağmen, ördek yavaş yavaş daha da derine battı, ta ki sadece uzun boynu ve başı su yüzeyinde kalana kadar. Sonra, son bir nefes almak için başını yukarı kaldırdı ve kuş, su birikintisi tarafından yutuldu.

O kaybolduktan sonra, herkes havuza bakmaya devam etti, ta ki cadı arkasını dönüp "Bu, Phyre'nin girişi" diyene kadar.

"Hayatta olmaz!" dedi Moya, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Başını sallamaya başladı ve bir adım geri attı. Tressa'nın aptal şarkısını hatırlayarak, "*Batma ve gülmeyle ilgili tüm o saçmalıklar çocukları korkutmak için uydurulmuş şeyler değil miydi?*" diye düşündü. *Bu... bu...*

Muriel tüyleri sepetinin içine koydu ve zaten orada bulunan taşların yanına ekledi. Sonra sepeti bir tabureye koydu. "Gidecek olanlar bir taş ve bir tüy alsınlar. Taş, Phyre'ye ulaşmanıza, batmanıza yardımcı olacak. Geri dönmek mümkünse, bu yoldan geri geleceksiniz. Bu çamur soğuk ve...

En azından birkaç günlüğüne bedenlerinizi yüzeyin altında muhafaza edin, sanırım. Aslında bilmiyorum. Daha önce böyle bir şey denendiği yok. Geri döndüğünüzde, umarım bedenleriniz bıraktığınız haliyle olurlar.

"Tüyler ne için?" diye sordu Tressa.

Muriel bir tane çıkarıp havaya kaldırdı ve küçük beyaz tüyü çevirdi. "Taşın ağırlığın, alçalmanın sembolü olduğu gibi, tüy de hafifliğin, yükselmenin, yenilenmenin ve kurtuluşun sembolüdür. Gerçek tüyleri seninle, sadece fikir, ama mesele de bu. Phyre'da, komşularım bana fikirlerin gerçek olabileceğini söylüyor. Unutma, ben oraya hiç gitmedim ve bana yalan söylüyor olabilirler, ama neden yalan söylesinler ki?

Muriel tüyü sepete geri koydu ve ayağa kalkıp beklemeye başladı.

Kimse yanına yaklaşmadı.

Moya başını sallıyordu. "İmkansız." Roan ve Gifford'a baktı. "İmkansız."

"Ne bekliyordun?" diye sordu Muriel, ördeğin ortadan kaybolması karşısında rahat ve dostane tavrı kesinlikle daha az çekici görünüyordu.

"Bir mağara ya da belki bir delik, ama bu... bu..."

"İğrenç," diye tamamladı Gifford.

"Evet, aynen öyle!"

"Bu bir geçit," dedi Muriel, "bir giriş; ve Phyre'ye giden tüm yollar aynı."

"Üzgünüm, ama bu sadece... hayır. İnsanların çamurda boğulmasını mı istiyorsun? Bu delilik," dedi Moya.

"Kimsenin bir şey yapmasını istemiyorum. Bana gelen sizlersiniz.

Sadece ölümler girebilir. Nasıl öldüğünüzün ne önemi var?" Muriel bunu o kadar sakın söyledi ki, Moya öfkeleni. Oysa duyduğu şey şuydu: *Sorun ne, tatlım? Birkaç yumurta kırmadan pasta yapamazsın, değil mi?*

Hepsi havuza bakıyorlardı ve izledikçe, çamur kabarcıklar halinde yükselip patlayarak çamur sıçratıyor, yemekten sonra geçiriyordu.

"Hayır, bak, hayır." Moya yine başını sallıyordu, ama daha çok ördek suya düştüğünden beri başını sallamayı bırakmamış gibiydi. Yüzünün her santimetrekaresi bu çabaya katılmış gibi, her tarafı kırış kırış bir kaş çatışı vardı. "Ördeğini boşa harcadığım için üzgünüm, ama imkansız. Kesinlikle imkansız!"

"Gerçekten de pek hoş görünmüyor," dedi Gifford, yüzünde tüm hünerini sergileyen bir grimasa bürünerek.

"Hiçbirinizin bunu gerçekten yapacağını düşünmemiştim," dedi Tesh oldukça mutlu bir ses tonuyla. "Yine de bir süre beni endişelendirdiğinizi itiraf etmeliyim."

"Evet... şey..." Moya hala geri çekiliyordu. Arkasında duran Brin'e çarptı ve temasla birlikte sıçradı. "Tressa, böyle olacağını düşünmemiştin, değil mi?"

Tressa cevap vermedi. Sadece havuza bakakaldı.

"Peki, ne yapacağız?" diye sordu Tesh. "Burada durmanın bir anlamı yok, eğer..."

"Geri mi döneceğiz?" diye sordu Gifford Roan'a. Soru hayal kırıklığından çok umut dolu geliyordu.

"Ben... ah," diye mırıldandı Roan. "Sanırım biz..."

"Malcolm gerekli olmasaydı bizi buraya göndermezdi," dedi Tressa, sesinde meraklı bir ağırlık hissedilen inatçı bir kararlılıkla.

Moya, "Malcolm domuzu doldursa da umurumda değil," dedi.

"Adil olmak gerekirse," dedi Rain, "*bunu* nasıl başkasına anlatabilirsin ki?" "O haklı," diye ekledi Tekchin. "Gerçekten görmen lazım."

"Bu yüzden ördeği getirdim," diye açıkladı Muriel. "Şey, onu ve tüyleri."

"Ona güvenmeliyiz," dedi Tressa inatla ve bir adım öne çıktı.

"Tressa?" diye Moya gergin bir şekilde seslendi.

"Raithe ile olan durumla aynı," dedi Tressa, "sadece daha kötü." Moya, endişeyle fark etti ki, o hiç kimseyle konuşmuyordu. Bu, onun kendi kişisel tartışmasıydı. "O biliyordu."

"Tressa, ne yapıyorsun?"

Herkesin rahatlamasına neden olan kadın arkasını döndü, ancak gözlerindeki bakışı gördüklerinde bu rahatlama kısa sürdü. Eğilip sepetten eşyaları aldı.

. Ayağa kalktığı anda, Tressa'yı bir elinde tüy, diğer elinde taş tuttuğu kadar sıkı bir kararlılık sardı. "Bunu benim için yaptı. Anlamıyor musunuz? Diğerleri için ben artık yoktum. Ama Malcolm için yok değildim. Bana bu şans verdi. Şimdi bu şans değerlendirmek bana kalmış. Kolay olmayacağını söyledi. Raithe'nin çektiğinden bile daha zor olacağını söyledi. Anlamıyor musunuz?"

Gördün mü? Bu benim şansım. Tek çıkış yolum. Eğer bunu değerlendirmesem, ben neyim ki? Bu şekilde yaşamak neye yarar? Ölmüş *olsam* da olur. Bir adım geriye giderek havuza yaklaştı.

"Tressa, sakın yapma," dedi Moya.

"Sana yalan söylediğim için üzgünüm, Moya, hepiniz için, ama bu yüzden beni seçti. Bir duvar örmek istediğinde, en iyisi bir duvarcıya danışmaktır. Ve iyi insanları aldatman gerektiğinde, bana danışırsın. Ben... biraz bekleyeceğim, belki fikrinizi değiştirirsiniz diye," dedi Tressa, daha çok Gifford ve Roan'a. "O zaman,

gelmezseniz, Suri'yi tek başıma almaya gideceğim. Gelmezseniz anlarım. Hepinizin bir hayatı var. Hayatı olmayan sadece benim."

"Tressa!" Moya öne atıldı, ama çok uzaktaydı ve Tressa su birikintisinin kenarındaydı.

Brin, Tressa kendini havuza attığında çığlık attı. Tressa, korkunç *bir sesle suya düştü!* Düşüşünün şiddetinden ve ördekten daha ağır olmasından dolayı, hemen beline kadar suya battı.

"Tressa!" diye bağırdı Moya, sonra gözleri çılgınca seyircilere döndü. "Bana ip verin! Bana ip verin!"

Verecek ip yoktu.

Moya ağaçları aradı. Zıplayarak sarmaşıkları kopardı. Tesh ve Tekchin ona yardım etti ve birlikte bir ucunu Tressa'ya attılar. O sırada kadın omuzlarına kadar batmıştı.

"Asmaya tutun!" diye emretti Moya.

Tressa başını titreyerek salladı. Ağzını sıkıca kapalı tuttu, gözleri dümdüz ileriye bakıyordu ve burnundan hızla nefes alıyordu. Çok korkmuştu.

Brin dizlerinin üzerine çöktü ve iki eliyle ağzını kapattı.

"Tressa... oh, Kutsal Büyük Anne... Tressa."

Havuzun karanlık yüzeyi boynuna kadar yükselirken, yüzündeki taş gibi sert ifade bir gülümsemeye yerini bıraktı. "Malcolm bir tanrı."

Son bir kez nefes aldı. Sonra, herkesin gözleri önünde, tıpkı ördek gibi, Tressa yutuldu.

"Tressa, seni aptal sürük!" Moya, havuzun kenarında ellerinin ve dizlerinin üzerinde ağlıyordu, parmaklarında hala sarmaşıklar vardı. "Neden bunu yaptın? Neden?"

Ağlayan tek kişi o değildi. Brin, Roan ve Gifford da gözyaşları içindeydi. Belki de hepsi ağlıyordu. Moya emin olamıyordu. Hiçbir şeyi net göremiyordu. Ama en yüksek sesle ağlayan oydu, buna şüphe yoktu. Moya yüzüstü yatmış, her şeyi çimlerin suçu olarak görüp iki yumruğuyla çimleri yumrukluyordu. Bu işe yaramayınca, çimleri avuç avuç koparmaya başladı. "Tressa, bunu neden yaptın?"

Uzun bir süre kimse bir şey söylemedi, uyumsuz ve kederli gözyaşları göletin doğal seslerinin yerini aldı. *Ama belki de*, diye düşündü Moya, adaya geldiğinden beri cırcır böceği veya kurbağa sesi duymadığını hatırlayarak, *bu yerde belki de keder gecenin yerli şarkısıdır.*

Hıçkırıklar iniltiye dönüştüğünde, Moya yüzünü pelerinin kenarıyla sildi. O anda Gifford'un sesini duydu.

"Woan?"

Roan havuza doğru bir adım attı.

"Roan?" Moya, Gifford'un sözlerini tekrarladı. "Ne yapıyorsun?"

"Tressa'nın tek başına gitmesine izin veremem." Yanaklarından gözyaşları akarken özür dilercesine söyledi.

Herkesin başı birden yukarı kalktı.

Gifford, Muriel'in sepetinden iki taş ve iki tüy aldı ve Roan'ın yanına gitti.

"Ben de seninle gelirim."

Roan başını salladı. "Hayır. Malcolm'a inanmıyorsun. Yüzünden okunuyor. Endişelisin, korkuyorsun, dehşete kapılmışsın... ama bunları söyleyemiyorsun."

"Ona inanmam gerekmiyor. Ben sana inanıyorum, Woan. Ve Twessa benim arkadaşım."

"Roan, Gifford," dedi Tesh, "Tressa öldü. Onun için artık hiçbir şey yapamazsın."

"O sana *ucube* derdi," dedi Moya. "Hatırlıyor musun?"

Gifford başını salladı. "Biliyorum, ama o söylediğinde durum farklıydı. Twessa da kendisinin bir ucube olduğunu biliyordu."

Gözleri donuk, dudakları titreyen Roan'a döndü. "Sen olmadan ölürüm," dedi ona. "Sen bana dokunduğunda, bana güvendiğinde, ben yaşamaya başladım. Woan, artık onsuz yaşayamam. Yaşamayacağım. Yapamam." Nefesini keserek soludu.

"Beni terk edersen, ölürüm... O zaman birlikte gidelim."

"Roan, Gifford, hayır." Moya yine başını sallıyordu, ama bu sefer yavaş ve çaresiz bir ritimle.

"Belki Twessa'nın Malcolm hakkında söyledikleri doğrudur," dedi Gifford. "Eğer değilse" — Roan'a bakarken gözyaşları yanaklarından süzülüyordu — "hiçbir şeyim yok. Şey, sadece bir şey var. Seni öpmedim."

Titrek dudakları ve gözyaşlarıyla dolu gözleriyle Roan parmak uçlarına yükseldi. Ellerini Gifford'un yüzünün iki yanına koydu ve onu kendine çekti, ilk kez öptü.

Onu bıraktığında, Gifford gülümsedi. "Tamam o zaman," dedi. "Artık hiçbir şey kalmadı."

"Seni seviyorum, Gifford."

"Ben de seni seviyorum, Woan. Her zaman sevdim. Ve her zaman seveceğim." Havuzun içine baktılar.

"Tamam," dedi Gifford kararlı bir şekilde başını sallayarak ve taşları ve tüyleri uzattı. "O zaman alalım."

Roan her birinden bir tane aldı.

"Yapma, lütfen yapma," dedi Moya, ama sesi zayıf bir fısıltıya dönüşmüştü.

Diğerleri, Roan ve Gifford'un birbirlerinin ellerini tutup havuza girerken sessizce ve inanamadan izlediler. Yavaşça batmaya başladılar ve . "Frost ve Flood'a veda ettiğimi söyle," dedi Roan titrek bir sesle Rain'e, sonra sümük omuzlarına kadar yükselirken kısa bir çığlık attı. Ve çamur çenelerine kadar ulaştığında, Gifford ve Roan bir kez daha öpüştüler, sonra su yüzeyinin altına kayboldular.

"Tet! Tet! Tet! TET!" Moya çığlık attı ve tekrar çimleri dövmeye başladı. Hâlâ ellerinin ve dizlerinin üzerindeydi, ama nefes almakta zorlanırken alnı toprağa değiyordu. Moya korkunç bir şekilde hıçkırdı, sonra nefes nefese kaldı ve burnunu çekti. Başını kaldırıp baktığında Muriel'in hâlâ sepetin yanında durduğunu gördü.

"Üzgünüm. Özür dilerim, tamam mı? Ama şu anda gerçekten çok mutsuzum."

Muriel hiçbir şey söylemedi. Bir elini dudaklarına götürdü ve Moya, onun da yanaklarında gözyaşları olduğunu görünce şaşırdı. Ağlamak bulaşıcıydı ve bu, Tetlin Cadısı'nın bağışık olmadığı bir hastalıktı.

"Tet!" Moya iki eliyle yere vurdu, sonra kalkıp etrafa bakınmaya başladı.

"Ne arıyorsun, Moya?" diye sordu Muriel. "Sanki bilmiyormuşsun gibi," diye karşılık verdi Moya.

Muriel sepetine uzandı, bir taş çıkardı ve ona uzattı.

Moya taşı kapıp Tekchin'e baktı, söylemek üzere olduğu şeye inanmakta zorlanıyordu, onun bunu duymasının daha da zor olacağını biliyordu. "Bak, sen birkaç bin yıl daha yaşayacaksın, ben ise şanslıysam otuz yıl kadar yaşayabilecektim.

Gerçekten de çabalamaya değmezdi. Eğer kalmış olsaydın, benim yaşlanmamı izlemek zorunda kalırdın. Ve sonra yine de benim ölümümü izlemek zorunda kalırdın. Bunu düşünmüş olmalısın."

"Düşündüm," dedi Tekchin. Sesinde şok ya da endişe yoktu. Galantian üzgün bile görünmüyordu. Diğer herkes ağlıyordu, Tesh ve Rain bile, ama Tekchin çöl kadar kuruydu ve hiç endişeli değildi. İki kelimelik cevabı, şimdiye kadar söylediği her şey kadar umursamazdı.

"Tamam, öyleyse." Tekchin'in bunu bu kadar kolay kabullenmesi onu üzdü. Onun bunu iyi karşılamasını istemişti, ama fazla cesur olmak diye bir şey de vardı. "Öyleyse, her şey hazır mı?

"Seninle geliyorum."

"Oh, hayır! Hayır, gitmeyeceksin!" Moya patladı. "Bu çok aptalca olur. Bunun ne kadar aptalca olacağını saymak bile zor. Roan sayabilirdi, ama o öldüğü için, bunu yapabilecek kimse kalmadı! Bu çok büyük bir israf olur. Çok uzun bir hayatın israfı. Ve diğerlerini geri götürmen gerekiyor."

"Seninle geliyorum," dedi Tekchin rahat bir tavırla, korku ya da endişe duymadan, sadece o saçma Galantian cesaretiyle.

"Hayır, gelmeyeceksin! Beni duymuyor musun? Gelmeyeceksin. Gelmeyeceksin! Önünde yüzyıllar var, onlarca ömür var. Bunu yapmana gerek yok."

"Ama yapacağım. Estramnadon'a vardığında bana ihtiyacın olacak. Fhrey dilini bilen başka kimse yok."

"Hayır." Moya ona yaklaştı, yüzünü ellerinin arasına aldı ve ağlayarak, "Ben senin için o kadar önemli olamam. Olamam. Ben sadece bir Rhune'um. Berbat, geveze bir Rhune. Kendi halkımın çoğu beni sevmiyor. Özellikle de askerler. Bir kadının keenig'in Kalkanı olmasından nefret ediyorlar. Öyle değil mi, Tesh?"

"Senden nefret etmiyorum," dedi Tesh. "Seni her zaman saygı ve hayranlıkla izledim." "Sen ne biliyorsun ki, seni katil piç! Onu dinleme."

Moya çamurlu elleriyle gözlerini sildi ve ortalığı kirletmişti. "Ben bir hiçim. Kendi annem bile beni sevmeydi. Sen ise yüzyıllar boyunca yaşayacaksın. Adımı bile hatırlamayacaksın. Ben, senin unutacağın bir anın küçük bir parçası olacağım. Başka Rhunes'lar, Fhrey'ler, hatta belki bir cüce bile olacak. Onların kadınları aslında oldukça çekici. Bunu biliyor muydun? Elbette biliyorsun. Benden önce yüzlerce kadını fethettin ve binlerce daha fethedeceksin."

"Hayır," dedi, kollarını ona dolayarak. "Sen benim ilkimdin ve sanırım tekim olacaksın."

"Ne?" Moya'nın kaşları birden yükseldi. "Hayır, bu mümkün değil." Başını salladı. "Yalan söylüyorsun. Tanıştığımızda"

"

"O değil." Tekchin başını salladı. "Sen benim ilk *aşkım*sın."

Moya bakmaya devam etti. Kafası karışmıştı. Bu hiç mantıklı gelmiyordu. Beş yıldır Fhrey ile birlikte yaşıyordu ve o hiç bu kelimeyi kullanmamıştı. Uzun zaman önce bunun, onun hiç öğrenmediği Runik kelimelerden biri olduğu sonucuna varmıştı. Tekchin maceracı, risk alan, dengesiz ve kolayca dikkati dağılan biriydi. O, Tekchin için sadece bir oyuncaktı, sonunda sıkılacağı bir şey. Bunun neden henüz gerçekleşmediğini bile tam olarak bilmiyordu.

"Biz Fhreyler," dedi Tekchin, "hayatımız boyunca tek bir kişiyle kalmayız. Belki de bu kadar uzun süre birlikte olmak çok sıkıcı olduğu içindir. Bilmiyorum, ama birbirimize karşı o kadar derin duygular beslemiyoruz. Bize öyle öğretili. İnsanlar bu şekilde deliye döner, yüzyıllar boyunca çok fazla kayıp yaşarlar. Ama sen Fhrey değilsin, bu yüzden insanların birbirlerini bu kadar tutkuyla sevmemeleri gerektiğini bilmiyordun.

insanların birbirlerini bu kadar tutkuyla sevmemeleri gerektiğini bilmiyordun. Ve sen... sen kendini ortaya attın. Buna aşık olmamak nasıl mümkün olabilirdi? Ve haklısın. Senin ölümünü izlemek zorunda kalırdım. Sence bu Gifford veya Roan gibi biri için kötü mü olurdu? Benim yerimde olmak ister miydin?

Yüzyıllar boyunca bu acıyla yaşamak mı? Seni asla unutmayacağım. Ve onca yıl boyunca çektiğim tüm o acı, birlikte geçirdiğimiz kısa süreye kıyasla hiçbir şey kalır.

Ona sarıldı ve öptü, sonra bıraktı.

Moya derin bir nefes aldı, sonra dönüp Brin'e utangaç bir şekilde baktı.

"Üzgünüm," diye fısıldadı, Keeper'ı kucaklarken. "Geri dön. Ya Ya dışarı çıkarız ya da... çıkmayız. Her halükarda, siz üçünüz geri dönüp Seph'e olanları anlatmalısınız."

Moya ağlayan genç kadının alnına bir öpücük kondurdu ve iç çekerek Tesh'e baktı. "Ona iyi bak. Eğer bakmadığını öğrenirsem, peşini bırakmam!"

Havuzun kenarında bekleyen Tekchin'in yanına döndü. Taşlarını ve tüylerini aldıklarından emin olmak için kontrol ettiler. "Dışarıdan bunun işe yarama ihtimaline karşı, bunu nasıl kullanacağız?" Muriel'e tüyü salladı. "Bu, hafiflik fikrini temsil ediyor. Tekrar ayağa kalkmana yardımcı olmalı...

belki."

"Belki mi?"

"Daha önce bunu yaptığımdan değil, ya da başka birinin yaptığı da değil. Ama Phyre'da fikirler önemlidir. İnanç gücün *her* şeydir."

"Peki, Phyre'da yolunu bulmak için herhangi bir ipucu var mı?"

"Hiç gitmedim, bu yüzden bilmiyorum, ama..." Muriel bir an düşündü. "Turin bunu istiyorsa, seni terk edeceğini sanmıyorum. Yardım alacağını düşünüyorum."

"Öbür dünyada mı?" Moya şüpheyle sordu.

"Turin söz konusu olduğunda, neredeyse her şey mümkündür. Neredeyse."

"Malcolm," dedi Moya inanamayan bir sesle, "botlarını giymekte zorlanan küçük Malcolm'umuz, Phyre'da bize yardım ayarlayabilir mi?"

Muriel başını salladı. "Eğer isterse, evet."

Moya hafifçe güldü. "Bu çok çılgınca." "Seninle hiç sıkılmıyoruz," dedi Tekchin.

"Gifford ve Roan gibi boğulurken öpüşeceğiz, değil mi? Çünkü o çok hoş görünüyordu."

Tekchin onu kucaklayıp kenara taşıdı ve orada durdu. "Yap şunu," dedi Moya ve ikisi de suya daldı.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

FANE İLE YÜZLEŞMEK

Yalnızdı, düşmanlarla çevriliydi, işkence ve ölümle karşı karşıyaydı, ama o hala Suri'ydi, ki bu Fhrey için kışın ekin ekip onların filizlenmesini görmek kadar gizemli bir şey olmalıydı. filizlenmesini görmek kadar gizemli olmalıydı. — BRİN'İN KİTABI

Çın!

Suri, kafesinin arka kapısı açılırken gözlerini açtı. Güneş, hava ve özgürlük vaadi içeri doldu. Korku, çaresizlik ve mide bulantısı kayboldu. Cennetin kapıları ardına kadar açılmıştı; kurtuluşu yakındı.

Dışarıda, yarım düzine asker mızraklarını ona doğrultmuştu. Sert yüzler, nefret dolu ve acımasız, Suri'ye istediklerini yapmazsa onu öldüreceklerini belli ediyordu. Kutuda geçirdiği zamandan sonra, Suri'nin istediği tek şey onları öpmekti. Bu dürtüye kapılmadı. Muhtemelen anlamazlardı. Fhrey'lerle kendi şehirlerinde yüzleşirken duyduğu endişe, o zorlu vagon yolculuğu sırasında küle dönmüştü.

"Teşekkür ederim," dedi içtenlikle, parmaklıkları vagonun çıkıp güneş ışığının vurduğu bir alana adım attığında. Suri derin bir nefes aldı. "Çok teşekkür ederim."

Mızraklarını ona doğrultmuş olan o hoşnutsuz yüzler, şaşkınlıkla tereddüt ettiler ama yılmadılar. Onunla konuşmaya çalışmadılar. Sert darbelerle Suri'ye dönüp meydana geçerek iki büyük binadan daha süslü olanına doğru ilerlemesi emredildi.

Diğer askerler kalabalığı uzak tutuyordu. "Geri çekilin! Kendi güvenliğiniz için lütfen mesafenizi koruyun. Rhunes'lar öngörülemez ve tehlikeli olabilirler, bu yüzden lütfen geri durun ve saraya giden yolu açık tutun."

Saray mı?

Hâlâ Sanatı kullanamıyordu, ama kafesten kurtulmuş olan Suri yeniden düşünebiliyordu. *Beni tapınağı görmeye götürüyorlar.*

Suri, bunun ne anlama geldiğini anlayınca sevinci kısa sürdü. Son birkaç gün, sanki ateşin etkisiyle bulanık bir sis gibi geçmişti, sanki su altında yüzüyormuş, ara sıra nefes almak ve dünyayı gözetlemek için su yüzüne çıkıyormuş gibi: daha önce hiç görmediği devasa, güzel ağaçlar, tepenin yamacına kurulmuş şirin köyler yüksek çatılı ve uzun pencereli zarif evler ve parlak renkli giysiler. Suri hepsini bir görüntü, manzara ve ses karmaşası olarak hatırlıyordu. Artık perde kalkmış, ateş düşmüştü. Bu yeni dünyayı ilk kez net bir şekilde gözlemliyordu.

Mızraklar onu, elmas şeklindeki bir meydana oluşturan kaldırım taşlarının üzerinden geçmeye zorladı. Meydanda, zarif taş heykeller ve özenle oyulmuş çeşmeler, flora ve faunayı tasvir ediyordu. Meydanı çevreleyen masalar tentelerle gölgelenmişti.

Bazıları meyve ve sebzelerle doluydu. Diğerlerinde ise ekmek somunları, sepetler, iğne işleri, çömlekler ve heykeller vardı. Bir stantta, kafeste duran vahşi bir canavarın portresi olan bir resim sergileniyordu. Yabani gözleri ve dişleri görünen, salya akıtan bir hayvan parmaklıkları sıkıca tutuyordu.

Onlar beni böyle görüyorlar. Belki de ben öyleydim. İyi bir elçi oldum, ama onlar da en iyi ev sahipleri değillerdi.

Suri, saraya giden tepedeki merdivenleri tırmanırken, refakatçilerinin başlarının üzerinden geriye baktı ve aşağıda Estramnadon'un tamamını görebildi. Hayal ettiği kadar büyük olmayan Fhrey başkenti, ustaca yapılmış bir sanat eseri idi. Meydanın etrafında titizlikle bakılmış evler ve bahçeler kümelenmiş, iki büyük binanın kaidesi görevi gören karşı tepelerle çevriliydi. Karşıdaki kubbeli bina, güneş ışığı kanopiyi delip geçerken parıldıyordu. Önündeki saray, yükselen ağaçların tepesini taklit eden kulelerden oluşan bir yapıydı ve gölgede kalmıştı.

Meydandaki arabaya baktı ve Arion'un geçmişte söylediği sözleri duydu. *Sen özelsin, Suri. Mevsimleri hissettiğim gibi bunu da hissedebiliyorum. Sadece Sanatı kullanabilmen değil. Sen, kendin. Eminim ki sen her şeyin anahtarıdır. Fane'e, Rhune'ların Fhrey kadar harika, önemli ve yaşamayı hak eden varlıklar olduğunu kanıtlamalısın. Bunu başarabilirsen, hatalarını anlayacak ve fikirlerini değiştireceklerdir. Ancak bu, ancak kendini kabul edersen gerçekleşebilir. Ancak o zaman dünyayı değiştirebilirsin. Tek yapman gereken uçmayı öğrenmek.*

Suri, boynundaki tasmanın sıkılaştığını hissetti.

Kanatlarımı aldılar, bunu nasıl yapabilirim?

Taht odasında, fane'in oturduğu devasa sandalye dışında başka sandalye yoktu. O da aslında bir sandalye değil, birkaç bükülmüş ağacın köklerinin uygun şekilde şekillendirilmesiyle yapılmıştı. Suri'nin o sandalyeye oturacağı da yoktu. Sandalyeyi, ayakkabı ve duvarlar gibi tuhaf bir şey olarak görüyordu. Dahl Rhen ve Alon Rhist'te geçirdiği yıllara rağmen, Suri bir şekilde medeni kalmayı başarmıştı.

Oda olarak güzel bir odaydı.

Tavan o kadar yüksekti ki göremezdi ve mekan daha çok bir mağaranın içinde korunmuş bir orman vadisi gibi hissettiriyordu. Görünmeyen bir noktadan içeri sızan ve fane'nin oturduğu tahtı aydınlatan bir ışık huzmesi dışında mekan karanlıktı.

Fhrey hükümdarı arkasına yaslanıp bir yana eğildi, dirseğini koltuğun koluna dayadı ve parmaklarıyla düşünceli bir şekilde alt dudağını ovuşturdu. Soğukkanlı, sakin, hatta sıkılmış görünüyordu, ama gözleri açlığını ele veriyordu.

Askerler Suri'yi odanın ortasına itti, sonra geri çekildi ve onu fane ile yalnız bıraktı.

İkisi sessizce birbirlerini izlediler. Suri hiç bu kadar sessizliği yaşamamıştı — rüzgâr yoktu, kuşların şarkıları yoktu, ayak sesleri ya da fısıltılar yoktu. Tüm dünyanın gözleri onun üzerindeydi, ne olacağını görmek için bekliyorlardı.

Beklediğin bu muydu, Arion? diye düşündü Suri. *Benim burada durmamı mı hayal etmiştin? Benim bunu yapmamı mı istemiştin? Sonunda o an gelmiş olmalıydı.*

"Senin bizim dilimizi konuşmak için eğitildiğini duydum," dedi fane.

Suri başını salladı.

"Bu iyi, çünkü şimdi bana ejderhaları yaratmanın sırrını söyleyeceksin."

"Neden bunu yapayım ki?"

Fane ona kaşlarını çattı. "Bana bu şekilde konuşmaya cüret etme!" Sanat tarafından güçlendirilen sesi odayı salladı.

Gerçekten şaşkın olan Suri, "Daha yüksek mi, daha düşük mü?" diye sordu. "Ne?" diye bağırdı fane.

"Nasıl konuşmamı istersiniz? Daha yüksek mi, daha alçak mı? Belki daha yüksek sesle? Bu tasma yüzünden sizin gibi ustaca sesler çıkaramıyorum, ama işitme gücünüzü çekiyorsanız bağırabilirim. Yoksa Runik dilinde konuşmamı mı istersiniz? Bunu nasıl yapacağınızı biliyor musunuz?" O şaşkın şaşkın ona bakarken, kadın başını salladı. "Fhrey dilini kullanmamızın en iyisi olacağına eminim. Şimdi, ben Keenig Persephone'nin temsilcisi olarak buradayım, iki taraf arasında barış için ayrıntıları görüşmek üzere gönderildim..."

"Sessizlik!" diye bağırdı fane, odayı tekrar sallayarak.

Suri sessiz kalmaya niyetli değildi. Yeterince bekledi ve yeterince acı çekti. Bu, sorumlu kişi, konuşmak için geldiğı kişiydi ve söyleyecek çok şeyi vardı.

"...halkları arasında barışı sağlamak için. şimdiye kadar saldırıya uğradım, asica'm elimden alındı, bir kafese hapsedildim..."

"Sessiz ol dedim!"

"—yiyecek ve içecekten mahrum bırakıldılar ve yol üzerindeki her köyde aşağılanmaya maruz kaldılar. Bu yüzden müzakerelere başlamadan önce bir özür bekliyorum."

"*Bekliyorsunuz... bekliyorsunuz!*" Fane'in gözleri şişti, yüzü kızardı ve elleri tahtının kollarına sımsıkı tutundu. "Bu ne cüret! Bana sırrı söyle, yoksa seni şu anda öldürttürürüm!"

"Yani... sırrı sana söyleyeyim, *sonra da* beni öldüreceksin, öyle mi? Gerçek bu, değil mi?"

Fane hiçbir şey söylemedi, ama gözleri ona bağıırıyordu.

Suri başını salladı. "Bir düşüneyim..." Başının üzerindeki dallara baktı ve sahte bir düşünceye dalmış gibi parmağını dudaklarına dokundurdu. "Sana tam olarak istediğini verebilir ve sonra öldürölürüm, ya da... İki kültürümüzün barış içinde bir arada yaşamayı öğrenebileceğı bir plan yapmamızda ısrar edebilirim, ki bu da kesinlikle hayatta kalmamı gerektirir. Bir bakalım... hmmm."

"Ben Fhrey'in tapınağıyım!" Ayağı kalktı, altın asikası ışık huzmesinde parıldıyordu. "Tanrı Ferrol tarafından dünyanın hükümdarı olarak atandım. Diz çöküp söyleneni yapacaksın!"

"Tamam, kararımı verdim." Suri hoş bir gülümsemeyle başını salladı. "Hayır, sana ejderhalar hakkında hiçbir şey anlatmayacağım ve ayakta durmak benim için sorun değil, teşekkürler."

Fane elleriyle bir dokuma oluşturdu. Suri bunu acı olarak yorumladı, ancak kendisi hiçbir şey hissetmiyordu. Hissetmesi gerekirdi. Onun şekillendirdiğı şekle göre, Suri dayanılmaz bir acı içinde çığılık atıyor olmalıydı. Oysa hiçbir şey olmuyordu.

"Yaka yüzünden," dedi ona. "Jerydd adında bir aptal takmış bana. Eğer çıkarmak istersen, tekrar deneyebilirsin." Kötü bir gülümsemeyle ekledi. "Belki Oğlunu da bize katılsın."

"Vasek!" fane bağıırdı.

Odanın kapısı birden açıldı. şahin gözlü, zayıf bir kadın ilk giren kişiydi. Onu devasa bir canavar ve bir avuç asker izledi. Suri'ye, sonra fane'ye baktılar, yüzlerinde şaşkınlık vardı. Son giren, gri pelerin giymiş, başlığı takılı bir Fhrey'di.

"Bu Rhune! Bu..." Fane öfkeyle titriyordu. Nefesini toplayıp biraz sakinleştikten sonra emretti: "Vasek, bu şeyi gözümün önünden kaldır. Synne'ye verirdim ama tasma sorun oluyor. O yüzden bu onur sana ait. Al onu. Onu incit.

Bana bilmem gerekenleri söylemeye razı olana kadar ne gerekiyorsa yap. Anladın mı?"

"Evet, efendim," diye cevapladı gri giysili Fhrey.

Vasek askerlere işaret etti, onlar da Suri'yi kollarından tutup dışarı sürüklediler. "Bu Rhune'un küçük, kapalı alanları sevmediğini duydum. Onu Deliğe götürün," diye emretti Vasek. "En küçüğüne. Yaratığı içeri kapatın. Pencere yok Pencere yok. Işık yok. Ses yok. Hapsedilmeyi sevmiyorsa, erken bir mezarı ne kadar seveceğini görelim. Onu gömün."

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

APTALLARIN KADERİ

*Dürüst olmak gerekirse, böyle biteceğini hiç düşünmemiştim.
Sanırım bunu okuyanlarınız da öyle düşünmemiştir. — BRİNİN KİTABI*

Brin, Moya ve Tekchin'in çamurun altında kayboluşunu izledi.

Bu olamaz. Her şey nasıl bu kadar çabuk ters gidebildi? Brin'in zihni, olayları anlamlandırmak, mantıksız olanı mantıklı hale getirmek için çabalıyordu. Tekchin Moya için öldü. Moya Roan ve Gifford için öldü. Gifford Roan için öldü ve Roan Tressa için öldü, ama Tressa ne için öldü? Tressa hiç kimse için neden gitti?

Brin sorunu çözmeye çalışırken, Rain bir taş ve bir tüy aldı.

Kimse ona tek kelime etmedi ve sessiz mizacına uygun olarak o da hiçbir şey söylemedi. Rain, havuza girmeden önce sadece kararlı ve kesin bir şekilde başını salladı, sanki havuz bir küvetmiş ve o banyo yapmak istiyormuş gibi. Diğerleri gibi o da saniyeler içinde suya gömüldü ve geriye sadece Tesh, Brin ve Muriel kaldı.

Hiç mantıklı değil... Hiçbiri mantıklı değil! Brin kafasında çılgılık attı.

Neden...

Sonra cevap aklına geldi: Malcolm!

Rain o gece Tressa ve Roan gibi demirci dükkanındaydı. Ama neden Tressa...

Herkes Fhrey'lerin tanrı olduğunu söylerdi, ama biz onların tanrı olmadığını biliyoruz. Malcolm için aynı şeyin söylenebileceğini sanmıyorum, demişti Tressa.

Ama Malcolm gerçekten öyle olamaz...

Gözleri havuzdan, Brin'in karar vermesini beklermişçesine sessizce duran yeşil ve gri gözlü kadına kayd. Brin, Muriel'in...

Muriel. Bu isim zihninde yankılandı. Elbette tanıdık geliyordu. Brin başka bir Muriel tanı mıyordu, ama bir keresinde bir yerde okumuştı... ve bu

Daire kapandığında ve yapbozun son parçası yerine oturduğunda, Muriel'in kim olduğunu anladı.

"Bu gece kulübenizde kalabilir miyiz?" diye sordu Tesh. Sesi ölçülü ve alçaktı, kopuk bir övgü gibiydi. İş bitti. Her şey sona erdi, askerin sesi bunu ilan ediyordu. Onun dünyasında ölüm sık sık yaşanırdı. Devam etme zamanı, gözleri diyordu. Devam et, Tesh'in ölüme cevabı buydu. O bunu çok kabullenmişti, çok soğukkanlıydı — Brin, uygun olmasına rağmen soğuk kelimesini kullanmak istemedi. "Bence sabaha kadar beklesek daha iyi olur..."

"Tesh, ben gitmiyorum," dedi Brin.

"Burada beklemek için bir neden yok. Brin, onlar..." Belki onun için, belki de kendisi için, cümleyi tamamlamamayı tercih etti. Hangisinin daha iyi olacağına emin değildi. Önemli değildi.

"Burada beklemeyeceğim."

Onun sağlam ve kararlı ses tonunu duyunca, Tesh gergin bir kahkaha attı. "Şey, bu mantıklı değil..."

Brin Muriel'in yanına gitti ve sepetten bir taş aldı.

"Hayır, yapmayacaksın!" Tesh'in ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu. Sanki babası gibi konuşuyordu. "Bunu hemen unutabilirsin. Geri dönüyoruz. Geceyi Muriel'in evinde geçireceğiz ve sabahın ilk ışıklarıyla yola çıkacağız."

Brin de bir tüy aldı.

"Brin, beni duyuyor musun? Dinliyor musun?" Havuzun yanına doğru adım attı.

Brin'in sadece savaşta gördüğü hız ve çeviklikle Tesh ileri atıldı ve onu bileğinden yakaladı. "Şaka yapmıyorum, Brin. Sana izin vermeyeceğim. Onlar gibi hayatını heba etmeyeceksin. Gerekirse seni sırtımda taşıyım."

Yüzü sert, emredici, silinmez bir kaya gibiydi.

Brin, kolunu tamamen geri çekerek, parmakları sıkışırken ona bakakaldı. Tesh, onu tanıdığı yıllarda hem boyunda hem de güçte büyümüştü. Takma ad olarak başlayan şey, bir unvan haline gelmişti. Tüm savaşçı grubu Techylors adını benimsemişti. Onun ve ekibinin Harwood'daki başarıları çoktan efsane haline gelmişti. Tesh, tehdidini uygulamakta hiçbir zorluk çekmeyecekti ancak bu, pes etmek için çok önemli bir konuydu. Onu seviyordu, ama bu yeterli değildi; onun da onu sevmesi gerekiyordu. Ve sevgi, sadece ona sahip olmaktan daha fazlasını ifade etmeliydi.

"Bunu yaparsan" — başını yavaşça, uğursuzca salladı — "aramızdaki her şey biter. Bir daha seninle asla konuşmam. Yemin ederim, Tesh, hayatım üzerine. Sana söz veriyorum." Her kelimesinde ciddiydi ve bunları söylemek, yüksek sesle duymak ona acı veriyordu

söylemek acı vericiydi. Bu sözler, sanki kendi çocuğunun boğazına bıçak dayamış gibi, kendisine bile ihanet gibi geliyordu.

Acı yüzünde belli olmuş olmalı ki, o anda Tesh'in taş gibi ifadesi şaşkınlıkla çatladı. "Neden?"

"Çünkü Malcolm benden bunu istiyor."

"Ne?" Tesh her zamankinden daha şaşkın görünüyordu. Şoktan da öte, dehşete kapılmıştı. "Sen deli misin?"

"Anlamıyorsun, Tesh." Hâlâ başını sallıyordu, şimdi daha çok hayal kırıklığıyla. Nasıl açıklayacağını bilmiyordu. Brin onun anlamasını istiyordu, buna ihtiyacı vardı, ama onun anlayamayacağını biliyordu. Ne hissettiğini, ne bildiğini ve nasıl bildiğini hiçbir kelime ifade edemezdi. Onun için, soğuk bir asker haline gelen onun için, bunların hepsi imkansız gelirdi.

"Neyi anlamıyorum?"

"Malcolm'un bir tanrı olduğunu."

Tesh gözlerini devirdi. "Brin, Malcolm sadece Raithe'nin arkadaşıydı. O, Fhrey'in kölesiydi, bir köle. Eğer o bir tanrıysa, bu nasıl oldu, ha? Bana anlatır mısın?"

"Bilmiyorum. Açıklayamıyorum, ama inanıyorum." Ona karşı direnmeyi bıraktı ve serbest eliyle Muriel'i işaret etti. "Tesh, onun adı Muriel... Muriel, Tesh."

O da boş gözlerle ona baktı.

"Alon Rhist'te sana söylediklerimi hatırlamıyor musun? Tanrılar hakkında anlattıklarımı? Agave tabletlerinde yazıyordu. İlk öpüştüğümüz gün bunu konuşmuştuk. Hatırladın mı? Ferrol, Drome, Mari ve Muriel aynı babadan doğan dört tanrıdır. O Muriel'dir ve Malcolm gerçekten onun babasıysa, o da bir tanrıdır."

Muriel ona merakla baktı ama hiçbir şey söylemedi.

"Net düşünemiyorsun," dedi Tesh. "Brin, kendini duyuyor musun?"

Durdu ve başını salladı. "Duyuyorum. Asıl soru, *sen* beni duyuyor musun? Tressa haklıydı. Malcolm benim gelmemi istedi. Benim buraya gelmem için her şeyi ayarladı, ama ben henüz hiçbir şey yapmadım. Eğer bir amacım yoksa Malcolm neden beni dahil etmek istesin ki?" Brin havuza baktı. "Kitabım, Tesh, bu yüzden buradayım, *Brin'in Kitabı*. Malcolm ayrılmadan önce bunun hakkında konuştuk. Bana

bunun bir otorite olarak görüleceğini, bir görgü tanığı gibi, ve insanlık tarafından yaratılmış en önemli şey olabileceğini söyledi. Anlamıyor musun?"

Kafasını salladı.

"Malcolm sebepsiz, amaçsız hiçbir şey söylemez. Şimdi anlıyorum. Benim bir görgü tanığı olmamı ve gördüklerimi kitabımda

kitabımda kaydetmemi istedi."

"Ölürsen yazamazsın, Brin!"

Ona baktı. "Anlamıyorsun. Ben savaşları ve köylerin isimlerini kaydetmem gerekiyor. *Brin'in Kitabı* bundan daha fazlası olacak. Her şeyin hikayesi olacak. Ama gerçeği bilmeden yazamam ve gerçek aşağıda. Her şey orada. Çok fazla sorum var ve cevaplara ihtiyacım var. Hepsi bir planın parçası, Malcolm'un planı. Bütün bunlar bir nedenden dolayı oluyor. Gitmeliyim. Dünyanın, hayatın ve evet, hatta ölümün gerçeğini öğrenmem gerekiyor. Hepsi aşağıda, Tesh. Malcolm bütün hikayenin anlatılmasını istiyor ve bunu yapabilecek tek kişi benim."

"Bunu bilemezsin."

"Biliyorum. Artık biliyorum."

"Nasıl? Nasıl bilebilirsin?"

"Bunu kelimelerle ifade edemem; bazı şeyler öyle olmaz. Hissediyorum, Tesh. Gifford'un Sanat hakkında konuştuğu gibi. Sanki Elan bana bu küçük sesle konuşuyor gibi. Ve bunun doğru olduğunu biliyorum. Tesh, ben bu yüzden doğdum. Bu benim Gifford'umun yolculuğu." Bunu söylediği anda, kendi sözlerinin dönüşünü hissetti.

Cevaplar bekliyor. Gerçekte kim olduğum ve kim olmam gerektiği. Yaratılmamın asıl nedeni orada. Gitmek zorunda değilim. Malcolm beni zorlamıyor, ama bunu yaparak...

"O havuza girmeye cesaretim varsa," dedi Brin, "o zaman..." "O zaman ne? Ne?"

"Benimle gelir misin?"

Tesh şaşkınlıkla başını salladı. "Delirdin mi? Hayır!"

"Her şey yolunda gidecek. Biliyorum."

"Sen hiçbir şey bilmiyorsun."

"Moya benden daha az şey biliyordu. Malcolm'a inanmıyordu, ama yine de gitti. Tekchin onu sevdiği için onu takip etti."

"Hayır, Brin. Bu adil değil."

"Neden olmasın? Beni sevdiğini biliyorum. Hissettim. Benim için ölürsün ve senden tek istediğim bu."

"Oh, hepsi bu mu!"

Tesh havuza tiksintiyle baktı, dudakları iğrenç bir şekilde kıvrıldı. "Seni seviyorum, gerçekten seviyorum ve senin için ölürüm, ama..." Bileğini tutan el hafifçe kaydı.

"Ama ne?"

"Yapamam."

"Neden?"

"Çünkü!" Bu kelimeyi keskin ve şiddetli bir şekilde söyledi, ona karşı hiç kullanmadığı bir tonla.

Brin ona bakarak, gözlerinin arkasında ne sakladığını anlamaya çalıştı. Tesh korkak değildi. Kimse ona öyle diyemezdi. Ve onu sevdiğinden emindi. Bu kadar yanılmış olamazdı, değil mi? Yine de gördü: Öfke, korku, nefret, hepsi onun içinde kaynıyordu, sadece düşüncesi bile...

Nefesini içine çekti. "Çünkü henüz bitirmedin." Tesh hiçbir şey söylemedi. Ona bakmayı reddetti.

"Doğru, değil mi? Meeks doğruyu söylüyordu. Onları sen öldürdün. Hepsini: Sebek, Anwir ve Eres. Bu yüzden şimdi beni takip edemiyorsun, çünkü bir kişi daha kaldı. Bir Galantian daha ve onu öldürmeden ölemezsin."

"Ondan daha fazlası var," dedi Tesh. "Sadece bir Galantian daha değil. Bunu emreden kişi. Nadak ve Dureya'yı yok eden tapınak değildi.

Nyphron'du, o ve Galantian çetesi. Ailemi ve tanıdığım herkesi, sevdiğim herkesi öldürdüler. Ve en kötüsü... bunu bizi kullanmak için yaptı. Dünyayı yönetebilmek için savaşı başlattı. Ferrol, Fhrey'lerin Fhrey'leri öldürmesini yasakladığı için Rhunes'u katletti ve bunu fane'in yaptığını söyledi. Kendisinin yapamadığı kılıcı sallamamız için bize ihtiyacı vardı. Altı yıllık savaş ve onun evliliği

Persephone onu halkımız arasında saygın bir kişi haline getirdi. Onlar onun kendileri için özverili bir şekilde savaştığını düşünüyorlar, ama o bizim türümüzü umursamıyor. O sadece istediğini elde etmeyi önemsiyor. O pek çok ölümün sebebi ve bu insanların hiçbiri ölmek zorunda değildi. Ne ailem, ne Raithe, ne annen ve babam, hiçbiri. Senin tüm klanın yok olduğunu görmek nasıl bir şey olduğunu bilmesini istedim." Tesh başını salladı. "Ama biliyor musun? O umursamıyor. Başkalarının ölümü onun için önemli değil. Ama öldüğünde umursayacağını düşünüyorum."

"Ve bu her şeyi düzeltecek, değil mi?"

Tesh dudaklarını acı bir şekilde bükerek başını salladı. "Birçok şeyi düzeltir. Dünyayı bir canavardan kurtarır."

Brin başını salladı. "Hayır, olmaz. Sadece birini diğeriyle takas etmiş olursun."

Tesh gözlerini kısarak baktı. "Neden bahsediyorsun?"

"İntikam. İstedğin şey bu, Tesh. Ve intikam bulaşıcıdır; kötülük, kötülükle karşılanır."

"Bu intikam değil, Brin. Adalet." Tesh Muriel'e baktı, ama kadın onları yakından izlerken, taraf tuttuğuna dair hiçbir işaret vermedi.

"Eminim Nyphron da öyle diyor," dedi Brin. "Bu yüzden kendi halkını fethetmek istiyor. Senin peşinde olduğun bu adalet, birine kötü bir şey yapıldığı için bir başkasının yaptığı bir başka kötü şeyden ibaret. Hiçbir şeyi düzeltmiyorsun. Daha fazla şey bozuyorsun ve buna

Daha iyi! Ve sen dünyayı bir canavardan kurtarmıyorsun, onun yerini alıyorsun."

"Bu doğru değil."

"Nyphron, halkı için bir efsaneydi, büyük bir savaşçı ve seçkin bir savaşçı grubunun lideriydi. Şu anda kaç tane Techylor var?"

"Bu aynı şey değil. Biz hiç benzemiyoruz!"

"Emin misin? Yoksa sadece görmek istemiyor musun? Tıpkı Nyphron gibi, amacına ulaşmak için her şeyi yaparsın."

"Hayır, yapmam."

"Tesh," dedi şok olmuş bir şekilde. "Kendi arkadaşlarını öldürdün. Anwir ve Eres seni severdi. Sana öğretiler. Sana güvendiler ve sen..."

"Onlar benim arkadaşım değildi! Onlar öldürdü..."

"Ve şimdi, yoluna çıktığım için beni de yok mu edeceksin?"

"Sana asla zarar vermem."

Brin, bileğine koyduğu eline baktı. "Zaten zarar verdin."

Tesh elini gevşetti, ama bırakmadı. "Seni kaybetmek istemiyorum."

Ona hüzünlü bir gülümseme gösterdi. "Tesh, bunu yapmanın tek yolu beni bırakmamaktır."

"Bu mantıklı değil." Gözleri cam gibi parlamaya başladı, alt göz kapaklarında yaşlar birikti.

"Elbette öyle. Sen sadece öyle olmasını istemiyorsun."

"Gerçekten benden ölerек sana olan aşkımı kanıtlamamı mı istiyorsun?"

"Hayır." Brin başını salladı. "Haklısın. Bu adil olmazdı. Ve dürüst olmak gerekirse, bu hiçbir şeyi kanıtlamazdı." Gözlerine baktı. "*Beni* ölmeme *izin* vererek bana olan sevgini kanıtlamanı istiyorum."

Elini bileğine koyduğunda, onun sertleştiğini hissetti ve bunun etkisini gördü.

"Eğer bırakırsam, seni bir daha asla göremeyeceğim."

"Elbette göreceksin," dedi, sesi yumuşayarak. "Bu hayatta olmazsa, bir sonraki hayatta."

"Bu yeterli değil." "O zaman şimdi

benimle gel."

"Hayır!" diye bağırdı ona. "Söz verdim. Ailemin cesetleri üzerinde yemin ettim."

"O zaman bırak
beni." "Hayır!"

"İkisini birden elde edemezsin, Tesh."

"Neden?" diye çaresizlik içinde ona bağırdı ve bileğini tekrar çekti.

"Çünkü beni zorla götürürsen, bunu yaparsan, sadece beni istediğini ve beni sevmediğini anlarım. Ve bunu bilmek aramıza bir uçurum açar ve bunun için senden nefret ederim. Ama eğer istediğin buysa, ikimiz de biliyoruz ki seni durduramam. O yüzden karar ver, Tesh. Ya beni zorla götür ya da bırak gitmeme izin ver."

O durakladı. O hiçbir şey söylemedi.

"Ee? Ne olacak?" diye sordu Brin. Kılıcına bir göz attı. "Neden kılıcın kabzasıyla kafama vurup bitirmiyorsun? Böylesi daha kolay olmaz mı? Sonra beni doldurulmuş bir çuval gibi omzuna atarsın ve çığlıklarımı duymak zorunda kalmazsın. En azından uyanana kadar." Ona öfkeyle baktı. "Hadi. Yap şunu! Yap ya da bırak beni."

Gözlerinden yaşlar süzüldü. Sonra yavaşça, nazıkçe elini açtı ve kadının bileğini bıraktı. Kolu gevşek bir şekilde yanına düştü.

Brin ona gülümsedi, ama bu onun gözyaşlarının akmasını engellemedi.

"Teşekkür ederim." Bir adım öne çıktı ve onu öptü. "Ben de seni seviyorum."

Dönüp havuzun kenarına doğru yürüdü. Havuzun üstü kahverengi-yeşil renkli kalın bir tabaka ile kaplıydı. Tesh'in onu tekrar yakalayacağını düşünmüştü, ama öyle olmadı.

"Geri döndüğümde burada olacaksın, değil mi?" diye sordu Brin

Muriel'e. "Her zaman buradayım."

"İyi. Çünkü seninle uzun uzun konuşmak istiyorum." "Çayla birlikte kek de yapacağım."

Brin, ayak parmakları havuzun kenarında sallanırken titredi.

Tesh'e bakmayı reddetti. Bakarsa, bunu yapamayabilirdi. Ona sırtını dönmüş ve az önce söylediği onca şeye rağmen, bunu yapıp yapamayacağını hâlâ bilmiyordu. Brin ayakta durup

havuzda, ve tüm kasları dondu. Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki vücudu sallanıyordu. Bacaklarını hareket ettiremiyordu, son adımı atmaya cesaret edemiyordu.

Annemle babamı göreceğim. Onlar aşağıda. Beni bekliyorlar.
beni bekliyorlar.

Bu tek düşünce fark yarattı ve ayağını kaldırıp ağırlığını kaydırды. ağırlığını öne verdi. Çamurun içine adım attığında ve çamurun soğuk tutuşunu hissettiğinde, Tesh'in ağlayışını duydu. Onu daha önce hiç böyle bir ses çıkarırken duymamıştı. Adam acı içinde çığlık attı. Bu sesi duymak ona acı verdi ve o anda onu terk etme kararını yeniden gözden geçirdi.

Bunu nasıl yapabilirim? O beni gerçekten seviyor ve o...

Artık çok geçti. Havuz onu yakalamıştı. Ortaya doğru çekilirken belirgin bir emme hissetti. Ayaklarında, dişsiz bir devin boğazına giriyormuş gibi bir his hissetti. Hiç hissetmediği kadar soğuk olan buz gibi soğukluk bacaklarından beline kadar yükseldi. Sıvı ya da çamur değildi, ama canlı gibi görünen kalın, dondurucu bir katran gibiydi. Onu kavradığını, sanki elleriyle çekiyormuş gibi aşağı çektiğini hissetti. Soğuk ve dehşet içinde titredi, çamur santim santim göğsüne doğru yükselirken, ciğerlerindeki havayı dışarı çıkardı ve nefes almasını zorlaştırdı.

Yukarı baktığında Muriel'in onu izlediğini gördü.

Ve orada, uçurumun kenarındaki taburesinde oturuyordu. Ve kaderine terk edilmiş aptalların karanlığa batışını izliyordu.

Kabuslardaki bir cesedin eli gibi, çamur boynuna kaydı. Brin, son bir nefes almak için çaresizce başını geriye eğen ördek gibi, çamuru daha yukarı çekmek için çabaladı.

*Ya da sen de kendini çamurda boğulurken bulabilirsin,
Batarken, boşuna çılglık atarken, yorulana kadar çaresizce.
Sonra çamurun altında, suyun altında, bir o yana bir bu yana
çırpınırken, Hepiniz kaybolursunuz, sonsuza dek yok olursunuz,
cadı da siz giderken kahkahalar atar.*

Sümük ağzını kapladığında, kafasını kapladığında, Brin kendini tutamadı. Çılgılık atmaya başladı.

TEŞEKKÜRLER

Robin ve ben *Age of Legend*'ı okuduğunuz için teşekkür ederiz. Hikayeyi beğendiyseniz, Goodreads'e veya favori çevrimiçi satıcınızda bir yorum bırakmayı düşünün. Sizin gibi okuyucuların bağımsız geri bildirimleri, insanlara kitabı kendileri denemek için güven verir. İyi, kötü veya tarafsız, tüm görüşler memnuniyetle karşılanır. Tek istediğimiz, dürüst bir yorum bırakmanızdır.

Bir sonraki bölümü heyecanla bekliyorsanız, [bu bağlantıdan](#) bildirim almayı seçebilirsiniz. Böylece bir sonraki Kickstarter başladığında bilgilendirileceksiniz ve erken satın alma fırsatlarından ve diğer sınırlı sayıda ödüllerden yararlanma şansınız olacak. Her zamanki gibi, Kickstarter destekçileri kitabı aylarca önce alırlar, bu yüzden kitabı mümkün olan en kısa sürede elde etmenin en iyi yolu budur.

Bu arada, Riyria kitaplarını (Legends of the First Empire serisiyle aynı dünyada geçiyor, ancak üç bin yıl önce yıl sonra), Riyria Revelations serisinin ilk kitabı olan *Theft of Swords*'tan bir örnek bölümün keyfini çıkarın. *Bu kitap*, *The Crown Conspiracy* ve *Avempartha* adlı iki tam uzunlukta romanı içeren bir omnibus baskısıdır.

BONUS BÖLÜM

Age of Legend'ı beğendiyseniz, yazarın Riyria kitaplarını da beğenebilirsiniz. İşte Riyria Revelations serisinin ilk kitabı olan Theft of Swords'dan bir örnek bölüm. Bu seri, Legends of the First Empire kitaplarıyla aynı dünyada geçiyor, ancak binlerce yıl gelecekte. İşte kitabın kısa bir kitaba kısa bir giriş.

KRALI ÖLDÜRDÜLER. SUÇU İKİ ADAMA ATILAR.

KÖTÜ bir seçim yaptılar.

Yenilmesi gereken eski bir kötülük ya da büyüklüğe mahkum bir yetim yok, sadece beklenmedik kahramanlar ve klasik bir macera var. Yetenekli bir hırsız olan Royce Melborn ve paralı asker ortağı Hadrian Blackwater, hayatları için kaçıyorlar. Kralın cinayetiyle suçlanıyorlar. Küçük bir krallığın devrilmesinden öteye geçen bir komploya kapılmış olan onların tek umudu, çok geç olmadan eski bir gizemi çözmektir.

####

Hadrian karanlıkta pek bir şey göremiyordu, ama onları duyabiliyordu: dalların kırılma sesini, yaprakların ezilme sesini ve çimlerin hışırtısını. Birden fazla, üçten fazla kişi vardı ve yaklaşıyorlardı.

"İkiniz de kıpırdamayın," diye sert bir ses gölgelerin içinden emretti. "Sırtlarınıza oklarımızı doğrulttuk, kaçmaya çalışırsanız sizi eyerlerinizden düşürürüz." Konuşan kişi hala ormanın karanlık gölgesindeydi, çıplak dallar arasında sadece belirsiz bir hareket hissediliyordu. "Sadece yükünüzü biraz hafifleteceğiz. Kimsenin zarar görmesine gerek yok. Dediklerimi yapın, hayatlarınızı kurtarın. Yapmazsanız, onları da alırız."

Hadrian bunun kendi hatası olduğunu bilerek midisinin düğümlendiğini hissetti. Yanında, kirli gri kısırağının üzerinde, başlığı takılı, yüzü gizli bir şekilde oturan Royce'a baktı. Arkadaşının başı eğikti ve hafifçe sallanıyordu. Hadrian, onun ifadesini görmek zorunda kalmadan nasıl olduğunu tahmin edebiliyordu.

"Üzgünüm," dedi.

Royce hiçbir şey söylemedi ve sadece başını sallamaya devam etti.

Önlerinde, yollarını tıkayan taze kesilmiş çalılar vardı. Arkalarında ise ay ışığıyla aydınlanan uzun, boş bir yol uzanıyordu. Çukurlar ve oluklarda sis birikmişti ve bir yerlerde görünmeyen bir dere kayaların üzerinden akıyordu. Eski güney yolundaki ormanın derinliklerindeydiler, meşe ve

ince dalları soğuk sonbahar rüzgârında titreyip şingirdayarak yola uzanıyordu. Herhangi bir kasabadan neredeyse bir günlük mesafede olan Hadrian, saatlerdir bir çiftlik evi bile geçmediklerini hatırlayamıyordu. Hiç kimsenin bulunmadığı bir yerde, kendi başlarına kalmışlardı; insanların asla ceset bulamayacağı türden bir yerde.

Yaprakların hışırtısı giderek yükseldi ve sonunda hırsızlar dar bir ay ışığı şeridine adım attılar. Hadrian, sakallı ve kılıçlarını çekmiş dört adam saydı. Kaba, deri ve yünlü, lekeli, yıpranmış ve kirli giysiler giyiyorlardı. Onlarla birlikte, yayını çekmiş ve okunu nişan almış bir kız vardı. Diğerleri gibi pantolon ve bot giymişti, saçları dağınık ve karışık bir haldeydi. Her biri çamurla kaplıydı, sanki hepsi kirli bir oyukta uyumuş gibi.

"Fazla paraları yok gibi görünüyorlar," dedi düz burunlu bir adam. Hadrian'dan bir iki santim daha uzun olan adam, grubun en irisiydi, kalın boyunlu ve büyük elleri olan tıknaz bir canavardı. Alt dudağı, burnu kırıldığı sırada yarılmış gibi görünüyordu.

"Ama bir sürü eşyaları var," dedi kız. Sesi onu şaşırttı. Gençti ve kirli olmasına rağmen sevimli, neredeyse çocuk gibiydi, ama sesi agresif, hatta acımasızdı. "Taşıdıkları tüm bu eşyalara bak. Bu kadar ip ne için?"

Hadrian, kadının kendisine mi yoksa arkadaşlarına mı sorduğunu anlayamadı. Her halükarda, cevap vermek niyetinde değildi. Şaka yapmayı düşündü, ama kadın, iltifat ve gülümsemeyle etkileyebileceği türden birine benzemiyordu. Üstelik, okunu ona doğrultmuştu ve kolu yorulmuş gibi görünüyordu.

"O adamın sırtındaki büyük kılıcı ben alacağım," dedi düz burunlu adam. "Bana tam uygun görünüyor."

"Ben de taşıdığı diğer ikisini alacağım." Bu söz, yüzünü hafif bir açıyla ikiye bölen ve burnunun köprüsünü, gözünü kurtaracak kadar yüksek bir yerde geçen bir yara izi olan adamdan geldi.

Kız okunun ucunu Royce'a doğrulttu. "Küçük olanın pelerinini istiyorum. Böyle güzel bir siyah pelerin bana çok yakışır."

Derin gözleri ve güneşten yanmış teniyle, Hadrian'a en yakın olan adam en yaşlısı gibi görünüyordu. Bir adım yaklaştı ve Hadrian'ın atının dizginini tuttu. "Şimdi çok dikkatli ol. Bu yolda pek çok insanı öldürdük. Dinlemeyen aptal insanları. Aptal olmak istemezsin, değil mi?"

Hadrian başını salladı.

"Güzel. Şimdi silahlarınızı bırakın," dedi hırsız. "Sonra da atlardan inin." "Ne dersin, Royce?" diye sordu Hadrian. "Onlara biraz para verelim kimse zarar görmesin."

Royce baktı. Kapüşondan iki göz, sert bir bakışla dışarı bakıyordu.

"Sadece sorun istemediğimizi söylüyorum, haklı mıyım?"

"Benim fikrimi duymak istemezsin," dedi Royce.

"Demek inatçı davranacaksın."

Sessizlik.

Hadrian başını salladı ve iç geçirdi. "Neden her şeyi bu kadar zorlaştırıyorsun? Muhtemelen kötü insanlar değiller, sadece fakirler. Ailelerini beslemek için bir somun ekmek almak için ihtiyaçları olanı alıyorlar. Onlara bunu kıskanabilir misin? Kış geliyor ve zamanlar zor." Hırsızların yönüne doğru başını salladı. "Değil mi?"

"Benim ailem yok," dedi düz burunlu adam. "Parımın çoğunu içkiye harcıyorum."

"Yardımcı olmuyorsun," dedi Hadrian.

"Yardım etmeye çalışmıyorum. Ya ikiniz söyleneni yaparsınız ya da sizi burada deşeriz." Bunu vurgulamak için kemerinden uzun bir hançer çekip kılıcının bıçağına yüksek sesle sürttü.

Soğuk bir rüzgâr ağaçların arasında uğuldadı, dalları salladı ve daha fazla yaprak kopardı. Kırmızı ve altın rengi yapraklar, dar yol boyunca esen rüzgârın etkisiyle daireler çizerek uçtu. Karanlığın içinde bir yerde bir baykuş öttü.

"Bak, size paramızın yarısını versek nasıl olur? *Benim payımı*. Böylece sizin için tam bir kayıp olmaz."

"Yarısını istemiyoruz," dedi atını tutan adam. "Hepsini istiyoruz, bu atları da."

"Bir saniye bekle. Atlarımız mı? Biraz para almak sorun değil ama at hırsızlığı mı? Yakalanırsanız asılırsınız. Ve bunu ilk geldiğimiz kasabada ihbar edeceğimizi biliyorsunuz."

"Sen kuzeyden geliyorsun, değil mi?" "Evet, dün Medford'dan ayrıldık."

Atını tutan adam başını salladı ve Hadrian boynunda küçük kırmızı bir dövme fark etti. "Görüyorsun, senin sorunun bu." Yüzü, samimiyetiyle daha da tehditkar görünen sempatik bir ifadeye dönüştü. "Muhtemelen Colnora'ya gidiyorsun, güzel bir şehir. Bir sürü dükkan var. Bir sürü zengin insan var. Orada çok fazla ticaret yapılıyor ve bu yolda, zengin insanlara satmak için her türlü malzemeyi taşıyan birçok insan var. Ama sanırım daha önce güneye gitmedin, değil mi? Melengar'da, Kral Amrath askerlerin yolları devriye gezmesi için zahmete giriyor. Ama burada, Warric'te işler biraz farklı yürüyor."

Düz burunlu adam, sırtındaki spadone kılıcını incelerken, yarık dudağını yalayarak yaklaştı.

"Hırsızlığın yasal olduğunu mu söylüyorsun?"

"Hayır, ama Kral Ethelred Aquesta'da yaşıyor ve orası buradan çok uzak."

"Peki ya Chadwick Kontu? Bu toprakları kral adına yönetmiyor mu?"

"Archie Ballentyne mi?" Adının anılması diğer hırsızların kıkırdamasına neden oldu.

"Archie, sıradan halkın ne yaptığıyla hiç ilgilenmez. Ne giyeceğine karar vermekle meşgul." Adam, garip açılarda büyümüş sararmış dişlerini göstererek sırıttı. "Şimdi kılıçları bırakın ve aşağı inin. Sonra Ballentyne Kalesi'ne yürüyün, yaşlı Archie'nin kapısını çalın ve ne yapacağını görün." Bir kahkaha daha patladı. "Şimdi, burasının ölmek için mükemmel bir yer olduğunu düşünmüyorsan, dediğimi yapacaksın."

"Haklıydın Royce," dedi Hadrian pes ederek. Pelerini çözdü ve eyerinin arkasına koydu. "Yoldan ayrılmalıydık, ama dürüst olmak gerekirse, burası ıssız bir yer. Ne olabilirdi ki?"

"Soyulduğumuz gerçeğine bakılırsa, bence oldukça iyi." "Biraz ironik, Riyria'nın soyulması. Hatta neredeyse komik bile."

"Komik değil."

"Riyria mı dedin?" Hadrian'ın atını tutan adam sordu. Hadrian başını salladı ve eldivenlerini çıkarıp kemerine soktu. Adam atını bıraktı ve bir adım geri çekildi.

"Neler oluyor, Will?" diye sordu kız. "Riyria nedir?"

"Melengar'da kendilerine öyle diyen iki adam var." Diğerlerine baktı ve sesini biraz alçalttı. "Orada bağlantılarım var, hatırladın mı? Riyria adını kullanan iki adamın Medford'da çalıştığını söylüyorlar ve onlara rastlarsam uzak durmam gerektiğini söylediler."

"Ne düşünüyorsun, Will?" diye sordu yaralı yüzlü adam.

"Belki de çalıları temizleyip geçmelerine izin vermeliyiz diye düşünüyorum."

"Ne? Neden? Biz beş kişiyiz, onlar ise sadece iki kişi," dedi düz burunlu adam.

"Ama onlar Riyria." "Ne olmuş yani?"

"Yani, kuzeydeki ortaklarım aptal değiller ve herkese

bu ikisine asla dokunmamalarını söylediler. Ve benim ortaklarım pek de mide bulandırıcı tipler değiller.

Onlar kaçının diyorlarsa, bunun iyi bir nedeni vardır."

Düz burunlu adam onları yine eleştirel bir gözle süzdü. "Tamam, ama bu ikisinin onlar olduğunu nereden biliyorsun? Onların sözüne mi güveneceksin?"

Will, Hadrian'a doğru başını salladı. "Taşıdığı kılıçlara bak. Bir tane taşıyan bir adam, belki kullanmayı bilir, belki bilmez. İki tane taşıyan bir adam, muhtemelen kılıçlar hakkında hiçbir şey bilmez, ama bilmesini istersin. Ama üç kılıç taşıyan bir adam, bu çok ağır bir yük. Kimse, bunları kullanarak geçimini sağlamadıkça bu kadar çeliği yanında taşımaz."

Hadrian tek bir zarif hareketle belinden iki kılıç çekti. Birini avucunda bir kez döndürdü. "Bunun sapını yenilemem lazım. Yine yıpranmaya başladı." Will'e baktı. "Devam edelim mi? Sanırım bizi soymak üzereydin."

Hırsızlar birbirlerine kararsız bakışlar attılar.

"Will?" diye sordu kız. Hâlâ yayını gergin bir şekilde tutuyordu ama kesinlikle daha az kendinden emin görünüyordu.

"Çalıları temizleyip geçmelerine izin verelim," dedi Will.

"Emin misin?" diye sordu Hadrian. "Burnu kırık bu nazık adam, bir kılıç almaya kararlı görünüyor."

"Sorun değil," dedi düz burunlu adam, ay ışığı aynalı çeliğin üzerinde parıldarken Hadrian'ın kılıçlarına bakarak.

"Peki, emin isen."

Beş kişi de başını salladı ve Hadrian silahlarını kınına koydu.

Will kılıcını toprağa sapladı ve diğerlerini eliyle çağırarak yolu tıkayan dalları temizlemek için aceleyle koştu.

"Biliyorsunuz, bunu tamamen yanlış yapıyorsunuz," dedi

Royce onlara. Hırsızlar durup endişeyle baktılar.

Royce başını salladı. "Çalıları temizlememek değil, soygun. Güzel bir yer seçmişsiniz. Bunu kabul ediyorum, ama bize her iki taraftan da saldırmalıydınız."

"Ve William... William, değil mi?" diye sordu Hadrian.

Adam yüzünü buruşturdu ve başını salladı.

"Evet, William, çoğu insan sağ elini kullanır, bu yüzden yaklaşanlar soldan gelmelidir. Aksi takdirde, vücudumuzun karşısına geçerek size saldırmak zorunda kalırız ve bu da bizi dezavantajlı duruma düşürür. Yayları olanlar sağımızda durmalıdır."

"Neden sadece bir yay?" diye sordu Royce. "O zaman sadece birimizi vurabilirdi." vurmış olabilirdi."

"Bunu bile yapamazdı," dedi Hadrian. "Yayı ne kadar uzun süre

Yayını ne kadar süre eğik tuttuğunu fark ettin mi? Ya inanılmaz derecede güçlüdür — ki buna şüpheliyim — ya da

o, oku birkaç metre uzağa atacak kadar güçte, ev yapımı bir yeşil ağaç yaydı. Onun görevi sadece gösteriş yapmaktı. Hiç ok attığını sanmıyorum."

"Atmışımdır," dedi kız. "Ben iyi bir nişancıyım."

Hadrian gülümseyerek başını salladı. "İşaret parmağın okun üstündeydi, canım. Eğer okunu bırakmış olsaydın, okun tüyleri parmağını sıyracak ve ok istediğin yere değil, başka bir yere gidecekti."

Royce başını salladı. "Arbaletlere yatırım yap. Bir dahaki sefere saklan ve hedeflerinin göğsüne birkaç ok sapla. Bütün bu konuşmalar aptalca."

"Royce!" Hadrian uyardı.

"Ne? Her zaman insanlara daha nazik davranmam gerektiğini söylüyorsun. Yardımcı olmaya çalışıyorum."

"Onu dinleme. Eğer tavsiye istiyorsan, daha iyi bir barikat kurmaya çalış."

"Evet, bir dahaki sefere yolun üzerine bir ağaç devirin," dedi Royce. Dallara doğru elini sallayarak ekledi, "Bu çok acınası bir durum. Ve Maribor'un hatırı için yüzlerinizi örtün. Warric o kadar büyük bir krallık değil ve insanlar sizi hatırlayabilir. Ballentyne birkaç önemsiz yol kesme olayı için sizi takip etmeye zahmet etmeyecektir, ama bir gün bir tavernaya girdiğinizde sırtınıza bir bıçak saplanabilir." Royce William'a döndü. "Sen Kızıl El'deydin, değil mi?"

Will şaşkın görünüyordu. "Kimse bundan bahsetmedi." Çalıştığı dalı çekmeyi bıraktı.

"Gerek yoktu. Hand, tüm lonca üyelerinin boyunlarına o aptal dövme yaptırımlarını şart koşuyor." Royce Hadrian'a döndü. "Bu, onları sert göstermeyi amaçlıyor, ama aslında tek yaptığı, onları hayatlarının geri kalanında hırsız olarak tanımlamayı kolaylaştırmak. Düşününce, herkese kırmızı bir el çizmek oldukça aptalca."

"O dövme bir el mi olmalı?" diye sordu Hadrian. "Ben küçük kırmızı bir tavuk olduğunu sanmıştım. Ama şimdi sen söyleyince, el olması daha mantıklı geliyor."

Royce Will'e baktı ve başını bir yana eğdi. "Gerçekten tavuğa benziyor."

Will elini boynuna koydu.

Son çalılar da temizlendikten sonra William sordu, "Sen gerçekte kimsin? Riyria tam olarak nedir? El bana hiç söylemedi. Sadece uzak durmamı söylediler."

"Özel biri değiliz," diye cevapladı Hadrian. "Sadece serin bir sonbahar gecesinde gezintiye çıkan iki gezgin."

"Ama ciddi," dedi Royce. "Bunu yapmaya devam ederseniz bizi dinlemelisiniz. Sonuçta biz de sizin tavsiyenizi dinleyeceğiz."

"Ne tavsiyesi?"

Royce atına hafifçe bir tekme attı ve tekrar yola koyuldu. "Chadwick Kontu'nu ziyaret edeceğiz, ama merak etme, senden bahsetmeyeceğiz."

SONSÖZ

Merhaba millet, ben Robin, Michael'ın eşi ve yardımcısı. Öncelikle, geçmişteki sonsözlerimi beğendiğinizi belirten e-postalar gönderen tüm arkadaşlara teşekkür etmek istiyorum. Bu, geri dönmemin nedenlerinden biri! Michael, kitap yayınlanana kadar bu sonsözü görmeyecek, o yüzden özel olarak sohbet edelim, olur mu?

Şimdi, kafanızdan geçen birkaç şeyi tahmin edebiliyorum. En dikkat çekici olanı, *önce Minna, sonra Raithe ve şimdi de kadrosunun yarısını "öldürdü"!* Biliyorum, biliyorum. Geçmişteki sonsözümde onun sadist olduğunu söylemiştim, ama umarım çamurun içine kaybolanların sonuncusunu görmemişsinizdir. O kötü, ama *o kadar da* aşağılık değil. Değil mi? Değil mi? Michael her zaman dizinin son yarısında dramatik bir dönüşüm geçireceğini söylemişti ve gerçekten de şaka yapmıyormuş! Phyre hakkında neler öğreneceğimizi ve Estramnadon'un bahçesindeki o lanet kapının arkasında neler olduğunu görmek için sabırsızlanıyorum. Çünkü hepsi ölmedi. Ölmemiş olmalılar... değil mi?

Ayrıca, bu kitabın sonuna yaklaştıkça, kendinize şöyle dediğinize eminim: *"Kalan birkaç sayfada her şeyi nasıl toparlayacak?"* Ve tabii ki, cevap şu ki, toparlamadı. Ne Michael ne de ben bu kitabı bir gerilimle bitirmek istemedik, ama inanın bana, gelecek hikayeyi anlatmak için en iyi yaklaşım buydu. Bu serinin ikinci yarısında üç büyük doruk noktası var ve bu kitap bunlardan birinde sona eriyor. Umudumuz, diğer iki kitabı okuduktan sonra Michael'ın çılgınlığının ardındaki mantığı anlayacağınız. Bu yüzden, zor olsa da, Michael'ın içgüdülerine güvenmenizi rica ediyorum. Diğer kitaplarını okuduysanız, her şey bittiğinde sizi hayal kırıklığına uğratmayacağını biliyorsunuzdur. Tetlin Cadısını Bulmak, ikinci yarının sadece ilk kısmıydı ve iyi haber şu ki, hikayenin geri kalanını uzun süre beklemek zorunda kalmayacaksınız. Ama bununla ilgili daha fazla bilgiyi bir dakika içinde vereceğim.

Şimdi odadaki fili ele aldığımıza göre, bu kitapta en çok beğendiğim şeylere geçeyim. İlk İmparatorluk serisi her zaman epik bir hikaye olmayı amaçlamıştı ve Virgil, Dante ve Milton'un izinden giderek öbür dünyaya yolculuk etmekten daha iddialı ne olabilir ki? Bunu gerçekten beklemiyordum.

Sevdiğim bir başka şey de, Michael'ın ekmiş olduğu tohumların şimdi filizlenip büyüdüğünü görmemiz. *Age of Myth'te* Malcolm, "Ölümsüz olmak, istesen bile ölemeyeceğin anlamına gelir" demişti. Bunun önemli olacağını biliyordum ve nedenini anlamaya başlıyoruz. Malcolm'un bu kitabın başında ayrılmasına sevindim. Onun ne kadar güçlü olduğunu hissediyoruz ve onun etrafımızda olması işleri biraz fazla kolaylaştırırdı. Ayrıca,

Ancient One'ın hapishanesinden kaçtığını bilmemesi de harika ve bunun Pointy adındaki mızraklı gizemli adamımız için ne kadar önemli olduğunu yakında göreceğiz.

Age of Myth'ten bahsetmişken, o hikayeden diğer küçük detayların da meyve vermeye başladığını görmek çok sevindirici. Örneğin, Raithe'nin babasını gömmeden önce eline koyduğu taş, uygun şekilde gömülmeyenlerin hayaletlerinin insanları nasıl rahatsız ettiği konusundaki tartışma ve Malcolm'un Raithe'den küfür ederken Tetlin Cadısı'nın adını kullanmamasını istediği sırada yaptığı küçük bir yorum. O anda Malcolm ve Cadı'nın bir *geçmişi* olduğunu sezmiştim, ama onun babası olduğunu ya da onun Riyria hikayelerinde duyduğumuz Muriel olduğunu bir an bile düşünmemiştim.

Michael'ın sürekli değişiklik yapmasını da seviyorum. Kitabı okumaya başladığımda, kitaplar arasında "gerçek" ana karakterin kim olduğunu asla bilemiyorum. Bu kitapta, en olası olmayan karakterdi: Konniger'in eski karısı Tressa. Bu inanılmaz derecede önemsiz (ve oldukça sevimsiz) yan karakterin, bilinmezlikten çıkıp, sonunda insanlığı kurtarabilecek bir kurtuluş yoluna gireceğini asla tahmin edemezdin. Dahası, sanki sihirli bir şekilde iyi bir insana dönüşmüş gibi de değil. Her zamanki gibi huysuz ve geçmişteki günahlarına rağmen ona aşık olmayı seviyorum.

Ayrıca, her zaman olacağını bildiğimiz dövüş ustasına dönüştüğünü gördüğümüz Tesh'e de hayranım (ve endişeliyim), ama intikam zehirinin onu Raithe'ye verdiği sözden ve daha iyi bir yaşam olasılığından alıkoyduğunu da gördük. Daha da ilginç, Nyphron'un savaşı başlatmadaki rolü ve Tesh'in Galantianları yok etmesi konusunda sır ortaya çıktı. Eğer benim gibiyseniz, bu iki gerçeğin nasıl sonuçlanacağını merakla bekliyorsunuzdur.

Peki, başka ne var, başka ne var? Ah! Persephone'nin, hayattayken söyleyemediği şeyleri ölümünde ona söyleme cesaretini bulup Raithe ile yüzleştiğini gördük. Çok dokunaklı bir sahneydi. Ve "şimdi bile" onu eskisi kadar sevdiği gerçeği, kalbimi yeniden parçaladı. Michael'ın bana "boyun eğmemesi" ve Raithe'nin fedakarlığından önce ikilinin buluşmasını engelleyen bu sahneydi ve bunu gördükten sonra, Michael'ın kararından vazgeçmemekte haklı olduğunu itiraf etmeliyim.

Son olarak, Suri'nin Lothian'a sözlü olarak haddini bildirmesi çok hoşuma gitti. Zavallı Suri çok şey yaşadı ve tüm bu yaşadıklarının onu yıkacağından endişeleniyordum, ama öyle olmadı. Zaman zaman o sahneyi tekrar okudum, sadece onun iyi olduğundan emin olmak için.

Ancak bu kitapta öğrendiğimiz her şeye rağmen, daha öğrenecek çok şeyin olması beni heyecanlandırıyor. Malcolm nerede ve bundan sonra ne yapacak?

İmaly ikinci bir Miralyith'e neden ihtiyaç duyacak? Raithe (gilarabrywn formunda) hala hangi rolü oynayacak? Fhrey ejderhalar yaratmayı öğrenecek mi? Neşeli grubumuz ölülerin diyarında ne bulacak ve Suri'yi kurtarmak için zamanında yetişebilecekler mi? Michael her soruyu yanıtladığında, bize düşünmemiz için iki veya üç soru daha sunuyor ve bu spekülasyonlar ve düşünceler bu kitapları bu kadar sevmemin nedeni. Neyse ki, her şey bittiğinde olayları düzgün bir şekilde sonlandırıyor ve seriyi bitirmeye doğru yol alıyoruz. Bu da bizi diğer kitapların zamanlamasına getiriyor.

Fark etmiş olabileceğiniz gibi, ilk dört kitap yaklaşık birer yıllık aralıklarla çıktı: *Age of Myth* Haziran 2016'da, *Age of Swords* Temmuz 2017'de, *Age of War* Temmuz 2018'de ve *Age of Legend* Temmuz 2019'da. İlk üç kitap Del Rey tarafından yayınlandı ve bu kitapların yayın takvimini onlar belirledi. Şirket politikasındaki bir değişiklik nedeniyle e-kitap, basılı kitap ve sesli kitap haklarını satın almaları gerektiğinden, serinin geri kalanını yayınlamadılar. Daha önce serinin tüm sesli kitap haklarını sattığımız için Del Rey ile çalışamazdık. Bu durum bizi başka bir yayıncı aramaya itti ve iki yayıncıyla anlaşmaya çok yaklaştık. Ancak her iki durumda da, serinin yılda bir kitap yayınlanma programına devam etmesini istediler. Sonunda, dağıtım ortağımız olarak Grim Oak Press'e döndük. Bu şirket, muhteşem Shawn Speakman tarafından yönetiliyor ve biz de benzersiz bir yayıncılık anlaşması yaptık. Temel olarak, tüm üretim maliyetlerini biz üstleniyoruz ve o da romanları kitapçılara ve kütüphanelere ulaştırmak için depolama ve dağıtım kaynaklarını kullanıyor.

Bu anlaşmanın avantajlarından biri, kitapları daha hızlı yayınlatabileceğimizdir. Ne kadar hızlı? Henüz *kesin* tarihlerim yok. Bu yazıyı yazarken, nisanın başındayız ve bu kitabı baskıya göndermem gerekiyor; ardından sonraki iki bölümü beta okuyuculara göndereceğim (bunu arka arkaya yapmayı planlıyoruz). Emin olduğum şey, bu iki kitabın 14 Ekim'e kadar bitmiş olacağı, çünkü o tarihte ses kaydına başlayacağız. Kitapları daha erken yayınlatabilirsek (sadece e-kitap olarak olsa bile), bunu yapacağız. Ne Michael ne de ben sizi bekletmek istiyoruz. *Age of Legend'da* olduğu gibi, son iki kitap için de Kickstarter kampanyası düzenleyeceğiz ve destekçiler, perakende zincirinden satın alanlara göre kitaplarını çok daha erken alacaklar. Kickstarter kampanyasından erken haberdar olmak istiyorsanız, [buradan kaydolabilirsiniz](#).

Peki, benim tarafımdan söyleyeceklerim bu kadar. Umarım şimdiye kadarki yolculukları beğenmişsinizdir ve serinin sonuna gelmemiz için benim kadar heyecanlısınızdır. Ancak bunun için işime geri dönmem gerekiyor, bu yüzden sizlere veda edip müjdeyi veriyorum. Yakında tekrar görüşeceğiz. Ah, son bir şey daha!

destekleriniz için tekrar [teşekkür ederim](#). [Michael'a e-posta gönderebilir](#) veya [bana yazabilirsiniz](#).

TEŞEKKÜRLER

Birçok yönden, yazmak yalnız bir çabadır. Ofisimde oturup yazıyorum — sadece ben ve boş sayfa. Oradayken görevim kolay: Okumak istediğim bir kitap yazmak. Bunu yapmak inanılmaz derecede tatmin edici ve bir insanın sahip olması gerekenden daha eğlenceli, ama başkalarının yazdıklarını okumasının yanında sönük kalıyor. Kendim için yazarken, aşmam gereken belirli bir çıtam var, ancak çalışmamı başkalarına sunarken, çıtaı oldukça yükseltmem gerekiyor. Neyse ki, yıllar boyunca harika bir ekip kurdum ve bu çalışmanın ortaya çıkmasına yardımcı olan kişileri size tanıtmak için bir dakikanızı almak istiyorum.

İlk olarak, elbette eşim Robin'e teşekkür etmek istiyorum. Geçmişim hakkında bir şeyler biliyorsanız, onun yardımı olmadan hiçbir çalışmamın yayınlanamayacağını bilirsiniz. Ama bundan daha da önemlisi, Robin bana başka hiç kimsenin yapamadığı şekilde meydan okuyan tek kişidir. O, her zaman uyanık bir okuyucu savunucusudur ve iyi ama "yeterince iyi" olmayan bir şey olduğunda beni sıkıştırır ve klavyeye geri dönmemi sağlar. Bu kitap, daha büyük hikayenin ikinci yarısının ilk kitabı olduğu için yolunu bulmakta zorlandı. Robin, nerede yanlış yaptığımı görmemi sağladı ve kitabı bugünkü haline getiren birkaç temel öneride bulundu. Bunun ötesinde, beta test sürecini yürüttü, metin ve satır düzenlemesi yaptı, profesyonel metin düzenleme işinin ağır yükünü üstlendi ve Kickstarter'ı geliştirdi ve başlattı. Onun yaptıklarının sadece bir kısmını bile görseniz, benim ne yaptığımı anlardınız: O olmasaydı kitaplar yarısı kadar bile iyi olmazdı.

Robin ve ben harika bir ekip oluşturuyoruz, ancak ortak çabalarımız bile okuyucularımın hak ettiğini düşündüğüm kaliteyi elde etmek için yeterli olmuyor. Bu yüzden başkalarını da ekibe dahil ediyoruz. Bu kişilerden bazıları, geleneksel yayınlarım sırasında tanıştığım kişiler. Diğerlerini ise kendim keşfettim ve yayıncılarıma onların inanılmaz yeteneklerinden yararlanmaları için ikna ettim. Her iki durumda da, birçok projede benimle birlikte çalıştılar. Dolayısıyla, geçmişte kitaplarımı beğendiyseniz, onların şu anda da benimle birlikte olduklarını duyunca sevineceksiniz. Geçmişteki teşekkürlerimi okuduysanız, bu isimleri daha önce görmüşsünüzdür ve umarım uzun yıllar boyunca benimle birlikte olurlar. Onlar olmasaydı kitaplar aynı olmazdı. Düzeltme okuması için bir kez daha Laura Jorstad ve Linda Branam'a başvurdum. Detaylara gösterdikleri özen ve yazılı kelimeler hakkındaki engin bilgileri beni birçok utanç verici durumdan kurtardı. Her ikinize de emekleriniz için teşekkür ederim. Her zaman yaptığınız iyileştirmeler beni şaşırtıyor, ancak bu noktada şaşırmamam gerekir.

Kapak tasarımı bir kez daha eşsiz Marc Simonetti'nin eseri; o, fantastik edebiyat camiasının gerçek bir hazinesidir. Onun ürettiği her esere (ister benim için ister başkaları için olsun) hayranlık duyuyorum. Marc, George R. R. Martin, Brandon Sanderson, Patrick Rothfuss, Terry Pratchett ve daha onlarca isim dahil olmak üzere sektörün en büyük isimleriyle çalışıyor. Benim gibi önemsiz birine hala zaman ayırdığı için çok mutluyum.

Sesli kitap versiyonu için Tim Gerard Reynolds'ın seslendirmesini kim yapabilirdi ki? Bu yazıyı yazarken, Mart ortasındayız ve *Age of Legend*'in kaydını yeni bitirdik. Evet, Ekim ayında (onun ilk boş olduğu zaman) kaydedilecek olan sonraki iki kitap için de onu şimdiden ayırttık. Tim'in kayıtları için bu kadar uzun bir bekleme listesi olması beni çok heyecanlandırıyor. Kitaplarım onun popülaritesine katkıda bulunmuşsa, beni daha mutlu edecek bir şey olamaz. Tim'in yanı sıra, kayıt sırasında Tim, Robin ve benimle birlikte çalışan Brooke Magalis'e (harika bir mühendis) de teşekkür etmek istiyorum. Post prodüksiyon ekibine de teşekkür etmek istiyorum. Ne yazık ki isimlerinizi bilmiyorum, ama bu, emeklerinizi takdir etmediğim anlamına gelmez. Recorded Books'ta dikkat çeken diğer kişiler arasında, kitabın haklarını satın alan Troy Juliar ve tüm prodüksiyon görevlerini denetleyen Jeff Tabnick var.

Bir sonraki kitapların kayıt programı hazır olduğu için, beta okuyucular yakında son iki bölümle meşgul olacaklar. *Age of Legend* için hem deneyimli hem de yeni okuyucularımız vardı. Robin'in beta sürecinin ne kadar yoğun olduğunu biliyorum ve önerilerinin kitaba dahil edilmesiyle, onların sıkı çalışmasının karşılığını aldıklarını görebiliyorum. Jeffrey D. Carr, Beverly Collie, Buffy Curtis, Louise Faering, Cathy Fox, Audrey Hammer, Marty Kagan, Evelyn Keeley, Sarah ve Nathaniel Kidd, John Koehler, Joan Labbe, Jonas Lodewyckx, Richard Martin, Jamie McCullough, Melanie, Elizabeth Ocskay, Beth Rosser, Pamela Sanford, Jeffrey Schwarz ve Sarah Webb'e teşekkürlerimi sunarım.

Son birkaç kitapta, gama okuyucuları da dahil ettik. Bunlar, kitap baskıya girmeden hemen önce kitabı alan ve bir güvenlik ağı görevi gören kişilerdir. Kitabı biraz kaba bir halde gören beta okuyucuların aksine, bu kişiler şu anda elinizde bulunan kitaba oldukça benzer bir kitap gördüler. Neyse ki, baskıya girmeden önce buldukları küçük hataları ortadan kaldırabildik. Sundeep Agarwal, Dee Astring, Tim Cross, Chris Griffin, Audrey Hammer, Stephen Kafkas, Mark Larsen, Alex Makar, Chris McGrath, Doug Schneider, Will Todd, David Walters ve Dick Wilkin'e teşekkür ederiz.

Bu da bizi Grim Oak Press'ten Shawn Speakman'a getiriyor. Bazılarınızın bildiği gibi, bu serinin ilk üç kitabı Del Rey (Penguin Random House'un bir imtiyazı) tarafından üretildi, ancak şirket,

Çünkü Şirket politikasında yapılan bir deęiŐiklikle ses hakları talep edildi ve biz bu hakları çok uzun zaman önce tüm seri için satmıŐtık. Shawn bu durumu öğrendiğinde bizimle iletişime geçti. Shawn'ı, onun *Unfettered* projesine bir kısa öykü yazdığımdan beri tanıyorum. Shawn, geçmişte Terry Brooks, Brandon Sanderson, Raymond E. Feist, Pierce Brown, Naomi Novik, Jacqueline Carey, Jim Butcher, Stephen R. Donaldson, Mark Lawrence, Janny Wurts, Peter Orullian ve daha birçok yazarın imzalı kitaplarını, antolojilerini ve özel sınırlı baskı kopyalarını sunmuŐtur. Son zamanlarda Shawn, ana akım ticari yayınlar üretmeye başlamıştır. Terry Brooks'un *Street Freaks* adlı kitabı onun ilk eseriydi ve *Age of Legend* ikinci eseri olacak. Shawn ve ben yayıncılık dünyasında benzersiz bir Şey deniyoruz ve eğer başarılı olursa, daha fazla yazarın esnek ve yazarın ihtiyaçlarına göre ürünlerini uyarlayabilen bir yayınevinden yararlanmasını umuyorum. Dikkatli okuyucular, bu kitabı Shawn'a adadığımı fark etmiş olabilirler. Umarım bu, birlikte çalıŐabileceđimiz birçok projenin ilki olur.

Bu proje için bir Kickstarter kampanyası olduğunu biliyor muydunuz? Evet, doğru. Del Rey'in devre dışı kalmasıyla, serideki tüm baskıların tamamen aynı görünmesini sağlamak istedik, bu yüzden Del Rey'in kitaplarında kullandığı aynı matbaayı, kağıdı, kapak stoğunu ve diğer fiziksel özellikleri kullandık. Bu, ucuz bir iş değil, ancak kitabı kitle fonlaması yoluyla n sipariş vermeye istekli olan tüm sanatseverler sayesinde bu isteğimizi gerçeğe dönüŐtürdük. *Age of Legend*, Kickstarter destekçileri sayesinde harika bir ciltli baskı olarak ıktı. Her Şey bittiğinde, projeyi hayata geçirmek için yaklaşık 111.000 dolar bađıŐta bulunan 2.553 destekçimiz vardı. Destekçiler, basılı kitapta isimlerini görebildiler. Tabii ki herkesin adı kamuya açıklanmasını istemedi ve maalesef bazıları anketi zamanında yanıtlanmadı, ancak yanıtlayanların isimlerini aşağıdaki sayfalarda bulabilirsiniz.

Son olarak, kitaplarımı okuyan, yorumlayan ve başkalarına tavsiye eden tüm okuyucularıma teşekkür etmek istiyorum. Sizin muhteşem desteğiniz sayesinde tam zamanlı bir yazar olma hayalimi gerekleŐtirebiliyorum. Bu dünyada pek çok kişi en sevdiği Şeyi yaparak geçimini sağlayamıyor, ancak sizin sürekli desteğiniz sayesinde ben o Şanslı azınlıktan biriyim. Bu, asla tam olarak ödeyemeyeceğim bir hediye, ama umarım beğeneceğiniz hikayeler yazmaya devam ederek elimden gelenin en iyisini yapacağım.

KICKSTARTER DESTEKÇİLERİ

— A —

Sanatın destekçileri olarak Kickstarter projemiz aracılığıyla ön sipariş vererek bu kitabın ciltli baskısının yayınlanmasını mümkün kılan aşağıdaki kişilere (ve isimlerinin kamuya açıklanmamasını tercih edenlere) sonsuz teşekkürlerimizi sunarız.

Colin A. • Sam A. • M. C. Abajian • Chuck Abdella • Aberdwyn • Julian Abernethy • Brian Abrams • Thérèse Abrams • Andrij Abyzov • Iris Achmon • Jen Acunto • Colin Adams • Dr. Andy Adams • Emily Adams • Helen Adams • Josh Adams • Mike Adams • Samantha B. Adams • Michael & Heather Adelson • Daniel Adler • Max Adler • Scott Adley • Lee Adolfson • Natasha Aguiar • Kawika Aguilar • Eddy Aguirre • Donna Ahlrich • Anne Ahonen • Garrett Aikens • Ashley Aleane Akers • Lee Albanese • Alfonso Albarran • Dan Alber • Jeremy Albert • Andrew Alderman • Michael Alerich • Seth Alister-Jones • C. M. Allen • Cody L. Allen • Laura Allen • Jason Almanzar • Sami Almudaris • Nardeen AlSaffar • Olivia Alston • Jesselyn Alvarez • Vijay Anand • Alexander & Matthew Anderson • Andie Anderson • Caroline Anderson • Chris Anderson • Kyle Anderson • Maggie Anderson • Nathan Alan Anderson • Rachael Anderson • Sean Anderson • Sean L. Anderson • David Andre • Andrea • Rebecca Andreasen • Andrew • Dennis Andrews • James Andrews • Jocelyn Andruko & Mitchell Çiftçi • Andy • Angela ve Kevin • Danny Anglen • Jaime Anglin • Jacek Aninowski • Chrissy Anjewierden • Catrina Ankarlo • Anoop • Summer Applebaum • David Arcuri • Tamara Arens • Sue Armitage • Mary Helen Armour • Carl Mya Armstrong • Matt Armstrong • Cassie Arneson • Aron • Michael Arsenault • Dyrk Ashton • Bryan Askins • John Fredrik Asphaug • Austin Atashian • Sam Atherton • Atkinson Ailesi • Brent Auble • Jon Auerbach • Samuel August • Carmichael Aurelio • Devan Ausiello • Matt Avella • Marcus W. Avery • Alice Aviles • R. J. Ayres • Arya Azarshahy

— B —

Alex B. • Ariane B. • Christophe B. • Dan B. • Donny B. • Elwood B. • Jaya

B. • Richard B. • Nathan Bacon • Bailey • Chris Bailey • Heidi L. Bailey •
 Michael B. Bailey • Chris Baima • Olivia Bak • Balaji • Linda
 Balder • Steven Read Baldock • G. Baldwin • Meghan Ball • Nic Baltas • Ben
 Balzarini • Maciej Banasiak • Preston Bannard • Joshua Barber • Caldwell Barefoot
 • Yasmine Barghouty • Bryan M. Barnard • James R. Barnes • David Barnett •
 Christopher Barr • Maura Barrett • Nolan Barrett • John W.
 Barron • Rich Barrow • Michael Jonathan Basaldella • Anna Christine Bassler •
 Dotsy Bastes • Aaron Batey • Berta Batzig • Marc Baudry • Darren Baxter • David
 Bean • Beanie • Tyke Beard • Abby Beasley • Mark Beaumont • Brian Becker •
 Christian & Niquela Becker • Anne
 Beckmann • Mike Bedan • Danielle Bednar • Johnny Bedsole • Randall Beem •
 Alex Beier • Dina Beinare • Alex Bekerian • James Belcher • Dana Beatty • Dana
 Belden • Jessica Bell • Jim “The Destroyer”
 Bellmore • Ben • Emily Benger • Shane Benich • Michelle Beninati • Travis
 Benning • Dirk Berger • Larry Berger • Justine Bergman • Michael
 Bergman • Sara Bergstresser • Ben Berndt • Evy Bernier • Dustin Berry • Peter Bess
 • Nathan Best • Rati Bhargava • Sanjeev Bhatia • Maria Bianchi • Sara Bickersmith •
 Ralph Biddle • Justin Biggs • Adam T. Billups • Chris
 Bilodeau • Miranda Bilodeau • Sarah Birchard • Rochelle Bird • Chris Birkheimer •
 David Bishop • Jodi Bishop • Josh Bishop • J. Bitterman • Jessica Björklund •
 Samuel Robin Blackwell • Laly Blasco • Karin & Dietmar
 Bloech • Jaqui Blue • Ian BossMeng Blum • Owen & Madeline
 Blumenthal • Tylor Blythe • Angelique M. Keppler Bochnak • Billie Bock • J.
 Bogzevitz • Cindy Bohn • Nicholas R. Boileau • Zeke Bolce-Schick • Matthew
 O. Boley • Nancy Bonanno • Megan E. Bonham • Aethon
 Books • Bookwyrml2 • Jasen Boothe • Tom Borealis • Rikke Borgaard •
 Becky Bosshart • Brian Boswell • Evan Boucher • Kris
 Boulton • Chad Bowden • David Bowden • Jason Bowden • Elise “The Cat”
 BowerCraft • Bowersox Ailesi • Robert Bowling • Kayleigh
 Bowman • Clinton Boxley • Chris Boyd • Christine Boyd • Justin Boyd •
 McKayla Boyd • Timothy “Doc” Boyd • Michael Boye • Kevin
 Boyer • R. J. Boyle III • Mac Boyter • Iain Brabant • David Bradley • Orin Brady •
 Sandy Brady • Andrew Branch • Amanda Brandt • J.
 Branstrom • Brant • Peter Brass • Daniel Brattabø • Neil Breault • James
 Stewart Breen • Ethan & Ben Breese • Alexander Brenner • Steve
 Brenneman • Carmen Brenner • Stephanie Bridges • Amy Lesniak
 Briggs • Michael Broadhead • Julien Brochet • Sébastien Brochet • Rachel C.
 Brousseau • Austin Brown • Christina & Terry Brown • Christopher R.

Brown • Curtis Allan Brown • Forrest D. Brown • Jay Brown • Kevin R. Brown • Michael Brown • Stephen Brown • Steven Michael Brown • V. Brown • Jordan Brownfield • Jana Broz • Sara Brunson • Michael Jay Brunt • Joshua Brutcher • Suhaib Bseiso • Nathan Buckley • Eftichia Bukas • Scott Burfield-Mills • Micah B. Burke • Robert E. Burke • Jennifer Burns • Tom Burrows • Cassandra Burton • Jenny Busby • S. Busby • Nathan J. Bussey • Megan Butler • Nicholas Buttram • Joris Buys • Korben, Brock & Finn Byars • David Bybee • Kenneth Lawrence Bynon • Nicole Bywater

— C —

Bev C. • Carley C. • Erin C. • Mia C. • Courtney Cabaniss • Josh Cain • Lee Cain • Hilary Caldwell • Joshua Callahan • Callie & Cory • Tatiana Calliham • Clay Calvert • Kyle & Stacie Cambridge • Ross Cameron • Lance C. Campbell • Sarah Cancellieri • Kevin Candiloro • Candy & Justin • Clay Cannon • Sean Cannon • Cantankerous • Bryan Cantor • Terri A.M. Cantrell • Ashley Capes • Brandon Carangi • Pau Carbonell • Alfredo R. Carella • Greg Carey • Ty Carl • Stephanie Carlson • Dane M. Caro • Kyle Čaroban • Alex Carpenter • Jodi Lee Carpenter • Jasun Carr • Carrie • Robin L. Carroll • Alex Carter • Brandon Carter • Mark Allen Carter • Michael Caruso • Kathlyn Carvalho-Silva • Tricia Cascio • Beth Case • Casey • Brian Casey • Amanda Cassuto • Tim Caves • David Lars Chamberlain • Jaime Chan • Kevin Chan • Teik Sim Chan • Tony Chan • Jeffrey Chandler • Paul & Shirley Chandler • Rawee Chanphakdee • Chris Chappell • Susie Chappelle • Jordan Charlton • Chas • Justin Chasteen • Anthony Chatfield • John Chauhan • Jesse Chavez • Brent Chelewski • Yu-Wen Chen • Dr. Peter Shane Cheslock, PhD • Cassandra Chin • Noel Alexander Chin • Charlotte Choo • Chris • Chris & Hema • Megan Christiansen • Derek Christman • Olivia Christopher • Christy, Jollin & Abby • Vikki Ciaffone • Jasmine Clancy • Brandi Clark • Charles H. Clark • Dave Clark ve beş çocuğu • Jenelle Clark • Justin Clark • Quentin Clauwaert • David Clayton • CleanSprout • Michael Clemens • Joshua Cleveland • Michael Clougherty • Mike Cluff • Cobos Ailesi • Diane Cobrite • Larry Coker • Ryan Colbeth • Mathew Colburn • Ab Colby • Jenny Colby • Ryan Cole • Etel Colic • Justin Collins • Lawrence Collins • Richard Collins • Todd M. Colucci • Willow E. Colvin • John G. Comas • Nicholas Compton • Susan Contreras • Chris Cook • Elise Cook • Ed Cooke • Christine A. Cooney • Michelle Cooper • Sarah Corbeil • Anke Corbeil • Jonathan

Cordell • Jonathan Cormier • Shannon Cornaby • Arletta Kelley Cortright • Kelley Cortright • Leah Corvec • Rin Corvetti • Tyson Y. Cote • Brandon A. Cottrell • Larry Couch • Damon J. Courtney • Stephanie Couturier • Jonathan Cowles • Caitlin Cox & Alex Mellnik • Leo Coyle • Cody Coyote • Brian Crabtree • Daniel F. Craft • Anya Crane • Jeremy Crane • William Crane • Clayton Cravath • Belinda Crawford • Chris Creech • Phil Crimp • Kevin Cronic • Michelle D. Crosby • P. L. Cross • Trevor & Justina Crow • Andrew Cruise • David Crumbley • Aaron Crump • Mark Cummings • Gail L. Cunningham • Tommy Cunningham • Glenn Curry • Andrew Cutler • John Cutright

— D —

Brett D. • Dayve D. • William D. • Giuseppe D’Aristotile • Gail S. D’Silva • Rachel Daeger • Ahmed Daher • Diane Dahl • Daimadoshi • Dani Daly • Elizabeth Daly • Joel Damir • Dana, bir yazarın arkadaşı • Danilo & Trine • Patricio Danos • Isaac “Will It Work” Dansicker • Dara & Maziar • Darryl • Jennifer Dath • Kevin Davenport-Rackham • Chad Davidson • Boyd H. Davis • Colton M. Davis • Daniel Davis • Bayan Diamond L. Davis • J. Davis ve Ailesi • Joanna K. Davis • Leslie Davis • Melissa A. Davis • Nathan Davis • Rocky Davis • Terry Davis • Sophie Dawber • Lilly Dawn • David A. Dawson • Dino Dayao ve Morgan Hellar • Chris de Eyre • Marcel “madjo” de Jong • Elodie de Peretti • Wendy de Peuter • Vincent de Rijcke • Guilherme Lira de Sá Garcia • Stuart Deakin • Alex Dean • Joseph Dean • Isak DeFay • Marci DeLeon • Scott Dell’Osso • Rachael DeMaida • Anna Demchy • Diane S. Dempsey • Paul Dennison • Ryan Depuy • Max Dercum • Adam Derda • James M. Derieg • Deryk, Crystal, Sabryn & Seymoure • Eric Devers • Peter Devine & Gina Jiang • Andrew DeVore • Nicholas Francis Diakos • Patricia Diani • Leolani Diaz • Mitchell Diaz • Jeffrey Dick • Simon Dick • Tobias Dickbreder • Arianna DiCostanzo • Ethan Dietz • Bret Dillingham • Crystal Dinh • Lewis Dix • dmsaelee • Doan Ailesi (Randy, Marla, Colin ve Evan) • Andrew Dobry • Bo Dodge • Michael W. Dodge • Christopher Kenneth Doelker • Andrew Doherty • Zoe Dollar • Miguel Domingo • Penny Don • Micheal Donohue • Jackson Donovan • Kevin Donovan • Helene Dooley • Irene Dorau • Calvin Van Dorn • Max Dosser • Kelly Dougherty • Shannon Douglas • Jacob Doukas • Michael Dowds • Chip Downs - CompuChip • Daniel Downton • Alycia & Jesse Doyle • Mary Kate

Doyle • E. L. Drayton • Tara Drost • Rachel Drucker • Mengmeng Du • Dilon
James Dubyk • Amelia F. Dudley • Lisa M. Dugan • Michelle Puterbaugh Dunaway
• David Dunn • Alex Dupuis • Eric Durfee • Brian Dursteler • Vince Dutra • dwsm •
Mikey Dysput

— E —

Dain Eaton • Ryan Eaton • Heather Eberhart • Brandy Eckman • Steven
Ede • Len Edgerly • Fay Edwards • Liz Egbert • Nathan Eggleston • Cynthia J. Egli
• Ehtasham • Daniel B. Eisen • Evan Eisenberg • Thomas
Elfing • Elizabeth • Elldaryck • Trevor Elliott • Jesse L. Ellis • Matt
Ellsworth • Bryan Elstad • Johnny Elvers • Sean Ely • Christian Emden • Matt
Enberg • Travis Enfield • Angie Engelbert • Alex Engelhardt • Kory
Engle • Pierce Erickson • J. L. K. Erso • Gabe Erwin • Joel Espina • David W.
Etherington • Elizabeth Etherton • L. Michaela Evans • Joshua Ewer • Morgan
B. Ewers

— F —

Maja F. • Olivier Fabre • Magdalena Fabrykowska-Mlotek • Victoria Fair •
Anne Falbowski • Urs Falk • M. Falvey • Fanny Teyze • Emma Faubion •
Jim Favaron • Michael Fazio • Jeremy Feath • Sherry S. Featherston • Helen
Febrie • Carol Feeney • Sander Fekene • Angela
Femrite • Natalie S. Fennell • Danny Ferguson • Shani Ferguson • Paula
Fernández • Jacob Ferrell • Derek Field • Patricia Field • Andrew Fields • Cari
Fifield • Jason Figueroa • Michelle Findlay-Olynyk • Dave & Deb
Finn • Shawn P. Finn • Dan Firth • G. Fisher • John Fisher • Brooke Fishman
• FitzJuno • Phil Fitzpatrick • Vince Flaxfield • Ryan “Fletch” Fletcher •
Chris Floden • J. R. Florek • Jonathan Flores • Manuel
Flores • Andy Flowe • S. R. U. Fluhr • Holly Flumerfelt • Anthony Foderaro
• Sharon Fodor • Sylvia L. Foil • Gordon & Liza
Forbes • Forry • Elizabeth Forsee • Monica Elida Forssell • Hannah Forsyth
• Landon Foster • Jeanine K. Fournier • Cathy Fox • Jessica
Fox • Foxyvixen • Seth Butler Frampton • Carolyn Frances & Cats • Joanne
Francia • Richard Francisco • Miles Frank • George Franke • Karen
Franks • Tyler Fredrickson • B. A. Freeman • Spencer Freeman • Randall J.
Freitas • Kelly French • Jess Freund • Phil & Sarah Freund • Åsa Frid • Peet
Friedrich • Schuyler Frincke • Helen Froats • Julien Froment • Eric

Frost • Michael T. Frost • Connor W. Frye • Fuentes • Daniel Fullem • Melissa Fuller & Will Prier • Don Fulmer • Megan Funk • Danielle Furr • Yurii “Saodhar” Furtat

— G —

Catherine A. G. • Chip & Liz G. • Choko G. • Noah G. • Brian Gacki • A. Gadd • Rakin Gagda • Denis Gagnon • Christina Gale • Ed Galligan • Rumen Ganev • Vitaly Gann • Elora Garbutt • Jonathan Garcia • Amanda Rae Gardner • Christine Gardner • Kelly & Mikel Gardner • Kelly Gardner • Andrew Garinger • Greg & Tess Garrett • Peter Garvey • Cedric Gasser • Brian Gaudet • Lexi & James Gauthier • Sarah Gaxiola • Kenneth Geary • Bryan Geddes • Snævar Geirsson • Bill Genné • Ashley George • Bruno Geraldès • Gerboth • Dr. Heather Germann, MD • Mathieu Gervais • Sheri L. Gestring • Courtney Getty • Hennie Giani • Mark Gibbons • Ian Gibson • Casey Giddens • Alexander S. Gifford • Andrew Gilbert • Cullen Gilchrist • Jeff Gilkison • Claire Gilligan • The Gilpins • Ginger • Richard Glodowski • Ira Gluck • Jeramy Goble • Gargi Godbole & Omkar Kolangade • Kriti Godey • Cary Goggin • Trevor Golden • Emily Gonyer • David Gonzales • Gabriel Paz Gonzalez • Gonzo • Olya Goodrick • Melissa Goodwin-Dijkers • Bhavik Gordhan • Dylan Gordon • Gary Gorman • Joshua Eli Gossett • Michael Gouker • Lisa Gowin • gpkau • Victoria Graca • Robin Graf • Bob Graham • Kris Graham • Ryan Graham • Sven Grams • Michael Graves • Erin M. Gray • Gary Gray • Lauren Gray • Dion F. Graybeal • Bob Green • Gail Goldner Green • Jason “gValo” Green • Layne Greene • Gemma Greet • Lisa Gregory • Garreth Grey • Corey Grier • Kirk Grier • Tyler Griesinger • Alli K. Griffin • Brian Griffin • Christopher Griffin • R.W. Griggs • Kasper Grøftehaug • Pat Grogan • Grace Gronniger • Katrina van Grouw • Adam & Cortney Grove • Crystal Growe • Steve Gruber • Donald Guerette • Therese Guerette • Andrew Guerra • Ricardo X. Guerra • Kelly Gumpert • Katja Günther • Andreas Gustafsson • Martin Gustafsson • Marce & Allen Guthier • John Tanner Guymon • Michael Guzzo • Noreen Gwilliam

— H —

Andrew H. • Carol H. • J. L. H. • Jeffrey M. H. • Phillip H. • Tyler H. • Kenny Ha • Runar Haaland • Tyler Hackett • Jason K. Hackworth • William

Haddock • Justin & Stephanie Hagler • Gary Hake • Jono
Hakes • Halcyon • Patrick Haley • Brandon Hall • Emma Hall • Dr. Nathan C. Hall,
PhD • Tony Hall • Tim Halsey • Esko Halttunen • Joshua
Hamby • Bradley Hamilton • Pamela Hamlet • Audrey Hammer • Steve
Hammonds • Mya Hammons • Samuel Hamrin • Kristian Handberg • Gregory
Haney • Ben Y. Hannah • Andrew Hansen • Paul Hansen • Tiffany
Hansen • Kimberly Hanson • Nichole Haratyk • Earl Harbinger • Matthias Harder •
Jordan Harding • LeeAnne Harker • Brandon Harris • Damien
Harris • Mary Harris • C.C. Harrison • Chad Harrison • Margaret
Harrison • John Ridley Harry Jr. • Anita Harsjoeen • Andrew R.J.
Hart • Jacqueline Hart • Jemma Hart • Nicholas Hart • Ryan M.
Hart • Michelle Hartline • Justin Hase • Doug Hastings • Rick Hauert • Chris
Haught • Martin Haugland • Michael Haure • Sam Haurie • Natalie & Joseph
Hawkins • Josh & Meaghan Haxton • Melissa L. Hayden • Matt Hayes • Tim
Hayes • Alexis Haymaker • Trevor Hayward • Dan & Rachel
Hazlett • Heather • Marc Hecht • Chris Heck • Amy Heffernan • Espen Agøy
Hegge • Matt Heiberger • Nathan Heinrich • Chris Heintz • Kyle V.
Helliard • Cole Helms • David Hemmings • Kevin Hempe • Sebastiaan
Henau • Jocelyn Henderson • Leah Henry • Scott Henryson • Ulises E.
Hernandez • Mitchell Herrera • Frits Van Hertum • Chadrick Hess • Kenneth
Hess • Jon Heupel • Hevs & Žmij • Tom Hewitt • Douglas Hickel • Edwin
& Ellis Hild • David Hill • Mark Hill • Mark Hindess • Don & Heather
Hindle • Daniel Hirsch • Kevin Hjelden • Zuzana Hlisnikovská • Hanh Hoang •
Stephen Hobbs • Greg Hoch • Carlissa Hoffman • Christina Hoffman • Douglas
Hoffman • Garrett Hoffman • Jeff Hoffman • Andrew Hogg • Linda Hojlund •
T. Daniel Holl • Amy Holland • Andrew
Holland • Patrick Holland • Simon Hollingsworth • C. Holmes • Corinna
Holmes • Lena & William Holmes • Tamara L. Holsclaw • Donald
Holsworth • Christian Holt • Robert Holt • Kara Holtzman • Allen Holub •
Kristiina Hommik • Wai Chung Hon & Mark Sanasie • Brendan
Hong • Francis Hooi • Alex Hoopes • Mike Hopkins • Alysa Hornick • Brian
Horstmann • Linda Hosey • Keehn Hosier • Thomas Houseman • Naomi Hovey • J.
R. Howard • S. D. Howarth • Zach Howell • Katherine
Howett • Santiago Hoyos • HQ • Tim Hu • Christopher Alan Huddleston •
Jonathan Hui & K. K. Miller • Isaac & Joseph Hull • Jeff
Hullihen • Mark Humenik • Nathan Hundley • Angela D. Hunt • Rebecca Hunt •
Rebel Hunter • Trần Thị Thu Hffong • Ethan Hupp • Richard

Hurst • April Dawn Hurt • Hamzah Hussain • Jaqueline Huth • Kathryn Hwang •
Jeremy Hylen

— I, J —

Lund'daki eşimi seviyorum • Susan R. Ichiho • John Idlor • Marcus Ilgner • Mike
Ingram • Mandy Ioerger • Andreas Irle • Torian Ironfist • Jeremy
Ironside • Isai & Amy • Isha • Shan Islam • Paul A. G. Ivany • Ciro
Izarra • Rima Jabbour • Jacinda & Kaitlyn • Aren Jackson • Martin
Jackson • Charlene Jacobs • Catherine Jacqué • Kati James • Victoria Jang •
Sally Novak Janin • Jason Janosik • Jeremy Janson • Gisele Jaquenod •
Eleazar A. Jarman • Erik Jarvi • Jasmine & Yale • Matt
Jefcoats • Jason Jennelle • Jason Jennings • Kooper Jensen • Ashley
Jeralds • John Jersey • Lei Jess • Paul Jessee • Jim • Jokito Jo • Kyle
Jodrey • Joe & Debbie • Amber L. Johnson • Charles Eric Johnson,
Jr. • Charles M. Johnson • Chelsey Johnson • Eleanor Mallory Johnson • Erin
& Jerrod Johnson • Fred W. Johnson • Gary W. Johnson • Jason C.
Johnson • Jim Johnson • Jonathan Johnson • L. Keith Johnson • Ryan Johnson •
Tyler Johnson • Jonas • Andrew Jones • Beau Jones • Jones Ailesi • Jason Jones •
R. Nickolas Jones • Rebecca & Shawn Jones • Jonna, Anthony &
DonnaLucia, Aurora, IL • Sreenadh Jonnavithula • David Jordan • Katrina May
Jordan • Loretta Joslin • Jovanovich Klanı • Juraj & Andy • MJS'nin bir başka
hayranı • Bir başka sağlık görevlisi • Justin • Justin & Lisamarie • Matthew
Justus

— K —

Brynn K. • Freda K. • Geoffrey K. • Tiffany K. • K* • Marty Kagan • Marise
Kahler • Jorah Kai • Joshua Kail • Greg Kajko • Matias Käkälä • Kanab • John
Kiwi Kane • Robert Karalash • Eli Karasik • Eliza Karlowska • Simon Karlsson •
Jaimison Karp • Richard B. Karsh • Emerson Kasak • Sean Kashino • Anika
Kastelic • Christopher “Lobo” Kaster • Athena
Kasvikis • Kimberlee Katekaru • Katsza • Alii Katt • Armin Kaweh • Andrew
Keane • William G. Keaton • Abigail Keller • Mark Kelley • Michael A. Kelly •
Emily Kelsey • Brian Kelso • Jordan Polly Kemp • Brandon
Kennedy • S. Kennedy • Timothy D. Kennelly • Aden Kensington •
Kent • Kepi • Mark Kerrigan • Adam Kerstin • Paul
Kervin • Melissa Kessel • E. Keswick • Nelli Khamraeva • Tuba Khan • Wahid

Khan • Adam Kice • Nancy Kidder • Josh Kilen • Hannah Kim • Lena Kim • Debra King • Ryan King • Shawn T. King • Susan King • Joshua King-Rovenko • Jennifer Kingsbury • Lori Kingston • A. Kipp • Bill & Susan Kirchner • Brad Kirk • Doug Kirkland & Stacey Drohan • R. Kirkpatrick • Alen Kiseljak • Amie Kissel • Justin Kita • Cory Kitchens • Matt Klassen • Matt Klawiter • Evan Klein • Joyce Klein • Krzysztof Klimonda • Jordan J. Klovstad • Matthew Klure • Matt Kluting • J. KluznCannon • Danielle Knight • Michael A. Knight • Knownone • Ko'Ruth, Grenmorian Druid • Matthew & Brittany Kobus • Angella & Matthew Kocian • Matt Koelbl • Jessica Koga • Jeff Kohart • David J. Kohler • Michael S. Kokowicz • Miroslav Kolesár • Andrew Konicki • Kyle Kornic • Zachary Kosarik • Morgan & Rob Kostelnik • Joseph Kotzker • Kevin H. Kramer • Franciscus Leendert Krapels • Jan “Bobisek” Krenek • Virany M. Kreng • Kally Kruchten • Wulf Krueger • Caroline Kruger • Robin Kuckenburg • Nick Kuhn • Aaron Kung • Kimberly Kunker • Larry Kuperman • Kupferberg Ailesi • Kevin Kurth • Becca Kwiatoski • Kyle The Pike

— L —

David L. • Dora L. • Eric L. • Lillian L. • Mat L. • Sharyl L. • Youko L. • Kyle “Spacecat” Laauser • Mélanie Labarre • Greg LaBerge • Joshua Labonte • Llorente Lacap • Laurie Lachapelle • Sam Lackey • Lady Stormydays • Randall Boone LaGrange • Ronan Lahar • Calen Lambert • Ryan Lancaster • Eric Lance • Bradley Landress • Landrovan • Richard Langbecker • Jeremy Lange • Dorothy Lannert • Laura LaPenes • Jeffrey Philip LaPlante • Larilyn • A. J. LaRock • Bjarte Larsen • Mark Larsen • Nick Larson • Bryan J. Lash • Scott Latter • André Laude • Kevin Lause • Joel Lavoie • Greg Lawlor • Jason Lawrie • Paul M. Lawson • Shirley Lawson • Debbie Layne • Federico Zona Le Fort • Tony Lea • Justin Leach • Darrell Leadbetter • Michael Leaich • Andreas Leathley • Ben Lederman • Darren Lee • Sandra K. Lee • Jack Leek • Brian Lefebvre • TJ Legge • Scherolyn Leggett • Rainer Lehr • Megan Leifker • Mark T. Lemke • Jerry & Zachary Lencoski • Paul Leonard • Jenna Leonardo • Andrew Leong • Kevin O. Lepard • Jared Lessor • Joshua Lew • Deighton M. Lewis • Lian • Ken Lifland • Elise Lucy Lightbody • Michael Lightbody • Jeffrey P. Limmer • Linas • Chad Cole Lindaman • Thea Lindberg • Adrienne Lindgren • Richard H. Lindhorst • Ewan

Lindley • Roxanne Lingenfelter • Brooke R. Lingle • Lisa Link • James Litchfield • Mi Liu • Patricia Liu • Tellina Liu • Whit Lloyd • Dylan Lockwood • Logan • Lokos Ailesi • Sarah Longlands • Brent Longstaff • Barbara Looker • Julia Looney • Kevin Looney • Joe Lott • Nathan Loutrel • Louise Lowenspets • Maja Lozanac • Casey Lozier • Boris Lubarsky • Jonathan Lucina • Lucky Joe • Lucy • Sam Ludford • Lynda Lum • Gabriel Luna • Elena, Deacon & Erik
Lundby • Suzanne Lundeen • Lisa Luneva • Angela Maria Lungu • John Lupo • David “Dimsum” Ly • Des Lynch • Duncan Lynch • Jae Lynch • Michael Lynch • Paul Lynch • Steve Lyon • Andrew Lyons • Kristy Kimberly Lyons

— M —

Camille M. • Connor M. • J. M. • Karen M. • Kati M. • Tiffany Ma • Dimitrios, Petra, Erika Angelika & Nikolaos Machikas • Ken MacLean • Alejandra Madrid • Max Magana • Allie & Ben Mages • Jason Magnan • Jacob Magnusson • Michael Maguire • Steve Maguire • Sarah Mahaley • Maieriesli • Todd Maines • Majecat • Daniel Majors • Chad Makalena • Adrie Mal-Dulin • Malana & Stephanie • Tom Maley • Brendan Mallon • Jonathan Malnati • James Malone • Matthew Manni • Adam Mansell • N. Manzanares • Danielle M. Mar • Yaffa Marcus • Nick Marinos • Sharrie Lee Markin • Michael Markins • Alicia Markle • Tobias Markowitz • Michael Marks • Steven Markulec • Marleigh • Andrew Marmor • Pedro Marroquin • Bradford Marshall • Duke Marshall • Jonathan Marshall • Marco Martagon-Villamil • Brandon Martin • Doug Martin • Lucas Martin • Jennifer & Mark Martin • Lori & Shannon Martin • Pamela Martin & Royce (HRV için ödeme yapıldı) • Richard Martin • Jenny J. Martinez • Richard Martinez • Beth Martinson • Aidan Marus • Marvel Ailesi • Alan Mask • Beth Mason • David K. Mason • Kris Mason • Shaylla Mason-Wright • Amy Mathew • James Matson • Matt • Rebecca Matte • Diana T. Matthews • Jason M. Matthews • Charli Maxwell • Chris Maxwell • Stephanie Maxwell & Richard Terkeurst • Stephen May • Maya & Levi • Lysane Maynard • Scott Maynard • Lindsey Mayoras • Omar Mazin • Lily McAlister • Michael McAulay • David McBride • Nate, Kate, Sarah ve Owen McBride • Justin “Hawk” McCall • Kat McCall ve John Beutter • Chad McCance • Andrew McCarl • Amanda McClain • Kelly McClenahan • Debbie McCoy • Kyle McCray • Ryan McCredie • Ed McCutchan • Bobby

McDaniel • Gerald P. McDaniel • Allison McDonald • Diane McDonald • Mike McDonald • Adam McGee • Mack McGehee • Sean David McGrath • Ryan S. McGuire • John McGuirt • Ian McKee • Patrick McKernan • Jack, Kayleigh ve Henry McKinley • Saoirse McLaughlin • Christopher Bishop McLeod • Terry & Beth McMahan • William J. McMahan IV • Ian McNatt • Laura McNaughton • Katherine A. McPherson • Jen McVey • Monica Medeiros • Abbie Meeks • Renée Meeks • Stephanie Meier • Tanya Meikle • Amber & Brian Melican • Mellenthien Kardeşler • Mena • Nikki Menda • John Wendell Mendiola • Marcos Mendonça • Dominic & Sarah Meo • Deanna Mercer • Deb Meyer • MFS • Komşu Michaela • Miriam Michalak • S. Michener • Mike • Mike • Jerome Miklouch • Monica Milet • Neil Millar • Eric M. Miller • Eric Miller • Grant Fitz Miller • J. Lance Miller • Michael Miller • Nathan Miller • Peter C. Miller • Sean Miller • Daniel J. Milligan • Erin Millner • Kendall Mills • Nathan Mills • Elizabeth Todd Milne • Helen Milner • Krisanto Mina • Michelle Mishmash • William Miskovetz • Shruti Misra • Annarose Mitchell • modrukinstealer • Rebekah Moench • Kevin Moeszinger • Kumail Hussain Mohammed • Joseph Mohr • Joe Molnar • Nabeel Moloo • Kyndra Monterastelli & Anthony Tran • Colleen Moore • David W. Moore & Cassie M. Moore • Dustin Moore • Mike Moore • Paul Moore • Serge Mora • Pete Moran • Jasmine Morgado • Marvin D. Morgan Jr. • Michael Morgan • Victor Morgan • Floriana Morina • Stuart Morse • Luka Mosashvili • Mo Moser • Jeremy Moss • Jon Moss • Chad Moulder • Calvin Moy • Juan Daniel Ledezma Moya • Jeff Moyer • Muffin • Sebastian Müller • Alex “Syfer” Muniz • John Murphy • Phil Murphy • Hana Murray • Julie Murray • Tahseen Mushtaque • Anna Mykkeltvedt • Eric Mylius

— N, O —

Axel Nackaerts • nadx • Kate Nagle • Thushrika Naidoo • Angela Naismith • Brett Nance • Nanni • Kristina Napier • Joe Narcisi • Narrew • Stephen Nash • Natalie • Nate & Neecy • Dwayne & Denise Need • Kapiolani Neely • Kelvin Neely • Ken Neeser • Patrick Neff • Valerie K. Neff • Bev Nelson • Kate Nelson • Samantha Nguyen • Robert E. Nicholson • Sandy Nickell • Erik Nickerson • Joshua Niday • Peter Nierenberger • Jesse Nina • Juliana Nine • Caroline & Isaac Nixon • JP Noble • Patrick Noffke • noj • Øyvind Nordli • Cole Norman • Dr. Charles E.

Norton • Dan Norton • Devyn, Anthony & Royce Noto • Benjamin
 Novo • Dino Nowak • Francisco A. Nunez Sr. • Debra Nussman • Steffen Nyeland •
 Bryce O'Connor • Jonathan O'Donnell • Neil O'Dwyer • Connor O'Brien • Megan
 O'Neil • David J. Oberst • Janet L. Oblinger • Oliver Ockenden • Calley Odum •
 Michael Offutt • Mosby Oliphant • Phillip
 Olive • Jo Ann Olson • Laurence Olver • Curtis & Tina Olyslager • Þórhanna
 Inga Ómarsdóttir • Mona Lisa & Michaelangelo Ondevilla • Judah
 Onefoot • Michael Oney • Linda Opella • N. Opsal • Sam Oquendo • Andrea
 Orjuela • Tim Ormsby • Jennifer Orton • Troy Osgood • Joshua D.
 Ostrander • Kirsten Otting • Conny Otto • Lucia Otto • Otus • Annette & Brian
 Ouellette • Leslie Owens • Katie & Kyle Oxford

— P —

Brad P. • Jackye P. • Jett P. • Patrick P. • Pavel P. • Daniel, Johanna & Ellie
 Pack • Lea Wallis Padgett • Johannes Paetsch • Christine Palmer • Matthew Paluch
 • Stefan Panevski • Tony Pantev • Maurice Pantoja • Sotiris Papaefthymiou • Romy
 Papas • Andrea Pappalardo • Daryl Parat • Scott
 Pare • Emmanouil Paris • Calvin Park • Mimi Park • Annetta Parke-Houben •
 Jeremy Parker • Lynn & Jason Parker • Michael S. Parker • Dale
 Parrott • James F. Parsons • Alexander Pasik • Chirag Patel • Jay Patel • Josh
 Patterson • Michelle Patterson • Victor R. Patterson • William
 Patterson • Nathaniel Patton • Paul-o & Tash-o • Allison
 Pauli • Pauline • Robert Pavel • Dom Pavlek • Katie Pawlik • Deric Paxson •
 Paxton, Tatum & Deacon • Micah Payson-Lewis • Joel Pearson • Scott
 Pearson • Pet Connection • Stephanie Peck • Jakob
 Pedersen • Joshua Peel • Steven Peiper • Autumn PeLata • Katherine & Kristin
 Pendleton • Max Peng • Lisa Pennie • Marge Pepe • J. R. Perez • Masón Perino •
 Taylor Perreault • Scott Perry • Alexander J. Peters • Kessia
 Petersen • Jay Peterson • Kyle A. Peterson • Jesper Pettersen • Smokey
 Pettigrew • Justine Phelps • John L. Phillips • Noël Phillips • Bonnie
 Phlieger • K. Pickett • Jennifer L. Pierce • Matt Pierce • Amy Sachs
 Pierrottie • Mackenzie D. Pierson • Leslie Pietila • John Pietrzyk • Liam Pietrzyk •
 Goncalo Pinheiro & Sofia Sousa • Joseph Pisano • David Plaut • B. Plouffe •
 Carl Plunkett • Suzi Po • Shawn Polka • T. J. Poon • Thomas & Amber Poon •
 Jen Porn • Calvin Post • Cody Poteet • Shana Potter • Matt
 Potts • Max Potts • Anders Pousette • Kevin Powell • Ryan Powell • Franklin
 E. Powers, Jr. • Ryan Powers • Elisa Prada • Craig Prather • Gianna

Pratten • Andrew Preece • Benet Press • Edmund Pribitkin • Joseph P.
Price • Psiwizard • pTERANadons • Fiamma Puccini • Cameron Pugh • Tony
Pulickal • Chris Pullman • Matthew Purse • Wendy Putnam

— Q, R —

Jay Quigley • Ben Quinn • Andrea & Brian Quinney • Dr. David
A. Quist • Marcus Quoyeser • Pedro R. • Christomir Rackov • Robert
Radu • Cindy Radvany • Hali Rae • Christine Ragan • Tristan Ragan • Akilan
Rajendran • Slobodan Rakovic • David Ramirez • Marcos Ramirez • Michelle
Randolph • Daniel Ratica • Johnny Ray • Ryan Ray • Mike
Raymond • Razzinos • Robert Read • Chad Ream • Keith G. Ream • Jon
Reaper • Chris Rees • I. Reid • Espe vom Reihergehölz • Jim & Lórien
Reilly • Bradley Reis • Renee Relin • Isadora & Silas Remillard • Kayce
Resha • Sarah Retza • Henrik Reuther • Chris Reynolds • Crystal Rhinehart •
Rhio • Joel Ribert • Deborah O’Neal Rice • Mike & Tammie
Rice • John Riddell • George Ricky Rieckenberg • Cris Mendoza Rielly • Will
Rielly • Grant “WereTiger” Rietze • Dana Riggle • Keri L. Riley • Kendra Rindler •
Keegan Rinker • Steve Ripley • Casey Rivard • Sonia & Chuck
Rivas • Billy Rixham • Brendan Roach • Joel Roath • William
Robbins • Edwin Roberson • Derek J. Roberts • Gary Robertson • Greg T.
Robertson • Adele Robinson • D. Keith Robinson • Daniel A.
Robinson • Monica Rodrigues • Daniel J. Rodriguez II • Lorenzo J.
Rodriguez • Miguel Rodriguez • Yuri Melinda Roh • Eduardo Rojas • Jose Rojas •
Christopher Roland • Autumn Rolon • Stacey Romeo • Romney, Spencer &
Tanner • David Roos • Matt Roos • Charles A.
Roque • Rory • Esther Rose • Evan Rose • Jon Rose • Kristen Roskob • Isaac Ross •
Thomas M. Ross • Todd Ross • Pål Asmund Røste • Jamin
Ruark • Cheryl Ruckel • Amie Rukenstein • Jay Rumble • Conrad Ruppert Jr. •
Dale A. Russell • Jen Ruth • Charles Ryan Jr. • Nicholas Ryan • Mladen Ryhard

— S —

Alex S. • Anna S. • Anthony S. • Audrey S. • Denise S. • Divya S. • Garren
S. • Mahima M. S. • Ryan & Emilie S. • Sarah S. • Breanna, Matthew &
McKinnon Saagman • Arthur Ariel Sabintsev • Gabor Sacharovsky • Kenneth
Sadens • Daniel V. Sadler • Sam & Tiffany Sadler • Alex Sakes • Douglas

Sakurai • Salbers • MaryJo Salva • Catherine Sampson • Matthew Sampson
• SnL Sampson • Jason Sandau • Catherine J. Sanders • Alex Sandilands •
Shelley Sands • Adriana Sandu • Fernando H. Tanaka
Santos • Michael Sargent • Abhilash Sarhadi • Marc Saunders • Glen
Sawa • Sax is my Axe • Scarlett pdx • Robert Schaefer • Emily Scharff • David
L. Schenberg • Anna Scherer • Marc Schifer • Catherine Schmidt • Douglas
Schneider • Tiana Schowe • John Schubert • Roy Schultz • Angela
Schwartz • Eric Schwartz • Anna K. Scott • Calvin Scott • Codi Scott • Sam Seah •
Travis Seals • Ryan Seaman • F. Sebestyén • Sebideluxe • Nancy Sedwick • Austin
Segrave • David R. Seid • Ari Seifter • Suzan
Sempels • Sequozu • Gopakumar Sethuraman • Michael Sewell • Chris Seymour •
William J. Seymour • Shane • David Shapiro • Scott
Shaputis • Brandon Sharp • Tina Marie Sharp • Corey Shaw • David
Shaw • Shawn • Bethany Shay • Laura Shea • Fletcher Shedden • Mary Catherine
Bernadette Smith Shellnut • Anthony William
Shenberger • Catherine Shenoy • Paul Sheppard • Mary Catherine Bernadette Smith
Shellnut • Ashley Sherman & Tyler Holmes • John W. Shioli • Keisha Shippy
& Kyle Vorderstrasse • Shiro • Shannon & Brandi Shockley • Alex Shull
• Heath Shurtleff • Stephen & Bryn Shutt • Laura & Matthew
Siadak • Jacob Sicinski • Taha Siddique • Toine Siebelink • Matt Siedman •
Brian Sieglaff • Teddy Sigman • Barbara Silcox • The Silsby
Ailesi • Pedro Silva • SilverMt • Gregory Silvius • James Simmons • Elaine
Simpson • Susan Lee Simpson • Carlee Brooke Sims • David Simser • Kainoe
Sinclair • Karen Siu • Jerome Sivesind • Sarah Sjoberg • Kazima
Sjøvoll • Mike Skaggs • James Skala Jr. • Birgit Skerjanc • Cheryl Skynar •
Eric Slaney • Ella Sloat • Kristine Slot • Aaron Smith • Austin
Smith • B. Smith • Carly Smith • Christine L. Smith • Cierra Smith • Elizabeth
Smith • Emily Smith • Jeff Smith • Katie Smith • Levi Smith • Michael
Smith • Nicole Smith • Ryan Smith • S. Brian Smith • Scott Smith • Scott Smith •
Sharon R. Smith • Shawn Robert Smith • Tiffany Finlynn Smith • Dr. Zachary
Smith • Kim Smits • Jonathan Snavelly • Emily Snelgrove • Maria
Snelgrove • Bruce Snell • Jennifer Grouling Snider • Ashton
Sniderman • Kayla Snyder • Tommy L. Snyder • Danny Soares • Mattias
Söderholm • Tanja Solaris • Miroslav Sommer • R. Sommerfeld • Robin Sones •
Jörg Sonnenberger • Simon Engelbrecht Sørensen • Matthew Sorenson • Jose J.
Soriano • Soronir • Patricia Sorrentino • Saverio
Sotola • Silke Spiel • Rafi Spitzer • Michael Spredemann • Andrew
Sprow • John Squire • Sarita M. Sridharan • Shannon Staff • Steve Stair • Roel

Stalman • Stefan Stammmler • Mike Stamp • Jackie Standaert • L. J.
 Stanton • Renee Perlstein Steckl • Brent Steele • Robbie Van Steenburg • Scott
 “Flying Python” Stefanc • Larson Steffek • Josh Steffens • Jamey
 Stegmaier • Erik Stegman • Chaim Steinberg • Savannah Kristen Aurora Steinberg
 • Stephan Ailesi • Tim Stephens • Mike Stern • Andrii Stetskyi • Duncan Steward
 • Debra Stewart • Ereka Stewart • Joshua
 Stewart • Matthew Stewart • Michelle Stewart • Theo Steyn • Stilly • Joshua R.
 Stingl • Andrew Stinson • Sean Stockton • K. Stoker • Elisabeth Jane
 Stone • Jessica Stormrager • Melicent Stossel • Tim Stotter • Josie Straka •
 Daniel W. Stratton • Thom Stratton • Eric Streck • Carole
 Strohm • Jenn Strohschein • Mary Strothenke • Alex Strubel • Stuart &
 Judith • Corinna Stübing • Geri Studer • Kevin D. Stumpf • Sreevidya
 Subramanian • Matthew Sugarman • Craig Charles Suiter • Elliot Sullivan •
 James Sullivan • Kevin Sullivan • Matt Sullivan • Shawn Sullivan • Shawn
 & Lorrie Sullivan • Stephen Sullivan • Willem J.
 Sullivan • Ben Summers • Grace Sun • Suragai • Ian Sutherland • Sven • Emily June
 Swadron • Nate Swalve • Patrick Swanson • Laurie Swensen • Jason Swiger • Saad
 Syed • Carol Szpara • Mike Szucs

— T —

Alex T. • Amanda T. • Joonas T. • Maria T. • Kristin Taggart • Katarina Takahashi •
 C. Corbin Talley • Jade Tang • Gowtham Kumar Tangirala • Barry Tangney •
 Tanith • Josie Tanner • Leslie Tanner • Tash • Andrea J.
 Tassinari • Lee Tatum • Daryl Tay • Alex Taylor • Clay & Susan
 Taylor • Deborah Taylor • Michael D. Taylor • Zenobia Taylor • Ayman
 Teaman • Myles Templin • John Tenison • Bear Terburg • Teresa • Hope
 Terrell • Jonathan Terrington • Stephanie Tettamanti • Neen
 Tettenborn • Rachael Thacker • Suwarnan Tharmabalan • David Theis • Peter
 Thew • Glenn Thomas • Justin Thomas • Terence S. Thomas • Vicky A. Thompson
 • Dundi Thompson-Hughes • Kaitlin Thorsen • Jacob Thornton & Kiana
 Burleson • Tiago • Dion Tieman • Tim! • Reyn Time • Mat Timmerman • Scott
 Timpe • Tina & Marco • Ashli Tingle • Gail
 Tivendale • TKL • TL4E • Kelton Tobler • Will Todd • togepreee • E. A. Torrie
 • Matt Townsend • M. J. Tracy • William C. Tracy • Anastasia Trainer •
 Timothy T. Tran • Patti Trant • Shawna Traver • M. & J.
 Treeson • Ben Trehet • Toni Trevino • Michael Trick • Rebecca Trieb • Travis
 M. Triggs • Al Trinidad Jr. • Trish • Jordan Tubman • Evan Charles

Tucker • John Tucker • Aaron C. Tufts • Nathan Tullis • Michelle Tumbokon •
Tupitza • D. Turnbull • Turned Alchemy • Niki Turner • Tasha Turner • Shannon
Tusler • Tycen • Mitchell Tyler • Aris Tzikas

— U, V —

ub3r_n3rd • Cynthia Unwin • Daniela Uslan • Miranda V. • Pete
Vagiakos • Teresa & Elizabeth Valcourt • Wesley van de Geer • Harro van der
Klauw • Heleen van Hagen • Bryce Van Laningham • Youri
Vandavelde • Joshua Vanloan • Gigi Varnum • Alexey Vasyukov • Vegas Shady
Lady • Brandon Veltre • Russell Ventimeglia • Sinkleir Vestmann • T. Veto •
Matthew Vidalis • Joseph Andrew Viera • vikyle • Isidro “Sid” Villarreal • Bruce
Villas • C. Joshua Villines • Chris Vinson • Cheryl L.
Vo • David Vo • Greg Vochis • Julie Vohland • Bryce Vollmer • Luca
Votipka • Ron Vutpakdi

— W —

Brian W. • Nick W. • Deprice Wade • Laura Waggoner • Johannes “Joe”
Wagner • Randal & Lucy Wagner • C. Wags • Kathryn Walker • Allen
Wall • Brenna Wallace • Colleen Wallace • Jeremy & Rachel
Wallace • Michael D. Wallace • Zoey Leigh Wallace • Jennifer Walsh • Eileen
Wang • John K. Wang • William Wang • Carole-Ann Warburton • James Ward •
Krissi Ward • Michael L. Ward • Susanne Ward • Simon
Warshal • Mack Wartella • Ken Washington • Cameron Watkins • Craig Watkins •
Tyler Watkins • Andrew Watson • Ben Watson • Nickolai Damm
Watson • Charles Watt • Jeffrey L. Wayman • Matthaues Wdowiak • Malachi
Weaver • Sara Webb • Stephanie Webb • Cyrus Weber • Kevin Wedage • David
Weintraub • Eric J. Weis • Luke Weishaar • Andrew & Jon Weiss • Sara
Weiss • Seth Weissman • David Welch • Carson Welker • Charles G. Weller III •
Susan Wellington • Donald Kerwin Wellman • Amanda Wells • Harald Wenzel •
Lee G. Wescott • Beau West • Jeanne Marie West • Z. West • Robert Westgate •
Sonora A. Weston • Doug Weyek • Thomas J. Wheatley • Joseph Wheeler • Brian
White • Holly White • Jeff & Laurie Whiting • Pam
Wickert • Danielle Wiegert • Alex Wieker • Will Wight • Anissa Wiley •
Kelley Wilkens • Dick Wilkin • Pieter Willems • Stephen
Willems • Tim Willemstein • Brandon Willey • Bryan M. Williams • Jessica
Williams • Jim Williams • K. H. Williams • Kambrie Williams • Matt & Becca

Williams • Scott M. Williams • David L. Williamson • Rachel Kaleonani
Williamson • Jeanne Marie Willis • Scott Willis • L. Wills • Monique
Willshire • Chuck Wilsam • Mark Wilson • Marshan Wilson • Michael “V.B.”
Wilson • Murray Wilson • Stuart Wilson • B. Win • David Winter • Ian
Winter • Lauren & Eric Winter • Nicholle Winters • Matt Winton • Max
Wirtschoreck • David Wirtz • Clarissa Witherly • Holly Wittsack • Steven, Ben
& Zach Witzel • Scott Witzeling • Jessica Wolfram • Mirjam
Wolfsbergen • Mitchell Y. Wong • Jason C. Wood • D. P. Woolliscroft • John
Woosley • Michael Workman • Rebekah Wortman • Andrew Wright • Charles
& Christine Wright • Jake Wright • Jeannette Wright • WRN • Ronja
Wulfschuhle • Kristy Van Wyhe

— X, Y, Z —

Xuul • Valerie Y. • Yogesh Yagnik • Susan Yamamoto • Jimmy Yang • Lemuel
Yap • Keith Yarborough • Gail Yates • Kyle A. Yawn • Yolanda &
Kevin • Benjamin Charles York • Daniel Young • Deanna Young • Ryan Young •
Teresa Yvonne • Peter Z. • Allie Zaenger • Robert Zangari • Brandon Zarzyczny •
Roger Zemmann • Seán Zephyr • Jehnyttssa Zetino • Lisa
Zidar • Perrin Zideos • Alyssa Ziegenhorn • Sandra Zielinger • Chad
Zilla • Glenn Zink • Mike Ziska • Jill Zofchak • Kálnoky Mátyás Zsigmond

TERİMLER VE İSİMLER SÖZLÜĞÜ

AGAVE: Elan'ın kalbinde bulunan ve cüceler Neith'i kazarken keşfettikleri Kadim Olan'ın hapishanesi. Persephone'nin Balgargarath'ı bulup yok etmek için yaptığı yolculuk sırasında Agave yeniden keşfedildi, ancak tutsak kaçmıştı.

AGAVE TABLETLERİ: Kadim Olan tarafından yazılan bu tabletler, dünyanın yaratılışını, çeşitli metalurji tekniklerinin sırlarını (örneğin ve demir yapımı gibi) ve önemli bir fedakarlık yaptıktan sonra Sanatı ölümsüz bir yaratığa dönüştürmek için kullanılan dokumalar (büyüler) ayrıntılı olarak anlatılmıştır.

AIRENTHENON: Aquila'nın toplantılarını yaptığı kubbeli ve sütunlu yapı. Orman Tahtı ve Kapı ondan daha eskidir, ancak Airenthenon Estramnadon'daki en eski yapıdır. Gri Pelerin İsyanı sırasında neredeyse yıkılacaktı, ancak Prens Mawyndulë'nin çabaları sayesinde kurtarıldı.

ALON RHIST: Rhulyn ve Avrlyn arasındaki sınırda bulunan başlıca karakol. Yüzyıllar boyunca Instarya tarafından yönetilen bu karakol, Rhunes'un Fhrey topraklarına geçmesini engelleyen bir kaledir. Adını dördüncü Dherg Savaşı sırasında ölen Fhrey'in tapınağı. Zephyron'un ölümünden sonra, Rhist'in yönetimi Petragar'a verildi, ancak Nyphron Rhune ordusuyla geri döndüğünde Petragar kalenin kontrolünü kaybetti. Grandford Savaşı sırasında Fane Lothian'ın ordusu tarafından yıkıldı.

ALYSIN: Öbür dünyanın üç aleminden biri. Cesur savaşçıların ölümden sonra gittiği bir cennet.

ESKİ VARLIK: Üçlü veya Yaşlı Varlık olarak da bilinen Eski Varlık, Dherg'lerin Elan tanrılarının daha eski olduğunu iddia ettikleri bir varlıktır. Agave'nin derinliklerinde hapsedilmişti ve burada kendi varlığı ve Elan'ın kökeni hakkında bir dizi tablet yazdı.

Varlığı ve Elan'ın kökeni hakkında bir dizi tablet yazdı. Kötü muamele gördükten sonra kaçtı ve Dherg'leri vatanlarından uzak tutmak için bir iblis bıraktı.

ANWIR (Fhrey, Asendwayr): Sessiz ve çekingen olan Anwir, Nyphron'un Galantianları arasında Instarya Fhrey üyesi olmayan tek kişidir. Düşümlere meraklıdır ve

silah olarak sapan kullanır.

^{ANYVAL}(Fhrey, Umalyn): Grandford Savaşı sırasında bir raow saldırısı sonucu ağır yaralanan Persephone'yi tedavi eden Alon Rhist'in şifacısıdır.

^{AQUILA}: Kelime anlamı "seçim yeri". Aslen, bir asırdan fazla bir süredir Gylindora Fane'e yardım eden Fhrey grubunun resmileştirilmesi ve kamuoyunda tanınması için oluşturulmuştur. Her kabilenin liderleri genel danışman olarak görev yapar, önerilerde bulunur ve imparatorluğun genel yönetimine yardımcı olur. Kıdemli konsey üyeleri kabileleri tarafından seçilir veya fane tarafından atanır. Genç üyeler kıdemli üyeler tarafından seçilir. Aquila'nın doğrudan bir yetkisi yoktur, çünkü fane'nin yetkisi Ferrol'un kendisi kadar mutlakdır. Ancak Aquila, iktidarın devri üzerinde büyük bir etkiye sahiptir. Gylindora Boynuzu'na kimin erişebileceğini belirleyenler Küratör ve Koruyucudur.

^{ARIA}(Rhune, Rhen): Gifford'un annesi. Mistik Tura ona, oğlunu doğururken öleceğini, oğlunun yaşayan en hızlı adam olacağını ve insanlığı kurtaracağını söylemişti. Gerçekten de öldü ve sakat oğlu bir kahraman gibi görünmese de, sonunda kehaneti yerine getirdi.

^{ARION}(Fhrey, Miralyith): Cenzlyor olarak da bilinir. Prens Mawyndulë'nin eski öğretmeni ve Fenelyus'un eski öğrencisidir. Arion, kanun kaçağı Nyphron'u adalete teslim etmek için Rhulyn'e gönderilmiş ve Malcolm'un kafasına bir taşla vurması sonucu yaralanmıştır. Yaraları kısmen iyileştikten sonra, Dahl Rhen'i yok edip tüm sakinlerini öldürmekle tehdit eden Miralyith'li Gryndal ile savaştı. Rhunes ve Fhrey arasındaki çatışmaya barışçıl bir son bulma umuduyla Rhunes'e yerleşti. Persephone'nin Neith'e yaptığı yolculuk sırasında Arion ağır yaralandı. İyileştiğinde, Rhunes'un Fane Lothian'ın saldırısına karşı savunmasına yardım etmek için Alon Rhist'e geldi. Grandford Savaşı sırasında Mawyndulë tarafından öldürüldü.

^{SANAT}: Büyücülerin doğanın güçlerini kullanmalarını sağlayan sihir. Fhrey toplumunda, Miralyith kabilesinin üyeleri tarafından uygulanır. Bu gücü kullanan goblinlere
Bu gücü kullanan goblinlere oberdaza denir. Sanat yeteneğine sahip olduğu bilinen sadece iki Rhune vardır: son derece yetenekli mistik Suri ve henüz acemi olan Gifford.

SANATÇI: Sanatın uygulayıcısı.

ASENDWAYR: Üyeleri avcılıkta uzmanlaşmış Fhrey kabilesi. Birkaç tanesi Instarya'ya et sağlamak için sınırda görevlendirilmiştir.

ASICA: Fhrey'ler tarafından çeşitli şekillerde giyilen tek parça cüppe benzeri bir giysi. Bağları olmayanlar genellikle Miralyith'ler tarafından kullanılır.

ATLATL: Mızrağın atılabileceği mesafeyi uzatmak için kullanılan bir alet.

AUDREY: Moya'nın annesinin adını taşıyan yayı.

AVEMPARTHA: Fenelyus tarafından Nidwalden Nehri üzerindeki büyük bir şelalenin tepesine inşa edilen Fhrey kulesi. Akarsuyun gücünü kullanarak Sanatın etkisini artırabilir. Kel Jerydd, kulede görevli Miralyith'in başıdır.

AVRLYN: "Yeşil Ülke", kuzeyde Hentlyn ve güneyde Belgreig ile sınırlanan Fhrey sınırı. Avrlyn, Bern Nehri'nin doğu ve güney kolları ile Rhulyn'den ayrılır.

BALGARGARATH: Dherg'in kendisine yaptığı kötü muameleye misilleme olarak Kadim Olan tarafından yaratılan bir yaratık. Cücelerin vatanını yaşanmaz hale getirdi. İnanılmaz derecede güçlü bir dokuma ile yaratılan bu yaratık, Sanat'ın maddi forma bürünmüş halidir ve bu nedenle hiçbir sihirle zarar verilemez. Persephone'nin grubu, adını içeren bir silahla ona nüfuz ettikten sonra büyüsunü bozarak onu yok etti.

GRANDFORD SAVAŞI: Rhunes ve Fhrey arasındaki Büyük Savaş'ın ilk resmi savaşı. Savaşın çeşitli aşamalarında her iki taraf da üstünlük sağlasa da, Fane Lothian'ın ordusu, esas olarak durdurulamaz bir ejderhanın ortaya çıkması ve Gifford'un Perdife gitmesinden sonra savaş alanına çağrılan Gula ordusunun katılımı nedeniyle bozguna uğradı. Rhunes'un zaferine rağmen, Alon Rhist birkaç gün süren kuşatma sırasında büyük ölçüde tahrip edildi.

MADOR SAVAŞI: Belgric Savaşı sırasında, Fenelyus'un ilk kez Sanatı kullandığı ve Mador Dağı'nı oluşturan kaya yığınının altında Onuncu ve Onikinci

Dherg lejyonlarını ezdi. Savaş, Dherg'in ilerleyişini durdurarak savaşın gidişatını değiştirdi.

BELGREIG: Elan'ın en güneyinde, Dherg halkının yaşadığı kıta.

BELGRİK SAVAŞI: Fhrey ve Dherg arasındaki savaş. Dherg Savaşı veya Elf Saldırısı Savaşı olarak da bilinir. Sonunda Fhrey kazandı ve Dherg'leri sürgüne gönderdi.

BELGRICLUNGREIANS: Dherg'lerin kendilerini ve türlerini tanımlamak için kullandıkları terim.

BERN: Kuzey-güney yönünde akan ve Rhulyn ile Avrlyn arasındaki sınırı belirleyen nehir. Tarihsel olarak, Rhunes'ların bu nehrin batı yakasına geçmeleri yasaktı, ancak Nyphron, Fane Lothian'a karşı savaşta Rhunes'lara katıldığında bu kısıtlama sona erdi.

BLACK BRONZE: Sadece Dherg'lerin bildiği, altın, gümüş ve bakırdan oluşan bir metal alaşımı. Özellikle heykel yapımında önemlidir. Raithe'nin gerçek adının kılıcın üzerine kazındığı kılıcın yapımında kullanılan metaldi ve sonunda dönüştüğü gilarabrywn'i yenebilecek tek silah olmasını sağladı.

BRIN KİTABI: Rhunes'ların tarihini anlatan bilinen ilk yazılı eser. Rhunes ve Fhrey arasındaki ilk savaşın zamanına kadar uzanır.

BRECKON MOR: Leigh mor'un kadın versiyonu. Çeşitli şekillerde sarılabilen çok yönlü desenli bir kumaş parçası.

BRIN (Rhune, Rhen): Dahl Rhen'in Yolların Koruyucusu ve ünlü *Brin Kitabı'nın* yazarı. Dahl Rhen'e yapılan dev saldırısı sırasında Brin'in ebeveynleri Sarah ve Delwin öldürüldü. Brin, Persephone'ye Neith'e eşlik etti ve burada Kadim Olan'ın Agave'de bıraktığı bir dizi tableti bulup tercüme etti.

CARATACUS (Fhrey, herhangi bir kabileye bağlı değil): Sanat'tan önceki büyülerini kullanarak Orman Tahtı'nı yaratan efsanevi bir büyücü. Ayrıca Gylindora'ya boynuzu ve haleflerin nasıl seçileceğine dair talimatları ileten kişidir.

CENZLYOR: Fhrey dilinde bu terim "zihin gücü" anlamına gelir. Fane Fenelyus'un Arion'a verdiği sevgi dolu bir unvan olup, onun Sanatta ustalığını gösterir.

ŞEF: Geleneksel olarak, Rhunes klanının lideri. Keenig'in hükümdarlığı sırasında, keenig tüm Rhunic halkını yönettiği için şeflerin gücü azalır.

AKVILA'NIN KORUYUCUSU: Gylindora Boynuzu'nun koruyucusu ve Küratör ile birlikte, halefiyet sürecini yönetmekten en çok sorumlu iki Fhrey'den biridir. Koruyucu, gerektiğinde yeni bir Küratör seçmekten de sorumludur. Şu anki Koruyucu, Umaly'n başrahibi Volhoric'tir.

CRESCENT ORMANI: Dahl Rhen'in etrafında yarım daire oluşturan büyük bir orman.

CRIMBAL: Nog ülkesinde yaşayan bir peri yaratığı. Crimbal'lar ağaç gövdelerindeki kapılardan Elan dünyasına geçerler. Çocukları kaçırmaları ve özenle hazırlanmış ziyafetler düzenlemeleriyle bilinirler.

CURATOR: Aquila'nın altı konsey üyesini yöneten, kıdemli üyeler tarafından oylama ile seçilen başkan yardımcısı. Küratör, fane'in yokluğunda Aquila'nın toplantılarını yönetir ve Gylindora Boynuzu'nu çalma hakkına sahip olanı belirleyen Meydan Okuma Konseyi'nin başkanlığını yapar. Konservatör ve Küratör birlikte, iktidarın devrini belirleme ve Uli Vermar meydan okuma sürecini yönetme konusunda en büyük sorumluluğu taşıyan Fhrey'lerdir. Şu anki Küratör Imaly'dir.

DAHL (tepe veya höyük): Belirli bir klanın başkenti olan ve insan yapımı bir tepenin üzerinde yer almasıyla karakterize edilen bir Rhune yerleşim yeri. Dahl'lar genellikle bir tür duvar veya surlarla çevrilidir. Her birinin, klan reisinin yaşadığı merkezi bir kulübesi ve diğer köylülerin barınması için bir dizi yuvarlak evi vardır. Başlangıçta yedi Rhuly'n-Rhune dahl ve üç Gula-Rhune yerleşimi vardı, ancak ikisi (Nadak ve Dureya) Nyphron ve Galantianlar tarafından yok edildi ve biri (Rhen) Fane Lothian ile çalışan devler tarafından yok edildi.

DELWIN (Rhune, Rhen): Sarah'ın kocası ve Brin'in babası olan bir koyun çiftçisi. Dahl Rhen'i yok eden dev saldırısında öldürüldü.

DHERG: Elan'ın beş insansı ırkından biri. Yetenekli zanaatkarlar olan bu ırk, Elf Saldırısı Savaşı'nı kaybettikten sonra Belgreig hariç çoğu yerden neredeyse tamamen yasaklandı. Olağanüstü inşaatçılar ve silah ustalarıdır. Adı, "iğrenç köstebek" anlamına gelen aşağılayıcı bir Fhrey kelimesidir. Dherg'ler kendilerini Belgriclungreianlar olarak adlandırırlar.

DOME MOUNTAIN: Neith şehrinin üzerinde yükselen zirve, Suri tarafından yıkılmış ve cücelerin vatanına giden girişi kapatmıştır.

KAPI: Estramnadon Bahçesi'nde bulunan ve efsaneye göre öbür dünyaya açılan kapı ve İlk Ağaç'ın yetiştiği yer olan bir geçit. Geçilmez olduğu düşünülmektedir.

DROME: Dherg'lerin tanrısı.

DRUMINDOR: Mavi Deniz'deki büyük bir stratejik körfezin girişinde, aktif bir volkanın üzerinde bulunan, Dherg tarafından inşa edilmiş bir kale. İki devasa kule, deniz yoluyla yapılacak herhangi bir istilaya karşı koruma sağlar.

DURE YA: Rhulyn'in kuzeyinde bulunan çorak bir yayla, aynı adı taşıyan Rhune klanının yuvasıdır. Bölgenin tamamı ve klan üyeleri Nyphron ve Galantianlar tarafından yok edilmiştir. Yok edilmeden önce, Rhulyn-Rhunes'in en güçlü savaşçı klanıydılar. Sadece iki Dureyan'ın hayatta kaldığı bilinmektedir: Raithe (şimdi ölmüştür) ve Tesh.

DURYNGON: Alon Rhist'teki Verenthenon'un altında bulunan bir hapisane, ve onları en iyi şekilde yenmenin yollarını bulmak için incelenen egzotik hayvanları barındırıyordu.

DWARF: Cüce buğday veya cüce tavşanlar gibi, boyu küçük olan tüm bitki ve hayvanlar. Ayrıca, Persephone'nin Belgreig sakinlerine verdiği isimdir. Belgriclungreians'tan daha kolay telaffuz edilir ve Dherg kadar aşağılayıcı değildir.

EILYWIN: Binaları tasarlayan ve inşa eden Fhrey mimarları ve zanaatkarları.

ELAN: Her Şeyin Büyük Annesi. Toprağın tanrısı.

ELF: Fhrey dilinde "kabus" anlamına gelen *ylfe* kelimesinin yanlış telaffuzu ve Dherg'lerin Fhrey halkını aşağılamak için kullandıkları aşağılayıcı bir terim. Tesh ve diğer savaşçılar genellikle Fhrey'leri bu aşağılayıcı terimle anarlar.

ELYSAN (Fhrey, Instarya): Zephyron'un yakın arkadaşı ve danışmanı.

EREBUS: Brin'in Agave tabletlerinde keşfettiği, tüm tanrıların babası.

ERES (Fhrey, Instarya): Nyphron'un Galantianlarının bir üyesi. En büyük yeteneği mızrak ve cirit kullanmaktır.

ERIVAN: Fhrey'lerin anavatanı.

ESTRAMNADON: Erivan ormanlarında bulunan Fhrey'lerin başkenti.

ESTRAMNADON AKADEMİSİ: Sanat Akademisi olarak da bilinir. Miralyith'lerin büyü sanatında eğitildikleri okul. Okula giriş için Sharhasa adlı yetenek sınavını geçmek gerekir. Fane Lothian'ın ilk oğlu Pyridian tarafından kurulmuştur. Lothian'ın ikinci oğlu Mawyndulë, Sharhasa sınavında ilk başta başarısız olmuştur.

ETON: Gök tanrısı.

FAN E: Fhrey'lerin hükümdarıdır ve görev süresi ölümüne veya yükselişinden üç bin yıl sonrasına kadar sürer. Şu anki lider, Fenelyus'un oğlu Fane Lothian'dır.

FENELYUS (Fhrey, Miralyith): Fhrey'lerin beşinci tanrıçası ve Miralyith'lerin ilki. Belgric Savaşı sırasında Mador Dağı'nı yaratarak ve binlerce kişiyi onun altında ezerek Fhrey'leri yok olmaktan kurtardı. Dherg uygarlığını kolayca yok edebilecekken, bunun yerine savaşı sona erdirdi. Fikrini değiştirmesinin nedeni hala bir sır olarak kalmaktadır.

FERROL: Fhrey'lerin tanrısı.

FERROL'UN KANUNU: Ferrol Kanunu olarak da bilinen bu kanun, Fhrey'lerin diğey Fhrey'leri öldürmesini kesin olarak yasaklamaktadır. Aşırı durumlarda, bir fane haklı bir neden için istisna yapabilir veya bir kişiyi muaf tutabilir. Ferrol'un Yasasını çiğnemek, bir Fhrey'i toplumdan dışlar ve failin öbür dünyaya girmesini engeller. Yargıyı Fhrey'lerin tanrısı vereceğinden, kimse gizlice veya tanık olmadan cinayet işleyerek Ferrol'un Yasasını atlatamaz.

FHREY: Elan'ın beş ana ırkından biri. Fhrey'ler uzun ömürlü, teknolojik olarak gelişmiş ve mesleğe göre kabileler halinde örgütlenmişlerdir.

İLK BAŞKAN VE İKİNCİ BAŞKAN: Dahl kabilesinin reisi ve eşine verilen unvan. Kökeni, dahl kabilesinin kulübesindeki bir podyumun üzerine yerleştirilen gerçek sandalyelerden gelmektedir.

İLK BAKAN: Fhrey toplumunda (fane ve Küratör'den sonra) üçüncü en önemli kişidir. Başlıca görevi Talwara'nın günlük idaresidir. Şu anki İlk Bakan, Gryndal'ın yerine geçen Metis'tir.

İLK AĞAÇ: Bu ağacın meyvesinin ölümsüzlük verdiği inanılır ve Estramnadon'daki Kapı'nın arkasında olduğu söylenir. Belgric Savaşı büyük ölçüde cüceler bu hazinenin kendilerinden saklandığını düşündükleri için.

ELAN'IN BEŞ BÜYÜK İRKİ: Rhunes, Fhrey, Dherg, ghazel ve Grenmoriens.

FLOOD (Dherg): Bir inşaatçı, Frost'un kardeşi ve Balgargarath'ı karmaşık bir dizi gürültü yaratan tuzaktan kurtaran üç Dherg'den biri. Onu idamdan kurtarmak için Persephone, Gronbach'ın verdiği sözleri tutmaması üzerine üç cüceyi Tirre'ye geri götürür. Suri'nin Raithe'yi gilarabrywn'a dönüştürdüğü gece demirci dükkanında bulunan kişilerden biriydi.

ORMAN TAHTASI: Başkent Estramnadon'daki Talwara'da bulunan tapınağın koltuğu. Caratacus tarafından, Fhrey'in (o zamanki) altı kabilesinin sembolü olarak altı ağacı birbirine bağlayarak yaratılmıştır.

FROST (Dherg): Bir inşaatçı, Flood'un kardeşi ve karmaşık bir dizi gürültü yaratan tuzaktan Balgargarath'ı kurtaran üç Dherg'den biri. Onu idamdan kurtarmak için Persephone, Gronbach'ın verdiği sözleri tutmaması üzerine üç cüceyi Tirre'ye geri götürür.

O, Suri'nin Raithe'yi gilarabrywn'a dönüştürdüğü gece demirci dükkanında bulunan kişilerden biriydi.

FURGENROK (Grenmorian): Elan'ın devleri olan Grenmorian'ın lideri. Fhrey tarafından Dahl Rhen'e saldırmak için görevlendirildi. Birçoğu öldürüldü ve dahl yok edildi, ancak Raithe, Arion ve Nyphron'u öldürmek olan nihai hedef başarısız oldu.

GALANTIANS: Nyphron liderliğindeki Instarya grubu, efsanevi savaş becerileriyle ünlüdür. Rhune köylerini yok etme emrine uymadıkları için Alon Rhist'ten sürgün edildiklerine inanılsa da, Tesh onların aslında bu köylerin yıkımından sorumlu olduklarını bilmektedir. Bu, Nyphron'un Rhunes ile Fhrey halkının liderleri arasında bir savaş başlatmak için yaptığı bir komplodur. Galantialılar, Grandford Savaşı'ndan hemen önce Alon Rhist'e geri döndüler ve Rhune ordusunu Fane Lothian'ın ordusuyla savaşmak için eğitmede önemli rol oynadılar.

BAHÇE: Fhrey toplumunda meditasyon ve tefekkür için kullanılan en kutsal yerlerden biri. Bahçe, Estramnadon'un merkezinde yer alır ve Fhrey'lerin en kutsal kalıntısı olan Kapı'yı çevreler.

GATH (Rhune): Büyük Tufan sırasında tüm insan klanlarını birleştiren ilk keenig.

GELSTON (Rhune, Rhen): Dahl Rhen'e yapılan dev saldırı sırasında yıldırım çarpan çoban; Brin'in amcası. Saldırıdan bu yana güçsüz düşmüş durumda ve bakımı büyük ölçüde Tressa tarafından yapılıyor.

GIFFORD (Rhune, Rhen): Dahl Rhen'in inanılmaz yetenekli çömlekçisi, annesi doğum sırasında hayatını kaybetmiştir. Ciddi deformasyonları nedeniyle birkaç yıldan fazla yaşayamayacağı düşünülmüştür. Gifford, yeni yetme bir Rhune Sanatçısıdır ve Perdife yaptığı gece yarısı yolculuğu sayesinde Alon Rhist'in kurtarılmasında önemli rol oynamıştır.

GIFFOR'DUN YOLCULUĞU: Grandford Savaşı sırasında Gifford, Alon Rhist'i kuşatan Fane Lothian'ın ordusunun kalbinden geçerek ata binen ilk Rhune oldu. Tüm zorluklara rağmen, bu gece yarısı yolculuğu onu Perdife götürdü ve burada Sanat'ı kullanarak Gula-Rhune

ordusunu kuşatma altındaki Rhune kuvvetlerinin yardımına çağırdı.

GILARABRYWN: Suri'nin en yakın arkadaşlarını kurban ederek yarattığı ejderha benzeri bir yaratık: önce Minna, sonra Raithe. Gilarabrywn, Neith'teki Agave tabletlerinde bulunan bir büyü kullanılarak yaratılır
Neith'teki Agave tabletlerinde bulunan bir büyü kullanılarak yaratılır ve bu büyü, Sanatı maddi bir forma dönüştürür. İlk gilarabrywn, Persephone'nin grubunun hayatta kalması için çok önemliydi ve Neith'in sınırlarını terk edemediği anlaşıldığında Suri tarafından yok edildi
Neith'in sınırlarını terk edemediği ortaya çıktığında Suri tarafından yok edildi.
İkincisi, Fane Lothian'ın kuşatması sırasında Alon Rhist'i kurtarmaktan sorumluydu ve henüz yok edilmedi.

GOBLİNLER: Elan'da herkes tarafından korkulan ve dışlanan, vahşi savaşçılar olarak bilinen grotesk bir ırk. Türlerinin en tehlikelileri,
Dherg dilinde, bunlar şu şekilde bilinir:

Ran Ghazel (Denizin Unutulmuşları)
Fen Ran Ghazel (Bataklıkların Unutulmuşları)
Fir Ran Ghazel (Ormanın Unutulmuşları)
Durat Ran Ghazel (Dağların Unutulmuşları)

TANRI KATİLİ: Dureya'lı Raithe'ye verilen lakap. O, bir Fhrey'i (Asendwayr kabilesinden Shegon) öldüren ilk kişi olarak bilinir.
Fhrey'i (Asendwayr kabilesinden Shegon) öldüren ilk Rhune'dur. Dahl Rhen'de kaldığı sırada, başka bir Fhrey'i (Miralyith kabilesinden Gryndal) öldürdü.

HER ŞEYİN BÜYÜK ANNESİ: Tanrıça Elan'ın (dünya) başka bir adı.

GRANDFORD: Bern nehrini geçmeyi sağlayan büyük bir köprünün bulunduğu yer.
Fhrey'lerin elindeki Alon Rhist kalesi ile Dureya'nın Rhune ovaları arasındaki sınırı belirler. Fhrey-Rhune savaşının ilk önemli muharebesinin yapıldığı yerdir.
GRAY CLOAKS: Miralyith'in Fhrey toplumunda diğer kabileler üzerinde üstünlüğünü

GRAY CLOAKS: Fane Lothian'ı, Fhrey toplumunda Miralyith'in diğer kabileler üzerindeki konumunu yükseltmek için yeterince çaba göstermediği için devirmeye çalışan Miralyith'in gizli bir topluluğu. Başlıca üyeleri arasında grubun lideri Aiden ve Mawyndulë'yi manipüle ederek fane'nin savunmasındaki zayıflıkları keşfetmelerine yardım eden Makareta bulunmaktadır.

GRAY CLOAK REBELLION: Gray Cloaks'un Fane Lothian'ı öldürmek ve Mawyndulë'yi Fhrey'in yeni hükümdarı olarak tahta çıkarmak için yaptığı başarısız girişim. Tüm üyeler (

Makareta hariç) ya isyan sırasında öldü ya da Fane Lothian tarafından halka açık infazlarda öldürüldü.

BÜYÜK SAVAŞ: Fhrey halkı ile Rhunes arasındaki ilk savaş.

GREN MORIAN: Elan'ın kuzeyindeki Hentlyn'de yaşayan dev ırkı.

GRIN THE BROWN: Birçok kişinin ölümünden sorumlu olan vahşi bir ayı.

Dahl Rhen sakinleri, Mahn, Persephone ve Reglan'ın en büyük oğlu; eski şef Konniger ve Dahl'ın Yolların Koruyucusu Maeve dahil. Canavar sonunda Persephone tarafından öldürüldü.

GRONBACH (Dherg): Caric'in belediye başkanı ve şehrin Usta Zanaatkarı. Persephone'yi kandırarak Neith'i Balgargarath'tan kurtardı ve Fhrey'lerle savaşmak için Rhunes'a silah sağlama sözünü tutmadı. Onun ihaneti, Suri'nin Neith'i yok etmesine yol açtı. Brin'in bu cüceyi ünlü *Brin Kitabı'nın* ana kötü karakteri yapar.

GRYGOR (Grenmorian): Nyphron'un ünlü Galantianlarının bir üyesi ve grubun tek devi. Yemek yapmayı ve baharat kullanmayı sevmesiyle tanınır. Bu mutfak sanatlarına olan ilgisi, Dahl Rhen'in en yaşlı üyesi Padera ile aralarında bir dostluk oluşmasını sağlamıştır. Fane Lothian'ın güçleri Alon Rhist'e son saldırısını düzenlediğinde Keenig Persephone'yi savunurken öldü.

GRYNDAL (Fhrey, Miralyith): Fane Lothian'ın eski başbakanı. Sanatın en yetenekli uygulayıcılarından biri olarak saygı gören Gryndal, Miralyith dahl ve tüm sakinlerini yok etmeye çalıştıktan sonra Raithe tarafından Dahl Rhen'de öldürüldü.

GULA-RHUNES: Yedi güney Rhulyn-Rhune klanı ile uzun süredir kan davası olan üç Rhune klanının (Dunn, Strom ve Erling) kuzey ittifakı. Tarihsel olarak, Fhrey bu iki tarafı birbirine düşürmüş ve karşılıklı düşmanlıklarını körüklemiştir. Fhrey ile çatışma şiddetlendikçe, Gula ve Rhulyn-Rhunes güçlerini birleştirerek Keenig Persephone'ye hizmet etmeye başlamıştır.

GWYDRY: Fhrey'in yedi kabilesinden biri. Bu kabile, ekin ve hayvancılıkla uğraşan çiftçiler ve işçilerden oluşur.

GYLINDORA FANE (Fhrey, Nilyndd): Fhrey'lerin ilk lideri. Adı, *hükümdarın* eşanlamısı haline geldi.

HABET (Rhune, Rhen): Ebedi Ateşin Bekçisi, mangalların ve kulübenin ateş çukurunun yanık kalmasını sağlamakla sorumludur.

HAWTHORN GLEN: Suri ve Tura'nın evi.

HENTLYN (dağlar ülkesi): Avrlyn'in kuzeyinde, genellikle Grenmoriens'ların yaşadığı bir bölge.

HERKIMER (Rhune, Dureya): Raithe'nin babası ve Coppersword olarak bilinen yetenekli bir savaşçı. Shegon tarafından öldürüldü.

YÜKSEK MIZRAK VADİSİ: Bern Nehri'nin Yüksek Mızrak Kolu'nun hemen güneyinde yer alan çimenli düzlük. Gula-Rhunes'un üç klanının yurdu.

UMUTSUZ EV: Gifford, Habet, Mathias ve Gelston'un Alon Rhist'teki ikametgahı. Dahl Rhen'in geriye kalan halkının en değersizlerini barındırdığı için bu isimle anılır. Tressa, cinsiyeti nedeniyle burada ikamet etmese de, onursal üye olarak zamanının çoğunu burada geçirmiştir.

GYLINDORA'NIN BORAZANI: Koruyucu tarafından saklanan ve aslen efsanevi Caratacus tarafından Gylindora Fane'e bahşedilen tören borazanı. Borazan, Fhrey liderliği için meydan okuma. Sadece Uli Vermar sırasında (bir fane'nin ölümü veya her üç bin yılda bir) çalınabilir. Bir fane'nin ölümü üzerine çalındığında, meydan okunan kişi fane'nin varisidir. Fane'nin varisi yoksa veya üç bin yıllık hükümdarlığın ardından çalınırsa, boynuz iki kez çalınabilir ve iki yarışmacı olabilir.

IMALY (Fhrey, Nilyndd): Nilyndd kabilesinin lideri ve Aquila'nın küratörü Gylindora Fane'in torunu. Gri Pelerin İsyanı'ndan beri Makareta'ya sığınak sağlıyor.

INSTARYA: Fhrey'in yedi kabilesinden biri. Instarya, Belgreig Savaşı'ndan bu yana Avrlyn sınırındaki karakollarda görev yapan savaşçılardır.

Belgreig Savaşı'ndan beri sınırda konuşlanmış savaşçılardır.

JERYDD (Fhrey, Miralyith): Avempartha'nın kel'i. Dahl Rhen'e yapılan saldırıyı yönetti, bu saldırı köyü yok etti ancak Arion, Nyphron ve Raithe'yi öldürmeyi başaramadı.

KASIMER (Fhrey, Miralyith): Yeniden kurulan Örümcek Kolordusu'nun lideri, koordineli saldırılar için güçlerini birleştirebilen bir grup Sanatçı. Grandford Savaşı sırasında öldü.

KEENIG: Zor zamanlarda birleşik Rhune klanlarını yöneten tek kişi. Fhrey savaşı sırasında Persephone'nin atanmasına kadar, Büyük Tufan sırasında insanlığı kurtaran Gath'ın zamanından bu yana sadece birkaç kişi bu göreve atanmıştı.

YOLLARIN KORU YUCUSU: Gelenekleri, görenekleri ve genel bir topluluğun hatıralarını saklar ve bu konularda otorite konumundadır. Bekçiler, bilgilerini sözlü gelenek yoluyla aktarırlar. En ünlü Bekçi, ünlü *Brin Kitabı'nın* yazarı Dahl Rhen'li Brin'dir.

KEL: Avempartha veya Sanat Akademisi gibi prestijli kurumların yöneticisi.

KNOTS: Sanatın doğal akışını bozduğu bilinen düğümler, genellikle iletişimde zorluklar yaratır ve uzlaşma sağlanmasını engeller. Bir düğüm çözüldüğünde, tartışmalar da çözülür ve sonunda bir anlaşmaya varılır. Sanattan yaratılmış bir varlığı (Balgargarath veya gilarabrywn gibi) bir arada tutan düğüm, yaratığa gerçek adını söyleyerek çözülür.

KONNIGER (Rhune, Rhen): Dahl Rhen'in şefi Reglan'ın kalkanı ve Tressa'nın kocası. Konniger, Reglan'ı öldürdükten sonra, Reglan ve Persephone'nin hükümdarlıkları arasında kısa bir süre Rhen'i yönetti. Ayrıca Persephone'yi öldürmeye çalıştı Persephone'yi öldürmeye çalışmış ve yanlışlıkla Grin the Brown tarafından öldürülmüştür.

YARATILIŞ DİLİ: Elan'daki tanrıların ve tüm canlıların kök dili. Sanatsal dokumalar yapılırken çalınan akorlar, tüm canlıların yapı taşları olan yaratılış diline dokunur.

LEIGH MOR: Büyük pelerin. Rhune erkekleri tarafından kullanılan, çeşitli şekillerde giyilebilen, genellikle kemerle bağlanan çok yönlü bir kumaş parçası. Leigh mor, eşya taşımak için askı veya battaniye olarak da kullanılabilir. Genellikle, belirli bir klanın deseniyle dokunur. Breckon mor olarak bilinen kadın versiyonu daha uzundur ve açılı kesimlidir.

LINDEN LOTT: Neith'in düşüşünden sonra Dherg'in başkentidir. Dherg halkı tarafından değer verilen çeşitli alanlarda, örneğin inşaat, silah yapımı ve kazı gibi, en iyiyi belirlemek için her yıl bir yarışma düzenlenir.

LIPIT (Rhune, Tirre): Grandford Savaşı sırasında öldürülen Dahl Tirre'nin şefi.

KÜÇÜK RHEN: Alon Rhist bölgesinin, yıkılan Dahl Rhen'den göç eden Rhunes'lerin yaşadığı bölgesi. Rhunes'ler kaleyi ele geçirdikten sonra, bölgenin asıl sakinleri olan Fhrey'ler burayı terk etti.

LOTHIAN, FANE (Fhrey, Miralyith): Fhrey'lerin yüce hükümdarı, Mawyndulë'nin babası, Fenelyus'un oğlu. Olağanüstü bir korkunç bir mücadeleden sonra, Instarya'lı Zephyron'u aşağılayıcı ve acımasız bir güç gösterisiyle yenerek iktidara geldi. Grandford Savaşı sırasında Fhrey'lerin Alon Rhist'e ilerlemesine öncülük etti ve utanç içinde kaçtı.

MAEVE (Rhune, Rhen): Dahl Rhen'in eski Yolların Bekçisi ve Suri'nin annesi; Grin the Brown tarafından öldürüldü.

MAGDA: Crescent Ormanı'ndaki en yaşlı ağaç; eski bir meşe ağacıdır ve bilgece öğütler verdiği bilinen eski bir meşe ağacıdır. Bu öğütler, Miralyith'in Başbakanı Gryndal'ın saldırısına uğrayan Dahl Rhen köyünü kurtarmada önemli rol oynamıştır. Grenmorian'ın Dahl Rhen'e saldırısı sırasında öldürülmüştür.

MAHN (Rhune, Rhen): Persephone ve Reglan'ın oğlu. The Brown olarak bilinen vahşi bir ayı tarafından öldürüldü.

MAKARETA (Fhrey, Miralyith): Gri Pelerinler'in bir üyesi ve Mawyndulë'nin ilk aşkının nesnesi. İsyanın ardından Imalyith'in yanına taşındı.

MALCOLM (bilinmiyor): Zephyron'un eski kölesi, Alon Rhist'in eski sakini ve Raithe'nin en iyi arkadaşı. Shegon ve Arion adlı iki Fhrey'e taşlarla saldırdı. Ayrıca Nyphron'a danışmanlık yaptı ve Suri'nin Fane Lothian'ın güçlerini yenmek için bir gilarabrywn yaratmak amacıyla Raithe'yi kurban etmesinde önemli rol oynadı.

MARI: Dahl Rhen'in koruyucu tanrısı.

SIRLARIN EFENDİSİ: Talwara'nın güvenliğinden sorumlu fane'nin danışmanı. Vasek şu anda bu unvanın sahibidir.

MAWYNDULĒ (Fhrey, Miralyith): Fhrey krallığının prensi; Lothian'ın oğlu, Fenelyus'un torunu ve Arion ile Gryndal'ın eski öğrencisi. Raithe Gryndal'ı öldürdüğünde Dahl Rhen'de bulunuyordu. Kısa bir süre Aquila'da Miralyith'i genç danışman olarak temsil etti, daha sonra da kıdemli danışman olarak. Gri Pelerinler tarafından kandırılıp onlara yardım etti, ancak isyana katılmadı. Kendini kurtarmak için yaptığı hareket, Airethenon'u bir arada tutarak Imaly ve diğer birkaç Fhrey'in hayatını kurtardı. Grandford Savaşı sırasında Arion'u öldürdü.

MEDAK: Gryndal'ın Alon Rhist'e saldırısı sırasında Gryndal tarafından öldürülen bir Galantian. Eres'in küçük kardeşi.

MELEN: Şairleri ve müzisyenleriyle tanınan, Şef Harkon tarafından yönetilen bir Rhulyn klanı.

MENAHAN: Yedi Rhulyn klanının en zengin olanı. Yünü ve büyük koyun sürüleriyle tanınır. Krugen tarafından yönetilir.

MERREDYDD: Sınırı korumak için Instarya tarafından yönetilen dört Fhrey karakolundan biri. En güneyde yer alan karakoldur.

METIS, BAKAN (Fhrey, Nilyndd): Nilyndd kabilesinin en üst düzey üyesi, silah ve zırh yapımından sorumludur. Ayrıca Gryndal'ın ölümünden sonra bu göreve gelen şu anki Başbakan'dır.

MINNA: Suri'nin en iyi arkadaşı olan bir kurt. Suri, bu hayvanı dünyanın en bilge kurdu olarak adlandırmıştır. Minna, Suri tarafından kurban edildi ve Balgargarath ile savaşan ve Persephone'nin grubunu kurtaran bir gilarabrywn'e dönüştürüldü. Neith şehrinden ayrılamayacağı anlaşıldığında, kendi adını taşıyan bir kılıçla öldürüldü.

MIRALYITH: Sanatçıların Fhrey kabilesi — doğal güçleri kanalize ederek büyü yapmak için Sanatı kullanan insanlar. Kabileleri şu anda iktidarda ve Sanattaki becerileri nedeniyle, bu durum yakın gelecekte değişecek gibi görünmüyor. Bu kabilenin birçok üyesi, kendilerini tanrı olarak veya en azından diğer Fhrey kabilelerinden daha üstün olarak görmeye başladı. Son zamanlarda yaşanan Gri Pelerin ayaklanması da bunun kanıtıdır.

MADOR DAĞI: Belgreig Savaşı sırasında Fane Fenelyus tarafından yaratılan ve on binlerce Dherg'i öldüren bir dağ.

MOYA (Rhune, Rhen): Keenig Persephone'nin kalkanı olan Moya, Udgar'ı (Gula-Rhune Klanı Erling'in reisi) öldürdü. Yay ve okları kullanan ilk kişi olan Moya, Balgargarath'ı vurarak yok eden kişidir. Fhrey Galantianlardan biri olan Tekchin ile romantik bir ilişkisi vardır.

MURIEL: Brin'in Agave tabletlerinde keşfettiği Erebus'un kızı.

MYSTIC: Doğal dünyanın özüne ulaşabilen ve tanrıların ve ruhların iradesini anlayabilen kişi. Tura ve Suri, Hawthorn Glen'den gelen mistiklerdir.

NADAK: Rhulyn'in kuzeyinde, aynı adı taşıyan Rhune klanının yaşadığı bir bölge. Fhrey Instarya tarafından yok edildi ve sakinlerinin çoğu katledildi.

NARASPUR: Arion'un Estramnadon'dan Alon Rhist'e bindiği at. İlk yolculuğunda düşerek atı kalede bıraktı. Daha sonra Gifford, Gula askerlerini Alon Rhist'i savunmaya çağırmak için Perdife yaptığı gece yolculuğunda Naraspur'u kullandı.

NARSIRABAD: Malcolm'un kullandığı, Dahl Rhen'in kulübesinden alınan büyük bir mızrak. Adı Fhrey dilinde "sivri" anlamına gelir.

NEITH: Belgreig'deki Dherg'lerin asıl vatanı. Bir yeraltı şehri olan Neith, Dherg kültüründe en saygı duyulan yerd. Binlerce yıl boyunca, Dherg'lerin Neith'i kullanması Eski Olan tarafından yasaklandı ve Eski Olan, intikam almak için şehre giren herkesi öldürmek üzere Balgargarath'ı yarattı. Neith daha sonra, Suri'nin duygusal bir patlaması sırasında gömüldü ve yok edildi.

NIDWALDEN: Erivan'ı (Fhrey'lerin ülkesi) Rhulyn'den (Rhunes'lerin ülkesi) ayıran güçlü bir nehir. Avempartha kulesi, Parthaloren Şelalesi'nde nehrin ortasında yer alır.

NIFREL: Rel'in altında. Öbür dünyanın üç bölgesinden en kasvetli ve en tatsız olanı.

NILYND: Fhrey kabilesinin zanaatkârları.

NYPHRON (Fhrey, Instarya): Zephyron'un oğlu ve ünlü Galantianların lideri. Alon Rhist'in yeni liderine saldırdıktan sonra, kanun kaçağı ilan edildi. O ve Galantianları, Rhune köyü Dahl Rhen'de sığınak buldu. Sadece insanlar bu pozisyona yükselebildiğinden, Rhune keenig olma girişimi başarısız oldu. Grandford Savaşı sırasında, Malcolm'a daha sonra yerine getirilmesi gereken bir iyilik için söz verdi.

ORINFAR: Sanatın kullanımını engelleyebilen eski Dherg runeleri.

PADERA (Rhune, Rhen): Bir çiftçinin karısı ve Dahl Rhen'in en yaşlı sakini olan Padera, mükemmel aşçılık yeteneği ve Dahl'ın en iyi şifacısı olmasıyla tanınır.

PARTHALOREN ŞELELELERİ: Avempartha'nın bulunduğu devasa şelale grubu. Akıntılı sular, Sanatı kanalizasyon için muazzam bir güç kaynağı sağlar.

PERSEPHONE, KEENIG (Rhune, Rhen): Tüm Rhunes'ların hükümdarı, Dahl Rhen'in eski şefi ve Reglan'ın dul eşi. Grin the Brown'ı öldürdü ve Balgargarath'ı öldürmek için Neith'e bir grup liderlik etti. Gronbach söz verdiği demiri sağlayamadığında

silahları, onu kandırarak üretim sürecini Roan'a ifşa ettirdi ve Roan bu bilgiyi Rhune halkına aktardı. Grandford Savaşı sırasında bir raow tarafından ağır yaralandı. Hem Raithe hem de Nyphron (Malcolm'un teşvikiyle) tarafından cortej edildi.

PHYRE: Öbür dünya, üç bölüme ayrılır: Rel, Nifrel ve Alysin.

PLYMERATH (Fhrey, Instarya): Fane'in ordusu Alon Rhist'in dış mahallelerine vardığı gece görevde olan kapı muhafızı.

PRYMUS: Bir lejyon içindeki büyük bir birliğin askeri komutanı.

PYRIDIAN (Fhrey, Miralyith): Lothian'ın ilk oğlu, Mawyndulë'nin kardeşi ve Estramnadon Sanat Akademisi'nin kurucusu, şu anda hayatta değildir.

RAIN (Dherg): Belki de halkının en iyi kazıcısı olan Rain, karmaşık bir dizi gürültü yaratan tuzaktan Balgargarath'ı kurtaran üç Dherg'den biriydi. Onu idamdan kurtarmak için Persephone, Gronbach'ın sözlerini tutmaması üzerine üç cüceyi Tirre'ye geri götürdü. Linden Lott yarışmasının büyük ödülünü kazandı ve Suri'nin Raithe'yi gilarabrywn'a dönüştürdüğü gece demirci dükkanında bulunan kişilerden biriydi.

RAITHE (Rhune, Dureya): Herkimer'in oğlu; Tanrı Katili olarak da bilinir. Babasının ölümünün intikamını almak için Shegon'u (bir Fhrey Asendwayr) ve Dahl Rhen halkını tehdit eden Gryndal'ı (bir Fhrey Miralyith) öldürdü. Fhrey ile savaşın imkansız olduğunu düşündüğü için keenig pozisyonunu reddetti. Persephone'ye aşiktir, ancak Persephone onun aşkına karşılık vermez. Tesh'e savaş becerilerini öğreten ilk kişidir. Suri tarafından bir gilarabrywn'e dönüştürülür ve fane Lothian ve ordusunu bozguna uğratmada önemli rol oynar.

RAOW: Avını yüzünden başlayarak yiye korkunç bir yırtıcı hayvan. Raow kemiklerden oluşan bir yatakta uyur ve uyumadan önce bir set daha eklemesi gerekir. Tek bir raow tüm bir bölgeyi tahrip edebilir. Persephone ve Sebek, onu ve Nyphron'u öldürmek için gönderilen bir raow tarafından yaralandı.

REGLAN (Rhune, Rhen): Dahl Rhen'in eski şefi ve Persephone'nin kocası. Konniger tarafından, onun gücünü ele geçirmek için öldürüldü.

REL: Öbür dünyada bulunan üç bölgeden biri, kahraman ya da kötü adam olmayan çoğu insanın öldükten sonra gittiği yer.

RHEN: Rhulyn'in batısında, aynı adı taşıyan Rhune klanının yaşadığı ormanlık bir bölge. Eskiden Reglan ve daha sonra eşi Persephone tarafından yönetiliyordu. Dahl Rhen, Grenmorian saldırısı sonucu yok edildi. Fane Lothian, Instarya'lı Nyphron'u barındırdığı ve Başbakan Gryndal'ı öldürdüğü için. Hayatta kalan sakinler Alon Rhist'e taşındığında terk edildi.

RHIST: Fhrey karakolu Alon Rhist'in kısaltılmış adı.

RHULYN: Doğu'da Fhrey'lerin anavatanı Erivan ve batıda Avrlyn'deki Fhrey karakolları ile sınırlanan "Rhunes'lerin ülkesi".

RHULYN-RHUNES: Rhunes'un güney klanları: Nadak, Dureya, Rhen, Warric, Tirre, Melen ve Menahan. Rhulyn-Rhunes, Gula-Rhunes'un kuzey kabileleriyle sürekli çatışma halindedir.

RHUNE: Elan'ın beş ana ırkından biri olan insan ırkı. Bu kelime Fhrey dilinde "ilkel" anlamına gelir ve bazıları tarafından aşağılayıcı olarak görülür. Bu ırk teknolojik açıdan geri kalmış, batıl inançlı ve çok tanrılıdır. Yaşadıkları yer küçük köylerden oluşan kümelerden oluşur ve her klan bir şef tarafından yönetilir. Rhunes'un iki ana grubu vardır: kuzeydeki Gula-Rhune ve güneydeki Rhulyn-Rhunes. Bu iki grup yüzyıllardır savaş halindedir.

RHUNIC: Rhulyn'de yaşayan insanlar tarafından konuşulan dil.

ROAN (Rhune, Rhen): Eski bir köle olan, inanılmaz yetenekli ve duygusal olarak yaralı bir mucit. Dherg'in yardımıyla tekerlekleri ve arabaları mükemmelleştirdi. Cirit ve ateş yakmak için kullanılan aleti uyarlayarak yay ve ok icat etti. Persephone sayesinde, Dherg'lerin demir kılıç yapım sürecini gözlemleyebildi. Persephone'yi Neith'e eşlik eden grubun bir üyesiydi ve Suri'nin Raithe'yi gilarabrywn'e dönüştürdüğü gece demirci dükkanındaki kişilerden biriydi. Persephone'ye Neith'e eşlik eden grubun bir üyesiydi ve Suri'nin Raithe'yi gilarabrywn'a dönüştürdüğü gece demirci dükkanında bulunan kişilerden biriydi.

ROUNDHOUSE: Konik çatılı, genellikle sazdan yapılmış tek bir dairesel odadan oluşan tipik bir Rhune evi.

SARAH (Rhune, Rhen): Brin'in annesi, Delwin'in eşi, Persephone'nin en iyi arkadaşı, Dahl Rhen'in en iyi dokumacısı olarak bilinen kişi. Dahl Rhen'i yok eden dev saldırısında öldürüldü.

SEBEK (Fhrey, Instarya): Galantianların en iyi savaşçısı. Thunder ve Lightning adlı iki kılıç kullanırdı. Sebek, Tesh'in ilk Fhrey dövüş eğitmeni idi. Tesh, Grandford Savaşı sırasında bir raow tarafından yaralanarak hasta yatağına düşen Sebek'i öldürdü.

SHAHDI: Büyük Erivan'da düzeni sağlamakla görevli Instarya dışı askeri grup. Bunlar, Grandford Savaşı sırasında Fane Lothian'ın kullandığı ana birliklerdi.

SHEGON (Fhrey, Asendwayr): Savaşçı kabilesine taze et sağlamak için Alon Rhist'te görevli bir avcı. Shegon, Raithe'nin babası Herkimer'i öldürdükten sonra Raithe tarafından öldürüldü.

SHIELD: Şef veya şefin Shield'ı olarak da bilinir. Şef'in kişisel koruması ve genellikle belirli bir klanın en iyi savaşçısıdır.

SILE (Fhrey, Asendwayr): Gri Pelerin İsyanı'ndan sonra işe alınan Sile, Fane Lothian'ın yanından hiç ayrılmayan iki korumadan biridir. Boyutu Grenmorian kanı taşıdığını düşündürmektedir.

SPIDER CORPS: Bir Sanatçı'nın gruptaki diğerlerinin birleşik gücünü yönettiği koordineli saldırılar için özel olarak eğitilmiş bir Miralyith grubu.

STROM: Üç Gula-Rhune klanından biri. Diğer ikisi Dunn ve Erling'dir.

SURI (Rhune, Rhen): Maeve (Dahl Rhen'in Yolların Koruyucusu) ile bir ilişki yaşayan Reglan'ın gayri meşru çocuğu. Ormanda ölüme terk edildi, ancak Tura adında bir mistik tarafından kurtarıldı ve büyütüldü. Sanatı kullanma yeteneğine sahip olduğu bilinen iki Rhune'dan biridir

Sanat'ı kullanma yeteneğine sahip olduğu bilinen iki Rhune'dan biridir. En iyi arkadaşı, Minna adında beyaz bir kurt, Neith'in Agave'sinde bir gilarabrywn'e dönüştürülmüştür. Daha sonra Suri, duygusal bir patlama sırasında Neith'in girişini yok etmiştir. Grandford Savaşı sırasında, Raithe'yi başka bir gilarabrywn'e dönüştürdü; bu eylem, savaşın gidişatını değiştirerek Fane Lothian'ı geri çekilmeye zorlamada etkili oldu. Miralyith'ten Arion, Suri'nin Fhrey ve Rhunes arasındaki barışın anahtarı olduğuna inanıyor.

SYNNE (Fhrey, Miralyith): Gri Pelerin İsyanı'ndan sonra işe alınan Suri, Fane Lothian'ın yanından hiç ayrılmayan iki korumadan biridir. Hızlı refleksleriyle tanınır.

TALWARA: Fhrey sarayının resmi adı; fane'nin ikamet ettiği ve hüküm sürdüğü yer.

TECHLYOR: Fhrey dilinde bu terim "el çabukluğu" anlamına gelir. Sebek, Tesh'ten bahsederken Techylor terimini ilk kullanan kişidir. Tesh daha sonra bu terimi **TEKCHIN** (Fhrey, Instarya): Nyphron'un kanun kaçağı Galantianlar

TEKCHIN (Fhrey, Instarya): Nyphron'un kanun kaçağı Galantianlar çetesinin bir üyesi olan Tekchin, sert ve açık sözlü bir savaşçıdır ve en sevdiği silahı ince, dar bıçaklı bir kılıçtır. Persephone'nin Kalkanı Moya ile romantik bir ilişkisi vardır.

ON KLAN: Yedi Rhulyn klanı ve üç Gula klanından oluşan Rhune ulusunun tamamı.

TESH: Raithe ile birlikte Dureyan klanından geriye kalan tek kişi olan yetim çocuk. Fhrey'lere olan nefreti, yoğun antrenmanlarına neden olmuştur.

TET: Tetlin Cadısı'ndan türetilen bir küfür kelimesi.

TETLIN CADISI: Dünyadaki tüm hastalıkların, salgınların ve kötülüklerin kaynağı olduğu düşünülen, herkes tarafından nefret edilen ölümsüz varlık.

TIRRE: Rhulyn-Rhunes klanı. Dahl'ı, Rhulyn'in güneyinde, Mavi Deniz'de bulunur ve tuz üretimi ve Dherg ile ticareti ile bilinir. Son

şefleri Lipit'ti.

TRAITOR, THE: Mawyndulë'nin, Dahl Rhen'deki Rhunes'e yardım ederken Başbakan Gryndal'ın ölümünde rol aldığı için Arion'a taktığı lakap.

TRESSA (Rhune, Rhen): Dahl Rhen'in eski şefi Konniger'in dul eşi. Onu tanıyanlar tarafından genellikle hor görülür ve dışlanır. Suri'nin Raithe'yi gilarabrywn'e dönüştürdüğü gece demirci dükkanında bulunan kişilerden biriydi.

TREYA (Fhrey, Gwydry): Prens Mawyndulë'nin kişisel hizmetçisi.

TRILOS (Fhrey, kabile bağlantısı bilinmiyor): Bahçedeki Kapı'ya takıntılı gizemli bir kişi.

TURA (Rhune, klan bağlantısı yok): Suri'nin akıl hocası ve Dahl Rhen yakınlarındaki Hawthorn Glen'de yaşayan eski bir mistik. Geleceği öngörme yeteneği ile tanınır.

UBERLIN: Elan'daki tüm kötülüklerin efsanevi kaynağı, Tetlin Cadısı'nın babası olduğuna inanılan kişi.

UDGAR: Persephone'ye keenig pozisyonu için meydan okuyan Gula'nın Erling Klanı'nın eski şefi. Moya ile teke tek dövüşte yenilgiye uğradı.

ULI VERMAR (bir fane'nin hükümdarlığı): Bir fane'nin taç giymesinden veya ölümünden üç bin yıl sonra, diğer Fhrey'lerin hükümdarlığa meydan okuyabileceği bir olay. Bu, Aquila'ya dilekçe vererek ve Gylindora Boynuzu ile sunulur.

UMALYN: Ruhani konular ve Ferrol'a tapınmakla ilgilenen rahipler ve rahibelerden oluşan Fhrey kabilesi.

URUM NEHRI: Bern'in batısında, kuzey-güney yönünde akan bir Avrlyn nehri ve Raithe'nin yeni bir başlangıç yapmak istediği yer.

VASEK (Fhrey, Asendwayr): Sırların Efendisi.

VELLUM: Dherg tarafından harita çizmek için mükemmelleştirilmiş, genç hayvanların derilerinden yapılan ince parşömen.

VERENTHENON: Alon Rhist'in resmi toplantılar ve emirlerin yayılması için kullanılan devasa kubbeli toplantı salonu. Grandford Savaşı sırasında Miralyith tarafından yıkılmıştır.

VIDAR (Fhrey, Miralyith): Miralyith kabilesini temsil eden Aquila'nın kıdemli konsey üyesi. Prens Mawyndulë'yi kıdemsiz konsey üyesi yaptı. Gri Pelerinler tarafından tuzağa düşürüldü ve Fane Lothian tarafından görevinden alındı.

VOLHORIC (Fhrey, Umaly'n): Umaly'n kabilesini temsil eden Aquila'nın kıdemli konsey üyesi. Aynı zamanda Aquila'nın Koruyucusu görevini de yürütmektedir.

VORATH (Fhrey, Instarya): Nyphron'un Galantianlarının bir üyesi. Rhune'ların sakal bırakma geleneğini benimsemiştir. Tercih ettiği silahı, sivri uçlu topuzlardır.

WOLF'S HEAD: Dureyan ovasının üzerinde yükselen yüksek bir kaya çıkıntısı. Grandford Savaşı sırasında, Moya'nın okçu birliği bu konumdan saldıran Lothian'ın Miralyith'lerini yok etti. Savaşın sonra, burası Suri'nin Raithe'den yarattığı gilarabrywn'in dinlenme yeri oldu. yer haline geldi.

ZEPHYRON (Fhrey, Instarya): Nyphron'un babası, Fenelyus'un ölümünün ardından tapınak için yapılan mücadelede Lothian tarafından öldürüldü. Zephyron, Miralyith'in üstünlüğünü ve onların egemenliğine meydan okumanın aptallığını göstermek için alışılmadık korkunç bir şekilde öldürüldü.

YAZAR HAKKINDA

Michael J. Sullivan, *New York Times* ve *Washington Post*'un en çok satan yazarlarından biri olup, yedi kez Goodreads Choice Awards'a aday gösterilmiştir. İlk romanı *The Crown Conspiracy*, Ekim 2008'de Aspirations Media Inc. tarafından yayınlanmıştır. 2009'dan 2010'a kadar, Riyria Revelations serisinin altı kitabından beşini kendi yayınladı. Bu kitaplar daha sonra Hachette Book Group'un Orbit imzasından üç adet iki kitaplık omnibus baskısı olarak satıldı ve yeniden yayınlandı (*Theft of Swords*, *Rise of Empire*, *Heir of Novron*).

Michael'ın Riyria Chronicles serisi (Riyria Revelations'ın ön bölümü) hem geleneksel hem de kendi yayınladığı bir seridir. İlk iki kitap Orbit tarafından yayınlanırken, sonraki iki kitap kendi yayınevi Riyria Enterprises, LLC tarafından yayınlanmıştır. *Drumindor* adlı beşinci Riyria Chronicle kitabı ise yakın gelecekte kendi yayınlayacaktır.

Michael, Penguin Random House'un Del Rey yayınevi için Legends of the First Empire serisinin ilk üç kitabını yayınladı: *Age of Myth*, *Age of Swords* ve *Age of War*. Serinin son üç kitabı Grim Oak Press tarafından dağıtılacak ve *Age of Legend*, *Age of Death* ve *Age of Empyre* adlarını taşıyacak.

Michael şu anda The Rise and the Fall Trilogy'yi yazmaktadır. Bu üç kitap, Legends of the First Empire'daki olaylardan iki bin yıl sonra ve Riyria romanlarından bin yıl önce geçen kurgusal dünyası Elan'da geçmektedir.

Michael'a michael@michaelsullivan-author.com adresinden e-posta gönderebilirsiniz.

MICHAEL J. SULLIVAN'IN ESERLERİ

ROMANLAR

The Legends of the First Empire

Efsaneler Çağı • Kılıçlar Çağı • Savaş Çağı • Efsane Çağı

Yakında çıkacak: *Ölüm Çağı • İmparatorluk Çağı*

Yükseliş ve Düşüş

Ölüm Okları (Sonbahar 2020) • *Farlaine* (İlkbahar 2021) • *İsimsiz #3* (Sonbahar 2021)

Riyria Vahiyleri

Kılıç Hırsızlığı (*The Crown Conspiracy* ve *Avempartha* içerir)
İmparatorluğun Yükselişi (*Nyphron Rising* ve *The Emerald Storm* içerir)
Novron'un Varisleri (*Wintertide* ve *Percepliquis* içerir)

Riyria Günlükleri

The Crown Tower • The Rose and the Thorn • The Death of Dulgath The Disappearance of Winter's Daughter
Yakında Çıkacak: *Drumindor*
Hırsızların Kanı (*The Crown Tower* ve *The Rose and the Thorn* içerir)

Bağımsız Romanlar

Boş Dünya (Bilim Kurgu Gerilim)

KISA ÖYKÜ ANTOLOJİLERİ

Unfettered: “The Jester” (Fantastik: Riyria Chronicles)

Unbound: “The Game” (Fantastik: Çağdaş)

Unfettered II: “Küçük Wren ve Büyük Orman” (Fantastik: İlk İmparatorluğun Efsaneleri)

Kara Muhafızlar: “Mesleki Dürüstlük” (Fantastik: Riyria Günlükleri)

Son: Kıyamet Vizyonları: “Yanan İskenderiye” (Distopik Bilim Kurgu)

Triumph Over Tragedy: “Traditions” (Fantastik: Tales from Elan)

Fantasy Faction Antolojisi: “Sonbahar Sisi” (Fantastik: Çağdaş) *Robot Ordumu*

Finanse Etmeme Yardımcı Olun: “Dilediğine Dikkat Et” (Fantastik: Çağdaş)

İçindekiler

Sullivan'ın Eserine Övgü	
Kitap Hakkında	
Michael J. Sullivan'ın Eserleri	
Telif Hakkı	
Adanmışlık	
Yazarın Notu	
Dünya Haritası	
Bölüm 1: Kaybolan Masumiyet	
Bölüm 2: Göç	
Bölüm 3: Fane'in Dönüşü Bölüm 4:	
Yüksek Ovalar Savaşı Bölüm 5:	
Planların Değişmesi	
Bölüm 6: Ejderha ve Güvercin Bölüm 7:	
Harwood Savaşı Bölüm 8: Kötülüğün	
Yüzü	
Bölüm 9: Çıkamaz	
Bölüm 10: Tressa'nın Sorunu Bölüm 11:	
Techylors	
Bölüm 12: Avempartha	
Bölüm 13: Prensım	
Bölüm 14: Nehir Kıyısında Bölüm 15:	
Kafesteki Hayvan Bölüm 16: Altı Ölü,	
Bir Tutsak Bölüm 17: Malcolm Bana	
Anlattı	
Bölüm 18: Bahçedeki Gizem Bölüm 19:	
Nog Ülkesi'nde Bölüm 20: Gün Işığının	
Ötesinde Bölüm 21: İth Bataklığı	
Bölüm 22: Treya'nın Hediyeleri	
Bölüm 23: Sis İçinde Fısıltılar	
Bölüm 24: Hoş Olmayan Yollar	
Bölüm 25: Gizli Ada Bölüm 26:	
Ejderha Tepesi	
Bölüm 27: Tetlin Cadısı Bölüm	
28: Anahtar	

[Bölüm 29: Baba ve Oğul Bölüm](#)
[30: Kokuşmuş Havuz Bölüm 31:](#)
[Tapınağa Karşı Karşıya Bölüm](#)
[32: Aptalların Kaderi Bonus](#)
[Bölüm](#)
[Sonsöz](#)
[Teşekkürler Kickstarter](#)
[Destekçileri](#)
[Terimler ve İsimler Sözlüğü](#)
[Yazar Hakkında](#)
[buradan](#) kaydolun.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

